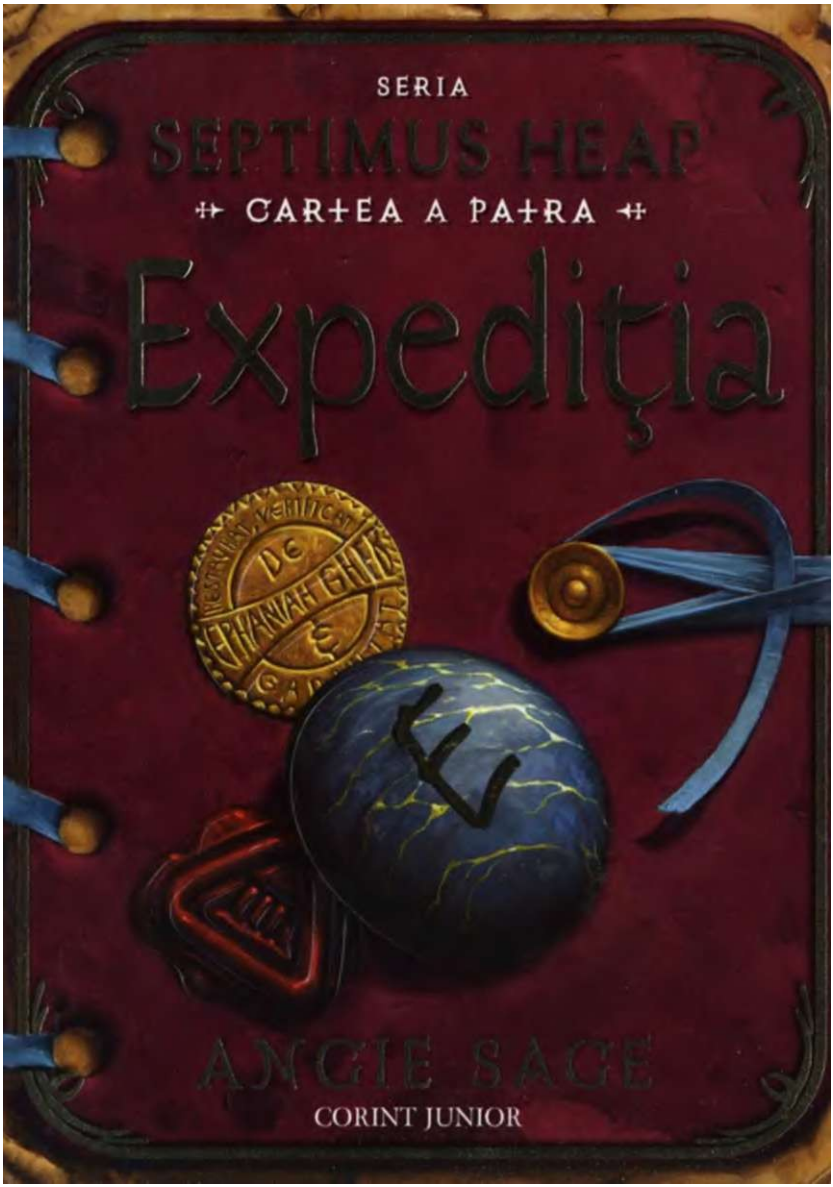

SEPTIMUS HEAP
cartea a patra –

Expediţia

în seria septimus heap au mai apărut:
Magie
Zborul
Leacuri
SEPTIMUS HEAP
CARTEA A PATRA
Expediţia
ANGIE SAGE
ILUSTRAŢII DE MARK ZUG

TRADUCERE DE IRINA BOJIN
corint junior
Redactare: Mirella Acsente Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol
Septimus Heap Book Four: *Queste*
2008 by Angie Sage
Illustrations 2008 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children’s Books, a division of HarperCollins Publishers.

ISBN: 978 – 973 – 128 – 247 – 3
Bucureşti, 2009

Editura CORINT JUNIOR
www.editura corint.ro, www.corint junior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAGE, ANGIE

Septimus Heap: Cartea a patra: Expediţia / Angie Sage; trad.: Irina Bojin.
— Bucureşti: Corint Junior, 2009 ISBN 978 – 973 – 128 – 247 – 3
I. Bojin, Irina (trad.)
821.111 – 93 – 312.9 = 135.1

Pentru Katherine, redactorul meu, cu mulţumiri

Expediţia

HARTA LUI SNORRI SPRE CASA FORICŞILOR

PROLOG: NICKO ŞI SNORRI

*P*e *Calea Vrăjitorilor* e zi de târg.

O fată şi un băiat s-au oprit la o tarabă cu heringi marinaţi. Băiatul e blond şi poartă părul răsucit şi împletit, aşa cum îl vor purta marinarii într-un viitor foarte îndepărtat. Ochii lui verzi au o

expresie serioasă, aproape tristă. Încearcă să o convingă pe fata de lângă el să cumpere nişte heringi.

Şi fata e bălaie, dar părul ei bate în argintiu. Pletele îi atârnă drept pe umeri, iar peste frunte e legată cu o cordeluţă de piele, din cele pe care le poartă Neguţătorii din Nord. Îl priveşte pe băiat cu ochii ei albaştri ca azurul.

— Nu, zice ea. Nu pot să mănânc heringi. Mi s-ar face şi mai dor de casă.

— Dar îţi plac atât de mult heringii, stăruie băiatul. Precupeaţa e o femeie în vârstă, cu ochi albaştri, limpezi, la fel că ai fetei. De când a venit nu a vândut niciun hering şi acum nu are de gând să lase să îi scape un chilipir.

— Dacă-ţi plac heringii, e musai să guşti, îi spune fetei. Sunt pregătiţi ca la carte. Eu ştiu cum se marinează heringii.

Taie o bucată, înfige în ea un beţigaş ascuţit de lemn şi l-o întinde fetei.

— Hai, Snorri, zice băiatul rugător. Încearcă, te rog. Snorri zâmbeşte.

— Bine, Nicko. Am să gust, de dragul tău.

— E bun? întreabă precupeaţa.

— E bun, tuşică, răspunde Snorri. Foarte bun.

Nicko rămâne pe gânduri. Îşi dă seama că negustoreasa vorbeşte la fel ca Snorri. Are aceeaşi vorbire cântată, care nu seamănă câtuşi de puţin cu Limba de Demult, cu care el şi Snorri s-au obişnuit în cele câteva luni petrecute în acest Timp.

— Nu vă fie cu supărare, zice el. De unde sunteţi? Ochii bătrânei se împăienjenesc de lacrimi.

— Nu aveţi cum să înţelegeţi, răspunde.

Dar Nicko nu se dă bătut.

— Nu sunteţi de prin partea locului. Se vede după felul în care vorbiţi. Vorbiţi întocmai ca Snorri, aici de faţă.

O cuprinde cu braţul pe după umeri şi fata roşeşte.

Bătrâna ridică din umeri.

— Aşa e, nu sunt de prin părţile astea. Vin dintr-un loc aflat mult mai departe decât v-aţi putea închipui.

Snorri o priveşte şi ea cu atenţie pe bătrână şi începe să îi vorbească în limba ei, aşa cum se vorbea în Timpul ei.

Când aude vorbele rostite aşa cum le rostea şi ea când era copilă, bătrâna se luminează la faţă.

— Da, răspunde ea întrebării pe care Snorri i-o adresase cu glas şovăielnic. Sunt Ells. Ells Larusdottir.

Snorri mai întreabă ceva şi bătrâna răspunde cu fereală.

— Da, am… sau… am avut… o soră numită Herdis. De unde ştii? Nu cumva eşti o hoaţă-de-gânduri?

Snorri clatină din cap.

— Nu, răspunde pe limba ei. Dar sunt o Văzătoare de Spirite. Aşa cum a fost bunica mea, Herdis Larusdottir. Şi mama mea, Alfrun, care nu

era încă născută atunci când sora bunicii mele, mătuşa Ells, a dispărut în Oglindă.

Nicko nu înţelege ce i-a putut spune Snorri bătrânei de a făcut-o să se prindă cu mâinile de tejghea şi să strângă scândura de lemn până i s-au albit încheieturile degetelor. Snorri începuse să îl înveţe limba ei, dar acum, când se adresase bătrânei, vorbise mult prea repede şi Nicko nu prinsese decât un cuvânt: „mama”.

Şi aşa s-a făcut că mătuşa Ells i-a poftit pe Nicko şi Snorri în locuinţa ei înaltă şi îngustă, scobită în zidul Castelului, a aruncat un buştean în soba de teracotă şi le-a spus povestea ei. După ce au stat de vorbă ceasuri îndelungi, Snorri şi Nicko au plecat din casa mătuşii Ells cu burţile pline de hering marinat, dar şi cu sufletele pline de speranţă. Duceau cu ei darul cel mai preţios – o hartă care arăta drumul spre Casa Foricşilor, locul unde se întâlnesc toate Timpurile. În seara aceea Snorri a făcut două copii ale hărţii şi i-a dat una lui Marcellus Pye, Alkimistul în casa căruia locuiau. Şi-au petrecut săptămânile care au urmat făcând tot felul de planuri şi pregătindu-se pentru călătoria în necunoscut.

Într-o zi cenuşie, ploioasă, Marcellus Pye, rămas pe Cheiul Castelului, făcea cu mâna bărcii care se îndepărta. Se întreba dacă îi va mai vedea vreodată. Şi încă se mai întreabă.

DEZLEGAREA DE UCENICIE

Jannit Maarten, *proprietara* atelierului de bărci, se îndrepta spre Palat.

Jannit, o femeie slabă, ciolănoasă, cu părul împletit într-o codiţă, cum purtau marinarii, mergea cu paşi mari. Nici în vis nu i-ar fi trecut prin cap că într-o zi îşi va lega barca cu vâsle la Drumul Vaselor şi de acolo se va îndrepta spre porţile Palatului. Dar uite că în acea zi asta şi făcea, şi n-ar fi putut spune că nu i se strângea inima de teamă.

Câteva minute mai târziu, Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu la Palat, ridică ochii de pe tema pentru cursurile la seral. Era o compunere intitulată „Filosofia, principiile şi practica Preschimbării”. O văzu pe Jannit traversând şovăielnic podul de lemn de peste şanţul ornamental şi îndreptându-se spre porţile Palatului. Bucuroasă că are un motiv să facă o pauză, Hildegarde sări în picioare zâmbind şi o întâmpină cu un:

— Bună dimineaţa, doamnă Maarten. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ştii cum mă cheamă! se minună Jannit.

Hildegarde nu îi mărturisi că socotea că e de datoria ei să ştie numele tuturor. Spuse doar:

— Desigur, doamnă Maarten. Anul trecut, sora mea şi-a reparat barca la atelierul dumneavoastră. A fost foarte mulţumită.

Jannit nu avea habar cine era sora acestei Vrăjitoare debutante, dar ce o irita mai tare e că nu îşi aducea aminte de barcă. Jannit ţinea minte toate bărcile care trecuseră prin atelierul ei. Zâmbi stingherită şi îşi scoase canotiera ponosită pe care o pusese special pentru această ocazie. În mintea ei, canotiera făcea cât o rochie de seară şi o diademă.

— Doamnele îşi pot păstra pălăriile pe cap, îi spuse Hildegarde.

— Poftim? făcu Jannit, fără să înţeleagă ce avea de a face cu ea; nu se considera o doamnă.

— Doriţi să vedeţi pe cineva anume? o

îmboldi Hildegarde, obişnuită de acum cu vizitatorii rămaşi fără grai de fâstâceală.

Jannit răsucea canotiera în mâini.

— Pe Sarah Heap, răspunse. Dacă nu e cu supărare.

— Voi trimite un mesager. Puteţi să îmi spuneţi de ce doriţi să o vedeţi?

Jannit tăcu îndelung până să răspundă.

— Nicko Heap, zise cu ochii la pălărie.

— Ah. Vă rog să luaţi loc un moment, doamnă Maarten. Găsesc îndată pe Cineva să vă conducă la ea.

Zece minute mai târziu, Sarah Heap, mai slabă decât înainte, dar cu aceleaşi plete bălaie, cârlionţate, pe care le aveau toţi alde Heap, era aşezată la o măsuţă din salonaşul ei. Ochii ei verzi, în care se citea îngrijorarea, erau aţintiţi asupra lui Jannit.

Jannit era aşezată pe marginea unei canapele uriaşe. Stătea ca pe ace, deşi, desigur, niciun ac nu era înfipt în canapea. Motivul – acela era singurul locşor liber; tot restul canapelei era acoperit de grămezile de obiecte care păreau că o însoţesc pe Sarah Heap oriunde ar fi mers. Împunsă în spate de vreo două ghivece de flori şi înghesuită de un maldăr de prosoape gata-gata să se prăvălească peste ea, Jannit se străduia să se ţină cât putea de drept, dar a fost cât pe ce să sară în sus când auzi un măcăit slab venind dintr-un vraf de haine aruncate talmeş-balmeş lângă foc. Rămase cu gura căscată când de sub haine îşi

făcu apariţia o raţă cu pielea rozalie, acoperită de tuleie, îmbrăcată într-o vestă de lână în multe culori. Raţa se îndreptă spre ea legănându-se şi i se cuibări la picioare.

Sarah pocni din degete.

— Hai încoace, Ethel, îi spuse raţei.

Raţa se ridică şi se duse la Sarah, care o luă şi o aşeză pe genunchi.

— E unul din animalele Jennei, îi explică Sarah zâmbind. Când era mică nu se dădea în vânt după animale, iar acum a luat două ca să-i ţină tovărăşie. Nici nu ştiu pe unde le-a găsit.

Jannit zâmbi politicos. Nu prea ştia cum să aducă vorba despre motivul vizitei. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care Jannit îşi luă inima în dinţi:

— Hm. Cum s-ar zice… aveţi o casă foarte mare…

— Oh, da, foarte mare, încuviinţă Sarah.

— Întocmai ce trebuie pentru o familie numeroasă, continuă Jannit, şi regretă pe dată cele spuse.

— Da, cu o condiţie: copiii să dorească să stea cu tine, zise Sarah cu amărăciune. Dar nu şi dacă patru dintre ei s-au hotărât să trăiască în Pădure, alături de un sobor de vrăjitoare, şi refuză să vină acasă, măcar de-ar fi pentru o vizită. Apoi mai e şi Simon. Ştiu că a greşit, dar cu toate astea este primul meu copil. Îmi e *atât* de dor de el şi aş fi aşa de fericită dacă ar locui aici. E timpul să aibă şi el un cămin. Orice ar zice tatăl său, Lucy Gringe

nu e nicidecum cea mai proastă partidă. E loc destul aici pentru ei… şi pentru copii. Cât despre Septimus, mezinul, ce să mai zic? După ce am fost despărţiţi atâţia ani, îşi petrece toată vremea în Turnul Vrăjitorilor, împreună cu pacostea de Marcia Overstrand, care, ori de câte ori mă vede, are obrazul să mă întrebe dacă îmi pare bine că îl văd atât de des pe Septimus. Bănuiesc că ea îşi închipuie că e vreo glumă, fiindcă, de fapt, *abia* dacă îl văd când şi când. De fapt, de când Nicko…

— Ah, o întrerupse Jannit, care nu voia să scape ocazia. Nicko. Tocmai de… adică… cred că bănuiţi de ce mă aflu aici.

— Nu, zise Sarah, care nici măcar nu voia să se gândească.

— Of, făcu Jannit, lăsă privirea în jos spre canotieră, după care o puse hotărâtă pe o grămadă de obiecte aflate în spatele ei.

Lui Sarah i se strânse inima. Ştia ce urmează.

Jannit îşi drese glasul şi continuă.

— Aşa cum ştiţi, Nicko este plecat de şase luni şi, după ştiinţa mea, nimeni nu are idee unde se află, nici când – de fapt, *dacă* – se va mai întoarce vreodată. Cu mare părere de rău trebuie să vă spun că am auzit că nu se va mai întoarce niciodată.

Sarah simţi că i se taie respiraţia. Până atunci, nimeni nu mai îndrăznise să îi vorbească pe şleau despre întoarcerea lui Nicko.

— Îmi pare nespus de rău că am fost nevoită să dau buzna aşa, doamnă Heap, dar…

— Sarah. Te rog, spune-mi Sarah.

— Sarah. Nu te supăra, Sarah, dar să ştii că nu ne mai descurcăm fără Nicko. Vara bate la uşă; tot mai mulţi tinerei fără minte vor ieşi în larg ca să prindă măcar o coadă de hering. Cu toţii vor dori ca bărcile să fie gata la timp. Colac peste pupăză, şlepul Portului a fost *iarăşi* adus pentru reparaţii, după furtunile din luna asta. Ce mai, nu ne mai vedem capul de treabă. Îmi pare nespus de rău, dar, atât timp cât Nicko este ucenicul meu, potrivit Regulamentului Constructorilor de Bărci – care este un adevărat câmp minat, dar pe care trebuie să îl respect – nu pot angaja pe nimeni altcineva. Am nevoie urgentă de un nou ucenic, mai ales că, în scurtă vreme, contractul de ucenicie al lui Rupert Gringe se termină.

Sarah Heap îşi împreună mâinile cât putea de strâns şi Jannit băgă de seamă că avea unghiile roase până în carne. Sarah tremura şi o vreme nu reuşi să scoată un cuvânt. Apoi, tocmai când Jannit îşi zicea că va fi nevoită să rupă tot ea tăcerea, Sarah vorbi:

— Se va întoarce. Eu nu cred că au mers înapoi în Timp – aşa ceva nu e cu putinţă. Jennei şi lui Septimus li s-a părut doar. A fost doar o vrajă rea, *mai rea* decât altele. O tot rog pe Marcia să îi dea de rost. Ea l-ar putea *găsi* pe Nicko, ştiu prea bine, dar nu a făcut nimic. Nimic, nimicuţ. Parcă trăiesc un *coşmar*, izbucni ea, cu vocea sugrumată de deznădejde.

— Îmi pare nespus de rău, murmură Jannit.

Nespus de rău.

Sarah trase aer adânc în piept şi încercă să se liniştească.

— Tu n-ai nicio vină, Jannit. Te-ai purtat foarte frumos cu Nicko. Îi era drag să lucreze pentru tine. Înţeleg prea bine, trebuie neapărat să-ţi găseşti un alt ucenic. Aş vrea doar să te întreb ceva.

— Desigur, se grăbi să răspundă Jannit.

— Când Nicko se va întoarce, îl vei lua din nou ucenic?

— Nimic nu mi-ar aduce mai multă bucurie, zâmbi Jannit, bucuroasă că Sarah ceruse ceva uşor de îndeplinit. Chiar dacă voi avea un nou ucenic, Nicko va trece direct în locul lui Rupert şi va deveni ucenic-şef – calfă, cum îi spunem noi la atelier.

Sarah zâmbi întristată:

— Ce frumos ar fi.

— Iar acum – Jannit şovăia, ajunsă la momentul de care se temuse cel mai tare – îţi cer scuze, dar trebuie să te necăjesc rugându-te să semnezi Dezlegarea.

Se ridică în picioare ca să scoată un sul de pergament din buzunarul hainei, iar maldărul de prosoape, nemaiavând de ce se sprijini, se prăvăli pe locul unde stătuse ea. Jannit făcu un loc liber pe masă şi întinse pergamentul lung care era Contractul de ucenicie al lui Nicko. Îl propti la ambele capete cu ce îi veni la îndemână – un roman ferfeniţit, intitulat *Dragoste în largul mării*,

şi o pungă mare de biscuiţi.

Sarah tresări când văzu scrisul fin al lui Septimus, care semnase alături de ea şi de Jannit în partea de jos a pergamentului.

Jannit se grăbi să aşeze Dezlegarea – o bucată mică de pergament – peste semnături şi zise:

— Sarah, deoarece eşti una din părţile care au semnat Contractul, te rog să semnezi Dezlegarea. Am eu un toc dacă… dacă nu e vreunul la îndemână.

Sarah nu avea un toc la îndemână, aşa că luă tocul şi călimara pe care Jannit le scosese din celălalt buzunar al hainei ei, muie tocul în cerneală şi, simţind că parcă era vorba de condamnarea lui Nicko, semnă pergamentul. O lacrimă căzu pe cerneala proaspătă şi o mâzgăli. Şi Jannit şi Sarah se făcură că nu bagă de seamă.

Jannit îşi puse şi ea semnătura alături de cea a lui Sarah. Apoi scoase din buzunarul care părea fără fund un ac mare, cu aţă marinărească, din cea folosită la cusutul velelor, şi cusu Dezlegarea peste semnăturile iniţiale.

Nicko Heap încetase să mai fie ucenicul lui Jannit Maarten.

Jannit înhăţă pălăria aflată în spatele ei şi ieşi cât putu de repede. De-abia când ajunse la barcă îşi dădu seama că luase pălăria de grădinărit a lui Sarah, dar o îndesă totuşi pe cap şi se întoarse la atelier vâslind încet.

Silas Heap şi Maxie, câinele-lup, o găsiră pe

Sarah în grădina cu ierburi de leac. Dintr-un motiv care îi scăpa lui Silas, Sarah purta pe cap o canotieră. Alături de ea se afla raţa Jennei. Lui

Silas nu-i plăcea raţa – când vedea tuleiele i se făcea şi lui pielea de găină, iar vesta croşetată îi părea un semn că Sarah o cam luase razna.

— Ah, aici erai, zise el, luând-o pe cărarea cu iarbă atent îngrijită care ducea la răzorul cu mentă, unde Sarah săpa cu gândul aiurea. De când te caut.

Sarah zâmbi din colţul gurii, iar când Silas şi Maxie o tăiară de-a dreptul prin răzorul de mentă – care nu avea cum se împotrivi – nici măcar nu se obosi să protesteze. Se vedea limpede că şi Silas e ros de griji. În ultima vreme, buclele lui aurii căpătaseră o tentă cenuşie, parcă erau pudrate cu sare şi piper, roba albastră de Vrăjitor Obişnuit atârna pe el, iar cingătoarea argintie era închisă cu vreo două găuri mai strâns decât de obicei. Învăluit în mirosul ameţitor al frunzelor de mentă zdrobite sub picioare, Silas se opri lângă Sarah şi începu să turuie discursul pe care îl pregătise din vreme.

— Ştiu că n-o să-ţi placă, zise el, dar eu m-am hotărât. Plec împreună cu Maxie în Pădure şi nu ne întoarcem decât când l-am găsit.

Sarah luă raţa de jos şi o strânse tare la piept, atât de tare că pasărea scoase un măcăit sugrumat.

— După ce că eşti tare de cap, mai eşti şi îndărătnic, zise că Ţi-am spus de nu ştiu câte ori

să o convingi pe Marcia să înfrângă Magia întunecată care-l ţine prizonier pe Nicko. Într-o clipă ar fi aici, lângă noi. Dar tu nu vrei. O ţii una şi bună cu Pădurea…

Silas oftă:

— Ţi-am spus, Marcia nu crede că e vorba de Magie întunecată. N-are rost să o tot bat la cap.

Sarah îl privea atât de încruntată că Silas încercă altă metodă.

— Sarah, te rog să înţelegi, nu pot să stau cu braţele încrucişate. Simt că-mi pierd minţile. S-au făcut şase luni de când Jenna şi Septimus s-au întors fără Nicko şi eu unul nu mai pot să aştept. Ai avut acelaşi vis ca şi mine. Ştii că înseamnă ceva.

Sarah îşi aduse aminte de visul avut la câteva luni după ce Nicko dispăruse. Băiatul mergea printr-o pădure înzăpezită; era în amurg, şi în faţa lui, printre copaci, sclipea o lumină galbenă. Lângă el mergea o fată, ceva mai înaltă şi mai în vârstă decât el, i se păru lui Sarah. Fata avea cosiţe bălaie, aproape argintii, şi era înfăşurată într-o blană de lup. Arăta cu mâna spre lumina din faţă. Nicko o luase de mână şi porniseră grăbiţi spre lumină. În acel moment Silas începuse să sforăie şi

Sarah se trezise speriată. A doua zi dimineaţă, Silas, foarte emoţionat, îi povestise că îl visase pe Nicko. Spre uimirea ei, avusese exact acelaşi vis.

Din acea clipă, Silas rămăsese cu convingerea

nestrămutată că Nicko se afla în Pădure, şi voia să plece în căutarea lui. Sarah avea însă altă părere. Pădurea din vis nu era Pădurea Castelului, încerca ea să îl convingă pe Silas. Era o altă Pădure. Dar Silas nu se lăsa convins. El cunoştea Pădurea, zicea, şi era *absolut* sigur că ceea ce văzuseră în vis fusese Pădurea Castelului.

Lui Sarah şi lui Silas li se mai întâmplase şi înainte vreme să nu fie de acord, dar se împăcau repede, mai ales dacă Silas venea acasă cu un bucheţel de flori sălbatice sau de ierburi de leac pentru Sarah. Numai că, de această dată, Silas nu a mai adus niciun dar de împăcare. Se certau tot mai des, cu atât de multă înverşunare, că pierdură din vedere adevăratul motiv al amărăciunii lor: dispariţia lui Nicko.

Numai că acum Silas dăduse nas în nas cu Jannit Maarten, care avea în mână Contractul de Ucenicie anulat. Fusese un moment hotărâtor pentru Silas: avea să plece în Pădure în căutarea lui Nicko şi *nimeni* nu va putea să i se pună împotrivă – Sarah mai puţin decât oricine altcineva.

LIBER!

Să dai de mâncare Magogilor, să nu te atingi de Potaie şi să nu te apuci să cotrobăi prin camera mea. Ai înţeles? îi spuse Simon Heap încruntatului său asistent, Merrin Meredith.

— Bine, bine, bombăni Merrin, care stătea tolănit pe singurul scaun comod din Observator.

Părul negru, nepieptănat, îi atârna peste faţă, ascunzând un coş mare care îi apăruse pe frunte în timpul nopţii.

— M-ai *auzit*? întrebă Simon prost dispus.

— Doar *am spus* „bine”, nu? mormăi Merrin; îşi legăna picioarele lungi şi subţiri şi izbea scaunul ritmic, într-un mod cât se poate de enervant.

— Şi nu cumva să faci dezordine, mai spuse şi Lucy Gringe. Nu vreau să găsesc totul întors cu fundul în sus când ne întoarcem.

Merrin sări în sus şi făcu o plecăciune ironică:

— Da, doamnă. Pot să vă mai fiu de folos cu ceva, doamnă?

Lucy Gringe pufni în râs, dar Simon Heap se încruntă.

— Hai, Lucy, făcu el iritat. Dacă vrei s-ajungem în Port înainte de căderea nopţii.

— Stai puţin, să-mi găsesc…

— Ţi-am luat eu taşca *şi* pelerina. Hai *odată*, Luce. Simon traversă Observatorul cu paşi mari, care sunau a gol pe lespezile de ardezie, şi trecu pe sub arcada de granit care ducea la scări. Şi ai grijă, Merrin, mai spuse el, să nu faci vreo prostie.

Înfuriat, Merrin izbi cu piciorul în scaun, din care ieşi un nor de praf şi de molii a căror linişte fusese tulburată. El *nu* făcea prostii. Nu, *nu* era un prost. În primii zece ani de viaţă, fostul lui stăpân, DomDaniel, îi tot spusese „cap sec”. Se săturase. În acei ani, toţi crezuseră că Merrin era Septimus

Heap, dar, oricât se străduise, nu fusese nici pe departe aşa cum ar fi trebuit să fie adevăratul Septimus. DomDaniel nu îşi dăduse niciodată seama de greşeală şi nici nu înţelesese de ce amărâtul de Ucenic nu făcea nimic cum trebuie.

Încruntat, Merrin se aruncă la loc în vechiul fotoliu şi rămase cu ochii la Lucy Gringe, care alerga de colo-colo, cu cozile şi fundele fluturând în urma ei, ca să strângă ultimele lucruşoare de care avea nevoie.

Când termină, Lucy înhăţă fularul în multe culori pe care îl împletise pentru Simon în lungile seri de iarnă petrecute în plăcintăria de pe chei şi o luă la fugă în urma lui. Când trecu pe sub arcada de granit, îi făcu lui Merrin semn cu mâna. Merrin nu putu rămâne încruntat şi flutură şi el mâna. Lucy izbutea întotdeauna să îl facă să zâmbească.

Cât despre Lucy, aceasta, bucuroasă că pleacă din ceea ce i se părea a fi cel mai lugubru loc de pe lume, uită pe dată de Merrin; ghetele ei bocăneau acum pe scara nesfârşită de piatră care cobora până în vizuina acoperită de mâzga Viermelui. Acolo era ieslea lui Tunet, calul lui Simon.

Când bocănitul ghetelor nu se mai auzi şi se lăsă tăcerea, Merrin prinse viaţă. Înşfăcă o prăjină şi se apucă să închidă cât putea de repede obloanele negre care acopereau lucarna din tavanul camerei. Lucarna se ivea dintre buruienile şi stâncăria de pe vârful dealului de ardezie şi era singura parte din Observator care se afla

deasupra pământului. Pe măsură ce trăgea obloanele, întunericul se lăsa în camera imensă, până ce aproape că nu se mai văzu nimic.

Merrin se apropie de Camera Obscură – un disc mare, concav, aflat în centrul camerei circulare – şi îl privi ca vrăjit. Ceea ce păruse a fi un simplu disc alb în lumina soarelui care pătrundea prin lucarnă, devenise acum o scenă plină de culoaa re, minunat de amănunţită. Încântat, Merrin urmări cu privirea o turmă de 01 cum mergea în tăcere pe creasta de deasupra râpei, deasupra căreia alunecau norişorii rozalii ai dimineţii.

Ridică mâna, apucă un băţ lung care atârna din centrul lucarnei şi începu să îl învârtească. Din vârful lucarnei, acolo unde se afla lentila care trimitea imaginea pe discul de dedesubt, se auzi un scârţâit de protest. Pe măsură ce Merrin răsucea lentila, pe disc apărea panorama tăcută a lumii de afară. După ce descrise un cerc complet, doar aşa, ca să vadă cum este, Merrin căută locul anume pe care dorea să îl vadă.

Apoi dădu drumul băţului şi scârţâitul încetă; înlătură şuviţele de păr care îi atârnau în ochi, se aplecă peste disc şi privi cu atenţie încordată scena care îi apăruse în faţa ochilor.

Pe disc se vedea o cărare lungă care şerpuia printre stânci. În dreapta era o râpă adâncă, iar în stânga un perete neted de ardezie, rupt ici şi colo de câte o stâncă prăbuşită sau de o cascadă de pietriş. Merrin aşteptă răbdător până când în cele

din urmă Tunet îşi făcu apariţia. Calul mergea încet, atent la fiecare pas pe care îl făcea, mânat cu mare grijă de Simon. Acesta era înfăşurat în pelerina neagră, ca să se apere de frigul dimineţii, iar la gât avea fularul tricotat de Lucy, al cărui capăt era înfăşurat şi pe după gâtul ei. Fata stătea în spatele lui Simon, înfofolită în eleganta ei pelerină albastră, cu braţele încolăcite pe după mijlocul lui.

Merrin privea rânjind cum traversau discul. Voia să se asigure că au plecat cu adevărat. Uitându-se la Tunet cum înainta cu paşi nu foarte siguri, Merrin se felicita pentru ceea ce pusese la cale. Începuse să îşi facă un plan chiar de când sosise Lucy Gringe, cu vreo două săptămâni în urmă, însoţită de un şobolan care îl călca pe nervi şi căruia, ca să se asigure că a plecat cu adevărat, îi trăsese un şut bine ţintit. Momentul prielnic se ivise mai curând decât se aşteptase. Lucy voia un inel, dar nu orice inel, ci unul cu *diamant*.

Merrin observase cu uimire cât de repede adopta Simon părerile fetei cu privire la o mulţime de lucruri – chiar şi la inelele cu diamant. Profitând de ocazie, Merrin se oferise să aibă grijă de Observator cât timp Simon şi Lucy se duceau în Port să caute un inel. Simon fusese de acord, fiindcă se gândea să meargă la vânzarea de lichidare a depozitului lui Drago Mills, despre care şobolanul le povestise cu mare lux de amănunte. Începuse cu o săptămână mai înainte, ca urmare a morţii neaşteptate a proprietarului depozitului, şi

se spunea că poţi face adevărate afaceri acolo. Pe de altă parte, Lucy Gringe avea ideile ei. Ştia cu precizie ce inel îşi dorea şi nu era în niciun caz un inel cumpărat de la solduri.

În cele din urmă, răbdarea lui Merrin a fost răsplătită: Tunet, ducându-i în spate pe cei doi, trecu de marginea discului. Când coada calului dispăru, Merrin scoase un chiot de bucurie. După atâta vreme, după ce toată viaţa îi spusese cineva ce să facă… era *liber*!

INDEXUL *ÎNTUNECAT*

M

errin scoase de sub saltea, din ascunzătoarea doar de el ştiută, o carte subţire, îmbrăcată în piele. Pe copertă, literele negre ale titlului, *Indexul întunecat*, de-abia dacă se mai vedeau, iar colţurile paginilor erau îndoite în câteva locuri, în chip de semn. Un zâmbet se lăţi pe faţa lui. În sfârşit, putea să citească fără să mai fie nevoit să se ferească de Simon, care îşi băga nasul peste tot, şi de Lucy, care îl bătea la cap fără încetare. Era chiar mai rea decât Simon şi mai tot timpul îi vorbea cam aşa: „Da ce faci acolo, Merrin?” sau „Ce citeşti acolo, Merrin? Ia să văd. Ei, hai, nu face pe *îmbufnatul*, Merrin”.

Din clipa în care o găsise în spatele unui dulap plin de praf, unde Simon îi poruncise să facă curat, cartea îl fascinase pe Merrin. *Indexul întunecaţii* vorbea lui Merrin pe limba lui. Înţelegea vrăjile, regulile şi, mai presus de toate, îi plăcea capitolul în care se arăta cum să încalci

regulile. Ce mai, cartea fusese scrisă de cineva care gândea la fel ca Merrin.

Noaptea, când stătea singur în cămăruţa lui (despărţită de Observator printr-o perdea, deoarece, cu ceva vreme în urmă, Jenna preschimbase uşa în ciocolată), Merrin lua un tub cu Licurici şi citea ore în şir ascuns sub pătură. Simon văzuse lumina şi îl luase peste picior, râzând de el că se teme de întuneric, dar de această dată Merrin se prefăcuse a nu înţelege. Îi convenea de minune ca Simon să nu îi mai pună întrebări cu privire la lumina care se vedea pe sub perdea până în orele mici ale dimineţii. Dacă aşa credea Simon, cu atât mai bine. Va veni o zi când Simon îşi va da seama că lui Merrin nu îi e frică de întuneric, mai bine zis de întunecime.

De această dată, Merrin aprinse toate lumânările pe care izbuti să le găsească – Simon era foarte zgârcit cu lumânările şi nu le dădea voie să aprindă decât una odată – şi le aşeză în cerc pe lângă pereţii uriaşului Observator. Întunericul care se lăsase după ce Merrin trăsese obloanele era acum înlocuit de lumina blândă a lumânărilor. Deşi Merrin îşi spunea că aprinsese lumânările ca să poată citi, Simon avusese dreptate într-o oarecare măsură: lui Merrin îi era teamă de întuneric, mai ales dacă era singur.

În acea zi băiatul era hotărât să îşi facă toate gusturile. Cotrobăi prin bucătăria micuţă, în căutarea ultimelor plăcinte făcute de Lucy – găsi două cu carne şi rinichi, una cu pui şi ciuperci şi

un ştrudel cu mere terciuit – apoi îşi turnă o cană mare din cidrul lui Simon. Puse totul pe măsuţa de lângă patul îngust, cu salteaua plină de cocoloaşe, şi mai adăugă câteva bucăţi din uşa de ciocolată, acum mucegăite, pe care le găsise sub pat. După aceea se duse şi luă pătura groasă de lână care acoperea patul lui Simon. Merrin nu putea suferi frigul, dar de obicei era îngheţat până la oase, căci Observatorul era săpat adânc în dealul de ardezie şi înăuntru nu se încălzea niciodată.

Savurând dinainte bucuria de a avea o zi întreagă în care să facă ce voia, Merrin se înfăşură în pătură şi, fără să îşi bată capul cu scosul încălţărilor, se urcă în pat şi se apucă de mâncat. Pe la mijlocul dimineţii cartea alunecase pe podea. Merrin dormea adânc, înconjurat de firimituri de plăcintă, resturi de ciocolată de care se prinseseră fire de păr, şi bucăţele de rinichi pe care Merrin le aruncase fiindcă, de când aflase de la Simon ce fac rinichii, i se apleca dacă îi găsea în mâncare.

Lumânările arseră şi se stinseră una câte una, dar Merrin continuă să doarmă buştean până când îl trezi sfârâitul celei din urmă. Se făcuse noapte, era întuneric beznă, iar el nu îşi aducea aminte unde se află. Sări jos din pat şi se izbi de tocul uşii. Pe când se trăgea înapoi, clătinându-se pe picioare, zări discul alb al Camerei Obscure, luminat de o rază subţire de lună care pătrundea printr-o crăpătură a oblonului. Îi mai veni inima la loc, scoase cutia cu iască şi cremene şi se apucă să aprindă alte lumânări. Curând, lumina blândă

încălzea Observatorul şi îl făcea să pară acum un loc aproape plăcut – dar cea ce plănuia Merrin să facă nu era nici pe departe plăcut.

Merrin ridică *Indexul întunecat de* pe podea şi îl deschise la ultima pagină, pe care scria:

Întunecarea *Destinului Altcuiva sau Distrugerea Duşmanului Tău prin Folosirea Inelului cu Două Feţe O Formulă încercată şi Verificată cu Deplin Succes De către Autor*

Merrin ştia pe dinafară aceste rânduri, dar nu citise mai departe, fiindcă rândul următor spunea:

Gata de nu eşti, Mai Departe nu citi Căci de Tine rău va fi.

Înghiţi în sec. Acum era *Gata*. Îşi simţea gura uscată şi se linse pe buze. Simţi gust de plăcintă râncedă… ce scârbos! Luă un pahar cu apă, îl dădu pe gât şi îşi zise că poate ar fi mai bine să amâne totul până a doua zi. Dar gândul că va trebui să petreacă încă o zi pe întuneric, singur în Observator, şi pe deasupra teama că Simon şi Lucy s-ar putea întoarce în orice clipă îl îmboldiră să meargă mai departe. Trebuia să facă vraja *pe loc*. Drept urmare, încercând să uite de teama care îi strângea stomacul ghem, Merrin citi mai departe:

Mai întâi convoci Creatura *care să te slujească*

Merrin îşi simţi inima cum bate gata să îi iasă din piept. Nici măcar Simon nu cutezase să convoace o Creatură. Dar acum, că se pornise, Merrin nu mai avea curaj să se oprească.

Umblând cu mare băgare de scamă, de parcă trăgea un păianjen otrăvitor afară din cuibul lui, Merrin scoase Amuleta de Convocare din buzunărelul aflat în josul paginii. Amuleta, un diamant negru, era subţire ca o foaie de hârtie şi rece ca gheaţa. Merrin făcu întocmai cum scria în carte: apăsă Amuleta în dreptul inimii, până când simţi cum răceala i se răspândeşte în piept, şi recită Convocarea. Nu se întâmplă nimic. Nicio pală de vânt nu se iscă, nu se simţi nici măcar o boare, nu se văzu nicio umbră trecătoare. Nimic. Lumânările ardeau liniştit, iar Observatorul era gol, ca şi înainte. Merrin încercă din nou, dar nu văzu nicio schimbare.

Îl încercă un sentiment îngrozitor: într-adevăr, chiar era nătâng. Mai citi o dată cuvintele, rostindu-le foarte rar de această dată. Tot nimic. Le repetă iar şi iar, încredinţat că făcea o greşeală, ceva de care o persoană cu doar jumătate de creier şi-ar fi dat seama. Dar nicio Creatură nu îşi făcu apariţia. Pierzându-şi răbdarea, Merrin recită Convocarea urlând, dar din nou fără niciun folos. Apoi o spuse în şoaptă, cu glas când rugător, când ademenitor, ba, de disperare, o spuse pe dos, strigând. Totul se dovedi în van. Sleit de puteri, Merrin se prăbuşi pe podea. Încercase tot ceea ce îi dăduse prin minte şi dăduse greş – ca de obicei.

Merrin nu avea de unde să ştie că îi reuşiseră absolut toate Convocările. În acea clipă Observatorul colcăia de Creaturi. El, însă, nu le

putea vedea. De regulă, Creaturile nu pot fi văzute – din fericire, pentru că nu sunt prea plăcute ochilor. Cele mai multe au figură omenească, deşi nu poţi spune dacă de femeie sau bărbat. Sunt înalte şi slabe, aproape scheletice, în general se prezintă într-o stare jalnică; până şi hainele pe care le poartă sunt numai zdrenţe. Pe faţă au întipărită o expresie de adâncă amărăciune, chiar de disperare, amestecată cu atâta răutate că cei care au avut ghinionul să le întâlnească nu şi-au mai revenit săptămâni în şir după aceea. Edna, mătuşa lui Merrin – de a cărui existenţă el nu avea habar – semăna până în cele mai mici amănunte cu o astfel de Creatură, dar până şi un băiat cu mintea lui şi-ar fi dat seama care este diferenţa între mătuşa Edna şi o Creatură: aceasta din urmă arăta a *mort*.

De-abia atunci observă Merrin a doua jumătate a instrucţiilor:

Acum adresează te Creaturii.

Cerc *să o vezi*. *Fă-o Vizibilă*.

— Aoleu! strigă Merrin îngrozit, căci acum îşi dădea seama de ceea ce se întâmplase.

Zvârli cartea cât colo, izbind-o de perete. De unde ar fi putut el şti că toate Creaturile sunt invizibile? De ce nu îi spusese cartea de la început cum stau lucrurile?

După vreo jumătate de oră se mai linişti. Nu avea de ales – trebuia să meargă mai departe – aşa că ridică de pe jos cartea, găsi pagina mototolită şi citi mai departe. Recită Farmecul de

Vedere, închise ochii şi numără până la treisprezece. Apoi, cu toate că era îngrozit, deschise ochii şi scoase un urlet.

Era pur şi simplu *înconjurat* de Creaturi. Douăzeci şi şase de Creaturi, fiecare din ele cătrănită fiindcă nu fusese singura aleasă, îl aţinteau cu privirea, mişcând din buze, mormăind ceva de felul „Adică ce, nu suntem îndeajuns de bune pentru mnealui?”. De auzit nu se auzea însă niciun sunet. Cum stăteau strânse în jurul lui şi îl priveau de sus, chiar şi Merrin, care nu era un băiat prea sensibil, se simţi cuprins de o deznădejde adâncă. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă de tot. Simon, ca şi toţi ceilalţi, avusese dreptate: era nătâng. Numai că acum nu mai avea ce face. Nu putea să se oprească, fiindcă atunci avea să fie rău de el, aşa cum scria în carte. Deşi îşi simţea stomacul strâns ghem, Merrin citi mai departe:

Ia cu tine Creatura, *să te slujească, şi Inelul cu Două Feţe să găsească*.

Lui Merrin i se strânse inima când citi cuvintele *Inelul cu Două Feţe*. Încă îi mai bântuia visele rele.

Cu câteva luni în urmă, Simon făcea curăţenie prin Observator bombănind, plângându-se cu glas tare de lenea lui Merrin. În acest timp, Merrin era ascuns în cămară, unde se înfrupta pe furiş cu un şir de cârnaţi afumaţi. Când auzise ţipătul lui Simon, aproape că se înecase cu o bucată de cârnat, căci lui Simon nu i se întâmpla

prea des să ţipe. Ieşise din cămară abia ţinându-se pe picioare, tuşind, respirând cu greu, şi dăduse cu ochii de o privelişte înfiorătoare: o grămadă de oase moi, acoperite de o mâzgă neagră, se târa încet în urma lui Simon prin Observator. Simon strângea la piept sacul de gunoi, de parcă s-ar fi putut apăra cu el, şi se dădea înapoi cu o expresie îngrozită pe faţă.

Merrin înţelesese pe dată ale cui erau oasele – ale fostului său stăpân, DomDaniel. Îl dăduse în vileag Inelul cu Două Feţe, acel inel masiv de aur şi jad pe care DomDaniel îl purtase întotdeauna pe degetul mare, şi care acum strălucea printre oasele înnegrite. „Acest inel”, îi spusese DomDaniel odată lui

Merrin, „este indestructibil. Cel care îl poartă este indestructibil. Eu îl port pe deget, prin urmare eu sunt indestructibil. Să nu uiţi asta, băiete!” Răsese şi îşi fluturase degetul grăsuliu prin faţa ochilor lui Merrin.

Oasele îl înghesuiseră pe Simon într-un colţ. Merrin auzise cum din grămada de oase începe să se ridice un descântec întunecat, nimicitor, îndreptat împotriva lui Simon. Lui Merrin îi venise să se facă ghem, nici el nu înţelegea de ce. Din fericire pentru el, nu îşi aminti de ziua când, în inima Mlaştinilor Ierboase, DomDaniel îndreptase acelaşi descântec împotriva lui.

Descântecul continua, iar când ajungea la sfârşit Simon avea să fie consumat. În acele clipe Merrin îl văzu pe Simon cum se schimbă – însă nu

în felul în care plănuia DomDaniel. Teama din ochii lui era înlocuită de o mânie nestăpânită. Merrin mai văzuse privirea aceea şi ştia că nu e de bine.

Aşa se şi întâmplase.

Cu o mişcare iute, ca un vânător de fluturi care a pus ochii pe un specimen rar, Simon trântise sacul de gunoi peste oase şi strigase un blestem întunecat. Grămada de oase ajunsese în sac, dar câteva scăpaseră şi se răspândiseră pe pardoseală, iar descântecul se auzea în continuare. Înspăimântat, Simon se repezise după oasele răzleţe şi le aruncase unul câte unul în sac, aşa cum făcuse cu gunoaiele cu puţin timp în urmă. Descântecul era acum înăbuşit, dar nu înceta.

Înnebunit, Simon aruncase ultimul os în sac, după care, ca şi cum viaţa lui era în joc – ceea ce era adevărat – traversase în goană Observatorul, deschisese uşa Dulapului fără Fund, aruncase sacul înăuntru, trântise uşa şi o ferecase. Apoi – lucru care îl distrase grozav pe Merrin – picioarele i se mulaseră şi se prăbuşise pe jos, moale ca o cârpă. Merrin profitase de situaţie ca să înfulece şi ultimele resturi de cârnaţi.

Dar acum Merrin trebuia să vadă încă o dată oasele acelea îngrozitoare. Ba încă şi mai rău, să ia inelul. Iar mai rău decât *orice* era că trebuia să intre în Dulapul fără Fund ca să găsească oasele, ceea ce îl înspăimânta de moarte. Dulapul fără Fund fusese construit de însuşi DomDaniel, ca să

arunce acolo fel şi fel de lucruri întunecate de care nu mai avea nevoie dar pe care nu le mai putea dezactiva. Dulapul cobora şerpuind până departe, pe sub dealuri şi, cu toate că nu era chiar fără fund, măsura multe mile.

Lui Merrin i se puse un nod în gât. Ştia că trebuie să meargă mai departe; nu mai putea da înapoi. Tremurând din toate încheieturile, murmură o Vrajă de Desferecare, apucă mânerul de alamă al uşii (care arăta la fel ca al oricărui alt dulap) şi trase. Uşa se deschise şi Merrin se clătină pe picioare, izbit de o pală de aer îngheţat care mirosea insuportabil a câine ud şi carne împuţită, cu un iz de cauciuc ars. Îl apucă greaţa şi scuipă scârbit.

Aruncă o privire înăuntru şi îl luă cu fiori pe şira spinării. Dulapul părea gol, dar Merrin ştia bine că este doar o părere. Dulapul fără Fund muta lucrurile încolo şi încoace, iar pe cele mai întunecate le ducea adânc sub pământ. Nici nu voia să se gândească la ce distanţă se afla sacul cu oase.

Ridică lumânarea deasupra capului şi intră în dulapul care şerpuia prin stâncă până cine ştie la ce adâncime. Când păşi înăuntru, se făcu brusc frig. După vreo doisprezece paşi flacăra lumânării începu să pâlpâie în aerul închis, dar Merrin nu se opri şi coborî tot mai jos în dulap. Flacăra abia dacă se mai vedea acum; era doar o luminiţă roşie. Pe Merrin îl cuprinse spaima. Dacă nu era destul aer pentru flacără, atunci cu siguranţă că nu era

nici pentru el! Simţind că îl ia cu ameţeală şi că un roi de albine îi zumzăie în urechi, Merrin mai înaintă câţiva paşi. Chiar atunci lumânarea se stinse, vârful fitilului mai arse o clipă şi apoi se lăsă o beznă adâncă.

Lui Merrin i se păru că inima a încetat să îi bată. Deschise gura larg, ca să inspire mai mult aer, dar nu trase nimic în piept. Îşi dădea seama că trebuie să iasă de îndată din dulap, cât putea de repede. Se întoarse şi se izbi de o Creatură care i se pusese în cale. Înnebunit de groază, se luptă să treacă de ea, doar ca să dea peste o alta, şi o alta. Terorizat, Merrin îşi dădu seama că era prins, că întreg dulapul lung şi strâmt era *plin până la refuz* de Creaturi şi că pesemne mai erau şi altele care abia aşteptau să intre. Aşa şi era. Afară, o mulţime de Creaturi înfuriate se împingeau, îşi dădeau coate, se zgâriau, se băteau să ajungă înăuntru. Merrin simţi că se înăbuşă de groază şi chiar în acea clipă podeaua dulapului făcu ceva foarte ciudat: se repezi spre el şi îl izbi în moalele capului.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Merrin era întins pe pardoseala rece de ardezie a Observatorului.

Privi în jur cu ochii împăienjeniţi, şi douăzeci şi şase de Creaturi îi întoarseră privirea. În alte împrejurări, privirile a douăzeci şi şase de Creaturi ar fi fost îndeajuns ca Merrin – şi oricine altcineva, de altfel – să îşi piardă minţile, numai că acum privirea îi era înceţoşată şi nu izbutea să

vadă prea bine înjur. Zărea pe lângă el doar un fel de ceaţă unduitoare, care semăna destul de bine cu un gard de mărăcini.

După câtăva vreme simţi că alături de el, pe pardoseală, se afla ceva. Întoarse capul gemând de durere şi dădu cu ochii de un sac de cânepă, murdar şi zdrenţuit. Un sac de gunoi. Înăuntru se tot mişca ceva – parcă o familie de pisoi abia fătaţi.

Merrin se trezi într-o clipă, sări în picioare, înhăţă sacul şi îl întoarse cu fundul în sus. Din el se răspândiră o grămadă de oase moi, acoperite de mâzgă. Un os mic, pe care se afla un inel, se rostogoli pe pardoseală cu un clincănit metalic. Merrin rămase cu ochii la el, nedumerit. Ei, şi *acum* ce trebuia să facă? Un os aflat lângă piciorul lui tresări şi Merrin scoase un strigăt. Ca nişte târâtoare oarbe, oasele începuseră să se mişte, să se caute unul pe altul. Se adunau pentru o Reconstituire.

Un deget descărnat îl împunse în coaste şi Merrin ţipă. DomDaniel îl împungea în coaste. Avea să *moarăăă*! Cineva îi puse *Indexul întunecat* în faţa ochilor şi Merrin îşi dădu seama, cu mare uşurare, că degetul aparţinea unei Creaturi. Ascultător, citi pasajul pe care i-l arăta degetul Creaturii:

Ia Inelul cu Două Feţe De pe degetul Celui care îl poartă.

Scoate Inelul

Pe la celălalt *Capăt*.

De acum al Tău va fi.

Merrin se apropie de osciorul negru, năclăit de mâzgă, pe care se afla Inelul cu Două Feţe şi îl privi cu scârbă. Strânse din dinţi – trebuia să îl ia de pe jos. Unu, doi, trei… nu, îi era peste putinţă. Ba nu, *trebuia* să poată. Unu… doi… trei… *pfui!* îl ridicase. Osul era moale ca un zgârci. Dezgustător. Simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

Câteva clipe mai târziu, luptându-se cu gustul rău care îi venea în gură, Merrin apucă bine Inelul cu Două Feţe ca să îl scoată de pe deget pe la celălalt capăt. Trase, dar inelul se înţepeni la capătul unde fusese încheietura degetului. Merrin încercă să îşi ţină firea. *Inelul nu ieşea de pe deget*. În câteva clipe, DomDaniel avea să se reconstituie. Va fi vai şi amar de Merrin. Cu un fel de curaj al disperării, Merrin îşi scoase briceagul din buzunar, puse osul pe jos şi tăie capătul gros. Dinăuntru se scurse un lichid negru, vâscos, dar Inelul cu Două Feţe ieşi uşor acum.

Fascinat, Merrin ridică inelul şi se uită atent la banda lată, răsucită, de aur, pe dosul căreia se vedeau capete schimonosite tăiate în jad. Cu mâini tremurânde, luă *Indexul întunecat şi* citi mai departe:

Pe degetul mare Al mâinii stângi Inelul cel cu Două Feţe să pui neîntârziat.

Abia stăpânindu-şi frica, Merrin îşi puse inelul pe deget, încercând să nu se gândească la ziua când cineva urma să încerce să îl scoată şi de pe degetul *său* pe la celălalt capăt. La început,

inelul juca pe degetul lui subţire, murdar, cu unghia roasă până în carne şi încheietura noduroasă. Dar după puţină vreme simţi cum aurul se încălzeşte încet, încet, până deveni atât de fierbinte că abia îl putea suporta. Atunci începu să se strângă pe deget, până se potrivi perfect, dar nu se opri aici. Era din ce în ce mai fierbinte şi se strângea tot mai tare pe deget. Degetul începu să zvâcnească.

Merrin se pierdu cu firea. Ţopăi de colo-colo, scuturând mâna, urlând şi bătând din picioare de durere. Inelul se strângea tot mai tare, iar degetul îi deveni întâi roşu, apoi purpuriu şi în cele din urmă vânăt. În acel moment Merrin tăcu şi rămase privind îngrozit la deget. *Ştia* că degetul urma să explodeze, dar nu îşi dădea seama în ce fel: va face „poc” sau „fâs”? Nu voia să vadă, aşa că închise ochii, şi chiar în acea clipă inelul slăbi strânsoarea, sângele începu să curgă din nou prin deget şi acesta se dezumflă. Inelul cu Două Feţe era acum fix pe deget – deşi Merrin simţea că tot îl mai strânge niţel, atât cât să nu poată uita că îl poartă. Îşi dădea seama că îl va purta toată viaţa, sau cel puţin atât timp cât va avea degetul mare de la mâna stângă.

Abia acum înţelegea că Magia întunecată nu era neapărat de partea celor care o practicau. Era însă prea târziu. Îşi băgase singur capul în laţ şi acum trebuia să se apuce de ultima parte a Vrăjitoriei – întunecarea *Destinului* Altcuiva. Iar acest lucru nu putea fi împlinit decât în Castel,

fiindcă acolo trăia Celălalt: în vârful Turnului Vrăjitorilor, aşa cum trăise şi el. Şi folosea acelaşi nume pe care îl folosise şi el pe vremuri: Septimus Heap.

u *puţin înainte de crăpatul zorilor*, Merrin se ridică din pat

C

PLECAREA DIN TĂRÂMURILE RELE

şi, pe jumătate adormit, merse cu paşi nesiguri în Observatorul cufundat în întuneric, se îndreptă spre butoiul cu Licurici şi, fără să deschidă bine ochii, scoase un tub nou de Licurici ca să aibă pe drum. De-abia atunci deschise ochii bine… şi scoase un ţipăt. Uitase de Creaturi. Cam o duzină erau strânse ciopor în jurul butoiului şi îi urmăreau fiecare mişcare. Restul se învârteau de colo-colo, parcă purtate de o boare blândă. Dându-şi seama că fiecare mişcare îi era supravegheată, Merrin se duse în camera extrem de simplu mobilată în care dormea Simon, descuie un dulap şi scoase o cutiuţă neagră pe care scria *Potaia*.

Îşi croi drum cu coatele prin mulţimea de Creaturi care îl urmau credincioase şi puse cutia cu Potaia într-o desagă, alături de câteva alte lucruri la care ţinea. Aruncă desaga în spate şi trase adânc aer în piept. Ştia că trebuie să plece, dar în acel moment Observatorul friguros, unde pereţii nu se uscau niciodată, unde te aşteptai oricând să îţi sară ceva în spate şi care pe deasupra mai era şi plin de Creaturi, ei bine,

Observatorul i se părea acum mai îmbietor decât călătoria pentru care se pregătise. Trebuia să coboare pe întuneric multe sute de trepte alunecoase tăiate în stâncă, să se furişeze pe lângă bârlogul Magogilor şi apoi prin Hruba Viermelui, mânjită de mâzgă de sus până jos. Dar Merrin îşi dădea seama că nu avea de ales: trebuia să plece.

Dacă mai sperase cumva că cele douăzeci şi şase de Creaturi îşi terminaseră treaba şi aveau să rămână în Observator, orice nădejde i se spulberă după ce coborî câteva trepte pe întuneric şi se întoarse să se uite în urmă. În spatele lui se înşiruiau toate Creaturile. Mergeau târşâindu-şi picioarele şi se pocneau şi împungeau una pe alta cu coatele şi genunchii, fiecare vrând să ajungă pe treptele aflate chiar în spatele lui. „Straşnic”, îşi zise Merrin, „asta mai lipsea”.

După vreo jumătate de ceas, Merrin ajunse la intrarea în Hruba acum părăsită, dar ştia că nu este singur: în spatele lui erau îngrămădite douăzeci şi şase de Creaturi, cu privirile aţintite asupra lui. Simţea că i se ridică părul pe ceafă şi că îl ia cu fiori. Afară era frig şi umezeală, aşa că Merrin stătea zgribulit în faţa intrării şi bătea nervos cu degetele murdare în peretele acoperit de mâzgă. Privea cu atenţie creasta celuilalt versant al râpei, profilată pe cer.

Oricât ar fi vrut să plece din Hruba Viermelui, aştepta primele raze ale soarelui, fiindcă ştia cât de primejdios e să te afli noaptea în Carierele de

Ardezie din Tărâmurile Rele. Auzise destule poveşti de groază ca să nu uite că cea mai mare primejdie era la vremea când se îngână ziua cu noaptea. Atunci ies Viermii-de-Pământ – fie seara, după ce au flămânzit o zi întreagă, fie dimineaţa, când se întorc la vizuinile lor şi caută o ultimă bucăţică gustoasă care să le amăgească foamea pentru tot restul zilei, pe care şi-l petrec încolăciţi în galeriile îngheţate de sub dealurile de ardezie.

Merrin mai zăbovi preţ de vreo zece minute, până când putu să vadă mai limpede linia zdrenţuită a dealurilor din faţă.

Chiar în acea clipă, o formă întunecată se prelinse pe sub buza dealului şi el îşi dădu seama că zorii erau aproape – un Vierme-de-Pământ se întorcea în Hruba lui. Merrin nu îşi putea dezlipi ochii de la viermele uriaş care se strecura în vizuină şi care părea să nu aibă sfârşit. Se gândea oare câţi alţi viermi se târau în acea clipă în vizuinile lor aflate de partea *aceasta* a râpei – poate doar la mică distanţă de el, căci Viermii-de-Pământ sunt la fel de tăcuţi ca şi noaptea. Singurul zgomot care le anunţa venirea – dacă aveai noroc să îl auzi – era huruitul unei pietre care se desprindea la trecerea lor. Chiar în acea clipă, o cascadă de pietricele se prăvăli de deasupra capului său şi Merrin, cu inima bătând să îi iasă din piept, se trase înapoi. La fel ca un şir de piese de domino, cele douăzeci şi şase de Creaturi se dădură şi ele înapoi.

Acum Merrin era îngrozit de-a binelea. Cu

toate că de-abia aştepta să se descotorosească de Creaturi, se hotărî să nu scoată nasul afară până nu vedea soarele şi se simţea în siguranţă. Soarele, însă, nu părea să ţină cu el. Cerul era plumburiu şi aşa rămase. Merrin se săturase să aştepte, dar tocmai când căpătase convingerea că, aşa cum numai lui putea să i se întâmple, acea zi va fi *singura* din istoria lumii când soarele nu va răsări, zări un disc alburiu ridicându-se deasupra stâncilor întunecate. În sfârşit, putea porni la drum.

Dar mai întâi trebuia să scape de Creaturi. Nu avea de gând să facă drumul până la Castel urmat de un şir lung de Creaturi pocite. Nu, în niciun caz. Se întoarse spre prima Creatură care era chiar în spatele lui.

— Mi-am uitat pelerina în Observator, îi zise. Du-te şi adu-mi-o.

Creatura făcu ochii mari. Stăpânul avea pelerina pe umeri.

— Du-te şi ad-o! ţipă Merrin. Voi toţi, duceţi-vă şi *găsiţi-mi pelerina*!

O Creatură care să nu îi dea ascultare Stăpânului, aşa ceva nu s-a mai pomenit. Creaturile îl priviră cu reproş – nu erau chiar atât de tâmpite – dar se întoarseră pe călcâie şi se afundară în Hruba Viermelui. Nu se mirară deloc când auziră o bufnitură puternică şi simţiră o pală de aer rece: Merrin trântise uşa grea de fier a vizuinii. Cu un aer resemnat, Creaturile se apucară de treaba care le fusese încredinţată şi,

cu excepţia uneia singure, încă mai căutau pelerina închipuită atunci când Simon şi Lucy se întoarseră, câteva zile mai târziu.

Fără ca Merrin să aibă habar, una dintre Creaturi – cea pe care o convocase spunând Convocarea pe dos – nu era obligată să îi dea ascultare. De aceea, după ce Merrin pornise în jos pe potecă, uşa mare de fier se mai deschise o dată. Creatura se furişă afară şi o luă pe urmele celui care o convocase. Ducea, aruncat pe un umăr, un sac jerpelit de cânepă, plin cu oase. Creatura ajunsese foarte repede la concluzia că noul ei Stăpân era cam neajutorat. Iar un sac plin de oase întunecate avea cu siguranţă să îi prindă bine.

Merrin mergea pe lângă pereţii de ardezie, pe cărarea care ducea spre Şesuri. Cunoştea bine această parte a drumului şi nu îşi pierdu cumpătul atunci când, după un cot, dădu de un maldăr de pietre care blocau poteca. Puţin emoţionat – şi nervos în acelaşi timp – se urcă pe grămada de pietre alunecoase. Avu grijă să nu se mişte prea repede, de teamă să nu desprindă vreun bolovan şi să cadă de la o înălţime de sute de picioare în torentul din fundul râpei. Ajunse cu bine în vârf şi începu să coboare cu mare atenţie. Când era pe la jumătatea pantei, picioarele îi alunecară şi câteva pietre mai mici se rostogoliră în râpă. Merrin se opri şi nu mai îndrăzni nici măcar să respire. Se aştepta să se pornească o avalanşă de pietre care să îl tragă în fundul râpei. Norocul se arătă însă

de partea lui şi putu să continue coborârea. După câteva minute puse piciorul pe pământul bătătorit al potecii. Scoase un chiot triumfător şi ridică pumnii în sus. Era liber!

Însoţit de vuietul râului care curgea vijelios pe fundul râpei, Merrin străbătu cât putu de repede şi ultima porţiune a potecii. Nu aruncă nici măcar o dată privirea înapoi. Chiar dacă ar fi privit în urmă, probabil că nu ar fi observat Creatura, care se topea printre umbre şi lua forma stâncilor, aşa cum fac Creaturile atunci când nu vor să fie văzute.

În scurtă vreme, Merrin ieşi dintre ameninţătoarele dealuri de ardezie din Tărâmurile Rele şi îşi îndreptă paşii spre fermele risipite prin Şesurile de Sus. Nu cunoştea aceste locuri, dar o luă pe un drum ceva mai larg, care părea mai umblat. Când ajunse la o răspântie, avu din nou noroc. În faţa lui se afla un stâlp înalt de granit, în care era sculptată o săgeată. Săgeata arăta spre dreapta şi dedesubt era un singur cuvânt: *CASTEL* Merrin zâmbi şi, cu pas sigur, o luă pe drumul din dreapta.

Era o dimineaţă de primăvară destul de rece şi soarele nu prea avea putere, dar Merrin mergea repede şi nu simţea frigul. Nu după multă vreme simţi un gol bine cunoscut în stomac. Era obişnuit să flămânzească, însă acum, că era propriul lui stăpân, nu avea nicicum intenţia să lase lucrurile astfel.

Cum mergea ţanţoş pe drumul care şerpuia

printre vii abia plantate şi livezi cu pomi fructiferi pitici, Merrin văzu ceva mai încolo o fermă de piatră. Era o casă nu prea mare, pe jumătate ascunsă într-o văioagă. Grăbi pasul şi în scurtă vreme ajunse într-o curte năpădită de buruieni, înconjurată de şoproane dărăpănate. În afara unor găini cu penele zburlite care ciuguleau de pe jos, nu se vedea nicio mişcare. Alături se afla clădirea principală, o construcţie lungă şi joasă. Uşa din faţă era pe jumătate deschisă. Merrin se apropie şi, simţind mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor, îl luă cu leşin.

Stomacul i se făcu ghem şi maţele îi ghiorăiră. *Trebuia* să pună mâna pe pâinea aceea. Cu mare grijă, ca nu cumva să mişte uşa (care părea pusă pe scârţâit), se furişă înăuntru. Era o cameră lungă şi întunecoasă, luminată doar de focul din soba aflată la celălalt capăt. Merrin se opri şi privi în jur. Camera era goală. Cel sau cea care copsese pâinea se dusese de acolo cu alte treburi, iar Merrin avea de gând să profite de absenţa sa.

Ca o pisică, traversă cu paşi neauziţi camera podită cu pământ bătătorit, trecu pe lângă o grămadă de paie şi alta de lăzi de lemn şi… fiindcă nu era pisică, se împiedică de o găină. Bătrâna găină (care pe deasupra mai era şi oarbă) se ridică în aer fâlfâind din aripi cât putea de tare.

— Şşşt, făcu Merrin disperat. Şşşt, găină idioată.

Găina nu îi dădu nicio atenţie şi se îndepărtă

în zbor, până se izbi de o grămadă de araci pregătiţi pentru plantat fasolea. Aracii se prăbuşiră pe jos cu un zgomot infernal (cum i se păru lui Merrin) şi îndată se auziră nişte paşi care se apropiau în goană.

În cadrul uşii de la celălalt capăt al camerei îşi făcu apariţia o femeie cu înfăţişare blândă. Merrin se piti după grămada de lăzi.

— Moţato! strigă femeia şi se apropie în fugă, până ajunse la câţiva paşi de Merrin.

Pe întuneric se împiedică de găină şi o ridică grăbită.

— Găină *prostuţă*! Haide, că te aşteaptă masa de dimineaţă.

„Adică pe mine mă aşteaptă”, se gândea Merrin, enervat că o găină bătrână şi cheală era luată în braţe şi răsfăţată, ba i se oferea şi masa de dimineaţă, în timp ce el aştepta mofluz, ascuns după grămada de lăzi. Era absolut sigur că, dacă femeia s-ar fi împiedicat de el şi nu de găină, nu s-ar fi purtat la fel. Când femeia trecu la un pas de el, cu găina în braţe, îşi ţinu respiraţia ca să nu se dea de gol. Ochii lui negri o urmăriră până când ieşi în curte pe uşa din faţă. Atunci, iute ca fulgerul, Merrin ţâşni din ascunzătoare, se duse la cuptor, îşi trase mânecile peste palme, deschise uşa cuptorului şi scoase o pâine mare, rotundă.

— A… aaa… *aaauuu*i se văietă el în şoaptă, ţopăind când pe un picior când pe altul, fiindcă fierbinţeala pâinii pătrunse iute prin ţesătura mânecilor.

Aruncând pâinea dintr-o mână într-alta de parcă era un cartof fierbinte, Merrin ţâşni afară pe uşa cea mai apropiată, alergă în spatele casei şi ajunse în curte. Aici se trezi înconjurat de o puzderie de găini, cărora le arunca grăunţe tocmai femeia de la care furase pâinea. Când auzi cloncănitul şi cârâitul găinilor, femeia ridică privirea.

— Hei! strigă ea.

Merrin se opri, căci nu prea ştia ce să facă. Să se întoarcă şi să fugă înapoi în casă, unde risca să dea nas în nas cu bărbatul femeii sau cu vreo namilă de argat? Sau să o ţină tot aşa, până ajungea la drum deschis?

— Aia e pâinea mea, zise femeia apropiindu-se de el.

Merrin privi în jos la pâine, de parcă şi el se mira să o vadă.

Apoi se hotărî şi o luă la fugă, drept prin mijlocul cârdului de găini, care se împrăştiară cotcodăcind şi cârâind. Penele zburau în toate părţile, căci Merrin îşi croia drum izbind găinile cu piciorul, şi de cele mai multe ori ţintea bine.

În câteva clipe ajunse la drum şi o rupse la fugă. Aruncă o privire înapoi şi o văzu pe femeie în mijlocul drumului, arătându-i pumnul. Nu avea de ce se teme. Nu venea după el.

Ceea ce nu văzu Merrin – pe de o parte fiindcă era ziuă şi Creaturile nu se văd bine la lumina soarelui, pe de altă parte fiindcă nu se aştepta la aşa ceva – era o Creatură. Plutea pe

lângă tufişurile care mărgineau drumul, ţinându-se ceva mai departe în spate, şi semăna cu o dâră de apă murdară.

Şi mai era ceva ce Merrin nu văzu în timp ce se îndepărta cu pas grăbit, strângând bucuros la piept pâinea fierbinte: un şobolan cafeniu, ascuns în iarba de la marginea drumului. Şobolanul, în schimb, îl văzu cât se poate de bine pe Merrin. Lui Stanley, fost Şobolan Mesager, fost Agent Secret Şobolănesc, nici prin gând nu îi trecea să se apropie de Merrin, mai ales de piciorul lui drept. Dar obiceiurile de Şobolan Secret nu şi le pierduse, aşa că era curios să afle unde mergea Merrin. Părerea lui era că nu te puteai aştepta la nimic bun de la băiat.

Stanley tocmai petrecuse două săptămâni cu Humphrey, fostul lui şef de pe vremea când lucra la Biroul Şobolanilor Mesageri, care fugise din Castel cu vreo şase luni în urmă, după ce se formase banda Gâtuitorilor de Şobolani. Cu toate că se retrăsese din activitate şi ducea o viaţă dulce în podul cu mere al unei mici ferme unde se fabrica cidru, iar el personal nu avea nici cea mai vagă intenţie să revină, Humphrey încerca să îl convingă pe Stanley să redeschidă Biroul Şobolanilor Mesageri. Stanley promisese că se va gândi.

Stanley îl văzu pe Merrin că se opreşte la răscruce, se uită câteva clipe la pietrele de hotar şi apoi o ia voiniceşte pe drumul spre Castel. Şobolanul rămase privind lung în urma lui. Dacă

persoane de teapa acestuia se duc la Castel, îşi zise, un Şobolan Mesager s-ar putea dovedi foarte folositor. Făcu o înţelegere cu el însuşi: îl va urmări pe Merrin şi, dacă băiatul se va duce într-adevăr la Castel, atunci Stanley va deschide Biroul, după cum îl sfătuise Humphrey.

Aşa se face că două creaturi cum nu se poate mai diferite se ţineau după Merrin pe drumurile lungi şi şerpuite care străbăteau Şesurile. Îmbătat de libertatea abia câştigată, Merrin mergea cu pas vioi, şi spre lăsatul serii zări Castelul în depărtare. În cele din urmă, obosit, trecu şi de ultima fermă şi ajunse la Râu. Se uită tânjind la lumânările aprinse în ferestrele fermei şi la familia adunată în jurul mesei pentru cină, dar nu se opri. Cărarea trecea acum printr-un crâng, apoi coti brusc, ieşi dintre copaci şi Merrin se trezi pe malul Râului.

Uimit, se trânti pe iarbă şi nu mai putu să îşi ia ochii de la privelişte. Nu mai văzuse aşa ceva de când era el pe lume.

Pe celălalt mal al Râului lat, cu ape domoale, un perete de lumini se înălţa în noaptea întunecoasă şi se oglindea în apă. Dincolo de lumini se ghicea forma întunecoasă a Castelului uriaş. Merrin ştia că înăuntru sunt mii de oameni, fiecare cu luminiţa lui, oameni care îşi duceau viaţa şi îşi vedeau de treburi fără să aibă habar că, de pe malul celălalt, un băiat priveşte Castelul. Dintr-odată, Merrin se simţi foarte singur şi neajutorat.

Privea luminile şi se străduia să reziste

tentaţiei de a le număra – era un obicei de-al lui să numere mai toate lucrurile pe care le vedea. Tot privind, începu să vadă fel de fel de amănunte şi să distingă formele din spatele luminilor. Văzu pereţii înalţi ai Hardughiei, care păreau că se întind pe multe mile de-a lungul Râului. În tăcerea adâncă a nopţii răzbăteau până la el vocile celor care stăteau la palavre sau râdeau de vreo glumă. Mai văzu pontoanele de pe vechile cheiuri şi siluetele fantomatice ale câtorva corăbii care putrezeau. Iar apoi, cu ochii holbaţi că ai unei păsări de pradă noptatice, văzu un şir de lumini cu luciri de aur şi purpură, care urcau spre cer aidoma unei scări şi ajungeau mult mai sus decât şi-ar fi putut el închipui că pot ajunge nişte trepte. Sus, în vârf, se afla Piramida de aur, învăluită într-o lucire purpurie, nepământeană, care lumina de jos în sus pătura de nori.

Îl trecu un fior. Ştia ce era acolo: Turnul Vrăjitorilor, locul unde petrecuse odată câteva luni de amărăciune alături de fostul lui stăpân, DomDaniel. Tot acolo – se gândi el, simţind cum îl cuprinde furia – se afla acum băiatul care îşi spunea Septimus Heap. Nu încape îndoială că stătea lângă un foc bun, mânca pe săturate, vorbea despre treburi vrăjitoreşti şi ceilalţi îl ascultau, de parcă ar fi avut într-adevăr ceva de spus. Lucrurile nu aveau să rămână însă aşa, îşi zise Merrin. Atinse cu arătătorul suprafaţa rece a Inelului cu Două Feţe, care stătea – tot cam strâns – pe degetul lui mare.

Merrin se ridică brusc din iarba udă şi o luă la fugă pe drum. Ştia că va trebui să aştepte răsăritul, fiindcă doar atunci era lăsat podul peste şanţul de Apărare, ca să se poată intra în Castel, şi voia să găsească un loc unde să petreacă noaptea. Drumul se îndepărta de malul Râului şi traversa câmpurile nămoloase, mărginite de tufişuri înalte. La marginea ultimului hat, Merrin văzu luminile tavernei „La calcanul zâmbăreţ”. Băgă mâna în buzunar şi strânse în pumn rezerva secretă de bani a lui Simon, pe care o luase la plecare. „A venit vremea”, îşi spuse el, „să cheltui câte ceva din ce am câştigat cu sudoarea frunţii”.

Stanley îl văzu pe Merrin cum împinge uşa tavernei şi intră în încăperea caldă, primitoare. Da, nu încăpea nicio îndoială: Merrin se ducea la Castel. Toată lumea spunea – şi pe bună dreptate – că taverna „La Calcanul zâmbăreţ” e bântuită. Nimeni nu ar fi stat acolo peste noapte, în afară de cazul că aşteptau să fie coborât podul a doua zi dimineaţa.

După ce plecă şobolanul, Creatura se apropie în salturi de uşa tavernei, dar nu intră. Se strecură într-un colţ întunecos al verandei şi se ghemui pe una din băncile de la intrare, cu sacul de oase alături. Nu părea cu totul mulţumită, dar nici supărată nu era. Dacă i-ar fi dat cuiva prin cap să întrebe o Creatură cum i-ar plăcea să îşi petreacă noaptea – deşi, în mod inexplicabil, nimănui nu i-a venit o asemenea idee – atunci mai mult ca sigur ar fi răspuns că şi-ar dori să stea în faţa unei

taverne bântuite, având alături un sac plin cu oase de Necromant.

LA CALCANUL ZÂMBĂREŢ

*M*errin nu ştia ce vârstă are.

De fapt, mai avea puţin şi împlinea treisprezece ani, însă, văzându-i expresia stăpânită, toată lumea îi dădea mult mai mult. În ultimele luni crescuse în înălţime, aşa că acum, încrezător în puterile proprii şi îmbătat de gândul că avea bani de cheltuit pentru multă vreme de acum încolo, intră cu pas sigur în tavernă. Vorbind cât putea de gros, ceru de mâncare şi o cameră unde să îşi petreacă noaptea.

Acum stătea lângă focul în care un buştean ardea trosnind, în faţă cu o halbă de bere neagră specială, „Calcanul”. Îi părea rău că nu avusese destul curaj ca să ceară o limonadă.

În tavernă domnea o atmosferă paşnică – aşa cum se întâmpla în mod obişnuit duminica seara – şi, dacă nu-i punea la socoteală pe cei doi ţărani care se luaseră la harţă din cauza preţului unei vaci, Merrin era singurul muşteriu. Ceea ce nu vedea el – fiindcă nu era genul de băiat căruia fantomele ar dori să se arate – era că taverna gemea de fantome. Erau atât de numeroase, că, atunci când se dusese să se aşeze lângă foc, trecuse fără să îşi dea seama prin vreo jumătate de duzină de fantome care nu apucaseră să se ferească din calea lui şi care acum bombăneau cât se poate de nemulţumite.

Atunci când Merrin se aşezase pe ceea ce lui îi păruse a fi un scaun gol de lângă foc, era de fapt înconjurat de fantome, cărora, la fel ca oricărei fiinţe vii, le plăcea să stea noaptea lângă un foc pe cinste.

Chiar lângă Merrin stăteau trei pescari, dintre care unul era cam prost dispus, căci până atunci stătuse pe scaunul unde se aşezase Merrin. Cu vreo cincizeci de ani în urmă, pescarii se înecaseră chiar în faţa tavernei, după ce se luaseră la harţă, fiecare pretinzând că prinsese peştele cel mai mare; se ciondăneau până şi acum. Faţă în faţă cu Merrin era aşezată o cerşetoare, Foarte veche şi ştearsă, care nu contenea să îşi numere bănuţii. Cerşetoarea murise de bătrâneţe chiar la acea masă, dar nici acum nu înţelesese că e moartă. Tot lângă foc erau adunaţi ciopor şase cavaleri ucişi într-o bătălie de demult, pe când apărau Podul fără întoarcere. Stăteau la taclale cu două lăptărese care, întorcându-se de la târg, se rătăciseră în timpul unui viscol, cu câţiva ani în urmă, şi muriseră îngheţate. Chiar pe marginea mesei lui Merrin era cocoţată o Prinţesă care fugise din Palat ca să îl întâlnească pe iubitul ei, se adăpostise de ploaie sub un copac şi fusese lovită de trăsnet. Îl fixă pe Merrin cu o privire posomorâtă până când acesta începu să se foiască, neliniştit. Semăna oleacă, îşi zicea Prinţesa, cu iubitul pierdut de atâta vreme – dar numai oleacă.

Atmosfera era destul de animată, pentru că la „Calcanul zâmbăreţ” trăgeau fie cei care

ajunseseră prea târziu ca să mai poată intra în Castel şi nu aveau altunde să îşi petreacă noaptea, fie Neguţătorii din Nord, care nu erau primiţi în mai niciuna din tavernele din Castel. Iar prima fantomă pe care o văzu Merrin – cu toate că nu ştia – era fantoma unuia din aceşti Neguţători.

Ceva mai la o parte de restul adunării, aşezată în întuneric, se afla fantoma lui Olaf Snorrelssen, un Neguţător din Nord care adormise pe Podul fără întoarcere şi nu se mai trezise. Olaf stătea într-un colţ, departe de foc, şi se uita atent la Merrin. Băiatul îi atrăsese privirea, nici el nu ştia prea bine de ce. Era un călător, un străin rătăcit pe acele meleaguri, la fel cum fusese Olaf însuşi. Mânat de un sentiment de frăţie faţă de băiat, Olaf se hotărî să se arate pentru prima oară unei fiinţe vii.

În timp ce se îndrepta spre Merrin, Olaf aruncă o privire în una din oglinzile întunecate aflate pe pereţii tavernei şi se văzu pentru prima dată după cincisprezece ani, sau, mai bine zis, se văzu pe bucăţele, şi se îngrozi. Atunci se opri în dreptul oglinzii ca să se uite mai bine. Ce ciudat! Vedea foarte bine marginile dar chiar în mijloc era un loc gol prin care zărea camera din spatele lui. Iar creştetul capului nu era nici el la locul lui. Olaf se concentra cât putu de tare şi încet, încet, apăru şi restul capului, cu o cureluşă de piele legată peste frunte şi părul blond, acum cam rar. Aoleu, doar cu atâta păr mai rămăsese? Ridică mâna să se pipăie în creştetul capului, dar nu simţi nimic. Îl

cuprinse amărăciunea; pentru o clipă uitase că este fantomă. Îi veniră în minte sfaturile pe care alte fantome i le dăduseră în legătură cu prima Apariţie. Îl povăţuiseră să fie atent, fiindcă Apariţia îi va stârni multe amintiri. I se va părea că cei vii vorbesc prea repede şi prea tare, iar el se va simţi şi mai fantomă decât până atunci. Olaf trase aer în piept ca să se liniştească. Acum îi apăru şi restul corpului până la brâu.

Începuse să facă burtă. Nu îşi amintea să fi avut înainte, dar pe vremea aceea nu prea era preocupat de cum arată.

Când ajunse la masa lui Merrin, la lumina slabă din cameră, Olaf arăta la fel de material ca şi cum ar fi fost viu. Când Merrin ridică ochii spre el, Olaf se fâstâci: până atunci nu îl mai văzuse ca fantomă nicio fiinţă vie.

— Salutare, zise Olaf.

După cincisprezece ani, era primul cuvânt pe care îl adresa unei fiinţe vii.

Merrin nu zise nimic, iar Olaf, neştiind ce să facă sau să spună, se aşeză în faţa lui. Nu observă fantoma ştearsă a cerşetoarei, care sări ţipând de pe locul ei. Toţi bănuţii i se împrăştiară pe jos.

— Vai, doamnă, vă rog să mă iertaţi, zise Olaf.

Se repezi să adune bănuţii risipiţi pe podea – lucru imposibil, fiindcă erau parte din altă fantomă – şi făcu astfel o gafă şi mai mare. Cerşetoarea îl dădu la o parte, îşi culese monedele şi se duse mormăind într-un colţ întunecos, unde avea să rămână în următorii o sută de ani,

numărând iar şi iar bănuţii, ca să se asigure că nu lipsea niciunul.

— Să nu-mi spui doamnă. Nu sunt fată, bombăni Merrin şi se strâmbă la Olaf.

De fapt, se mira de ce străinul venise ca să stea de vorbă cu el şi apoi se aplecase pe neaşteptate, căutând ceva pe podea. Avea un aer ciudat, însă nu ar fi putut spune din ce cauză.

— Vai de mine, sigur că nu eşti fată, răspunse Olaf încurcat. Îmi închipui că eşti străin de locurile astea, nu? continuă el cu voce blândă şi cântată, aşa cum vorbeau cei din Nord.

— Ba nu, zise Merrin posac. Nu sunt străin. M-am născut în Castel. Mă… întorc acasă.

— Acasă… repetă Olaf cu dor. Atunci eşti norocos. Unii dintre noi nu se mai pot întoarce niciodată acasă.

Merrin îl privi mai atent. Faţa lui arsă de soare avea o expresie cumsecade şi ochii albaştri erau prietenoşi. Merrin se mai înmuie puţin. Până acum nu se mai arătase nimeni dornic să stea de vorbă cu el; pe deasupra, era prima oară că cineva i se adresa cu respect, ca unui om mare. Era un sentiment plăcut. Merrin zâmbi din colţul gurii.

Olaf luă zâmbetul drept o încurajare şi vorbi mai departe:

— Ai familie aici?

Merrin se hotărî pe dată că o posibilă mamă în Port nu merita luată în seamă.

— Nu, răspunse repede. Nu am… nicio rudă.

Olaf, care avusese o familie foarte

numeroasă, nu îşi putea închipui cum e să nu ai rude.

— Singur pe lume... Nu ai nici măcar o rubedenie, cât de îndepărtată?

— Nici măcar una, clătină Merrin din cap.

— Atunci, unde vei sta? Şi ce vei face?

Merrin dădu din umeri. Se gândise şi el la asta, dar lăsase această grijă pentru mai târziu.

Lui Olaf îi veni o idee. Undeva, în Ţara Nopţilor Lungi, avea un copil pe care nu îl văzuse şi nu avea să îl vadă niciodată. Cu toate că nici el nu ştia de ce, Olaf era absolut convins că era o fată. După socoteala lui, avea cam aceeaşi vârstă ca băiatul. Ei, dacă nu putea să îşi ajute propriul copil, avea să facă o faptă bună, ajutându-l pe băiat.

— Mâine te voi duce la Castel şi îţi voi arăta un loc bun unde poţi sta, se oferi el. Astă-seară stai aici?

Merrin încuviinţă din cap.

— Ai făcut un drum lung astăzi, îmi închipui, mai zise Olaf, care se simţea acum la largul lui.

— Da, vin din Tărâmurile Rele. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo.

— Cei de acolo nu erau rude cu tine?

— Ah, nici vorbă. Se purtau cu mine de parcă eram servitor. Ba chiar mai rău.

Olaf dădu înţelegător din cap. Viaţa nu îl răsfăţase pe băiat, îşi spuse el. Venise vremea să îi dea cineva o mână de ajutor.

Merrin prinse curaj văzând că Olaf stă să îl

asculte, aşa că se apucă să depene povestea vieţii lui.

— Am mai fugit o dată, dar am ajuns ostatic în mlaştini, în casa unei vrăjitoare ţicnite, care îmi dădea să mănânc sandvişuri cu ţipar şi varză.

— Nu cred că erau bune, făcu Olaf.

— Erau *scârboase*. Ca să scap de ea, m-am angajat la Simon Heap, unde am nimerit şi mai rău. Am ajuns în acelaşi loc îngrozitor unde am crescut. Până acum câteva săptămâni credeam că acolo am să rămân, lângă nemernicul de Heap şi un sac de oase.

— Un sac de *oase*? repetă Olaf, fără să înţeleagă.

— Da, oasele fostului stăpân al lui Simon… de fapt, şi al meu. DomDaniel. A locuit în sac până aseară, când l-am trântit pe jos.

— L-ai trântit pe jos? făcu Olaf năucit.

— Mda. I-am luat inelul. Vrei să-l vezi?

Fără să mai aştepte răspunsul, Merrin îşi flutură degetul prin faţa ochilor lui Olaf.

— Acum e al meu. L-am meritat. Nu mi-a fost uşor să răscolesc prin grămada de oase. Unele aveau un fel de zgârci, plus că erau acoperite de mâzgă. Şi erau încârligate. Pfui! I l-am scos de pe deget. Am tăiat capătul osului cu briceagul, ha, ha. Să se înveţe minte. Ştiai că degetele mari de la mână sunt întocmai ca cele de la picior?

Olaf dădu din cap, prudent. Băiatul nu părea a fi ceea ce se aşteptase el. Acum îi părea rău că se oferise să îl ajute. Ceea ce se spunea despre cei

vii era adevărat: unii erau ciudaţi rău. Numai el putea să dea peste un ciudat chiar de la prima sa Apariţie. Din fericire pentru el, chelneriţa aduse cina comandată de Merrin – un platou enorm de cârnaţi înfipţi într-un munte de piure – care îl scuti de alte amănunte cu privire la oasele lui DomDaniel.

— Te las să mănânci în linişte, zise Olaf şi se ridică grăbit când femeia trânti platoul pe masă.

Merrin dădu aprobator din cap. Era bucuros că nu trebuie să împartă cina cu străinul. Înfipse furculiţa într-un cârnat gros. Olaf se cutremură: cârnaţii din farfurie semănau cu nişte degete. Parcă le şi vedea adunate în sac, fiecare împodobit cu un inel.

— Ei, atunci pe mâine, zise Merrin, cu gura plină.

— Mda, mâine. Da, ne vedem mâine, răspunse Olaf posac, fiindcă era un om de cuvânt.

— Chiar aşa, zise Merrin, ridicând privirea de la cel de-al doilea cârnat pe care îl înfipsese în furculiţă.

Dar încăperea era goală. Ţăranii plecaseră, iar de străinul înalt şi blond nu se vedea nici urmă.

OFERTA LUI STANLEY

În timp ce, *în camera din mansarda* tavernei, Merrin se căznea să îşi găsească un locşor printre ghemotoacele saltelei, Stanley îşi făcea un culcuş în paiele din borta de şobolan aflată sub podul mobil. Borta era bine cunoscută şobolanilor care se întorceau la Castel ca fiind un loc sigur unde puteau aştepta să se lase podul a doua zi dimineaţa.

Stanley îşi făcuse griji cum că s-ar putea ca borta să fie deja ocupată de alţii. I se mai întâmplase de îi şi se văzuse nevoit să petreacă noaptea într-un fel se poate mai incomod, cocoţat într-un copac, dar oricum era mai bine decât să îşi rişte viaţa în bucătăria „Calcanului zâmbăreţ”. Trăgând nădejde că mai rămăsese un locşor liber şi pentru el, Stanley coborâse malul şi se furişase

în vizuina bine ascunsă. Spre uimirea lui, înăuntru nu mai era niciun şobolan. Apoi îşi aduse aminte din ce cauză: Gâtuitorii de Şobolani.

Cu şase luni în urmă, Stanley şi soţia lui, Dawnie, scăpaseră ca prin urechile acului de Gâtuitorii de Şobolani. Când ajunseseră în Port, unde erau cât de cât în siguranţă, Dawnie povestise tuturor cu lux de amănunte cum izbutiseră să scape. Toată comunitatea şobolănească o ascultase cu sufletul la gură, cutremurată, căci – e lucru ştiut – nimic nu le place mai mult decât o poveste de groază. Vestea se răspândise ca fulgerul şi urmarea a fost că niciun şobolan cu scaun la cap nu a mai îndrăznit să pună piciorul – adică laba – în Castel. Ei, se gândea Stanley mulţumit, dar nu toţi şobolanii erau la curent cu ultimele evenimente (aşa cum era el) şi prin urmare habar nu aveau că Gâtuitorii de Şobolani îşi luaseră tălpăşiţa din acele locuri. „Călătorie sprâncenată”, mormăi el mulţumit. Se afundă în borta caldă şi se acoperi bine cu paie.

Nu era prea distractiv să stai de unul singur. Stanley era un şobolan sociabil şi nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să stea la o bârfă cu alţi Şobolani Mesageri. În locul acesta, odinioară plin de viaţă, singurătatea era apăsătoare. Încercă să ronţăie o jumătate de nap mucegăit, uitat de alt şobolan care trecuse pe acolo, dar gândul la Dawnie şi la Gâtuitorii de Şobolani îi tăiase pofta de mâncare. Oftă, obosit după lungul drum pe care îl făcuse, îşi întinse lăbuţele care îl dureau,

căscă şi adormi buştean. În scurtă vreme, sforăiturile lui răsunau până dincolo de şanţul de Apărare, dar nimeni, nici măcar alde Gringe, care locuiau chiar pe partea cealaltă, nu le auziră.

De cum se crăpă de ziuă, se auzi o bufnitură grozavă: podul fusese lăsat peste şanţ cu atâta putere că pământul se cutremură şi Stanley se rostogoli până la gura vizuinii. Buimac, scoase nasul afară. Nu era o zi prea îmbietoare. Vântul mătura apa din şanţ, iar picăturile de ploaie făceau cercuri din ce în ce mai largi pe suprafaţa cenuşie. Dar nici în vizuină nu era mai bine. Stanley ieşi ţopăind şi amuşină aerul dimineţii. Mirosul de frunze moarte, de ploaie şi apă din şanţ era amestecat cu duhoarea de tocană stricată care venea din casa de peste şanţ. Şobolanul se legănă câteva clipe pe piatra netedă folosită de generaţii întregi de şobolani şi îşi făcu vânt. Aterizează delicat pe o policioară de metal de sub pod, după care, având grijă să nu privească la apa adâncă de dedesubt, traversă şanţul în fugă, pe drumul bătut de aţâţi şobolani, printre scândurile groase ale podului.

Ajuns pe partea cealaltă, urcă malul noroios cât putu de repede. Apoi, mergând cu capul lăsat ca să se ferească de vântul tăios care îi mai şi sufla praf în ochi, o luă pe cărare spre Poarta de Miazănoapte. Şi atunci îşi dădu seama îngrozit că trecuse peste picioarele doamnei Gringe, nevasta paznicului. De obicei, Stanley îl ocolea de departe pe Gringe, al cărui tropăit se auzea de la o milă,

ca şi vocea lui bubuitoare, de altfel. Numai că doamna Gringe, o femeie mică de statură, cu o expresie veşnic supărată, stătea ascunsă în cadrul uşii, tăcută şi nemişcată. Scosese afară doar vârfurile picioarelor, sperând că vreun şobolan neatent se va împiedica de ele. Ceea ce se şi întâmplă. Atât aşteptase: să simtă labele unui şobolan trecând peste degetele ei delicate. Într-o fracţiune de secundă izbuti să scoată un ţipăt, să înşface o mătură şi să o trântească peste coada lui Stanley care o zbughise de acolo.

Şobolanul se îndreptă în goana mare spre cel mai apropiat canal de scurgere care, după ploaia de cu o seară înainte, nu era un loc prea plăcut. Ba mai mult, se dovedi că era şi înfundat.

— Şobolan, şobolan! auzi vocea doamnei Gringe răsunând în urma lui.

— Unde? veni un mormăit furios din casă.

— În canal! Pune mâna pe el, Gringe!

Prins în canal ca într-o cursă, Stanley îl auzea pe Gringe tropăind chiar deasupra capului său. Trase mult aer în piept şi se lăsă la fund taman la timp.

Gringe îngenunche şi se uită atent în canal.

— Nu se vede nimic. Eşti sigură?

— Păi cum? L-am văzut cu ochii mei.

— Hm. Ştiu şi eu… făcu Gringe nehotărât, cu ochii la apa murdară din canal. Când te-aud ţipând… mi se pare… tot mi se mai pare că te cerţi cu Lucy. Ce vremuri fericite…

— Dar nu ne certam *tot timpul*, protestă

doamna Gringe şi îşi înăbuşi un oftat. Doar când venea vorba de băiatul lui Heap.

Stanley simţea că plămânii îi iau foc. Din bot îi scăpă o băşicuţă de aer.

— Aha, făcu Gringe. Cred că pungaşul stă ascuns sub apă.

— Vrei o lopată?

— Da, dă-mi-o pe-aia mare. Îl scot de-acolo şi îi trag una de nu mai mişcă. Asta îl aşteaptă şi pe băiatul lui Heap, dacă îi văd mutra pe aici.

Stanley nu îşi mai putea ţine respiraţia. Din canal ţâşni o trombă de apă împuţită, odată cu un şobolan ud leoarcă. Gringe se dădu înapoi, năucit, scuipând apa care îi intrase în gură. Când, în cele din urmă, se şterse la ochi şi putu să vadă.

Stanley dispăruse de mult de acolo – alerga prin labirintul de străduţe şi ulicioare care duceau de la Poarta de Miazănoapte în Castel.

Ajuns în faţa porţilor Palatului, Stanley se îmbăie cât putu de repede în apa rece ca gheaţa dintr-o troacă. Niciodată nu îi plăcuse să facă baie – de fapt, nici nu mai ştia când i se întâmplase ultima oară – dar, când se prezintă la Palat, până şi un şobolan trebuie să facă un efort ca să arate acceptabil.

Cât despre Merrin, aflat la „Calcanul zâmbăreţ”, el nu avea deloc intenţia să facă vreun efort. Olaf Snorrelssen se învârtise de colo-colo ore în şir, aşteptându-l să se trezească, şi în tot acest timp fusese nevoit să îndure ocările cerşetoarei. Până la urmă, cam pe la zece, băiatul

coborâse scara clătinându-se; fusese tras afară din pat de proprietăreasă, care avea nevoie de cameră.

Neputând să îşi calce făgăduiala, deşi tare mai regreta că o făcuse, Olaf apăru dintr-un colţ.

— Vrei să te duc la Castel? întrebă el, cu speranţa că băiatul îl va refuza, ceea ce nu se întâmplă, din nefericire pentru el.

— Mai întrebi? Hai să plecăm din mizeria asta, bombăni Merrin.

Olaf îl duse peste Podul fără întoarcere, care îi era bine cunoscut. Ori de câte ori trecea pe acolo îl cuprindea posomoreala, de parcă un nor negru îi cobora în suflet. Norul rămase acolo chiar şi când se văzu nevoit să intervină în discuţia dintre băiat şi paznic; acesta era întotdeauna prost dispus şi, pe deasupra, mai şi mirosea urât. Apoi se îndreptară spre Hardughie, o clădire imensă, întortocheată ca un labirint, în care Olaf se simţea ca acasă. Cum îl conducea pe Merrin prin culoarele pline de lume, avea sentimentul inexplicabil că cineva se ţinea după ei. Însă de câte ori întorsese capul nu văzuse decât o umbră trecătoare, lucru deloc neobişnuit prin gangurile întunecoase, şerpuitoare. Hotărât să îşi ţină cuvântul, Olaf îl duse până în inima Hardughiei, la un mic han unde trăsese cu ani în urmă şi se simţise foarte bine.

Fusese o greşeală, îşi dădu el seama ceva mai târziu. Lui Merrin nu îi fusese pe plac hanul. Era un loc împuţit, după cum se exprimase el. Când

aflase preţul camerei, băiatul o făcuse pe proprietăreasă, o femeie blândă din fire, cotoroanţă hrăpăreaţă. Olaf se arătase femeii ca să îşi ceară scuze, dar şi aici greşise. De enervare, nu reuşise să apară în totalitate, femeia se speriase, ţipase şi le trântise uşa în nas, iar uşa trecuse prin piciorul lui şi i se făcuse rău. Când îşi reveni, Merrin nu mai era acolo. Uşunuy Olaf îşi luase tălpăşiţa, fără să îşi dea seama că era o jumătate de Apariţie şi ca atare îi speria pe toţi cei care îi ieşeau în cale. Seara, după ce ajunsese cu bine şi se ştia la adăpost în „Firidă”, Olaf se jurase că nu se va mai arăta niciodată nimănui. Trebuia să fii într-o doagă ca să te arăţi cuiva.

Stanley urca ţopăind una din scările lăturalnice ale Palatului. Deşi nu mai fusese la etaj, Stanley – ca un fost Şobolan Mesager ce se afla – cunoştea pe dinafară planul clădirii: trebuise să îl înveţe pentru examenul de Mesager avansat. Se feri de bătrâna fantomă a unui cavaler ciung, care îşi flutură sabia în direcţia lui, şi se cocoţă pe tapiseria de lângă o uşă dublă, uriaşă. Se strecură prin gaura făcută anume în lambriu de nenumăraţi alţi şobolani care trecuseră pe acolo înaintea lui şi privi în jos. Se afla foarte sus. Rămase o clipă nemişcat, cât îşi luă inima în dinţi ca să sară. Acolo jos, aşezată lângă foc, se afla Prinţesa Jenna Heap, moştenitoarea Castelului. Lângă ea se găsea un bilet care, după cât era de mototolit, se vedea că fusese citit de nenumărate ori. Stanley nu putea vedea ce scrie, dar Jenna ştia cuvintele

pe dinafară:

Adus personal de la Turnul Vrăjitorilor de B. Arcanu Primit la Palat la 7.30 a.m. De la: Septimus Heap, Ucenicul Marciei Overstrand, Vrăjitor Neobişnuit

Dragă Jen.

Poţi veni acasă la Marcellus azi la prânz? Am primit adineauri un bilet de la el! Veşti bune. Cred că până la urmă şi-a adus aminte unele lucruri. Vrea să ne arate nişte obiecte care Uau aparţinut lui Nicko şi spune că ar fi o cale de a-l aduce înapoi!!! Ne vedem acolo.

Te sărut cu mult drag, Septimus

Jenna era atât de emoţionată că nu îşi găsea locul, necum să mai aştepte până la prânz. După ce luase micul dejun împreună cu Sarah Heap, în aceeaşi atmosferă sumbră, se refugiase în camera ei şi încerca să îşi găsească o ocupaţie ca să treacă timpul mai repede. Fără să aibă habar că deasupra ei se legăna un şobolan, se cufundase în lectura unei cărţi impresionant de mare.

De sus, de unde era, Stanley trase aer în piept şi îşi făcu vânt. Aterizã pe patul Jennei, sări în sus ca o minge, căzu din nou, de astă dată pe covoraşul de lângă pat, şi îşi scrânti glezna.

— Aaau! se văietă el, dar nu se opri, ci se rostogoli mai departe, până se izbi cu capul de lada de cărbuni.

Jenna sări în picioare.

— Tu eşti, Stanley? se minună ea.

Stanley se puse în două labe, se strâmbă de

durere şi salută.

— Servitorul Maiestăţii Voastre.

A

— Încă nu sunt „Maiestate. Până nu sunt încoronată cu aia, se strâmbă ea şi arătă o coroană, simplă dar frumoasă, aşezată pe o pernă roşie de catifea, pe poliţa de deasupra căminului.

— Ooo, făcu Stanley, vădit impresionat. Pare foarte grea. Nu m-aş da în vânt să o port pe cap o zi întreagă.

— Nici eu, îi răspunse Jenna. Şi nici n-am de gând, cel puţin deocamdată. Dar tu, Stanley, apari întotdeauna când mă aştept mai puţin. Cum îţi mai merge? Cum îi merge lui Dawnie?

— Sunt bine, mulţumesc. Cred că şi Dawnie. La urma urmei, e scopul ei în viaţă.

— Ah, zise Jenna. Sunteţi puţin certaţi?

— Nu, Maiestate. Ne-am despărţit ca doi prieteni buni. Adică, atunci când am plecat mi s-a părut că are o privire prietenoasă. E posibil. Pe de altă parte, în momentul cu pricina mânca o plăcintă, ceea ce o bine dispune întotdeauna.

— Vai, Stanley, nici nu ştii ce rău îmi pare.

— Mie nu, îi întoarse el vorba, înţepat.

— Şi… ăăă… cu ce te ocupi acum?

— Una, alta. Nu mă plâng. Mă mai văd cu nişte amici de pe vremuri, mă ţin la curent cu ce mai apare pe piaţă, mă rog, chestii de genul ăsta. Tocmai am terminat o misiune pentru care am fost angajat special… ceva în Tărâmurile Rele.

— Ce loc îngrozitor, se cutremură Jenna.

— Aici sunt cu totul de părerea Maiestăţii Voastre. Nu mi-ar plăcea să dau nas în nas într-o noapte întunecoasă cu cei care locuiesc acolo. Sincer să fiu, n-aş vrea să dau nas în nas cu ei nici ziua în amiaza mare. Ei, acum însă, mă stabilesc aici. Are dreptate cine spune că nicăieri nu e ca acasă. Aş avea să vă fac o mică propunere, dacă aveţi bunăvoinţa să mă ascultaţi. Adică, dacă nu vă răpesc prea mult timp. Dacă aveţi alte treburi, mă întorc mai târziu. Nu încape îndoială că grijile regale apasă greu pe umerii unei regine atât de tinere, iar eu…

— Stanley, citeam, după cum ai văzut. Mă întâlnesc cu cineva puţin mai târziu. E ceva foarte important şi vreau să aflu cât mai multe înainte să plec.

— Foarte chibzuit. Totdeauna trebuie să fii pregătit. Ce carte mare aveţi. Pe mine nu mă prea trage aţa la citit.

— Da, e cam mare, oftă Jenna. Şi încâlcită. E vorba de Timp.

— Aşa mă gândeam şi eu, că e timpul să…

— Nu, nu. Asta e subiectul cărţii – Timpul.

— Aha. Am lipsit prea multă vreme… Cum spuneam, am să vă fac o propunere care s-ar putea să vă intereseze. Îmi daţi voie?

— Cum aş putea să te opresc? Jenna zâmbi, închise cartea şi o puse jos pe covor. Ia loc. Aşază-te pe carte.

— Foarte mulţumesc, Maiestate, dar cred că stau mai bine pe labele mele personale. Vasăzică,

aş dori să îmi daţi voie să redeschid Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit şi să repun în funcţie Serviciul Oficial al Şobolanilor Mesageri din Castel. M-aş simţi onorat să vă ofer serviciile pe primul an la un preţ mult redus…

— Înainte, Palatul beneficia de servicii gratuite, îi tăie Jenna vorba.

— Aşa să fie? Hi, atunci aveţi gratuitate pe primul an. Aici intră şi bodyguardul dumneavoastră personal, precum şi prioritate absolută la servicii.

— Splendid, zise Jenna. Poţi să te apuci de treabă.

Stanley se aşează pe carte.

— Sunteţi sigură?

— Bineînţeles. Serviciul Şobolanilor Mesageri este foarte folositor. I-am simţit lipsa. Numai că nu ştiu unde vei putea găsi şobolani. Au dispărut cu toţii. N-am mai văzut niciunul de multă vreme.

Stanley sări în picioare şi salută – un obicei pe care îl luase de la un bătrân şobolan marinar din Port.

— Nu vă faceţi griji, spuse el. Şobolan la şobolan trage. Vă voi ţine la curent cu organizarea. Bodyguardul va sosi în cel mai scurt timp… aoleuaveţiopisicăl

O pisică roşcată, numai piele şi os, ieşise de sub patul Jennei. Cu toate că pisica nu era cu mult mai mare decât Stanley, avea în ochi o lucire oţelită care nu era deloc pe placul şobolanului. Dar chiar deloc. Stanley, care avea o foarte bună

ţinere de minte când era vorba de pisici, putea băga laba în foc că mai întâlnise această pisică.

— Ah, da. Am grijă de ca cât îi lipseşte stăpâna. Linişteşte-te, Ulir, îi zise pisicii, văzând-o că se pregăteşte să sară.

— Mă văd nevoit să retrag oferta privitoare la bodyguard, zise Stanley, dându-se câţiva paşi înapoi. Cel puţin atâta timp cât aveţi o pisică în reşedinţă. Nu pot să primejduiesc viaţa angajaţilor mei.

Jenna o luă pe Ulir în braţe şi o ţinu strâns.

— Nu-ţi face probleme. Ulir e cel mai bun bodyguard pe care l-aş putea avea.

În ochii lui Stanley se citea îndoiala.

— Cam plăpândă pentru un bodyguard, nu credeţi?

Ulir îşi scoase ghearele şi se zbătu să scape din braţele Jennei. Stanley se îndreptă glonţ spre uşă.

— Atunci am plecat, Maiestate. Mulţumesc şi la bună vedere.

Jenna se dădu jos din pat şi îi deschise uşa.

— E-n regulă, Sir Hereward, îi spuse fantomei care ridicase spada ca să lovească şobolanul. E un prieten de-al meu.

Stanley o luă la fugă pe coridor, coborî ţopăind scările Palatului şi ieşi pe poarta mare cu capul sus. Cuvintele Jennei îi răsunau în urechi. Era un *prieten*. Prieten cu o Alteţă Regală.

Ah, dacă Dawnie l-ar putea vedea acum!

LOCŢIITORUL

Beetle, care ajunsese Slujbaş la Biroul de Primire şi totodată Inspector la Numărul Treisprezece de pe Calea Vrăjitorilor, adică la Scriptoriul magic şi Societatea Păstrătorilor de Farmece, avea o zi proastă. Era o dimineaţă de luni agitată (pe deasupra mai şi ploua), iar Jillie Djinn, Scribul Ermetic Şef, îl pusese să îi ţină locul. La început, Beetle nu îşi mai încăpuse în piele de bucurie. Era într-adevăr o mare cinste, fiindcă domnişoara Jillie Djinn îşi alegea cu mare grijă locţiitorii, chiar dacă îi dar Pentru o s-o obicei îl desemna pe scribul cel mai în vârstă. În – i dimineaţa asta însă îl fixase pe Beetle cu privirea aceea din care nu prea ştiai ce să înţelegi – el, cel puţin, se simţea de fiecare dată vinovat, chiar dacă nu ar fi putut spune de ce – şi îi spusese: „Beetle, îmi ţii locul. Dacă vine cineva pentru post, completează formularul şi cheamă-l să-l văd azi după-amiază. Mă întorc într-o oră. Nicio clipă mai devreme sau mai târziu”. După care domnişoara Djinn ieşise grăbită pe uşă, însoţită de foşnetul robei albastru-închis pe care o purta doar Scribul Ermetic Şef.

Beetle închisese bine uşa, fiindcă afară bătea un vânt puternic, şi fluieră printre dinţi. Îi venea să alerge ca un nebun de colo-colo, strigând: „E al meu, doar *al* meu!”, dar se mulţumi să arunce o privire în Scriptoriu, ca să se asigure că totul mergea bine. Într-adevăr: douăzeci de scribi – cu unul mai puţin decât de obicei – stăteau cocoţaţi pe scaunele înalte din faţa pupitrelor, fiecare

scăldat în lumina lămpii lui, scârţâind de zor din tocuri. Copiau fel şi fel de vrăji, formule, farmece, descântece, documente oficiale, diatribe, autorizaţii, permise, procuri şi orice alte înscrisuri trebuincioase Vrăjitorilor sau oricui altcuiva din Castel care avea câţiva bănuţi în plus.

Pentru a sărbători această promovare temporară, Beetle se aşează pe scaunul rotitor şi se învârti de nu ştiu câte ori prin birou – lucru cu desăvârşire interzis – compunându-şi o mutră demnă de un locţiitor. Timp de cinci minute se simţi minunat – după care totul se duse de râpă.

Nu îi venea să creadă câte belele se puteau aduna într-un răstimp atât de scurt. Totul începu când enervantul Contoar al Vizitatorilor, recent instalat de Jillie Djinn, sună pentru a treia oară în dimineaţa aceea. Un băiat înalt şi slab, îmbrăcat într-o tunică neagră, ponosită, şi o pelerină murdară, intră în biroul de primiri şi ceru să îl vadă pe Scribul Ermetic Şef.

— Nu este aici, îi răspunse Beetle cam răstit, fiindcă nu îi plăcea deloc băiatul. Îi ţin *cu* locul.

Băiatul îl măsură din cap până în picioare şi rânji dispreţuitor.

— Ce spui? La asta nu m-aş fi gândit.

— Se vede, i-o întoarse Beetle, mirat şi el să se audă vorbind ca Marcia Overstrand.

Apoi îşi aduse aminte, deşi puţin cam târziu, că membrii Scriptoriului trebuie să se poarte politicos în orice împrejurare, şi se grăbi să întrebe:

— Dar… pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Mă îndoiesc, răspunse băiatul, ridicând din umeri. Beetle trase aer în piept şi numără până la zece, după care spuse:

— Sunt sigur că te pot ajuta dacă-mi spui ce doreşti.

— Vreau postul de scrib, răspunse băiatul.

Beetle rămase cu gura căscată.

— Postul de *scrib*?

— Mda, zise băiatul şi rânji, mulţumit de impresia pe care o făcuse. Cum am zis, postul de scrib.

— Bi… bine, d-dar te pricepi? se bâlbâi Beetle.

În chip de răspuns, băiatul se aplecă înspre Beetle şi pocni din degetul mare şi arătător în faţa ochilor lui. Din vârful degetului mare îi ţâşni o flăcăruie neagră.

— Ia uite la ce mă pricep, spuse.

Beetle căzu la loc pe scaun. Auzise despre şmecheriile întunecate, dar nu văzuse niciodată una. Băgase deja de seamă că băiatul purta ceea ce părea a fi o copie ieftină a renumitului Inel întunecat cu Două Feţe. Nu încape îndoială că băiatul era unul din puştanii ciudaţi care credeau că, dacă se îmbracă în negru şi cumpără tot soiul de flecuşteţe ieftine, aşa-zise întunecate, de la Grota Gotică din Hardughie, aveau să ajungă în scurtă vreme Ucenicii lui DomDaniel.

Numai Jillie Djinn era de vină, credea Beetle. Fusese foarte nemulţumit atunci când, cu vreo

câteva săptămâni în urmă, ea lipise pe uşa Scriptoriului un anunţ în care scria că are un post liber de scrib. Beetle se împotrivise, susţinând că e o invitaţie pentru tot felul de ciudaţi care vor veni să îşi depună candidatura. Domnişoara Djinn nu voise să audă.

Spre marea uşurare a lui Beetle, nimeni nu se prezentase până atunci. Pe de altă parte, el nu renunţase şi încerca să o convingă pe domnişoara Djinn – despre care se ştia că este deosebit de strânsă la mână – să dea un anunţ în *Jurnalul Scribilor şi Copiştilor*. De fapt, chiar în dimineaţa aceea lăsase pe biroul domnişoarei Djinn un exemplar al ziarului, cu oferta de tarife reduse. Acum însă părea că de ce îi fusese teamă nu scăpase.

Beetle oftă şi scoase formularul tip de cerere de post.

— Numele? întrebă el.

— Septimus Heap, răspunse băiatul.

— Nu spune prostii, zise Beetle.

— Pe mine să nu mă faci prost, ţipă băiatul. Nimeni nu mă face pe mine prost. Ai priceput?

— Bine, bine, zise Beetle împăciuitor. Dar Septimus Heap *nu* eşti.

— Şi *tu* de unde ştii? făcu băiatul dispreţuitor.

— Fiindcă îl *cunosc* pe Septimus Heap. Nu eşti tu acela. În *niciun* caz.

Ochii băiatului aruncară flăcări de mânie.

— Aici te înşeli. *Eu* ştiu cine sunt. *Tu* nu ştii. Aşa că, acolo unde scrie „Numele pe formular, poţi

să pui „Septimus Heap”.

— Ba nu.

Beetle şi băiatul se priviră în ochi. Băiatul întoarse privirea primul.

— Mda, bine, zise el. *Aşa* mi se spunea odată.

Beetle îşi zise că era mai cuminte să nu îl enerveze pe băiat, ca nu cumva să îi sară ţandăra. Nu că i-ar fi fost teamă că va lua bătaie. Deşi băiatul era ceva mai înalt, era slab şi părea cumva şubred, în timp ce Beetle era zdravăn şi bine clădit. Dar Beetle nu voia să facă dezordine în biroul de primire, mai ales atunci când îi ţinea el locul Scribului Ermetic Şef.

— Şi cum ţi se spune acum? întrebă el cu glas stăpânit.

Băiatul nu răspunse pe loc. Ochii lui negri, care aveau sclipiri verzui, băgă Beetle de seamă, se roteau la fel ca ochii unei şopârle. Lui Beetle i se părea că băiatul inventează un nume atunci, pe loc.

Aşa şi era. Merrin avea nevoie de un nume şi voia să fie ceva special. Merrin Meredith nu îi plăcea; nu simţea că e numele lui. Pe deasupra, mai era şi un nume prostesc. Meredith e nume de *fată*, iar Merrin e nume de înapoiat mintal. Avea nevoie de un nume care să înfricoşeze. Ei, şi atunci îi veniră în minte cele mai înfricoşătoare persoane pe care întâlnise în viaţa lui – DomDaniel şi Vânătorul.

Beetle începea să îşi piardă răbdarea.

— Ei, deci cum te cheamă? întrebă el.

— Dom… adică… Daniel.

— DomDaniel? clătină Beetle din cap.

— Nu fi *prost*. Am zis Daniel. *Daniel*. Ai înţeles?

Beetle se străduia să fie calm:

— Daniel şi mai cum?

— Daniel Vânătoru.

— Biiine. Scriu aici „Daniel Vânătoru”, da? repetă Beetle cu un calm prefăcut.

— Mda.

— Eşti sigur? N-o să te răzgândeşti din nou?

— Ce, n-ai auzit bine? Asta-i numele meu. Scrie-l, mârâi băiatul.

Beetle îşi dădu seama că cel mai bine era să scape cât putea de repede de băiat. Prin urmare, completă iute restul formularului. Nu zise nici pâs atunci când băiatul îi spuse că are zece ani de experienţă ca Ucenic la doi Vrăjitori şi că se pricepe la Magia Albă. Beetle nu crezu o vorbuliţă din ceea ce spunea băiatul, dar era dispus să scrie şi că zburase până la Lună şi înapoi, dacă în acest fel l-ar fi făcut să plece mai degrabă.

În cele din urmă, formularul a fost completat. Cu o bucurie răutăcioasă, Beetle înfipse hârtia într-o ţepuşă, deasupra celorlalte hârtii care aşteptau să fie văzute de Jillie Djinn.

Băiatul nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece.

— Asta a fost, zise Beetle. Acum poţi să pleci.

— Şi când să vin pentru interviu?

„Ce pacoste”, îşi zise Beetle.

Merrin stătu cu ochii pe el cât răsfoi Jurnalul Zilnic, un catastif uriaş care stătea pe pupitrul lui Beetle şi era ţinut la zi de acesta.

— Ora două şi treizeci şi trei de minute precis, zise. Niciun minut mai devreme, niciun minut mai târziu.

— Ne vedem atunci, rânji băiatul.

— De-abia aştept, îi răspunse Beetle fără să clipească. Dă-mi voie să te conduc.

Se ridică, deschise uşa şi îl privi fix pe Merrin până când acesta ieşi. Atunci trânti uşa de se cutremurară pereţii. În aceeaşi clipă se porni Alarma contra Vrăjilor Strâmbe.

Alarma contra Vrăjilor Strâmbe era deosebit de enervantă: o serie de scârţâituri puternice, pe fondul unui ţârâit continuu şi ascuţit de sonerie. Neştiind dacă era vorba de altă şmecherie întunecată sau chiar de o vrajă strâmbă care scăpase de sub control, Beetle trimise patru scribi, deloc încântaţi, la subsol să vadă despre ce este vorba. Dar în afară de câteva bufnituri puternice care se auziră dinspre subsol, alarma nu se opri. Ceilalţi scribi erau gata-gata să se răscoale, fiindcă nu puteau lucra din cauza zgomotului. Disperat, trimise doi scribi mai vânjoşi ca să le vină în ajutor primilor patru şi îi îndemnă pe cei rămaşi să îşi pună dopuri în urechi – idee care nu a fost prea bine primită.

În acel moment, un bubuit îngrozitor zgudui Biroul de Primire. De după uşa baricadată a Depozitului de Cărţi Sălbatice răzbăteau mârâieli

şi trosnete înspăimântătoare. Beetle trase aer în piept şi privi prin vizorul uşii. Înăuntru era un tămbălău în toată regula. Ghemotoace de păr şi pene zburau prin aer. Beetle ştia că trebuie să intre acolo fără întârziere, altfel tot depozitul avea să fie făcut praf. Deschise binişor uşa, dar chiar atunci un Almanah Păianjen – uriaş şi păros, pe deasupra – încercă să iasă cu forţa.

Beetle avu proasta inspiraţie să îl roage pe Foxy, unul din scribii cei mai nevricoşi, să îl ajute să ţină uşa. Mai rea alegere nici că se putea. Foxy ţipă şi leşină; în cădere răsturnă două călimări enorme cu cerneală care nu se poate şterge şi cerneala se vărsă peste paginile cu calcule la care Jillie Djinn lucrase mai bine de două săptămâni şi pe care Beetle urma să le copieze.

Beetle băgă capul pe uşa Scriptoriului şi urlă:

— Farmec de Ştergere! Pe loc!

După care trase aer în piept şi se năpusti în Depozitul de Cărţi Sălbatice.

Ieşi după zece minute, ciufulit, plin de vânătăi, dar victorios. Foxy era tot întins pe jos, călcat în picioare de scribii care căutau disperaţi un Farmec de Ştergere înainte să apară Jillie Djinn. Alarma contra Vrăjilor Strâmbe tot mai suna. Beetle, care făcuse aşa cum îi îndemnase pe ceilalţi şi îşi înfundase în urechi două dopuri cu mânere răsucite, îşi oblojea nişte zgârieturi urâte pe care le căpătase din ciocnirea cu un Ghid Turistic Forics. „Mai rău de-atât n-are cum să fie”, îşi zicea el.

Ba avea cum.

Se auzi un ţilingăit şi Contoarul numără al patrulea vizitator. În birou intră Marcia Overstrand, Vrăjitor Neobişnuit, cu mantia purpurie fluturându-i în vânt, cu părul negru ud de ploaie şi netezit de vântul rece al primăverii. Marcia se încruntă când auzi Alarma, al cărei sunet îi găurea timpanele şi părea să-i ajungă chiar în mijlocul capului.

— Beetle! ţipă ea. Ce se întâmplă aici?

CATACOMBELE

Nu *ştiu cum făcea, dar* Marcia Overstrand umplea spaţiul unde se afla, ba parcă rămânea şi ceva pe dinafară. Beetle se dădu instinctiv înapoi, ca să îi facă loc Vrăjitorului Neobişnuit.

— De unde scârţâie şi ţilingăie? ţipă Marcia.

— Nu e aici, răspunse Beetle, căruia i se păruse că Marcia întrebase „Unde e Scribul Şef Jillie Djinn?”

Ce?

Beetle aruncă o privire deznădăjduită spre ceas. Oare Jillie Djinn lipsea doar de o jumătate de oră?

— Se întoarce în treizeci de minute, urlă el.

Marcia avea sentimentul că nimerise în mijlocul uneia din piesele de modă nouă la care o dusese Ucenicul ei, în micul Teatru din Hardughie.

— Şi ce ţi-a crescut în urechi? întrebă ea.

De-abia atunci îşi aduse Beetle aminte de dopuri şi le scoase cu un mic pocnet.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el tare, ca să

acopere zgomotul Alarmei, care tocmai atunci îşi găsi să înceteze.

— Nu e nevoie să ţipi, zise Marcia.

— Nu. Ăăă… mă scuzaţi. Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă Marcia? Sunt locţiitor până se întoarce domnişoara Djinn.

— Ah, ce *bine*, zâmbi Marcia uşurată, lucru care îl uimi pe Beetle.

— Am avut o dimineaţă cam agitată, zise el şi încercă fără succes să îşi netezească ciuful de păr negru care se zburlea în fel şi chip atunci când era emoţionat.

— Văd, zise Marcia. Ei, nu-i nimic, se întâmplă oricui.

— Într-adevăr? făcu Beetle uluit.

— Da, tot timpul, oftă Marcia. Ei, Beetle, din nefericire, va trebui să cobor în Catacombe.

Acum că i se luase o piatră de pe inimă dinspre partea Marciei, Beetle o conduse în Scriptoriu. Chiar când intrară pe uşă, fură întâmpinaţi de o fulgerare de lumină verde. Un grup de scribi săriră înapoi ţipând, după care întinseră gâturile ca să vadă cum le ieşise Farmecul de Ştergere. Din mijlocul grămezii se auzi un vaiet jalnic:

— Aauuu! Picioarele mele!

Urmară strigăte de uimire, scoase pe diferite tonuri de scribii strânşi grămadă.

— Ţi-am *spus* că Farmecul e mucegăit, dar n-ai vrut să m-asculţi.

— Mamă, ce ciuperci *mari*!

— Daaa, uriaşe.

— Acum picioarele tale arată la fel cum miros, Bâtlanule.

Toţi cei adunaţi pufniră în râs, dar apoi unul dintre ei o văzu pe Marcia stând în spatele lor. Îi dădu un cot scribului de lângă el şi, în câteva clipe, se lăsă o tăcere stânjenită.

— Bună dimineaţa, Scribilor, zise Marcia.

— Bună dimineaţa, doamnă Overstrand, răspunseră scribii în cor, ca nişte copii ascultători.

— Aveţi vreun necaz? întrebă Marcia zâmbind.

Scribii dădură din cap la unison.

Beetle era uimit să o vadă pe Marcia în toane atât de bune. Nu îşi dădea seama că Marcia ţinea foarte mult la el, mai ales după ce o ajutase într-o situaţie foarte grea din viaţa ei, când avusese de-a face cu o grămadă de oase deosebit de agresive. Beetle văzu plin de admiraţie cum Marcia, cu un pocnet din degete şi o fulgerare purpurie de lumină magică, făcu să dispară armata de ciuperci oribile, roşii, portocalii şi galbene, care răsăriseră pe labele picioarelor lui Colin Bâtlanul şi îi ieşiseră afară prin ghete. În timp ce Bâtlanul se zgâia la ghete, care erau acum găurite în zeci de locuri, Marcia şterse cerneala vărsată pe hârtii, umplu călimările şi refăcu calculele lui Jillie Djinn.

Însoţită de un cor de mulţumiri din partea scribilor – şi mai ales a Bâtlanului – Marcia păşi peste Foxy, care nu se ridicase încă de jos. Beetle deschise o uşă ascunsă după rafturile de cărţi din

Scriptoriu şi o urmă pe Marcia într-un coridor şerpuitor, luminat de lumânări. Coridorul era lung şi cobora destul de abrupt până la o scară de piatră. La piciorul acesteia se afla o uşă imensă, cu ferecături de fier, iar în faţa uşii stătea proţăpită arţăgoasa Fantomă a Catacombelor.

Fantoma Catacombelor era una din cele Străvechi – adică fantome mai bătrâne de cinci sute de ani – care locuiau în aripile vechi ale Castelului. Spre deosebire însă de alte Fantome Străvechi, aceasta nu era prea transparentă şi avea o voce încă puternică. Îi plăcea să facă pe importanta şi era una dintre cele mai dezagreabile fantome din Castel. Se încăpăţâna să nu spună nimănui cum o cheamă, deşi veşmintele de Scrib Ermetic Şef, croite după o modă de mult apusă, o dădeau de gol. Marcia ştia prea bine cine este, chiar şi Beetle îşi dăduse seama: fantoma era primul Scrib Şef care existase vreodată, pe nume Tertius Fumigante. Deşi cotrobăise peste tot, căutând să afle ceva despre Tertius Fumigante, nu găsise decât câteva rânduri, la sfârşitul unui tom vechi şi mucegăit, folosit ca să sprijine capătul putrezit al unui raft cu cărţi din depozitul Scriptoriului. După cât se pricepea Beetle, cartea făcea parte dintr-o serie pentru copii şi era intitulată

O sută şi una de întrebări pe care aţi vrut întotdeauna să le puneţi despre HOTEP-RA!

(Primul Vrăjitor Neobişnuit al Castelului nostru) Ediţie de lux cu răspunsuri

Cu toate că ultimele pagini de răspunsuri erau mâncate de mucegai, Beetle descoperise în ele o mulţime de lucruri de care nu avea habar. Una dintre întrebări era: *A avut Hotep-Ra un prieten foarte bun*?

Răspunsul îl intrigase pe Beetle: Da, a avut!!! (Cartea era plină de semne de exclamare.) Numai că, vedeţi voi, băieţi şi fete, acesta nu era un prieten bun. Era un vechi prieten venit în vizită din locuri îndepărtate şi numele lui era Tertius Fumigante. La început, Hotep-Ra se bucurase să îl revadă. Se distraseră de minune! Hotep-Ra va dăruit acestui prieten o casă aflată pe Calea Vrăjitorilor. Tertius Fumigante era foarte deştept, aşa că, în scurtă vreme, casa lui a devenit Scriptoriul! Dar, deşi era deştept, acest prieten nu era o persoană cumsecade! (Nu uitaţi, băieţi şi fete, e mult mai bine să fii cumsecade decât să fii deştept.) În scurtă vreme, Tertius Fumigante s-a apucat de tot felul de lucruri necurate, fără ştirea lui Hotep-Ra, şi a sfârşit-o rău!

Acesta era singurul loc unde văzuse scris numele lui Tertius Fumigante – bineînţeles, cu excepţia listei tuturor Scribilor Ermetici Şefi, care începea cu el şi care era pusă la panoul de onoare din Biroul de Primire. Ai fi zis că orice referire la el fusese îndepărtată dinadins.

Tertius Fumigante îi privea mânios pe Marcia şi Beetle, care coborau scările. Nu era o fantomă plăcută la vedere. Ochii negri, adânci, erau ca două tăieturi pe faţa palidă, care se termina cu un

barbişon lung şi cărunt. Buzele albe erau trase înapoi într-un rânjet dispreţuitor şi, pe cât observă Beetle, se mişcau chiar şi atunci când nu vorbea, de parcă rumega.

— Parola, zise Tertius Fumigante.

Vocea lui profundă răsuna a gol între pereţii umezi. Beetle simţi că i se ridică părul pe ceafă. Fantoma îl băga în sperieţi.

Din felul cum oftă Marcia, se vedea că se aşteaptă la ce e mai rău.

— Tentacul, zise ea.

— Nu.

— Termină cu glumele proaste, zise Marcia. Bineînţeles că asta e parola.

— De ce?

Tertius Fumigante se sprijini de uşă, îşi încrucişă braţele peste piept şi o privi pe Marcia cu un aer superior. Până şi lui Beetle, care nu era violent din fire, îi venea să-i tragă un şut.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce, răspunse Marcia înţepată, dar nici nu are vreo însemnătate. Nu trebuie să ştii de ce; o parolă doar *există*. Şi acum, dă-ne voie să trecem. Tentacul. *Tentacul*.

— Nu. Am schimbat-o.

— Nu poţi schimba parola fără să ai aprobarea Comitetului pentru Parolă, pe care eu însămi îl prezidez. Iar aprobare nu ai. Parola a fost şi este „Tentacul”.

Uşa masivă de fier rămase însă închisă. Tertius Fumigante o privi pe Marcia cu o expresie

amuzată şi se apucă să îşi studieze unghiile de fantomă, ca şi cum Marcia nu mai prezenta nicio importanţă pentru el. Beetle îşi aminti că se povestea cum că Tertius Fumigante fusese asasinat de un grup de scribi ajunşi la capătul răbdărilor; acum înţelegea de ce.

— Prea bine, zise Marcia. Văd că vrei să trec peste parolă. Beetle, dă-te mai la o parte.

— Ah, am vrut doar să vă pun la încercare, spuse Tertius Fumigante puţin cam prea repede. Aţi trecut cu bine. Intraţi, dar aveţi grijă să nu stricaţi ceva pe acolo.

— Ce idiot, pufni Marcia.

Beetle luă două lămpi din stativul de la intrare şi le aprinse. Marcia împinse furioasă uşa, care se deschise scârţâind. Pe casa scării se răspândi un miros de umezeală şi hârtie mucegăită. După ce pătrunse în Catacombe, Marcia încuie uşa şi îi făcu un Farmec de Alarmă. Voia să fie prevenită în caz că Tertius Fumigante avea de gând să se furişeze în urma lor ca să tragă cu urechea.

Încă mai spumega de furie din cauza fantomei.

— Problema e că urăşte femeile, îi zise ea lui Beetle. Cu Alther nu s-a purtat *niciodată* aşa, dar, de când am preluat eu funcţia, asta face de fiecare dată. Absolut de *fiecare* dată. Simt că înnebunesc.

— Noi l-am poreclit Ţap-Bătrân, zise Beetle.

— Ce spui? Marcia izbucni în râs. Nu cred că s-ar bucura să afle. Ei, şi acum, Beetle, vreau să

văd *Planul Viu a* ceea ce Se *Află Dedesubt*.

— Desigur, răspunse Beetle, fără a-şi putea ascunde mirarea. Daţi-mi voie să vă aduc un scaun.

Puse lămpile pe o masă mare, care părea sculptată în piatră, şi şterse praful de pe scaunul de alături cu mâneca hainei. Marcia strănută. Se aşeză şi se înfăşură strâns în mantia ei purpurie, să nu o pătrundă frigul din Catacombe.

— Ah, Beetle, şi te-aş ruga să-mi mai aduci şi cea mai recentă Urnă a Ucenicului Neobişnuit.

— Sigur. Mă întorc îndată.

Beetle se afundă în adâncurile Catacombelor, unde flacăra lămpii pâlpâia gata să se stingă din cauza curenţilor de aer care veneau prin vechiul sistem de ventilaţie. Cunoştea fiecare colţişor cu ochii închişi – de fapt, era o condiţie ca să treci examenul de Administrare a Scriptoriului, gradul al doilea. Se întoarse repede, ţinând strâns în braţe o urnă uriaşă de lapislazuli vârstată cu aur. Lampa era agăţată de un deget, iar deasupra urnei se legăna un cilindru lung, învelit în pânză.

Puse cu mare grijă pe masă urna şi cilindrul, apoi trase lampa aproape. La lumina lămpii se vedea bine piatra de un albastru adânc, precum noaptea, iar vinişoarele aurii sclipeau de parcă erau vii.

— Vreţi să le duc în Camera Ermetică? o întrebă Beetle pe Marcia.

— Nu, Beetle, mulţumesc. N-am poftă să mă duc în Cameră. Adevărul e că mă bucur că

domnişoara Djinn nu se află aici. Vreau să vorbesc ceva doar cu tine.

— Cu mine? se miră Beetle.

— Întocmai. Pentru că eşti Inspectorul Tunelurilor. Şi pentru că am încredere în tine.

— Mulţumesc, făcu Beetle şi se roşi până în vârful urechilor.

— Desigur, am încredere *implicită* şi în Scribul Ermetic Şef, continuă Marcia. Dar ea de multe ori are tendinţa de a complica lucrurile, nu crezi?

Beetle încuviinţă din cap. Ştia exact despre ce vorbea Marcia.

— Eşti drăguţ să scoţi Planul, te rog?

Beetle desfăcu pânza decolorată, dând la iveală un tub de argint. Capătul tubului era sigilat cu ceară purpurie, pe care era imprimat Talismanul Akhu. Talismanul, care era atârnat la gâtul Marciei, era simbolul şi izvorul puterii Vrăjitorilor Neobişnuiţi încă de pe vremea lui Hotep-Ra.

Marcia scoase din cingătoarea ei de aur şi platină o bucată de argint în formă de romb alungit. Spuse în şoaptă câteva cuvinte şi din bucata de argint ieşi fără zgomot o lamă de argint uşor curbată, ca o gheară de pisică. Sub privirea uimită a lui Beetle, Marcia trecu lama ascuţită prin ceara de la capătul tubului şi decupă cu uşurinţă sigiliul. Scoase un sul gros de hârtie şi îl desfăcu. Beetle luă de pe un raft de sub masă patru prespapieruri de aur cu mânere de argint şi

le aşează pe cele patru colţuri ale Planului.

Marcia îşi puse pe nas ochelarii pe care îi folosea când trebuia să vadă lucruri foarte mărunţele şi se aplecă peste desenul complicat. Urmărea cu degetul traseul Tunelurilor de Gheaţă şi mormăia ceva. Politicos, Beetle se trăsese deoparte, dar Marcia îi făcu semn să se apropie.

— Le ştii pe cele două fantome din Tunelurile de Gheaţă – cei doi fraţi care au fost prinşi de îngheţul de Urgenţă şi de atunci tot caută o cale să iasă de acolo?

— Eldred şi Alfred Stone?

— Chiar ei. Ei bine, se pare că au izbutit să iasă. Alther… o cunoşti pe fantoma lui Alther Mella? Eşti prea tânăr ca să-ţi aduci aminte, dar el a fost Vrăjitor Neobişnuit înaintea mea.

Beetle dădu aprobator din cap. Îl întâlnise de multe ori pe Alther în ultima vreme, când Septimus învăţa cum să folosească Amuleta Zborului.

— Cum îţi spuneam, Alther i-a văzut cu vreo două nopţi în urmă.

— De fapt, zise Beetle, dacă mă gândesc bine, nu i-am mai văzut prin Tuneluri de ceva vreme.

— Zău? Asta e rău, Beetle. Chiar foarte rău. *Aha*… Ia vino să vezi şi tu. Aici se întâmplă ceva.

Marcia puse degetul pe o porţiune din Plan care era cam neclară; se afla acolo un fel de ghem de viermi care se înnodau şi deznodau.

Beetle nu mai văzuse până atunci un Plan Viu. Cum se uita, i se păru că ceva mişcă la

marginea hârtiei.

— Ai văzut? şopti Marcia. S-a *mişcat*.

— Iar se mişcă, zise Beetle. Cred că acolo e chepengul de sub casa bătrânului Viezur.

— Eram *sigură* că ai să ghiceşti, spuse Marcia. Beetle, trebuie să te duci şi să vezi ce se întâmplă acolo. Neîntârziat. Verifici chepengul şi porţiunea nedesluşită de aici… nu ştiu ce poate fi.

Beetle fluieră printre dinţi.

— E sub vechea Cameră de Alkimie.

— Ştii ce – zise Marcia încruntată – cred că ar fi bine să-l iei şi pe Septimus cu tine. Unde-s doi puterea creşte. Îl trimit la tine. Sper că înţelegi că e o chestiune strict secretă.

Beetle aprobă din cap.

— Înainte de toate, nu vreau ca Fantoma Catacombelor să afle ceva. N-am încredere în el. Îmi închipui că ştii cine e, nu?

— Tertius Fumigante?

— Întocmai. Eram sigură că ţi-ai dat seama. Şi Septimus ştie, adăugă Marcia şi zâmbi drăgăstos. Acum poţi pune Planul la loc. Nu e bine să-l ţinem prea mult timp la lumină.

Beetle se apucă să facă planul sul.

— De Urna Uceniculuі mai aveţi nevoie? întrebă el.

— Vai de mine, era să uit, tresări Marcia. Da, sigur.

Marcia rupse sigiliul şi vârî mâna în urnă, de unde scoase un sul de pergament legat cu panglici purpurii şi verzi şi sigilat tot cu Talismanul Akhu.

Marcia verifică semnătura de pe sul. Recunoscu scrisul şovăielnic al lui Septimus de pe vremea când devenise Ucenic. Cât se schimbase de atunci! Acum, Septimus avea o semnătură fermă, frumos desenată, chiar dacă un pic prea complicată. Satisfăcută că era urna căutată, Marcia puse la loc contractul de ucenicie. Scoase din cingătoare o săgeată mică de aur şi argint, frumoasă ca o bijuterie. O ţinu o clipă în palmă şi o privi împreună cu Beetle.

— Amuleta Zborului. Amuleta lui Sep, zise acesta în şoaptă.

— Ai dreptate doar pe jumătate, Beetle, îl corectă Marcia. Într-adevăr, este Amuleta Zborului, dar ea *nu* îi aparţine lui Septimus. Amuleta Zborului este una din Amuletele Străvechi, iar acestea nu aparţin nimănui, continuă ea şi dădu drumul Amuletei în urnă.

— Vai! făcu Beetle. V-a scăpat sau…?

— Nu, chiar voiam să o pun în urnă, zise Marcia. Septimus trebuie să se potolească şi să se ţină de învăţătură. În ultima vreme a tot alergat încolo şi încoace; din câte am înţeles, este unul din efectele Amuletei Zborului. Cei care o au asupra lor nu îşi găsesc liniştea, vor tot timpul să plece în altă parte. Sigur, el pretinde că s-a dus să-şi vadă mama, dar Sarah mi-a spus că nu l-a mai văzut de nu ştiu câtă vreme şi o cred. Amuleta poate rămâne aici până când va înţelege cum să o folosească. Nu e o jucărie. Acum poţi sigila la loc urna, Beetle.

Unul dintre lucrurile învăţate de Beetle la Scriptoriu era când să îşi ţină gura, iar acum era chiar una din acele situaţii. Luă aşadar lumânarea din lampă şi o aşeză sub talerul de alamă al unui mic tripod. Dintr-un sertar al mesei scoase un cuţit şi o bucată mare de ceară de sigilat. Folosindu-se de cuţit, tăie aşchii de ceară şi le dădu drumul în talerul de alamă. Apoi aşteptă împreună cu Marcia ca ceara să se topească. Cu mare băgare de seamă, Beetle turnă jumătate din ceară la un capăt al Planului, iar cealaltă jumătate pe capacul de aur al urnei. Când ceara era aproape întărită, Marcia scoase Talismanul Akhu şi îl apăsă în ceară, lăsând semnul bine cunoscut al dragonului.

Marcia îl privi pe Beetle cum se afundă în Catacombe. De undeva, de foarte departe, se auzi un hârşâit: Beetle pusese urna la locul ei, pe un raft de piatră, departe de ochii iscoditori. Apoi se auzi ţăcănitul încuietorii, când Beetle puse *Planul Viu a* ceea ce Se *Află Dedesubt* în lădiţa lui de abanos.

— A fost o vizită *reuşită*? îi întrebă Tertius Fumigante morocănos când ieşiră din Catacombe. Sper că n-aţi dat peste ceva alarmant, nu?

— Eram *sigură* că o să încerce să tragă cu urechea, pufni Marcia indignată când ajunseră în coridorul şerpuit. Aşa îi trebuie. Am pus o Ţeapă în Alarmă.

Beetle chicoti înăbuşit. „Nu e bine să te pui cu Marcia”, îşi zise.

O CAMERĂ LA MANSARDĂ

De plictiseală, Creatura *îşi rodea* fără chef vârfurile degetelor, rupând bucăţele de piele cu dinţii ei înnegriţi. Arunca priviri crunte înspre Stăpânul său – care, credea ea, făcea umbră pământului degeaba – şi îşi blestema ghinionul de a fi fost creată pentru un astfel de netot. Stăpânul – din fericire pentru el, fără să îşi dea seama cu câtă ură era privit – molfăia şi el ceva.

Sprijinit de vechiul turn al ceasului, aflat chiar în faţa Palatului, Merrin morfolea nepăsător

o bucată de sugiuc de lemn-dulce în formă de şarpe. Era prima oară că mânca ceva dulce şi gustul îl încânta. După discuţia neplăcută pe care o avusese cu Beetle în Scriptoriu, Merrin făcuse cale întoarsă, străbătuse Hardughia şi descoperise Bomboneria „Toată ziua, toată noaptea” pe care o ţinea Madam Pralină. Prăvălia era pitulată pe Ulicioara Cornetului de Zahăr, lângă Vechiul Doc. Creatura, cu sacul de oase în spate, se învârtise prin faţa prăvăliei, învăluită într-o ceaţă ameninţătoare, care îi speriase pe alţi muşterii, iar Merrin stătuse un timp incredibil de lung cu ochii holbaţi la dulciuri. Madam Pralină, care mai văzuse şi pe alţii şovăind ore în şir între fondante cu lămâie şi limonadă înţepătoare, îl lăsă în voia lui. Până la urmă, Merrin alesese sugiucul în formă de şarpe fiindcă îi amintea de şarpele negru pe care îl ţinea Simon Heap, şi, pe lângă asta, fiindcă voia să afle ce gust au şerpii.

Merrin se desfătă cu ultima bucăţică lipicioasă de sugiuc. Ridică privirea spre ferestrele Palatului – o clădire lungă dar nu foarte înaltă, destul de dărăpănată – şi se apucă să le numere. Şi atunci îi veni ideea. De ce să risipească banii pe chirie? câţi şerpi de sugiuc nu putea el cumpăra cu banii de chirie pentru o săptămână! În plus, locul lui era la Castel, şi avea dreptul să locuiască oriunde voia. Unde putea sta mai bine decât în Palat? înghiţi şi ultima bucăţică de sugiuc – coada şarpelui. Care vasăzică, problema era rezolvată.

Merrin se pricepea să intre hoţeşte în fel de

fel de locuri, mai ales acolo unde nu avea voie să intre. Prin urmare, nu i se păru nicidecum greu să se furişeze nevăzut pe aleea mărginită de un zid înalt, care înconjura pe dinafară pajiştile Palatului şi ducea la portiţa grădinii de zarzavat. Ca de obicei, uşa era deschisă. Lui Sarah îi plăcea să o lase aşa fiindcă prietena ei, Sally Mullin, dădea când şi când pe la ea dimineaţa ca să stea la taclale înainte să vină ora prânzului, când trebuia să fie înapoi la birt, unde începeau să apară muşteriii.

Merrin îşi propusese ca întregul Palat să fie la dispoziţia lui într-o zi – aşa cum se întâmplase pe vremea Custodelui Suprem, ajutorul lui DomDaniel – dar, din nefericire pentru el, lucrurile stăteau oleacă diferit pentru moment. Urmat pas cu pas de Creatură, se strecură pe uşa deschisă şi pătrunse în grădina de zarzavaturi.

Merrin se uită încântat la grădină: totul era ordonat, aşa cum îi plăcea lui. De fapt, era singurul loc în care Sarah păstra ordinea şi curăţenia. De jur-împrejur se înălţa un gard de piatră roşie. Grădina era străbătută în cruciş şi curmeziş de cărări de iarbă tunsă scurt, care despărţeau straturile îngrijite unde Sarah planta salată, mazăre, fasole şi felurite alte legume. Merrin nici măcar nu ştia numele unora dintre acestea, necum să le fi gustat vreodată. Toate cărările duceau în mijlocul grădinii, la un puţ mare de unde Sarah scotea apă pentru plante. La celălalt capăt al grădinii se vedea o arcadă joasă

de cărămidă care, pe cât îşi dădea seama Merrin, dădea într-o galerie cu coloane.

Merrin se îndreptă într-acolo, ţinându-se aproape de perete, atent să nu calce pe straturi. Izbuti chiar să se abţină şi să nu numere firele de salată abia răsărite. Când ajunse lângă arcadă, nu îi veni să îşi creadă ochilor: la capătul gangului se afla o uşă, pe jumătate deschisă acum, care dădea direct în Palat. Noua lui locuinţă îl aştepta cu braţele deschise.

În acea clipă, Merrin simţi că îi suflă *ceva* în ceafă. E adevărat că de câtăva vreme i se păruse că se ţine cineva după el. Prima oară simţise atunci când ieşise de la „Calcanul zâmbăreţ”, apoi la ieşirea din Scriptoriu şi mai ales în faţa prăvăliei ţinute de Madam Pralină. Ceva îl aştepta, dar, de fiecare dată când întorsese capul, nu văzuse nimic. Acum era sigur. Se răsuci pe călcâie şi prinse Creatura pe nepregătite.

— Am pus mâna pe tine! ţipă el, dar îndată îşi acoperi gura cu palma, îngrozit.

Dacă îl auzise cineva? Merrin şi Creatura îngheţară; se priveau în ochi şi aşteptau să audă paşi. Nu veni însă nimeni.

— Eşti o Creatură *tâmpită*. Ţi-am spus să-mi cauţi pelerina, şuieră Merrin. Ce-i cu tine *aici*?

— Am venit să te ajut, Stăpâne, şopti Creatura, posomorâtă.

— Eşti *singură*? întrebă Merrin bănuitor.

— Sunt singură, Stăpâne, răspunse Creatura cu glas tânguios.

Merrin simţi că îi mai vine inima la loc.

— Foarte bine, du-te şi aşteaptă afară. N-am chef să te ţii coadă după mine prin Palat… aoleu! Ce-a fost în capul tău de le-ai luat cu tine? izbucni el când văzu sacul cu oase.

— Pentru trii me, Stăpâne, răspunse Creatura cu vocea ei gravă, insinuantă.

Merrin se uită pentru prima oară cu atenţie la Creatură. Îl enerva faptul că nu îi putea vedea faţa, fiindcă i se părea că îşi bate joc de el. Pe de altă parte, ştia că, orice părere ar fi avut, Creatura trebuia să i se supună.

— N-am nevoie de oasele alea scârboase, zise. N-ai decât… Se uită împrejur, în căutarea unui loc unde ar fi putut să le pună şi dădu cu ochii de puţ: N-ai decât să le arunci în puţ.

Creatura îl privi îngrozită, dar Merrin nu văzu decât o sclipire roşie în ochii ei de şopârlă. O lăsă acolo, privind nepreţuitul sac de oase fără să îi vină să creadă, şi trecu în vârful picioarelor pe sub arcadă. Se furişă precaut de la o coloană la alta până când ajunse la uşa pe jumătate deschisă. Părea a fi o uşă foarte scârţâitoare, aşa că se strecură pe lângă ea fără să o atingă şi ajunse în umbra răcoroasă a străvechii clădiri. Se afla *în Palat*.

Nu trecu multă vreme şi Sarah Heap intră în grădină pe portiţa de lângă vechea bucătărie. Încă mai purta canotiera boţită uitată de Jannit când plecase în grabă. Lui Sarah îi plăcea pălăria, fiindcă o făcea să se simtă sigură pe sine şi lipsită

de griji, adică aşa cum nu se mai simţise de multă vreme. Se ducea la seră să ia răsadurile pe care voia să le planteze în ziua aceea, dar când trecu pe lângă puţ simţi că i se strânge inima ca de o presimţire rea. Îngheţă: lângă puţ se afla ceva întunecat.

Sarah Heap nu se mai interesase de Magie de o mulţime de ani. Se pregătise ca să fie o tămăduitoare şi credea că Magia ţine de trecut pentru ea. Cu toate acestea, avea încă ochi verzi, magici, şi ştia încă destule lucruri ca să facă un Farmec de Vedere. Când văzu Creatura cocoţată pe marginea puţului din grădina ei, puţul cu apă limpede, curată şi pură, ba mai ţinând în mâini şi un sac plin de ceva întunecat, Sarah se simţi cuprinsă de groază, dar, în acelaşi timp, o uşă se deschise parcă în mintea ei şi brusc îşi aminti tot ceea ce ştia despre Magic. Privi Creatura drept în ochi – atât cât era posibil, căci aceasta îşi tot ferea privirea – şi intonă foarte rar:

Mereu curat şi limpede acest puţ va fi, Ferit de întuneric un an şi înc-o zi.

Creatura o fulgeră din priviri, dar nu se putu împotrivi. Ridică sacul de oase pe umăr şi îşi luă tălpăşiţa. Sarah aşteptă până când Creatura ieşi din grădină şi de-abia atunci se îngrozi de-adevăratelea şi fugi tremurând în casă, lângă Ethel.

După ce Sarah dispăru în Palat, Creatura se întoarse în grădină. Fiindcă acum nu mai putea pune oasele acolo unde îi spusese Merrin, se

strecură în şopron şi ascunse cu grijă sacul printre grămezile de ghivece şi felurite unelte de grădinărit. Apoi se duse la uşa pe jumătate deschisă care dădea în Palat şi se ghemui într-un tufiş frunzos în aşteptarea Stăpânului – când avea să binevoiască să se arate.

Palatul era cu totul altfel decât îşi închipuise Merrin. Avea un iz ciudat, de mucegai şi lucruri vechi, amestecat cu mirosuri de mâncare. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu că nici nu arăta prea grozav. Zidăria pereţilor era crăpată şi fărâmicioasă, iar acolo unde o atinsese, pelerina lui neagră se umpluse de var. În faţa lui se deschidea un coridor pardosit cu piatră, care părea să nu aibă sfârşit şi căruia i se spunea Pasajul Central. Era lat cam cât un drumeag, iar prin mijloc era întins un covor roşu, tocit până la urzeală. Merrin îşi continuă drumul, dar era cu ochii în patru. La fiecare zece sau douăzeci de paşi, pe dreapta sau pe stânga, se afla câte o uşă. La început, Merrin se opri lângă fiecare, de teamă să nu apară cineva chiar atunci. În momentul acela însă, în Palat nu locuiau decât Sarah, Silas şi Jenna Heap, plus Maxie, câinele-lup. Lui Sarah nu îi venea la îndemână să ţină servitori; prefera să facă totul singură. În acea dimineaţă, cei câţiva servitori pe care Sarah îi acceptase totuşi erau prin alte părţi: Bucătarul stătea la taclale cu Brutarul, Spălătorul de Vase moţăia în cămară, iar Femeia de Serviciu era răcită şi rămăsese acasă.

Merrin îşi dădu seama în scurtă vreme că

Palatul era pustiu şi prinse curaj. Merse mai departe, holbând ochii la adunătura pestriţă de obiecte înşiruite de-a lungul Pasajului. Văzu statui de toate formele şi mărimile – animale, oameni şi creaturi ciudate care îi bântuiau visele. Erau acolo vaze înalte, tigri împăiaţi, un străvechi car de luptă, arbori pietrificaţi, capete îmbălsămate, sculpturi de lemn care se pun la prova corăbiilor şi câte şi mai câte. Pe pereţi erau atârnate portrete ale unor Regine şi Prinţese moarte de multă vreme, iar lui Merrin, cum le privea de jos în sus, i se părea că ochii lor îl urmăresc. Aproape că se aştepta ca vreuna din ele să întindă mâna, să îl bată pe umăr şi să îl întrebe ce caută acolo.

Dar nu îl întrebă nimeni nimic.

Merse ce merse şi, la un moment dat, dădu de o draperie de catifea roşie, decolorată şi zdrenţuită, pe jumătate trasă; în spatele ei se vedea o scară îngustă şi foarte abruptă care urca răsucindu-se în întuneric. Ei, da, aşa era mai bine. Merrin îşi dorea o cameră aflată sus, chiar sub acoperiş, unde să se poată ascunde, să facă planuri şi să-i urmărească pe cei care veneau şi plecau. Trecu iute după draperie şi o luă în sus pe scara care scârţâia. Pereţii erau umezi, tapetul se scorojea, din tavan atârnau pânze groase de păianjen… Merrin se sperie îngrozitor când piciorul i se afundă până la genunchi într-una din treptele putrezite.

La capătul scărilor era o platformă unde stăteau claie peste grămadă zeci de cufere goale.

Merrin mai urcă două rânduri de scări şi ajunse la mansardă, unde, pe toată întinderea Palatului, se afla un adevărat labirint de cămăruţe. Pe vremea când Palatul era plin de curteni şi slujitori, cei mai însemnaţi dintre servitori locuiau aici, la mansardă. Acum însă, camerele erau goale, pustiite, locuite doar de câteva dintre cele mai puţin sociabile fantome ale guvernantelor, fetelor în casă şi valeţilor. Cea mai mare parte a fantomelor din Palat preferau să stea la etajele de jos, unde aveau ocazia să întâlnească vechi prieteni, să discute despre cât de bine era în vremurile de demult şi poate chiar să o zărească pe Prinţesa în Viaţă, dacă aveau noroc.

Merrin alese una dintre camerele din faţă, care aparţinuseră guvernantelor. Camera era mică, dar în ea se aflau un pat, o masă, un dulăpior şi un cămin în care se vedea încă cenuşa ultimului foc aprins acolo. Nu în ultimul rând, sentimentul de tristeţe pe care ţi-l dădea se datora tapetului cu trandafiri roz, acum decoloraţi. Merrin nu băgă însă de seamă, şi camera chiar îi plăcu.

Fantoma guvernantei care stătea în acea cameră *nu* îl plăcu însă deloc pe Merrin. Cum dădu cu ochii de el, guvernanta, care purta rochia lungă, cenuşie, bordată cu roşu, a guvernantelor de Prinţesă, cum dădu cu ochii de el, deci, guvernanta sări în picioare. Îl urmări cu o privire îngrozită cum se preumbla prin camera ei dragă, camera ei, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui. În

două rânduri a fost cât pe ce să îi treacă prin picior – ceea ce nici nu era greu, dacă ţinem seama că purta pantofii cu vârf ascuţit, exagerat de lung, la modă pe vremea ei. Când Merrin se aşează pe pat şi se apucă să salte în sus şi-n jos, ca un ţânc de trei ani, ca să vadă dacă arcurile sunt bune, guvernanta simţi că nu mai poate rezista. Se repezi afară din cameră, însoţită de o pală de vânt rece. Merrin era nedumerit: nu înţelegea cum de uşa se trântise de la sine.

Lăsă jos desaga din spate şi, una câte una, înşiră pe măsuţa de sub lucarnă toate lucrurile pe care le avea cu el. Le aranjă mai întâi în ordinea mărimii, de la cea mai mare la cea mai mică, apoi în ordine alfabetică, dar la urmă se răzgândi şi le puse în ordinea importanţei. Îi trebui ceva timp, dar într-un final izbuti. Iată ce scosese din sac:

o carte cu colţurile paginilor îndoite în mai multe locuri, intitulată *Indexul întunecat*; de T.F.F. (decedat) o cutiuţă pătrată de abanos pe care scria „Potaia” o gheară de Magog o sticlă plină cu muşte (majoritatea moarte) un tub mic de mâzgă de Vierme-de-Pământ o pijama o periuţă de dinţi un săpun

După ce puse totul în ordine, Merrin şterse murdăria groasă de pe geamlâcul din mansardă şi privi afară prin ochiul de sticlă curăţat. Priveliştea făcea toţi banii – se vedea totul, până la străvechea Alee a Ceremoniilor. Aleea era pustie, ca întotdeauna, dar ceva mai la stânga se vedea Calea Vrăjitorilor. Vântul umfla pelerinele şi sufla

pălăriile celor care se grăbeau încolo şi încoace, încercând să se ţină la adăpostul clădirilor joase de piatră galbenă. În depărtare, la capătul Căii Vrăjitorilor, se zărea uşa purpurie a Scriptoriului. Iar în faţa uşii stătea băiatul care îşi spunea Septimus Heap – îţi dădeai îndată seama după tunica lui verde de Ucenic.

Lui Merrin nu îi venea să creadă că prilejul de a continua Vraja de întunecare se ivise atât de repede, ba încă era şi atât de lesnicios de împlinit. Deschise repede *Indexul întunecat*, găsi pagina şi merse mai departe cu întunecarea *Destinului Altcuiva*. Îl ţintui pe Septimus cu privirea şi ţinu degetul în aşa fel încât faţeta stângă a inelului să fie îndreptată spre acesta. Apoi, cu voce şoptită, rosti rar şi apăsat vorbele unui descântec lung. Îl văzu pe Septimus că se opreşte, se uită înapoi, apoi coboară privirea spre încălţări, de parcă ar fi călcat în ceva. Merrin chicoti înăbuşit. Băiatul ăla habar nu avea ce i se întâmplă, chiar nu ştia nimic. El, Merrin, începuse să se priceapă la vrăji întunecate. Şi avea să fie din ce în ce mai priceput.

Dintr-odată se simţi puternic – un sentiment care nu îl mai încercase până atunci – şi râse tare. Era Stăpânul Inelului cu Două Feţe şi era *indestructibil*. Pentru prima oară în viaţa lui se simţi important. Dar cel mai tare se bucura că avea propria lui locuinţă şi că nimeni nu ştia unde poate fi găsit. Nimeni nu putea să vină să îl tragă jos din pat şi să îl pună să îşi înveţe lecţiile sau să

mănânce sandvişuri cu varză. Dacă avea chef, putea sta în pat toată ziua. De fapt, chiar avea de gând să se întindă puţin. Nu dormise bine la „Calcanul zâmbăreţ”: salteaua fusese numai cocoloaşe, plus că în cameră se auzise tot timpul respiraţia altcuiva. Iar cu o noapte înainte abia dacă dăduse geană-n geană. Căscă de îi trosniră fălcile. Avea de gând să scrie o scrisoare, dar mai putea aştepta. Se întinse pe patul la fel de plin de ghemotoace al guvernantei şi adormi buştean.

Merrin se trezi speriat, zăpăcit. Nu ştia ce oră este, aşa că privi pe fereastră. La capătul Căii Vrăjitorilor, deasupra ceasornicăriei, se afla un orologiu mare. Merrin răsuflă uşurat: nu întârziase, mai avea o jumătate de oră până la interviu. Îndesă repede *Indexul întunecat în* buzunar, traversă camera şi trase de uşă, dar aceasta nu se deschise. Trase iarăşi, mai tare. Nimic. Uşa era înţepenită.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, disperat, Merrin mai smuci o dată, cât putea de tare. Uşa se deschise brusc şi izbitura îl trimise de-a dura până în peretele opus. Fără să mai ţină seama de durere, se ridică de pe jos şi se repezi afară.

Coborî scările în goana mare, fără să îi pese că l-ar vedea sau auzi cineva. Era hotărât să nu piardă ocazia şi să ajungă la timp, cu orice preţ. Oricine ar vrea să i se pună în cale ar trebui să se gândească mai bine.

BONĂ LA DRAGON

S

eptimus Heap coborî de pe scara răsucită de argint care îl dusese din vârful Turnului Vrăjitorilor, unde locuia Vrăjitorul Neobişnuit, până în sala de la intrare. Pe când traversa grăbit sala, nu se miră să vadă apărând pe pardoseală următorul mesaj: „bună dimineaţa, ucenicule. Dragonul tău s-a trezit”. Pardoseala multicoloră îi dădea întotdeauna bineţe şi părea să ştie ultimele noutăţi înaintea lui.

Al doilea salut nu mai era la fel de plăcut.

— Bună dimineaţa, Ucenicule, veni o voce din dulapul cu Vrăji Vechi, aflat lângă uşile masive de argint care păzeau intrarea în Turnul Vrăjitorilor.

Septimus sări în sus – niciodată nu se putea stăpâni. Era vocea lui Boris Arcanu, retrogradat de la statutul de Vrăjitor ratat la slujba de portar de noapte, după un Avertisment Final al Marciei. Vocea lui Boris Arcanu îl speria de fiecare dată pe Septimus, căci îi aducea aminte de zilele petrecute în Armata Tânără, unde Arcanu fusese pentru o vreme temutul Vânător Adjunct.

— Ah, bună dimineaţa, Arcanule, răspunse Ucenicul. Ai dus mesajul meu la Palat?

— Cum altfel, Ucenicule? întotdeauna la dispoziţia ta, ha, ha. În dimineaţa asta cu ce îţi pot fi de folos? întrebă Arcanu, care se dădea de ceasul morţii să se dovedească util, cu speranţa că îşi va recăpăta statutul de Vrăjitor debutant.

Arcanu era lung şi slab ca o prăjină. Încă mai

purta roba la care ţinea ca la ochii din cap: roba albastră de Vrăjitor Obişnuit, cu însemnele de Vrăjitor debutant. Soarta nu fusese prea generoasă cu el: după ce că îi dăduseră o robă prea scurtă, aceasta mai şi intrase la apă şi, ca urmare, de sub tiv ieşeau două ţurloaie albe, subţiri ca nişte beţe, care parcă se grăbeau să se ascundă în ghetele Arcanului, unde se simţeau în siguranţă.

Stângaci, asemenea unui cocostârc uriaş şi nesigur pe picioarele lui, Arcanu se repezi în faţa lui Septimus.

— Da-mi voie să deschid uşile, Ucenicule.

— Mulţumesc, ştiu parola, făcu Septimus.

Arcanu sări înapoi.

— Da, da, *sigur* că ştii. Ce neghiobie din partea mea. Dar dacă pot face altceva, orice…

Aici se opri, fiindcă îşi aminti că exista un lucru pe care nu dorea cu niciun chip să îl facă: să îl ajute pe Septimus să hrănească dragonul.

Spre marea lui uşurare, Septimus nu dădu curs ofertei de ajutor. Murmură parola, uşile uriaşe se deschiseră şi el ieşi afară. Era o zi cenuşie de primăvară, cu vânt puternic şi câţiva stropi de ploaie. Septimus se înfăşură în mantia lui verde de Ucenic şi coborî cu pas grăbit scara de marmură care ducea din Turn în Curte. O luă pe la piciorul Turnului şi se îndreptă spre o magazie de lemn nou construită, lipită de unul din contraforturile masive. Deschise uşa cât putu de încet, ca să nu îl audă Scuipăfoc şi să înceapă să

se agite, şi se strecură înăuntru.

Pocni din degete şi două lumânări se aprinseră de la sine, înviorând atmosfera cam sumbră din magazie. Acum se putea vedea că înăuntru se aflau trei butoaie mari cu fulgi de ovăz, un butoiaş cu lapte degresat, livrat chiar în dimineaţa aceea, un butoi cu mere date jos de vânt şi, înghesuite într-un sac vechi, tot felul de plăcinte şi cârnaţi – resturi de la „Caru cu plăcinte şi cârnaţi”, livrate tot în dimineaţa aceea.

Cu îndemânarea unuia care făcea acelaşi lucru în fiecare zi – în timpul săptămânii şi la sfârşitul acesteia, în zile de repaus şi de sărbătoare – Septimus se puse pe treabă. Aduse de afară un butoi gol enorm, pe roţi, pe care scria cu litere de mai multe culori:

scuipăfoc nu atingeţi

Dacă îl găsiţi, vă rog să îl aduceţi la Turnul Vrăjitorilor

Septimus se apucă să umple butoiul. Folosindu-se de o lopată cu coadă lungă, puse o mare cantitate de fulgi de ovăz în butoiul cu roţi. Când o treime din el se umplu, trânti şi resturile de plăcinte cu carne şi cârnaţi şi amestecă totul bine. Adăugă două lopeţi de mere, iar la sfârşit desfăcu capacul butoiaşului cu lapte şi îl vărsă peste tot amestecul. Laptele curse gâlgâind, în vreme ce Septimus învârtea cu lopata amestecul îngroşat. Când termină, fulgii înghiţiseră tot laptele şi se umflaseră atât de tare că aproape umpluseră butoiul. Scoase lopata, o scutură ca să

cadă şi ultimele bucăţi de carne şi măr, apoi privi amestecul cu un aer mulţumit. Avea o culoare cafenie, deloc îmbietoare, iar ici şi colo se mai zăreau fărâme de cocă de la plăcintă, de cârnaţi şi de măr. Era perfect.

Septimus împinse butoiul în Curte; roţile păcăneau pe pietrele inegale ale pavajului. Aşa cum se aşteptase, de îndată ce se auzi zgomotul roţilor, un bubuit asurzitor răsună între pereţii Curţii şi pământul se cutremură sub picioarele lui, de parcă se apropia o turmă de elefanţi. Scuipăfoc, dragonul lui Septimus, ajuns acum la vârsta maturităţii, era *înfometat*.

De fapt, o turmă de elefanţi ar fi fost mai uşor de stăpânit decât Scuipăfoc, pe care Septimus trebuia să îl scoată acum din Cuşca Dragonului, o clădire joasă de piatră cu un şir de ferestruici aşezate chiar sub acoperiş. Nu cu multă vreme înainte, Septimus comandase la Atelierul Vrăjitorilor o pereche de uşi noi, fiecare fiind întărită cu o bară enormă de fier. Cel mai greu era să le deschidă fără ca el, sau vreun Vrăjitor care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo, să fie călcat în picioare şi făcut una cu pământul. De fapt, băgase de seamă că niciun Vrăjitor nu se mai aventura prin preajmă la ora când Scuipăfoc îşi lua micul dejun, mai ales după nefericita întâmplare când Arcanu fusese confundat cu o plăcintă uriaşă (sau poate un cârnat?) şi aruncat în butoiul cu mâncare cu o lovitură de coadă bine plasată.

Septimus lăsă butoiul la piciorul unei rampe

late care ducea spre uşile ca de hambar ale Cuştii Dragonului. Urcă rampa în vârful picioarelor, cu speranţa deşartă că dragonul nu îl va auzi – ceea ce nu se întâmpla niciodată. Uşile se zguduiau din balamale de izbiturile pe care Scuipăfoc le dădea cu botul, dar Septimus nu se lăsă impresionat. Le atinse calm cu mâna şi rosti doar: „Desferecaţi-vă”. Simţi cum, în interiorul uşilor, barele de fier se trăgeau în lături, hârâind şi scrâşnind, şi pe loc sări într-o parte. Nici nu coborâse bine de pe rampă că uşile se dădură în lături, deschise de dragonul care acum cântărea cât 1.264 de pescăruşi.

Scuipăfoc veni pe rampă atât de repede că ghearele lui scoteau scântei pe piatră, atât de repede că abia se putu opri în faţa butoiului. În aceeaşi clipă începu să soarbă amestecul pregătit de stăpânul lui. Zgomotul pe care îl făcea îi amintea lui Septimus de apa care se scurgea din cadă când scoteai dopul, numai că era de o sută de ori mai puternic. Arcanu, care pretindea că văzuse cu ochii lui Vârtejul fără Fund din Râul Negru (puţini erau aceia care se puteau lăuda cu o astfel de ispravă), afirma că, dacă închidea ochii, nu îşi putea da seama de vreo deosebire, deşi, credea el, Scuipăfoc făcea probabil mai mult zgomot.

Dragonului nu îi trebui multă vreme ca să îşi termine micul dejun. Curăţă bine butoiul cu limba lui lungă, verde şi aspră, apoi se linse încântat pe bot şi supse ultimele bucăţele de cârnat care îi

rămăseseră prinse în solzi.

— Salut, Scuipăfoc, îl întâmpină Septimus şi se apropie de el din faţă, fiindcă de vreo câteva ori scăpase ca prin urechile acului de o izbitură de coadă de dragon.

Dragonul pufni în chip de salut şi lăsă capul în jos, în aşa fel încât ochiul lui verde, al cărui iris era înconjurat de cercul de Foc, să ajungă în dreptul ochilor verzi, strălucitori, ai Stăpânului. Septimus îi mângâie nasul catifelat şi îi spuse:

— Mă întorc ceva mai târziu, Scuipăfoc. Să fii cuminte.

Dragonul se întinse în faţa Cuştii lui şi închise ochii. De îndată se porni concertul din fiecare dimineaţă: zgomotul ferestrelor care se trânteau când Vrăjitorii încercau să nu mai audă sforăitul lui Scuipăfoc răsunând în curte.

Septimus sări peste coada lui Scuipăfoc, având grijă să nu se împiedice de ţeapa din vârf. Apoi traversă curtea şi se afundă în umbra albăstruie a Marelui Arc de lapislazuli. Acolo, aşa cum făcea întotdeauna, se opri să privească de-a lungul Căii Vrăjitorilor. Simţea şi acum aceeaşi bucurie să se afle pe Calea Vrăjitorilor în Timpul lui. Respiră aerul umed de ploaie şi, cum privea spre capătul Căii, zări în depărtare ceva purpuriu: era mantia Marciei, umflată de vânt ca o pânză de corabie, în timp ce Marcia se îndrepta hotărâtă spre porţile Palatului.

Întrebându-se ce căuta Marcia la Palat, Septimus se scotoci prin buzunare după o bucată

de hârtie şi porni spre Scriptoriu. Se opri o clipă în faţa uşii vopsite într-un purpuriu care bătea în roz – culoarea aleasă de Jillie Djinn. Atunci simţi că îl urmăreşte un Ochi Rău. Se întoarse încet şi, ca urmăritorul să nu îşi dea seama că îl simţise, ridică piciorul, prefăcându-se că a călcat în ceva. În acelaşi timp se strădui să facă un Farmec Pavăză împotriva Ochiului Rău. În timp ce freca energic talpa ghetei de bordură, se uită în direcţia Ochiului Rău. Simţea, nedumerit, că privirea îi era atrasă înspre Palat. Se opri, uimit. Trebuie că se înşela. Nimeni din Palat nu i-ar fi făcut *aşa* ceva. Prea era sperios. O jumătate de oră în tovărăşia lui Beetle şi o cană de Suc Spumos aveau să îl vindece.

Septimus împinse uşa Scriptoriului. Contorul instalat de Jillie Djinn ţilingăi şi arătă numărul şapte.

— Sal’tare, Sep, zise Beetle, ridicându-se ca să îi iasă în întâmpinare.

— Sal’tare, Beetle.

— Ai şi ajuns! Nu credeam că vii aşa repede.

— Habar n-am avut că mă aştepţi, zise Septimus nedumerit. Scoase din buzunar bucata de hârtie, pe care scrisese cu litere mari, desenate cât putea el de frumos, în culori. Am nevoie de un pic de loc pe geam, spuse el.

Beetle se uită la fereastră şi totodată vitrina Scriptoriului – ce se mai vedea din ea, adică vreo palmă, două. Restul era acoperit de maldăre de cărţi, broşuri, hârtii, manuscrise, pergamente,

chitanţe, adeverinţe, reţete şi remedii amestecate alandala cu – şi deseori lipite de – plăcinte mucegăite, ciorapi, poezii, ţevi de tras cu boabe de orez, bezele (Beetle se dădea în vânt după ele), umbrele şi sandvişuri cu cârnat de la plăcintărie. Majoritatea fuseseră lăsate jos pentru o clipă de câte un scrib neatent şi se pierduseră pe dată în talmeş-balmeşul de acolo; nimeni nu le mai găsise vreodată, deşi uneori le simţeau mirosul.

— Nu vrei să-mi dai ceva mai uşor de dus la îndeplinire, Sep? zise Beetle. De exemplu, să-ţi aduc Farmecul de împlinire a Viselor sau ceva în genul ăsta?

Septimus privi bucata de hârtie.

— Nu e chiar atât de mare, zise el. Chiar nu poţi să-i faci loc pe undeva? E ceva foarte important. Marcia m-a ameninţat că-l dă afară pe stradă pe Scuipăfoc, fiindcă i se pare că pierd prea multă vreme având grijă de el şi nu mai apuc să fac mai nimic. M-am gândit să... – şi îi întinse hârtia lui Beetle.

— „Caut bonă pentru dragon”, citi Beetle cu glas tare. „Program neregulat, dar muncă interesantă. Simţul umorului constituie un avantaj. Cei interesaţi se pot adresa lui Septimus Heap, Turnul Vrăjitorilor”. Le va trebui cam mult umor, nu crezi?

pufni Beetle. De ce n-ai adăugat picioare de fier, lipsa simţului mirosului şi puterea de a alerga vreo sută de yarzi în două secunde, nicio zecime mai mult? Asta aşa, doar pentru început.

Septimus se posomorî.

— Ştiu, răspunse el, dar n-am vrut să descurajez oamenii. Au venit câteva persoane interesate, dar de îndată ce le-am arătat cum să cureţe Cuşca Dragonului… toate au avut o reacţie ciudată. Brusc şi-au amintit că, *vai de mine*, am acceptat deja să am grijă de mătuşa dinspre partea străbunicii, sau, *aoleu*, cum am pierdut din vedere că mâine plec într-o lungă croazieră pe mare? Păreau foarte stânjeniţi şi ziceau că le-ar plăcea *tare mult* slujba şi regretă nespus că nu pot accepta. Pe primii doi i-am crezut, dar pe urmă m-am lămurit. Hai, Beetle, te *rog* din suflet, pune anunţul meu pe geam. Aici vin tot soiul de persoane ciudate; poate că una din ele o să vrea postul.

— Aşa e, aici vin tot felul de ciudaţi, bombăni Beetle. Chiar *prea* ciudaţi după gustul meu. Uite, pentru tine o să fac un loc. Scot anunţul pentru postul de scrib. Atrage tot felul de oameni cu care nu ţi-ai dori să ai de-a face, întocmai cum i-am spus domnişoarei Djinn. În locul lui pun anunţul tău.

— Mulţumesc din suflet, Beetle.

Cu o figură mulţumită, Beetle rupse anunţul scris de Jillie Djinn, îl făcu ghemotoc şi îl aruncă la coş. Apoi scoase un borcan de lipici şi îl întinse pe tot pe anunţul lui Septimus, pe care îl lipi pe geam. Septimus se prefăcu a nu băga de seamă că literele frumos colorate erau acum mânjite.

— Avem pauza de masă acum, zise Beetle,

lingându-şi lipiciul de pe degete. Vrei nişte Suc Spumos?

— Mai întrebi? răspunse Septimus şi ieşi din Scriptoriu în urma lui Beetle.

Se duseră la ascunzătoarea lui Beetle, aflată în curtea din spate. Acolo, Beetle scoase două căni, puse în fiecare câte un cub de Concentrat de Suc şi aprinse un arzător mic. Când apa începu să fiarbă, ceainicul scoase un ţipăt puternic. Aşa făcea întotdeauna când nu mai putea suporta fierbinţeala apei, după ce odată Beetle îl uitase pe foc până ce se evaporase toată apa. Beetle luă ceainicul de pe foc şi turnă apa în căni. Pe loc, cănile se umplură cu un lichid acidulat, rece ca gheaţa, acoperit de o spumă rozalie. Îi întinse o cană lui Septimus.

— Mi-am, mi-am, ce bun e! plescăi Septimus încântat când simţi cum Sucul îl înţeapă la nas.

— Să vezi ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, spuse Beetle după ce se mai învioră cu câteva înghiţituri de Suc Spumos. A venit cineva care spunea că se numeşte Septimus Heap.

Septimus mai luă o gură de suc şi strănută.

— Hapciu! A zis că-l cheamă ca pe mine?

— Mda. Era un băiat ciudat. Voia postul de scrib.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că nu e Septimus Heap, ceea ce nu i-a picat prea bine. Numai că am fost nevoit să-i spun şi că poate trece pe aici mai târziu. Nu e sarcina mea să hotărăsc cine poate cere postul de

scrib. Sper ca domnişoara Djinn să-şi dea seama că e dus cu pluta. Am să-i spun şi că ştie nişte şmecherii întunecate. Nu avem nevoie de aşa ceva aici.

— Şmecherii întunecate? se miră Septimus.

— Mda. Ştii tu de care. De pildă, scoţi o flacără din degetul mare. Pe vremuri era considerată o insultă gravă. Nici azi nu e de bun-gust.

— Nu, nu e. Mă întreb cine o fi fost.

— Hmm. Am să-ţi dau de ştire dacă mai vine pe aici.

O vreme rămaseră tăcuţi, bând Sucul Spumos, dar la un moment dat Beetle îşi aminti că în dimineaţa aceea, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă şi să scape complet de sub control, sperase că Septimus va trece pe la Scriptoriu.

— Fii atent, Sep, zise el şi sări în picioare, cu un zâmbet larg pe faţă. Putem împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Am ceva să-ţi arăt.

— Ce anume?

— Dacă nu vii cu mine, n-ai să afli, rânji Beetle.

SUPRAVEGHETORUL DRAGONULUI

D

omnule Pot! *ţipa Marcia*, traversând cu paşi mari pajiştea Palatului, fără să îşi ia ochii de la persoana vânată. Domnule Pot!

Billy Pot se făcea că nu aude. Împingea o roabă mare, plină cu balegă de dragon, şi nu era

în toane bune. Uitase de mult cât de bucuros fusese atunci când Septimus îi dăduse voie să adune balegile lui Scuipăfoc. Asta se întâmplase într-o perioadă căreia Billy îi spunea Vremurile Bune de Odinioară, adică atunci când era angajatul Palatului şi tundea iarba de pe pajişti cu Dispozitivul. Acest aparat, construit de Billy însuşi, funcţiona pe principii organice; consta dintr-o cutie cu vreo douăzeci de şopârle înfometate, pe care Billy o împingea extrem de încet pe pajişte. Şopârlele mâncau iarba – sau nu o mâncau.

Billy ţinea sute de şopârle-de-pajişte în cuşti speciale, pe malul Râului, dar, pe măsură ce populaţia şopârlească se mărea, îi era din ce în ce mai greu să o stăpânească. Balega de dragon făcuse minuni – la început. Înspăimântate de şopârla uriaşă care – credeau ele – se instalase pe teritoriul lor, şopârlele-de-pajişte se cuminţiseră brusc. Totuşi, după ce trecu ceva timp şi nu se văzu nici picior de şopârlă uriaşă, şopârlele-de-pajişte, care nu erau proaste, înţeleseră că fuseseră păcălite, iar acum erau la fel de greu de strunit ca înainte. Ba mai mult, convinse că scăpaseră de un rival puternic, îşi luaseră nasul la purtare şi totodată obiceiul de a-l muşca pe Billy de glezne. Billy se săturase până în gât de şopârlele-de-pajişte.

Picătura care umplu paharul a fost atunci când, după o zi lungă şi istovitoare, când trebuise să schimbe de mai multe ori garnitura de şopârle,

Dispozitivul – care nu mai fusese niciodată ca înainte de a fi călcat în picioare de calul lui Simon Heap – se făcuse bucăţi. Sarah Heap profită de ocazie şi, fiindcă era scârbită de grămezile de balegă de dragon împrăştiate pe pajiştile Palatului, îl trimise pe Silas în Port, cu instrucţiuni clare: să cumpere cea mai modernă maşină de tuns iarba. Silas se descurcă mult mai bine decât îi stătea în fire şi se întoarse cu şlepul, aducând o maşină de-a dreptul impresionantă.

Lui Billy i se părea respingătoare. În loc de şopârle avea nişte lame oribile de metal, îngrozitor de ascuţite, şi, pe deasupra, trebuia să fie trasă de un *cal*: Lui Billy îi plăceau reptilele, nicidecum caii.

Dar balega de dragon continuă să fie adusă pe pajişte.

Sarah Heap, care începea să se obişnuiască într-un sfârşit să pună oamenii la treabă, îi dădu lui Billy un teren întins, lângă pajiştile Palatului, şi îi porunci să mute balega de dragon acolo *pe loc*, după care să se apuce de plantat zarzavaturi. Niciuna din sarcini nu era pe gustul lui Billy, plus că lui nici nu îi plăceau legumele.

În prezent, Billy Pot se ferea să stea de vorbă cu oricine părea că i-ar aduce vreun necaz, iar Vrăjitorul Neobişnuit care striga după el părea să intre exact în această categorie. Dar nici

Marcia nu se dădea bătută cu una, cu două. O luă la fugă după Billy, care o văzu cum se apropie şi se strădui să alerge şi el, fără succes însă, din

cauza greutăţii roabei.

— Domnule Pot!

Marcia sări în faţa roabei, tocul ascuţit al pantofului ei purpuriu din piele de piton se prinse într-o gaură în pământ şi ea se rostogoli pe jos. Billy se uită pe deasupra maldărului de balegă şi văzu că Vrăjitorul Neobişnuit dispăruse, ceea ce îi convenea de minune.

De-abia atunci când Marcia se ridică nesigură în picioare, ţinând în mână tocul rupt al pantofului, cu părul răvăşit şi o lucire rău-prevestitoare în ochii ei verzi, Billy se gândi că ar fi mai înţelept dacă ar lăsa jos roaba.

Se uită la ea pe deasupra balegii.

— Ce-i?

— Domnule Pot… au!… am o slujbă pentru dumneata.

— Ştiţi ce, Neobişnuirea Voastră, am strâns deja ultimul transport şi nu mai am loc pentru altceva până la sfârşitul săptămânii. M-aţi înţeles?

— Aha, făcu Marcia descumpănită, căci, după doisprezece ani de Vrăjitoreală Neobişnuită, se obişnuise să fie tratată cu ceva mai mult respect.

— Acum trebuie să plec, bombăni Billy.

Apucă mânerele roabei şi porni cu pas greoi spre grădina de zarzavat. Marcia se luă după el şchiopătând şi se aşează iarăşi în faţa roabei.

— Domnule Pot, repetă ea apăsat.

Billy oftă şi lăsă jos roaba.

— Ce-i? întrebă el.

— Aşa cum ţi-am spus, ţi-am găsit o slujbă. S-

a eliberat de curând un post de… Supraveghetor de Dragon. Cred că ţi se potriveşte de minune.

— Cum adică, Supraveghetor de Dragon? întrebă Billy bănuitor.

— Am scris o listă a îndatoririlor, zise Marcia şi îi întinse un cartonaş.

Billy îl luă cam cu îndoială şi îl privi. Nu îi plăceau hârtiile, mai ales cartonaşele lucioase pe care era scris ceva. De fapt, nu îi plăcea scrisul fiindcă habar nu avea să citească.

— O ţii cu susul în jos, zise Marcia.

— Ah, făcu Billy fâstâcit, fiindcă era a nu ştiu câta oară că o bucăţică de hârtie îl punea în încurcătură. Citiţi-o dumneavoastră. Nu am ochelarii la mine, mormăi el.

Îi întinse cartonaşul Marciei, care îl apucă cu două degete, cu mare băgare de seamă să nu atingă urmele murdare lăsate de degetele lui Billy.

— Îndatoririle Supraveghetorului de Dragon, începu ea. Unu: Dragonul va locui la reşedinţa sau locul de muncă al Supraveghetorului.

— Cum adică? făcu Billy, fără să înţeleagă.

— Scuipăfoc va locui aici, îl lămuri Marcia.

— *Aici*?

— Da, aici. Câmpul cu zarzavaturi ar fi locul ideal.

— Şi ce-o să se întâmple cu zarzavaturile? sări Billy, care tocmai descoperise că ţinea foarte mult la ele.

— Scuipăfoc nu e năzuros; mănâncă orice.

— Asta era şi grija mea, mormăi Billy.

— Doi: Supraveghetorul de Dragon răspunde de acţiunile Dragonului atât timp cât acesta se află în îngrijirea sa. Trei: Ucenicul poate vizita Dragonul o dată la două seri şi la sfârşitul săptămânii. Are voie să zboare doar o jumătate de oră la fiecare vizită. Patru: Plata este negociabilă, dar aş sugera dublul a ceea ce primeşti actualmente de la Palat.

— Dublu? făcu Billy, neputându-şi crede urechilor.

— Bine, fie, triplu. Dar e ultima ofertă. Vrei slujba sau nu?

— Da! Ăăă… da, Neobişnuirea Voastră. Aş fi onorat.

— Ucenicul meu va aduce Dragonul mai pe seară. Constructorii vor sosi în această dimineaţă.

— Constructorii?

— Ca să construiască locuinţa dragonului. Bună ziua, domnule Pot. Îţi voi trimite un contract ca să-l semnezi, ceva mai încolo.

— Aha. Sigur. Hm, bună ziua, Neobişnuirea Voastră. Marcia se îndepărtă şchiopătând, iar Billy Pot se aşează pe malul Râului şi se scărpină în cap, uimit peste măsură. Regretă imediat gestul. Balega de Dragon e foarte greu de scos din păr.

TERRY TARSAL

Terry Tarsal, *pantofar şi stăpân* fără voia lui

al unui piton purpuriu, îşi dorea o viaţă liniştită. În cele mai multe cazuri aşa şi era viaţa lui, iar excepţiile aveau întotdeauna legătură cu încălţările de piton purpuriu.

Era un bărbat scund dar puternic. După ani şi ani de zile de lucrat pielea, mâinile mari i se înăspriseră şi se umpluseră de bătături. Atelierul lui, o clădire lungă şi îngustă, se afla în Pasajul Tălpicii. Mirosea a praf, piele tăbăcită, aţă cerată şi, în acea zi anume, şi a ulei de in Terry îşi iubea meseria. Ceea ce nu îi plăcea era să ţină un piton purpuriu în curtea din spatele atelierului. Marcia Overstrand era însă unul dintre cei mai buni clienţi, aşa că, de peste zece ani de când Marcia era Vrăjitor Neobişnuit, Terry strângea din dinţi, avea grijă de piton şi îi aduna pieile atunci când năpârlea. Le păstra pentru momentul când Marcia avea să îi comande o pereche de pantofi noi.

În dimineaţa aceea Terry tocmai hrănise pitonul – o operaţie care îi făcea întotdeauna rău. Încerca să îşi revină bând o cană de cidru fierbinte când zări, prin sticla mătuită a ferestrei, o pată mare, purpurie: roba Marciei Overstrand. În clipa următoare, uşa atelierului, care o ştia de frică pe Marcia, se deschise de perete.

Terry Tarsal nu era însă chiar atât de uşor de speriat.

— Bună dimineaţa, domnişoară Overstrand, zise, dar nu îşi dădu osteneala să se ridice, ba chiar mai sorbi o dată din cana cu cidru. Botinele cele noi nu sunt gata, zise. Aştept să năpârlească

blestematul de piton.

— Nu de asta am venit, zise Marcia şi intră şchiopătând. Am o urgenţă.

Se aplecă, îşi scoase pantoful şi îl trânti pe tejghea odată cu tocul rupt.

— S-a desprins dintr-odată. N-aveam de unde să ştiu. Puteam să-mi rup piciorul.

Terry luă pantoful pentru care era acuzat şi îl privi de la distanţă.

— Aţi călcat în ceva, spuse el, acuzator la rândul lui.

— Ce spui? Şi eu care credeam că pentru asta porţi pantofi: ca să calci pe ceva.

— Da, pe ceva, nu *în* ceva. Mda, cred că se poate repara. Doriţi să aşteptaţi sau să veniţi mâine?

— N-am de gând să mă duc până la Turnul Vrăjitorilor sărind într-un picior, domnule Tarsal. O să aştept.

— Cum doriţi. V-aş putea împrumuta o pereche de galoşi, mărime universală.

— Eu *nu* port galoşi, spuse Marcia pe un ton glacial. Şi, în mod special, nu galoşi mărime universală. Nu, mulţumesc.

Terry luă pantoful şi dispăru în camera din spate. Marcia se aşeză pe incomoda banchetă de lemn de lângă tejghea (lui Terry nu îi plăcea ca muşteriii să stea prea mult în atelierul lui) şi îşi roti privirea în jur.

De fapt, îi plăcea să vină la Terry Tarsal. Îi plăcea să stea în atelierul liniştit de pe ulicioara

întunecată unde nimeni nu o putea găsi. Iar dacă se întâmpla să apară cineva, o distra să vadă ce mutră făcea când dădea peste Vrăjitorul Neobişnuit aşezat pe o bancă şubredă în atelierul pantofarului, aşteptând la fel ca oricare alt locuitor al Castelului.

Aşa se face că, în timp ce Terry Tarsal curăţa balega de dragon de pe pantof, repara tocul şi căuta un rest de piele de piton ca să îl acopere, Marcia se uita încântată la încălţările care aşteptau să fie ridicate de clienţi. Erau de toate felurile. Cele mai multe erau ghete de piele cafenie sau neagră, scâlciate de purtare, cu şireturi groase şi tălpi solide, tot de piele. Mai găseai acolo o mulţime de saboţi roşii sau verzi, din cei pe care îi purtau meşterii în atelierele din Hardughie, ca să îşi protejeze picioarele. Alături se aflau câteva perechi de pantofiori roz de dans, împodobiţi cu panglici, două perechi de cizme pescăreşti făcute din piele impregnată cu ulei (acum îşi dădu Marcia seama de unde venea mirosul iute de ulei de in care umplea atelierul) şi o pereche de pantofi nemaipomeniţi, cu cele mai lungi şi ascuţite vârfuri pe care le văzuse vreodată.

Intrigată, Marcia se ridică şi se apropie de raft, ca să vadă mai bine acei pantofi ciudaţi. Nu putu rezista ispitei şi îi luă în mână. Erau într-adevăr frumoşi, croiţi din piele moale, roşie, împodobiţi cu broderii complicate, cu fir de aur. Cu toate că pantofii erau de mărime normală,

vârfurile ascuţite erau încă de două ori pe-atât, iar la capete aveau câte două panglici negre. Ţinându-i în mâini, Marcia se minuna de cât de uşori erau şi cât de fină pielea folosită de Terry Tarsal. Atinse cu degetele broderia de aur. Cu cât se uita mai mult, cu atât era mai convinsă că liniile răsucite de pe vârful pantofilor formau pe fiecare litera M.

Ţinând pantofii în mână, se duse şi se aşeză la loc pe banchetă. Era tulburată şi nerăbdătoare, aşa cum nu mai fusese de când era copil, în ajunul zilei sale de naştere. De fapt, ziua ei de naştere cădea chiar în săptămâna care urma şi avea o bănuială, cum că Septimus se gândise la un cadou mai deosebit – altceva decât banalul buchet de flori adunate în grabă din grădina Palatului, pe care i-l dădea în fiecare an. Îşi aduse aminte că Septimus îi descrisese pantofii care erau la modă în Timpul în care fusese dus cu forţa de Alkimistul acela îngrozitor, Marcellus Pye. Ea spusese atunci că pantofii i se păreau singurul lucru de bun-simţ din vremea aceea. Acum, Marcia se gândea că pantofii ar fi exact genul de cadou la care s-ar gândi Septimus dacă ar căuta ceva neobişnuit.

Se simţea puţin vinovată că văzuse cadoul înainte să îi fie oferit, aşa că se grăbi să îi pună la loc pe raft. Terry Tarsal îşi făcu apariţia chiar în acel moment.

— Sunt cei mai ciudaţi pantofi pe care i-am văzut în viaţa mea, comentă el.

Marcia se răsuci pe călcâie, de parcă fusese

prinsă făcând o boacănă. Totuşi, nu se putu stăpâni şi întrebă:

— Cine i-a comandat?

— Ucenicul dumneavoastră, dacă nu mă înşel, răspunse Terry Tarsal.

— Eram sigură, zise Marcia zâmbind.

Ce drăguţ din partea lui Septimus, se gândi ea. Uneori e atât de atent cu ea... Ar trebui să fie mai puţin aspră cu el. Se hotărî ca, dacă Septimus se va cuminţi şi va lucra mai mult la Proiecţie, să ţină seama de ceea ce îi spusese Alther – şi anume că, la vârsta lui, Septimus avea nevoie de mai multă libertate – şi să nu mai facă atâta caz când pleca şi nu îi spunea exact unde se duce.

Vocea lui Terry Tarsal o aduse cu picioarele pe pământ:

— Aveţi de gând să îi plătiţi?

— În niciun caz! Şi nu vreau să ştie că i-am văzut. E limpede?

Terry Tarsal dădu din umeri:

— Nu înţeleg ce-i cu pantofii ăştia. Întocmai aşa mi-a spus şi Ucenicul dumneavoastră: Nu cumva să-i vadă Marcia. A fost foarte categoric.

— Cred şi cu, încuviinţă Marcia.

— În orice caz, trebuie să-i livrez mâine. Deşi nu înţeleg de ce nu poate veni personal să îi ia. Doar Drumul Vaselor nu e chiar atât de departe.

— *Drumul Vaselor*? Ce-are a face Drumul Vaselor cu pantofii?

— Acolo stă, răspunse Terry răbdător, ca şi cum Marcia se prefăcea că nu înţelege. Acum să

vă spun despre tocul pantofului dumneavoastră…

— *Cine* stă acolo?

— Ciudatul care a venit împreună cu Ucenicul dumneavoastră, cel pentru care am făcut pantofii. Uitaţi cum stau lucrurile: cleiul cu care am lipit tocul trebuie să stea o oră la uscat şi…

— *Cel pentru care ai făcut pantofii*?

— Prin urmare, sunteţi sigură că…

— Domnule Tarsal, te rog să-mi răspunzi. Pentru *cine* anume sunt aceşti pantofi?

— Nu vă pot spune. E confidenţial.

— Baliverne! izbucni Marcia. E vorba doar de o pereche de pantofi. Nu poţi să pretinzi că e un secret de stat, nu?

Terry Tarsal nu se lăsa convins.

— Este o chestiune confidenţială între mine şi client.

— Domnule Tarsal, dacă nu-mi spui pentru cine sunt aceşti pantofi, mă obligi să… să… (Marcia îşi storcea creierii să găsească ceva cu adevărat înspăimântător.) Mă obligi să micşorez cu o jumătate de număr toate încălţările care urmează a fi ridicate.

— *Nu puteţi* să…

— Ba pot. Ei, pentru *cine* sunt pantofii?

— Marcellus Pye.

— *Marcellus Pye*? strigă Marcia atât de tare că uşa se cutremură din ţâţâni şi un borcănel de nasturi verzi sări de pe tejghea şi se risipi pe jos.

— Poftim ce-aţi făcut, zise Terry şi se puse în patru labe ca să dea de urma nasturilor. N-am să-i

mai adun niciodată pe toţi. S-au dus care încotro.

Marcia îl privea pe Terry cum aduna grăbit nasturii de parcă venise de pe altă planetă. Nu înţelegea nimic. În cap i se învârteau trei cuvinte şi nu se mai putea gândi la nimic altceva. Cuvintele erau: Septimus, Marcellus şi Pye.

— În loc să staţi pe gânduri ca o cămilă constipată, mai bine mi-aţi da o mână de ajutor, îi întrerupse Terry brutal firul gândurilor.

Nu se prea întâmpla să îi spună cineva „cămilă constipată”, dar intervenţia lui Terry avu efect. Marcia se apropie şi se apucă la rândul ei să caute nasturii.

— Ai zis *Marcellus Pye*, nu-i aşa?

— *Da*, răspunse Terry cu arţag.

După ce se chinui să scoată cu unghia ceva mic şi verde dintre scândurile duşumelei, văzu că nu era decât un sâmbure din dulceaţă.

— Marcellus Pye. Îmi aduc aminte că am scris „Pie”, aşa cum se zice acum, dar Ucenicul dumneavoastră m-a corectat. „Pye cu y”, a zis el.

— Eşti absolut *sigur*? insistă Marcia.

Prin cap îi treceau tot felul de explicaţii imposibile. Niciuna nu avea logică, dar *toate* erau legate de Septimus.

Terry Tarsal se îndreptă de spate gemând şi îşi frecă şalele.

— Da, am spus da. Dar ştiţi ce, doamnă Overstrand? Mai slăbiţi-mă cu întrebările. Trebuie să mă concentrez. Nasturii ăştia sunt din jad de cel mai bun.

— Cel *mai bun* jad? repetă Marcia.

— Mda. N-am mai găsit niciodată unii la fel. Ăsta e norocul meu…

Marcia se ridică şi îşi scutură praful de pe robă – Terry era priceput la cizmărie, dar nu şi la curăţenie. Pocni din degete şi murmură un Farmec de Recuperare. Nasturii săriră de prin crăpăturile şi colţurile duşumelelor şi Terry îi urmări cu gura căscată cum se înşiruie ca mărgelele pe aţă şi zboară direct în borcănel.

Terry se ridică în picioare; pe faţa lui se citea uşurarea amestecată cu uimirea. Până atunci nu mai asistase la facerea niciunei Vrăji, iar faptul că Marcia îşi dăduse osteneala pentru ceva atât de neînsemnat cum erau nasturii lui îl impresionase adânc.

— Mulţumesc, mormăi el. Sunteţi… sunteţi foarte bună cu mine.

— Ah, un flecuşteţ, răspunse Marcia. Ei, acum pot vedea registrul de comenzi?

— Registrul de comenzi?

— Da, domnule Tarsal, dacă eşti amabil.

Încă buimăcit, Terry clătină din cap şi se duse să aducă registrul. Se întoarse cu un catastif gros, legat în piele, şi îl trânti pe tejghea.

— Aş vrea să văd comanda pentru aceşti pantofi, zise Marcia. Te rog.

Terry se linse pe deget şi se apucă să întoarcă foile.

— Iată, zise el şi puse degetul pe o dată, cam cu trei săptămâni în urmă.

Marcia îşi puse ochelarii şi privi cu atenţie scrisul neciteţ. Numele *Marcellus Pye* îi sări în ochi.

— Nu pot să cred, şopti.

— Ba da. E chiar el.

— Era foarte *bătrân*? întrebă Marcia, căutând o logică a lucrurilor.

— Ah, nu, era tânăr, cam de vreo treizeci de ani. Arăta chiar bine, dacă nu ţinem seamă de tunsoarea lui caraghioasă. Acum îmi amintesc bine: am fost nevoit să îi măsor piciorul, fiindcă nu ştia ce număr poartă. Îmi tot spunea mărimea pe stil vechi, cea care nu se mai foloseşte de cel puţin o sută de ani. Nici măcar pe vremea lui *bunică-meu* nu mai era în uz. Avea şi un accent ciudat – nu că ar fi fost prea vorbăreţ, dar am băgat îndată de seamă. Pe cât îmi amintesc, a vorbit mai mult Ucenicul dumneavoastră.

— Chiar aşa? făcu Marcia şi se aşează brusc pe banchetă. Nu ştiu ce să zic…

— Nu vă e bine, doamnă Overstrand? întrebă Terry. Sunteţi cam palidă. Vă aduc un pahar cu apă.

Marcia nu se simţea bine. I se părea că e cumva confuză, ca şi cum lumea încetase dintr-odată să fie aşa cum o ştia ea. Terry îi aduse un pahar cu apă.

— Mulţumesc, Terry.

Aşezată pe banchetă, odihnindu-şi picioarele în ciorapi purpurii pe duşumeaua prăfuită, Marcia bău apa cu înghiţituri mici. Adevăratul motiv

pentru care era atât de zdruncinată nu era atât prezenţa unui Marcellus Pye tânăr în Timpul ei – oricât de ciudată ar fi fost – ci faptul că Septimus, Ucenicul în care avea atâta încredere, o minţise.

Termină de băut apa sub privirile îngrijorate ale lui Terry şi începu să îşi revină.

— Terry, zise ea.

— Da, Neobişnuirea Voastră?

— Cât se usucă cleiul de pe toc, ce-ar fi să-mi pui nasturii ăia de jad la pantofi?

SANIA VRĂJITĂ

În timp ce Marcia aştepta să se usuce cleiul, Septimus făcea ceva mult mai interesant: se strecura printr-o deschizătură tăiată în podeaua căsuţei lui Beetle.

— Nu ştiam că poţi ajunge în Tunelurile de Gheaţă şi pe aici, se miră Septimus când dădu cu piciorul de fusceii scării fixate în zidul de gheaţă de dedesubt.

— Asta e intrarea de serviciu, cum s-ar zice, răspunse rânjind Beetle, care coborâse deja.

În aerul îngheţat, răsuflarea devenea un fel de ceaţă, iar faţa lui căpătase o culoare nepământeană din cauza luminii albăstrui a lămpii.

— Domnişoara Djinn mă obligă s-o folosesc. Închide chepengul, te rog, Sep.

Septimus trase de chepengul greu, sigilat, ascuns sub podea, aşa cum aveau toate intrările

sigilate în Tunelurile de Gheaţă. Se auzi un şuierat slab când chepengul se potrivi exact în Sigiliu. Septimus scoase de sub robă Cheia Alkimică pe care o purta la gât şi o apăsă într-o scobitură aflată în mijlocul chepengului. Apoi coborî treptele îngheţate de metal în adâncurile de sub căsuţa lui Beetle şi se opri lângă acesta, pe podeaua de gheaţă a Tunelului.

Inelul cu Dragon, pe care îl purta pe arătătorul drept, dădea o lumină slabă, gălbuie. În schimb, lampa albastră pe care o adusese Beetle trezea mii de scântei albe şi albastre în gheaţa care acoperea pereţii tunelului ca o glazură de tort şi le proiecta umbrele deformate pe tavanul înalt, boltit.

— Mă reped sus ca să sigilez chepengul, zise Beetle. Apoi putem pleca.

— E sigilat, zise Septimus.

— Nu, Sep. Trebuie folosit acest Sigiliu, vezi? răspunse Beetle şi îi arătă un disc de ceară, o copie fidelă a Cheii de aur pe care o avea Septimus.

În chip de răspuns, Septimus scoase Cheia şi o flutură zâmbind prin faţa lui Beetle. Acesta clătină din cap, rămas fără glas.

— *Phii…* Nici nu îndrăznesc să te *întreb* de unde o ai, Sep.

— Mi-a dat-o Marcellus. Aşa am putut ieşi, împreună cu Jenna.

— Aha, făcu Beetle şi avu inspiraţia să nu spună ceva despre Nicko, cel care nu reuşise să

iasă şi rămăsese captiv în alt Timp.

Orice aluzie la Nicko îl mâhnea pe Septimus şi ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Beetle desprinse dintr-un cui fixat în peretele de gheaţă o sanie simplă, de lemn.

— Hai, facem o plimbare?

Ţinu sania de funie până se urcă Septimus, apoi îşi ocupă locul în faţă şi prinse lampa de sanie ca să lumineze drumul în faţa lor. Septimus îşi aminti ce stil avea Beetle la condus sania, aşa că se agăţă bine de el. Era şi cazul. Nici nu apucase să îşi tragă răsuflarea că sania porni ca din puşcă şi deja intrase în prima curbă – în unghi drept – pe un singur tălpig.

— Uuu… iiieee! ţipă Septimus.

Ţipătul lui călători multe mile prin aerul îngheţat, până când întâlni multele vaiere care bântuiau Tunelurile, purtate de curenţii de aer, şi li se alătură.

După aproape doi ani ca Inspector al Tunelurilor, Beetle era neîntrecut la condus sania; nu era însă obişnuit să ducă pasageri. La curbe se urca până la jumătatea pereţilor de gheaţă, la colţuri făcea derapaje, iar dacă era nevoit să oprească recurgea la ceea ce el numea „dublă răsucire din viteză”, şi ajungea cu faţa în direcţia din care venise. După câteva minute, Septimus era verde la faţă. Îşi mai trase oarecum sufletul cât timp sania urcă încet o pantă lungă, dar, când se opriră în vârf, Septimus îşi dădu seama că partea cea mai rea de-abia acum venea.

La lumina albastră a lămpii lui Beetle văzu în faţă un lung tunel alb, strălucitor, care cobora brusc într-un hău întunecat. Deasupra tavanul se înălţa, formând un dom uriaş.

— Asta e partea care-mi place mai mult decât toate, strigă Beetle peste umăr. Ţin-te bine!

Septimus se ţinea, deja atât de tare că i se părea că degetele lui erau una cu sania. Trase aer în piept şi îşi făcu singur curaj. Sania se legăna în vârful pantei, ca şi cum şi-ar fi luat şi ea inima în dinţi. Dintr-odată o luă la vale, cu o viteză nebunească, până când Septimus avu senzaţia ciudată că pământul nu mai era acolo. Aruncă o privire în jos şi văzu cu groază că, într-adevăr, pământul *nu* mai era acolo. Era cam la douăzeci de picioare sub ei. Zburau.

— *Beeee… tăăăl*, *opreşte-o*! urlă Septimus, dar vântul îi acoperi vocea.

Oricum, Beetle nu auzea nimic Era cea mai frumoasă parte a săptămânii de lucru. De când pusese la punct săritura cu sania, îşi dorise din toată inima să împartă această bucurie cu Septimus. Nici nu îi trecuse prin cap că s-ar putea ca prietenul lui să nu aprecieze experienţa.

Aterizarea a fost neaşteptat de blândă; traversară în viteză un câmp de gheaţă şi intrară drept într-un tunel atât de strâmt că Septimus renunţă să se mai ţină de sanie, de teamă să nu îşi julească încheieturile degetelor de pereţii de gheaţă. Tunelul avea zeci de coturi şi Beetle încetini pentru ca sania să nu se înţepenească

într-unul din ele. Pe de altă parte, în timp ce alunecau încet printre pereţii de gheaţă, Septimus simţi că nu mai poate îndura spaţiul acela închis. În cele din urmă, tunelul se lărgi şi ajunseră într-o cameră mare, rotundă, cu tavanul foarte înalt. Beetle opri mai lin decât s-ar fi aşteptat Septimus.

— Am ajuns, spuse Beetle încet.

— Unde? se miră Septimus, privind în jur; locul i se părea cunoscut, dar nu îşi dădea seama de ce.

— Ei, *ştii* tu, zise Beetle în şoaptă. Acolo unde ne-a spus Marcia să verificăm.

— Marcia? se miră Septimus.

— Nu ţi-a spus?

— Mie nu-mi spune nimic, replică Septimus morocănos.

Beetle se dădu jos de pe sanie.

— Oricum, noi trebuie să facem un control, Sep. Aici se întâmplă nişte chestii. Hai.

Septimus se ridică încet şi îl urmă pe Beetle, care o luase înainte şi examina pereţii la lumina albastră a lămpii. Într-o străfulgerare, Septimus ştiu unde se aflau.

— E Camera Alkimică! exclamă el. Într-o vreme... veneam aici în fiecare zi, spuse cu oarecare nostalgie. Marcellus mi-a arătat o grămadă de lucruri. Şi nici nu mă bătea la cap tot timpul.

— Mă rog, se poate, dar pun rămăşag că era şi niţeluş mai cald, zise Beetle. Ah, uite că am ajuns. Ia priveşte, s-a topit şi a îngheţat la loc.

La lumina lămpii lui Beetle se vedea bucata mare de gheaţă care acoperea vechea uşă a Camerei. Spre deosebire de restul gheţii, care părea brumată, aceasta era limpede şi avea înăuntru sute de bule minuscule de aer. Lui Septimus îi amintea de unul din Sucurile Spumoase ale lui Beetle – cel de lămâie, după care nu se dădea în vânt.

— Asta e gheaţă nouă, şopti Septimus.

Beetle ridică din umeri:

— Ştiu, dar cel puţin e îngheţată. Vreau doar să verific Sigiliul, adăugă el şi apăsă Cheia din ceară pe discul de metal aflat pe o latură a gheţii. Nici nu ştiu ce să mai zic, făcu el. A fost resigilată. Hai, Sep, mai avem de verificat o uşă. Dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva.

La câteva minute după aceea, Beetle făcu o dublă răsucire din viteză şi se opri ridicând un vârtej de promoroacă. Septimus căzu de pe sanie şi rămase întins pe gheaţă, cu ochii la tavanul alb-albăstrui al tunelului.

— Hai sus, zise Beetle, îl apucă de o mână şi îl ridică în picioare. Am descoperit-o săptămâna trecută. Am găsit o scurtătură printr-unul din Tunelurile Strâmte şi am dat de *asta*.

Arătă cu degetul o bucăţică de sfoară purpurie care ieşea din gheaţă. Septimus se puse în patru labe ca să vadă mai bine.

— Aici nu există nimic colorat – îi explică Beetle – aşa că se vedea de la o poştă. Am încercat să sparg gheaţa şi s-o scot, dar în zadar. Gheaţa a

prins-o. Chiar aşa face, să ştii. Odată mi-am pierdut băsmăluţa pe care o purtam la gât ca să-mi aducă noroc. Am găsit-o după o săptămână, prinsă sub o palmă de gheaţă. O vreme am mai văzut-o când treceam pe acolo, dar gheaţa o trăgea tot mai în adânc, până când a dispărut cu totul. E de mirare că sfoara asta se mai vede.

Beetle râcâi gheaţa din jurul sforii cu briceagul; acum se vedea o bucată de vreo două degete.

— Ei, hai, îl îndemnă el pe Septimus.

— Ce „hai”? făcu Septimus nedumerit.

— Apucă sfoara şi trage. Dacă trag eu nu iese, dar cred că tu o să ai mai mult succes.

— De ce?

— Păi, îţi aparţine.

— Ce îmi aparţine?

Beetle zâmbi misterios.

— Dacă tragi de sfoară ai să afli.

Septimus clătină din cap fără să înţeleagă, dar, ca să-i facă o plăcere lui Beetle, apucă sfoara scămoşată şi trase. Nu prea avea de ce apuca, însă, spre uimirea lui, o bucată mare de sfoară groasă, purpurie, ieşi din gheaţă la fel de uşor ca şi cum ar fi ieşit din zăpada proaspăt căzută.

— Iese! strigă Beetle încântat. Ştiam eu. Trage, Sep!

Septimus nu mai avea nevoie de îndemnuri. Trase şi trase, până când gheaţa se fărâmă şi două tălpige aurite ieşiră la suprafaţă. Uluit, Septimus smuci tare de sfoară şi din adâncul gheţii îşi făcu

apariţia cea mai frumoasă sanie pe care o văzuse el vreodată.

— Sania din Turnul Vrăjitorilor, şopti el. Beetle, ai găsit *sania din Turnul Vrăjitorilor*!

— Îhî, făcu Beetle cu gura până la urechi. E ceva, nu?

— Ceva? E incredibil! exclamă Septimus.

Şterse praful de gheaţă de pe sanie şi o aşeză pe tălpige. Sania rămase ascultătoare pe loc. Era înaltă, elegantă şi fină ca un cal de curse în comparaţie cu sania lui Beetle, care părea un măgăruş. Lemnul sculptat cu modele complicate şi încrustat cu lapislazuli părea aproape cald la atingere, iar desenele pictate cu purpuriu, albastru şi auriu sclipeau în lumina lămpii lui Beetle. Atârnat de bara de aur dintre cele două tălpige se afla un fluier de argint, legat cu o panglică verde.

— Nici nu-i de mirare că au pierdut-o, zise Beetle. Au uitat fluierul pe sanie. Mai mare prostie nici că se putea. Tu să-l ai totdeauna asupra ta, Sep. Ia-l, zise Beetle, deznodă panglica şi îi dădu fluierul lui Septimus. Va veni oricând vei sufla în fluier, şi s-ar putea chiar să ai nevoie odată. Săniile astea minunate umblă haihui, ştie toată lumea. Pun rămăşag că sărmanul Ucenic a căutat-o multă vreme. Cred că a fost un coşmar pentru el.

Septimus puse fluierul în buzunarul tunicii.

— Mulţumesc, Beetle, zise el. Ştii atâtea lucruri, lucruri pe care nici Marcia nu le cunoaşte.

— Ştiu şi eu ce să zic, Sep? Marcia ştie mai

multe decât îţi închipui. Doar că nu vrea să *spună*, asta-i tot.

— În orice caz, nu mie, bombăni Septimus.

Beetle se grăbi să schimbe subiectul, dându-şi seama că *lui* îi spusese Marcia o grămadă de lucruri în dimineaţa aceea:

— Ei, nu te urci? Pot să te învăţ să faci o dublă răsucire din viteză, sau chiar una triplă, dacă vrei.

— Hm, poate mai târziu, când o să mă obişnuiesc cu ea. Septimus se aşează precaut pe sanie. Era aproape convins că o să plece ca din puşcă, la fel ca sania lui Beetle. Dar sania rămase cuminte pe loc, de parcă aştepta să i se spună ce să facă.

— Cum funcţionează? întrebă el, căci nu îi venise niciodată ideea să îl întrebe pe Beetle cum de merge sania lui atât la vale cât şi la deal, întocmai cum vrea el.

— Te gândeşti la ce vrei să facă şi ea face întocmai – dar asta doar dacă eşti persoana potrivită. De exemplu, dacă ai vrea să mergi cu a mea, nu ţi-ar da ascultare.

— Bine, atunci am să fac o încercare, zise Septimus, şi în gândul lui repetă „încet, mergi încet”.

Sania se puse în mişcare cu nesfârşită încetineală, în hohotele de râs ale lui Beetle.

— Ce i-ai spus, Sep? strigă în urma lui. Mergi ca melcul?

— Întâi trebuie să văd ce poate, veni

răspunsul stânjenit al lui Septimus.

— Ia vezi cât de repede poate merge, îi sugeră Beetle. Nici n-o să-ţi vină să crezi. Mult mai repede decât bătrâna mea săniuţă, zise şi o bătu drăgăstos cu palma.

— Ei, poate mai târziu.

— Bine, Sep, zise Beetle şi se urcă pe sania lui. Dar Marcia a spus să mai inspectăm ceva.

Septimus zâmbi – ce mai conta Marcia când el avea aşa o frumuseţe de sanie?

— OK, Beetle, spuse el. Te ajut să faci Inspecţia, aşa cum se făcea în vremurile de demult.

— Grozav, rânji Beetle.

CASA DE PE DRUMUL VASELOR

B

cetic ridică lampa ca să lumineze chepengul din tavanul tunelului de gheaţă. Se afla doar la câteva picioare deasupra lor; dacă săreau, aproape că îl puteau atinge cu mâna. Chepengul forma o scobitură ovală, alături de care se afla Sigiliul de metal. De jur-împrejur se vedea o linie subţire de gheaţă limpede.

— Vezi, îi arătă Beetle. La fel şi aici. Gheaţa s-a topit şi a îngheţat din nou. Şi… ia să vedem… da, a fost şi resigilat. Ce ciudat!

— Hm… făcu Septimus, fără să se mire prea tare, fiindcă ştia cine locuia deasupra.

Beetle se uită cu atenţie la chepeng.

— Desigur, acesta ar *putea* fi doar un Sigiliu defect. Se mai întâmplă cu cele aflate în casele

oamenilor. Ar fi bine dacă am putea intra şi verifica, dar aici s-a mutat de curând un tip tare bizar. Foarte retras, pe cât se pare. Nici măcar nu răspunde la uşă.

— Ştiu, interveni Septimus. Îmi pare rău. Încă nu s-a obişnuit cu viaţa de aici.

— Îl cunoşti, Sep? întrebă Beetle, surprins.

Septimus se hotărî să îi mărturisească totul lui Beetle. Era obosit să păstreze secretul vizitelor lui la Marcellus.

— Păi, da… îl cunosc. Numai ca… ăăă… Marcia nu ştie că vin la el. Am tot vrut să-i spun, dar în ultima vreme a fost cam prost dispusă şi…

Aici se întrerupse, fiindcă îşi aminti brusc de ceva:

— Vai de mine, Beetle, ai cumva ceasul la tine?

— Mai întrebi? răspunse Beetle mândru.

Avea un ceas cum nu se mai vedea la vremea aceea, care fusese găsit bucăţi în spatele unui dulap din Scriptoriu şi aruncat la gunoi. Beetle îl recuperase şi, după ce lucrase la el timp de mai multe luni, ajutat de un Scrib Restaurator, îl reparase. Era o adevărată piesă de artă, total silenţios, datorită unui complicat mecanism cu volant şi – ceea ce era şi mai important – arăta întotdeauna ora exactă.

Beetle îşi scoase ceasul din buzunar, umflându-se în pene. Era făcut dintr-un aliaj de aur şi argint şi era legat cu o cureluşă groasă de piele. În vârf avea un fel de mâner şi un buton cu

care puteai să îl întorci. În mâna lui Beetle părea o carapace de broască ţestoasă. Septimus era impresionat.

— Cum de le făceau atât de *mici*?

— Habar n-am. Dar acum nu mai găseşti aşa ceva. Limbile ceasului arătau aproape miezul zilei.

— E jale, se văietă Septimus. Am să *întârzii*. Jenna o să se supere rău.

— *Jenna*? repetă Beetle cu vocea gâtuită.

— Da. Trebuia să ne întâlnim aici şi…

— Cum – aici, Sep?

— Ei, nu în tunel. Acolo sus. Septimus arătă spre chepeng. În casă.

— Într-adevăr?

Lui Septimus îi veni o idee.

— Nu vrei să vii şi tu? Aş putea să-l întreb pe Marcellus dacă nu putem verifica chepengul de dinăuntru.

— Marcellus… e tipul ciudat care locuieşte aici?

— Nu e chiar ciudat, zise Septimus. E doar… neobişnuit cu unele lucruri.

— Numele ăsta parcă mi-e cunoscut, zise Beetle. Ah, nu e cumva cel care te-a tras cu forţa în Oglindă? Bătrânul Alkimist cu minţile duse?

— Mda, recunoscu Septimus. Dar nu e nebun, şi nici măcar nu mai pare bătrân.

— Dar tot Alkimist rămâne. Nici nu mă mir că a apărut o problemă la chepengul ăsta. Cinstit să fiu, mă mir că nu s-a topit toată gheaţa.

Septimus se gândea că poate nu fusese prea

inspirat când îi mărturisise totul lui Beetle, dar acum era prea târziu.

— Atunci o să deschid chepengul, da? Câteva minute nu mai contează. Pot să îl resigilez pe dinăuntru.

Beetle părea şocat.

— Vrei să *deschizi* un chepeng sigilat?

— Păi… da. Aşa putem să intrăm şi să ne întâlnim cu Jenna…

— Chiar te întâlneşti cu Prinţesa Jenna în casă? întrebă Beetle.

Septimus încuviinţă din cap. Sărea când pe un picior, când pe altul, ca să le încălzească, fiindcă i se părea că se preschimbaseră în bucăţi de gheaţă.

Beetle nu putea rezista ideii de a o revedea pe Jenna.

— Bine, zise. Dar să ştii că nu e bine ce facem. Domnişoara Djinn ar lua foc dacă ar şti. Scoase de sub sanie ceva ce se dovedi a fi o scară telescopică, o deschise şi o propti de perete. Eu ţin scara, Sep, iar tu te urci şi desigilezi chepengul. Cred că aşa e cel mai bine.

Zece minute mai târziu, Beetle şi Septimus se aflau în coridorul lung şi igrasios care ducea de la chepeng la casa de pe Drumul Vaselor. Septimus ştia bine drumul. Prima oară fusese acolo când casa îi aparţinuse profesorului Viezur van Klampff, a cărui menajeră, Una Brakket, îi băgase frica în oase atunci când îl condusese în laboratorul lui Viezur. La vremea aceea coridorul fusese

întunecos şi murdar, în schimb acum era curat şi îngrijit. De-a lungul pereţilor ardeau lumânări prinse în sfeşnice demodate. Arăta exact la fel cum arătase în cele şase luni din alt Timp cât Septimus fusese Ucenicul

Alkimic al lui Marcellus Pye. Beetle mergea în urma lui Septimus. Trecură repede pe lângă pasajul care ducea la vechiul laborator şi continuară drumul pe coridorul care mergea în zigzag pe sub casele de pe malul şanţului de Apărare.

Nu după mult timp ajunseră la capătul coridorului şi ieşiră în pivniţele înalte de sub casă. Septimus mergea repede, îngrijorat că va întârzia la întâlnirea cu Jenna. Urcă scara în goană şi deschise uşa care dădea în casă.

— Marcellus! strigă tare. Marcellus!

Nu primi niciun răspuns.

Septimus cutreieră casă, urmat îndeaproape de Beetle, care era cu ochii în patru. Casa avea un miros ciudat, de ceară de lumânare, amestecat cu aroma dulce-amăruie a portocalelor, cu parfumul de cuişoare şi încă ceva, Beetle nu îşi putea da seama ce. În acelaşi timp, nu putea scăpa de sentimentul că se întorsese în timp. Şi Septimus avea aceeaşi senzaţie. Acum se obişnuise, dar când îl vizitase pentru prima oară pe Marcellus, imediat după ce bătrânul Alkimist se instalase în casă, fusese convins la un moment dat că era tot prizonier în Timpul lui Marcellus şi că întoarcerea în Timpul lui fusese doar un vis. Înspăimântat,

fugise afară din casă şi, spre marea lui bucurie, dăduse nas în nas cu Jillie Djinn, care se grăbea să ajungă undeva. Jillie nu înţelesese niciodată de ce îi sărise Ucenicul Marciei de gât şi îi spusese că e încântat să o vadă, dar în dimineaţa aceea mersese cu pas mai vioi spre Scriptoriu. Rar i se întâmpla să îi sară cineva de gât.

Tăcerea casei se aşternu peste Septimus şi Beetle ca o cuvertură groasă. Acum mergeau pe un coridor îngust, luminat cu mai multe lumânări decât văzuse Beetle vreodată. Ajunseră la piciorul unei scări negre, de stejar, şi Beetle se miră să vadă că pe fiecare treaptă era câte o lumânare aprinsă.

— Atâtea lumânări… mă trec fiorii… şopti Beetle, speriat de-a binelea.

— Nu-i place întunericul, zise Septimus, tot în şoaptă. Şşşt, se aud paşi la etaj. Marcellus! *Marcellus*! strigă el.

— Ucenicule, tu eşti? se auzi o voce nesigură de sus.

— Da, eu sunt.

Scara răsună de paşi apăsaţi şi priveliştea care se înfăţişă ochilor lui Beetle avea să îi rămână neştearsă în minte toată viaţa. Pe scară, luminat de jos în sus de fiecare lumânare pe lângă care trecea, cobora un tânăr cu păr negru, tuns după o modă de demult. Purta ceea ce Beetle ştia din gravurile vechi că este roba neagră cu auriu a Alkimiştilor. Mânecile tunicii erau ridicol de lungi (credea Beetle) şi se târau pe trepte în urma lui.

Dar mânecile nu erau nimic pe lângă cei mai trăsniţi pantofi pe care îi văzuse Beetle în viaţa lui. Aveau vârfuri lungi cam de două picioare, legate cu panglici de jartierele pe care tânărul le purta sub genunchi. Beetle îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată şi se grăbi să o închidă.

Când tânărul ajunse lângă ei, Septimus zise:

— Marcellus, el este prietenul meu, Beetle. Lucrează în Scriptoriu. Beetle, acesta e Marcellus Pye.

Lui Beetle i se părea că visează. Marcellus Pye avea *cinci sute de ani*. Era *Ultimul Alkimist*. Scrierile lui erau *interzise* – chiar şi în Scriptoriu – iar el, Beetle, îi era prezentat. Nu, era peste putinţă.

Marcellus Pye îi întinse mâna şi spuse cu un accent puţin ciudat:

— Fii binevenit. Voi, scribii, faceţi lucruri minunate. Minunate.

Beetle se simţea pierdut şi nu reuşi decât să scoată un fel de behăit. Septimus îi trase un ghiont.

— Oh… mulţumesc, zise Beetle şi strânse mâna întinsă, care – spre uşurarea lui – era caldă, nu rece ca gheaţa, cum se temuse. Eu nu sunt scrib. Sunt Inspector de Tuneluri. Verific Sigiliile din Tunelurile de Gheaţă.

— Aha, făcu Marcellus. Un rău necesar de care sper că vom scăpa într-o zi.

— Despre asta nu ştiu nimic, zise Beetle pe un ton profesional. Dar ştiu că chepengul din

această casă a fost desigilat de curând.

— Se poate. Dar nu pentru multă vreme. L-am resigilat. Nu ai de ce să îţi faci griji.

— Dar…

Beetle se întrerupse, auzind clincănitul unui clopoţel undeva, la etaj.

Marcellus tresări. Părea înspăimântat.

— E clopoţelul, zise.

— Vrei să răspund eu? se oferi Septimus.

— Chiar trebuie?

— Te rog, încearcă să fii niţel mai sociabil, Marcellus, îl dojeni Septimus. Nu e bine nici pentru tine să te ascunzi tot timpul.

— Soarele e atât de arzător şi zgomotele atât de asurzitoare, Ucenicule.

Clopoţelul sună din nou, de astă dată lung, insistent.

— Cred că e Jenna, zise Septimus, care de-abia aştepta să deschidă. Mi-ai dat voie să o aduc aici, îţi aminteşti? Ai spus că eşti gata să ne povesteşti ce s-a întâmplat cu Nicko.

— Nicko? întrebă Marcellus şi pe faţa lui se zugrăvi nedumerirea.

Septimus simţi că îl cuprinde deznădejdea. Se străduia de şase luni să îl convingă pe Marcellus să îi povestească ceea ce ştia despre Nicko, şi, cu câteva zile în urmă, acesta fusese de acord. Acum părea că a uitat – din nou. Septimus nu se putea obişnui cu felul de a fi al lui Marcellus: deşi arăta din nou tânăr, se comporta adesea ca un bătrân. Marcellus avea fel de fel de ticuri de care îi era

greu să scape: de exemplu, mergea uneori târându-şi picioarele, ca un om bătrân, sau devenea dintr-odată un cârcotaş imposibil de mulţumit. Dar ceea ce îl scotea cu adevărat din răbdări pe Septimus era slaba memorie a lui Marcellus. Odată chiar se înfuriase şi îl învinuise pe Marcellus că îi e lene să gândească, dar acesta îi dăduse o replică pe măsură. Avea în minte, zisese el, cinci sute de ani de amintiri, aşa că unde credea Septimus că mai e loc şi pentru amintirile recente?

Septimus oftă şi se duse la uşă, lăsându-l pe Marcellus să se agite fără rost prin cameră.

— Sep! exclamă Jenna bucuroasă.

Stătea chiar în prag şi se vedea că din cauza ploii şi a vântului frigul îi pătrunsese până la piele. Părul ei negru era ud, şuviţele i se lipiseră de obraji, iar pelerina groasă în care se înfăşurase picura de apă.

— Da' ştiu că nu te-ai grăbit, zise ea, tropăind ca să îşi încălzească picioarele. E o vreme oribilă. N-ai de gând să mă laşi să intru?

— Parola, te rog, zise Septimus cu o figură serioasă.

— *Care* parolă? se încruntă Jenna.

— N-o ştii?

— Nu. *Uf*! Nu poţi totuşi să-mi dai drumul înăuntru?

— Hmmm… Nu ştiu ce să zic, Jen.

— Sep, am *îngheţat*. Te rooog.

— Bine, fie. Aşa, pentru tine.

Se dădu înapoi, Jenna intră repede şi se apucă să îşi scuture pelerina de apă. Deodată se opri şi îl privi bănuitoare pe Septimus.

— Nu e nicio parolă, nu-i aşa?

— Nu, chicoti Septimus.

— Eşti *îngrozitori* râse Jenna şi îl înghionti. Ah, bună, Beetle. Îmi pare bine să te văd.

Beetle se făcu roşu ca sfecla şi descoperi că din nou nu mai ştia să vorbească. Jenna nu băgă de seamă, fiindcă era ocupată să scoată o pisică roşcată de sub pelerină şi să o ia în braţe, lucru care îl uimi pe Beetle: nu şi-ar fi închipuit niciodată că o persoană precum Jenna are o pisică. Apoi, dintr<un motiv neînţeles pentru Beetle, Marcellus zise:

— Fii bine-venită, Esmeralda.

— Mulţumesc, Marcellus, răspunse Jenna zâmbind – uitase aproape că, în Timpul lui Marcellus Pye, toată lumea o luase drept Prinţesa Esmeralda.

Marcellus făcu o plecăciune demodată şi spuse:

— Vă rog să mă urmaţi, Prinţesă, Ucenicule şi Scribule. Îndată după aceea, Beetle se trezi mergând în urma Jennei, a lui Septimus şi a lui Marcellus, ferindu-se de picăturile de ceară ale nenumăratelor lumânări şi întrebându-se în ce încurcătură intrase. Şi cum avea să explice totul domnişoarei Djinn când va afla – pentru că ea afla întotdeauna.

MANSARDA

M

arcellus îi duse într-o cămăruţă întunecoasă, aflată chiar sub streaşină, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri de lemn. Înăuntru erau foarte puţine mobile: o măsuţă veche de nuiele împletite, două banchete şi câteva scaune aiij şi niate de-a lungul pereţilor, toate lăsate de fostul proprietar, Viezur van Klampff. În mijlocul mesei ardeau o mulţime de lumânări, aprinse în dimineaţa aceea de menajeră şi deja pe jumătate consumate.

Când Marcellus îi pofti înăuntru, Septimus tresări fără voia lui. Aceasta fusese camera lui nu cu multă vreme în urmă. Pe de altă parte, ştia că trecuse atâta vreme de atunci că i se părea imposibil. Aceasta era camera unde, în primele nopţi petrecute de Septimus în Timpul lui Marcellus, un Scrib Alkimic dormise pe jos în faţa uşii ca să îl împiedice să fugă. Aceasta era camera unde făcuse planuri peste planuri, unul mai disperat decât altul, de cum să se întoarcă în Timpul lui. Camera unde stătuse ore în şir la fereastră, cu ochii la trecătorii de pe stradă, nădăjduind să vadă măcar o figură cunoscută. E de la sine înţeles că nu era locul unde i-ar fi plăcut să revină, dar iată că era aici, împreună cu Beetle şi Jenna. Niciodată nu s-ar fi gândit că se va întoarce aici. Adevărul e că Septimus nu prea se simţea în apele lui. Se aşeză pe banchetă cu o bufnitură.

Beetle şi Jenna se aşezară alături de el şi toţi

trei ridicară feţele spre Marcellus, cu ochii plini de speranţă. Marcellus îi privea nedumerit.

— Ei… de ce am venit aici? întrebă el.

— E vorba de Nicko. Doar n-ai uitat, zise Septimus, cu speranţă în glas, deşi nu înţelegea de ce Marcellus îi adusese în această cameră.

— Nicko? repetă Marcellus, tot nedumerit.

— Nicko, *fratele meu*. A rămas captiv în Timpul tău. Nu se *poate* să fi uitat, insistă Septimus, deşi vocea îi trăda mâhnirea.

Îi trebuiseră luni de zile ca să aranjeze această întâlnire, şi tocmai acum îl lăsa memoria pe Marcellus! Totul se ducea de râpă.

— Ba da, îmi amintesc, spuse Marcellus şi Septimus se învioră. Ochelarii, am nevoie de *ochelari*. Ce enervant! Unde sunt oare?

— Îi ai pe vârful capului, zise Septimus obosit.

— Chiar aşa, zise Marcellus şi îşi puse ochelarii pe nas. Buuun. Am nevoie de ei ca să citesc hârtiile de la Nicko.

Septimus era bucuros: *în sfârşit*, lucrurile păreau să meargă mai bine, îi zâmbi Jennei, ai cărei ochi erau neobişnuit de strălucitori, ca întotdeauna când venea vorba de Nicko.

Marcellus, care mergea acum abia târându-şi picioarele, ca un om bătrân (Beetle credea că din cauza năstruşnicilor pantofi), se apropie de horn şi apăsă un panou mic, aproape invizibil, aflat pe o latură, aproape de tavan. Panoul se deschise cu un scârţâit ca un vaiet şi Marcellus scoase un vraf de

hârtii îngălbenite, gata parcă să se transforme în praf. Le aduse şi le aşează cu cea mai mare grijă pe masă.

Jenna îşi înăbuşi o exclamaţie: hârtiile erau acoperite de scrisul lui Nicko.

— Le-au lăsat Nicko şi Snorri când au plecat, zise Marcellus. Le-am pus în horn fiindcă îmi era teamă să nu le arunce cineva. La prima vedere sunt doar note şi mâzgăleli făcute de o mână nepriceputǎ. Apoi anii au trecut şi am uitat de ascunzătoare. În fapt, Ucenicule, mi-am adus aminte doar la câteva luni după ce m-ai întrebat despre fratele tău.

— Când ai spus că *nu* îţi aminteşti, zise Septimus.

— Adevărat este, nu îmi aminteam. Dar mai târziu unele lucruri din trecutul meu au început să îmi revină în minte, într-o zi am urcat în această cameră şi atunci mi-am amintit. Am uitat repede însă. După aceea am tot venit aici săptămâni la rând, de mă minunam singur ce caut. Când mi-ai vorbit ultima oară despre Nicko, i-am scris numele pe o bucată de hârtie pe care am avut-o tot timpul asupra mea. Iar când am venit din nou aici mi-am adus aminte de tot, chiar şi de ascunzătoare, pe care m-am mirat să o găsesc neatinsă. De aceea ţi-am trimis vorbă să vii aici astăzi.

— Mulţumesc, Marcellus.

— Eu îţi sunt dator, Ucenicule. Mărturisesc că nu înţeleg aproape nimic din cele scrise de Nicko, dar poate că tu poţi înţelege scrisul fratelui tău

mai bine decât mine. Notiţele vă vor spune o parte din poveste. Restul vi-l voi spune eu.

Jenna privi hârtiile cu inima îndoită. Cerneala era ştearsă, maronie, iar hârtia era subţire şi aproape la fel de maronie ca şi cerneala. Chiar şi aşa, era sigură că paginile acelea fuseseră scrise de Nicko. Se vedeau schiţe de bărci şi catarge cu vele risipite printre mâzgăleli, jocuri cu cruciuliţe, vapoarele, spânzurătoarea, pe lângă multe altele pe care nu le recunoştea; în afară de acestea, Nicko scrisese o sumedenie de liste. Dar în loc să se simtă mai aproape de Nicko, la vederea scrisului său pe hârtiile acelea vechi, care aproape i se fărâmiţau în mâini, Jenna îşi dădu seama cât de departe era el de fapt. Rămase cu ochii la o fâşie lungă de hârtie, simţind cum lacrimile îi înţeapă pleoapele.

— Ce scrie acolo, Jen? întrebă Septimus.

— A… a scris o listă.

— Da, îi plăcea să scrie liste, zise Septimus. Ia să vedem ce scrie. Citeşte cu glas tare, Jen.

— Bine. Uite ce scrie:

2, desagi

2 salteluţe pliante (dacă se găsesc) sau două piei de lup de la târg hrană pentru cel puţin două săptămâni; de căutat carne sărată biscuiţi şi fructe uscate cremene şi iască lumânări

2 ploşti pentru apă permis de călătorie? (de întrebat M.)

2 pelerine groase cizme îmblănite, dacă se poate ciorapii norocoşi ai mătuşii Ells – să nu uit

2 flecuşteţe de aur pentru Vămuitor cutie pentru busola lui Snorri.

Când Jenna termină de citit, hârtia începu să se fărâmiţeze în mâinile ei, aşa că o puse iute pe masă.

— Oare… unde pleca?

— Undeva unde e frig. Îţi dai seama de multe lucruri când te uiţi la o listă, zise Beetle, care făcea şi el liste în mai orice împrejurare.

Jenna nici nu voia să se gândească la Nicko – cu cinci sute de ani în urmă – plecând spre un tărâm friguros. O făcea să se simtă deprimată, cu sufletul îngrozitor de greu. Se aşeză pe banchetă şi o mângâie pe Ulir ca să îi mai treacă aleanul. Pisica se încolăci pe genunchii ei şi părea adormită, dar Jenna ştia că nu e deloc aşa. Simţea că Ulir e la pândă, după felul cum stătea, nemişcată şi uşor încordată, gata să sară.

Septimus îl privi pe Marcellus Pye. Îşi cunoştea îndeajuns de bine fostul stăpân ca să îşi dea seama că Marcellus avea ceva de spus – ceva important.

— Ştii ceva, nu-i aşa? îl întrebă. Spune-ne, Marcellus, te rugăm.

Marcellus dădu aprobator din cap dar nu scoase o vorbă. Stătea la celălalt capăt al mesei, parcă pierdut în visare, cu ochii la lumânări, la zecile de flăcărui dansând în curenţii de aer care pătrundeau prin crăpăturile ferestrelor. Scutură din cap, parcă vrând să alunge imaginile din mintea lui, şi ridică privirea spre ei.

— Mai întâi, să ne încălzim.

Se ridică, se duse la cămin, unde erau aşezate lemnele, şi aprinse focul folosind cremenea şi amnarul, aşa cum se făcea pe vremuri.

Când limbile de foc învăluiră buştenii, Alkimistul se sprijini cu coatele de masă şi începu să vorbească rar, ca să le capteze atenţia – un obicei de care Septimus îşi amintea din vremea când îi fusese Ucenic. De această dată însă nu era nevoie: tustrei erau cu ochii la el. Însoţit de bubuitul îndepărtat al tunetului – şi, spre marea stânjeneală a lui Beetle, de chiorăitul maţelor lui – Marcellus îşi începu povestea.

HARTA LUI SNORRI

Alkimistul vorbea cu voce joasă, măsurată.

— De îndată ce voi aţi trecut prin Marile Porţi ale Timpului, Oglinda s-a topit. Nu vă pot spune ce privelişte îngrozitoare a fost aceea pentru mine. Marele meu triumf nu mai era decât o băltoacă neagră, lăţită pe jos… Clătină din cap, de parcă nici acum nu îi venea să creadă, apoi continuă. Desigur, la vremea aceea nu ştiam că Nicko e fratele tău şi, ţinând seama că fusese cât pe ce să mă sugrume, nici nu îmi păsa cine este. La câteva ore după aceea s-a întors, însoţit de fata căreia îi spunea Snorri, şi mi-a povestit cum au trecut prin altă Oglindă ca să îţi vină în ajutor, Ucenicule. Am fost impresionat de curajul lui, dar când m-a întrebat dacă îi dau voie lui şi lui Snorri să treacă

prin Oglinda Timpului, nu am putut decât să îi arăt băltoaca întunecată. Chiar dacă îi mai purtam vreo ranchiună, a dispărut în acea clipă. Se vedea pe faţa lui că pierduse totul – şi, desigur, chiar aşa era. Snorri simţea la fel, dar pe faţa ei nu se citea nimic. La ea totul se petrecea în adâncul sufletului, pe când Nicko… era ca o carte deschisă.

Jenna asculta în tăcere, răsucindu-şi o şuviţă de păr. Îi venea greu să audă povestea şi să îşi închipuie cum trebuie să se fi simţit Nicko.

Marcellus povesti mai departe:

— Nu puteam face nimic pentru ei, doar să le ofer adăpost şi să îi ajut să se descurce în acele vremuri. Câteva luni – nu mai ţin minte câte – au locuit aici, cu mine. La început arătau la fel ca tine, Ucenicule – deznădăjduiţi, nu îşi puteau găsi odihna. Dar, după câteva săptămâni, am băgat de seamă că ceva se schimbase. Erau mai siguri pe ei, zâmbeau şi chiar râdeau uneori. La început am crezut că se obişnuiseră cu Timpul nostru, şi poate chiar îl preferau, căci a fost un Timp bun, dar într-o scară au venit şi mi-au povestit despre mătuşa Ells. Atunci am înţeles de unde li se trăgea voia bună şi că vor pleca în curând.

— Mătuşa Ells, repetă Jenna pe gânduri. Sunt sigură că am mai auzit numele ăsta.

— Se prea poate, Prinţesă, spuse Marcellus. Mătuşa Ells era sora bunicii lui Snorri. S-au întâlnit la târgul care se ţinea pe Calea Vrăjitorilor. Mătuşa Ells vindea heringi marinaţi.

— Au întâlnit-o pe mătuşa lui Snorri? întrebă Septimus. În Timpul *tău*?

— Întocmai. Nicko i-a cumpărat lui Snorri nişte heringi marinaţi şi aşa au descoperit că precupeaţa era chiar mătuşa Ells. Nici nu le-a trebuit mult ca să hotărască să plece spre codrii din Ţinuturile de Jos. Pe cât se pare, mătuşa Ells le-a spus că acolo se afla – sau poate se mai află şi acum – un loc unde Toate Timpurile. Se întâlnesc. Se numeşte Casa Foricşilor.

În jurul mesei se lăsă tăcerea. Toţi se gândeau la cele auzite. În depărtare, tunetul bubui din nou şi o pală puternică de vânt zgâlţâi ferestrele.

— Foricşii… sunt doar în poveşti. Nu există *de-adevăratelea*, zise Septimus.

— Cine ştie? răspunse Marcellus. Şi eu credeam despre multe lucruri că nu există, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

— Când eram mici, Nicko se prefăcea că e Forics, spuse Jenna întristată. Îşi trăgea haina peste cap şi scotea nişte mârâituri înspăimântătoare. Pe lângă asta, mă speria povestindu-mi că haitele de Foricşi alergau fără oprire prin lume şi devorau tot ce le ieşea în cale, chiar şi fetiţe mici. Iar când trebuia să trecem strada mă punea să mă uit după cai şi căruţe… şi Foricşi. Ce răutăcios era, râse ea.

Tristeţea îl cuprinse şi pe Septimus. Ori de câte ori Jenna vorbea de ceea ce ea numea vremurile fericite din Hardughie, când familia

Heap era unită, el se gândea la ce pierduse nefiind cu ei. Nu era un sentiment prea plăcut, aşa că încercă să schimbe subiectul:

— Dar cum rămâne cu mătuşa Ells? Cum ar fi putut ea trăi în Timpul tău, Marcellus?

— Acum îmi amintesc ce spunea Snorri, interveni Jenna. Mătuşa ei, Ells, a căzut într-o Oglindă atunci când era copil şi nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

— Aşa cred că s-a întâmplat, zise Marcellus. Ea spunea că a căzut în Oglindă şi a nimerit în Casa Foricşilor. Era un loc vrăjit. Cei mai mulţi care ajungeau acolo nu mai aveau puterea să plece. Mătuşa Ells era însă o copilă cu voinţă; de cum a ajuns acolo s-a hotărât să fugă şi să se întoarcă acasă. A izbutit să fugă, dar din nefericire a nimerit în alt Timp decât cel din care plecase. Nicko era sigur că, dacă el şi Snorri ar găsi calea spre Casa Foricşilor, s-ar putea întoarce în Timpul lor. Mătuşa Ells, pe cât mi-am dat eu seama, nu era atât de sigură.

— Şi, după ce au plecat, ai mai avut veşti de la ei? întrebă Septimus.

Marcellus clătină din cap.

— Erau vremuri grele. Esmeralda ar fi trebuit să fie încoronată Regină, dar era atât de speriată că a refuzat să vină la Palat. A stat în Mlaştinile Ierboase împreună cu draga mea soţie, Broda, timp de câţiva ani. M-am trezit că sunt Regent şi în această calitate trebuia să conduc treburile în Palat, dar în acelaşi timp trebuia să îmi continui

experienţele de Alkimie. Într-o zi mi-am dat seama că trecuse un an întreg şi nu primisem nicio veste. Am fost foarte îngrijorat, fiindcă îi rugasem stăruitor să îmi trimită vorbă cum că sunt teferi. Pe vremea aceea, Ţinuturile de Jos erau locuri primejdioase. Nu ştiu cum sunt pădurile acum, dar în Timpul meu colcăiau de monştri, creaturi diforme şi tot felul de vietăţi rele. Fără îndoială, le-am povestit toate acestea şi încă multe altele lui Nicko şi Snorri, dar nu au vrut să mă asculte. Erau hotărâţi să plece. Îmi părea foarte rău. Adică, mi-a părut foarte rău *atunci*, căci mă gândeam că vieţile lor tinere vor fi curmate timpuriu. Dar acum… cine mai ştie?

Jenna îl privi cu ochii strălucind de speranţă:

— Acum ai mai aflat ceva?

Marcellus clătină din cap cu un zâmbet trist.

— Acum ştiu doar puţin mai mult decât ştiam atunci. Dar cine ştie ce înseamnă? Haideţi să vă spun despre Demelza Heap.

— Demelza? se miră Septimus. Habar n-am avut că există o *Demelza* Heap.

— Nu acum, poate. Dar a existat odată. Acea Demelza mi-a spus că i-a văzut pe Nicko şi Snorri. La două sute de ani după ce se despărţiseră de mine.

În cameră se lăsă tăcerea.

— *Două sute de ani*? zise Jenna în şoaptă.

Beetle simţi un fior rece pe spate. Ce lucruri înspăimântătoare! Jillie Djinn avea dreptate în cele ce spunea despre Alkimişti, se gândi el.

Marcellus observă expresia lui Beetle.

— Vezi tu, Scribule înfometat, am aruncat asupra mea blestemul vieţii fără de moarte lipsită de tinereţea fără bătrâneţe.

Beetle făcu ochii cât cepele.

— Nu sfătuiesc pe nimeni să încerce, continuă Marcellus cu o strâmbătură. Când am ajuns la vârsta de vreo două sute cincizeci de ani, eram atât de bătrân că nu mai puteam îndura luminile strălucitoare şi pălăvrăgeala celorlalţi. Lucrurile se schimbaseră atât de mult în jurul meu că nu îmi mai găseam locul şi tânjeam după un colţişor întunecat şi liniştit. Prin urmare, m-am gândit să mă mut pe Vechiul Drum, cel care duce de la Palat la vechea mea Cameră Alkimică. Este un loc tainic, subpământean, şi nu este sigilat cu gheaţă. Eşti uimit, Scribule. Da, da, mai sunt încă locuri neatinse de îngheţ. Şi cum vă spuneam, m-am hotărât să îmi vând casa cât încă mai aveam mintea întreagă; atunci am întâlnit-o pe Demelza Heap. Îmi aduc şi acum aminte: am recunoscut-o chiar în momentul când am deschis uşa. Era o femeie chipeşă, înaltă, cu ochi verzi şi acelaşi păr blond cârlionţat ca al tău, Ucenicule, deşi cred că vedea pieptenele mult mai des decât l-a văzut părul tău în ultima vreme. Pe vremea când eram eu tânăr avea o prăvălie de sticlărie de unde cumpăram lucrurile ce îmi erau trebuincioase pentru experienţele mele. Cu timpul ne împrietenisem, numai că la un moment dat ea a dispărut. Plecase la un meşter suflător de sticlă

din Ţinuturile de Jos să caute nişte flacoane pentru laboratorul meu şi nu s-a mai ştiut nimic de ea. Întotdeauna m-am simţit vinovat de dispariţia ei… Ei, şi iat-o pe Demelza în pragul casei mele, la *peste două sute de ani* după ce plecase în Ţinuturile de

Jos. Era neschimbată, la fel de tânără ca atunci când plecase. Ea nu m-a recunoscut, desigur, fiindcă pe mine bătrâneţea nu mă iertase. Când i-am spus cine sunt nu a vrut să mă creadă, dar apoi s-a gândit să facă pe plac unui bătrân şi ne-am pus pe vorbă la un pahar de mied. Cred că s-a bucurat să se poată destăinui cuiva care nu zicea că e nebună atunci când povestea ce i se întâmplase. Mi-a spus că se rătăcise într-o pădure tăcută şi, ca să scape de o haită de Foricşi înfometaţi – aşa a spus – s-a adăpostit într-un loc unde, zicea ea, Toate Timpurile. Se întâlnesc, un loc pe care şi ea îl numea Casa Foricşilor.

Jenna îndrăzni să pună întrebarea, deşi se temea de răspuns:

— Ai… ai întrebat-o pe Demelza dacă l-a văzut pe Nicko?

— Am întrebat-o.

Jenna şi Septimus schimbară priviri nerăbdătoare.

— Şi…? îl îmboldi Septimus.

Marcellus zâmbi:

— Nu doar îl văzuse, ci şi stătuse de *vorbă* cu el. Şi-a dat seama că era mătuşa lui din partea străstrăstrăstrăstrăstrăstrăbunicii. Aşa am aflat ce

se întâmplase cu ei.

— Nicko a ajuns la Casa Foricşilor, spuse Jenna bucuroasă.

— Aşa s-ar zice, încuviinţă Marcellus.

— Deci se poate întoarce!

— Peste o sută de ani, poate, aşa că oricum nu-l vom mai vedea, zise Septimus posac. Sau poate s-a întors acum o sută de ani şi acum e mo…

— Sep! strigă Jenna. Taci! Te rog, *taci!*

— Ucenicule, e *îndeajuns*, interveni şi Marcellus. Prea te gândeşti doar la rele uneori. Trag nădejde că au înţeles repede Regula Casei Foricşilor, regulă pe care sărmana Demelza nu a înţeles-o decât când era prea târziu.

— Ce regulă?

— Ea nu şi-a dat seama că trebuie să ieşi atunci când soseşte cineva din Timpul tău. Trebuie să rămâi *afară* din casă şi nu ai voie să intri. Dacă treci pragul nu mai aparţii niciunui Timp.

— Păi, atunci asta o să facem, sări Jenna. Ne ducem la Casa Foricşilor şi Nicko poate ieşi împreună cu noi.

— Şi Snorri. Nu uita de Snorri, spuse Septimus.

Jenna nu părea interesată de soarta lui Snorri.

— Dacă nu era Snorri, Nicko ar fi aici, cu noi.

— Vai, *Jen*.

— Dar e adevărat, spuse Jenna. Ei, sigur că o luăm şi pe Snorri cu noi, spuse ea, generoasă. Dacă tot suntem acolo…

Septimus oftă:

— Vorbeşti de parcă ar fi floare la ureche. Luăm o teleguţă trasă de un măgar până la Casa Foricşilor, batem la uşă şi întrebăm dacă Nicko e acolo. Ce bine ar fi!

— Da, chiar aşa am de gând să fac, Sep, orice ai zice tu. Nu e nevoie să vii cu mine.

— Bineînţeles că vin, zise Septimus încet.

Marcellus se ridică gemând de pe scaun. Se duse târşâindu-şi picioarele până la ascunzătoarea din horn şi scoase o bucată mare de hârtie, împăturită, pe care o aduse la masă.

— Nu aveam de gând să v-o arăt decât dacă vedeam că sunteţi hotărâţi să găsiţi Casa Foricşilor, zise el şi despături cu grijă bucata fragilă de hârtie, care se dovedi a fi o hartă.

Era o hartă frumos şi clar desenată. În partea de jos se putea citi: *Pentru Marcellus*, cu *mulţumiri*, *de la Nicko şi Snorri*.

— Aceasta e o copie făcută de Snorri pentru mine, îi lămuri Marcellus. Mă gândeam că, dacă primesc vreo ştire cum că sunt la ananghie, cel puţin aş putea încerca să dau de ei.

Le era teamă să atingă hârtia ca să nu se fărâmiţeze, dar priviră cu uimire liniile subţiri desenate de Snorri cu atâta vreme în urmă.

— Va să zică *aşa* putem ajunge la Nicko… spuse Jenna în şoaptă.

— Aveţi grijă, adăugă Marcellus, gândindu-se că poate le dăduse prea multe motive ca să spere. Nu uitaţi că Ells a desenat harta după ce îşi

aducea ea aminte de când avea nouă ani. Nu aş fi îndrăznit să i-o spun în faţă, dar de atunci trecuseră cel puţin cincizeci de ani în care putuse uita amănuntele. Poate că harta nu este exactă.

Se uitau cu atenţie la hartă, încercând să înţeleagă ceva din liniile şterse care se încolăceau pe hârtia decolorată, când deodată tunetul bubui chiar deasupra casei. Marcellus tresări atât de tare că îşi prinse mânecile în lumânările aprinse de pe masă. Mătasea fină cu care erau bordate se aprinse într-o clipă şi îndată după aceea camera se umplu de miros de lână arsă. Marcellus ţipa speriat şi bătea din mâini ca o pasăre care încearcă să îşi ia zborul. Dar nu reuşi decât să înteţească focul, ba mai şi răsturnă câteva lumânări, de la care luă foc marginea hărţii.

— Nu! ţipă Jenna.

Trase harta spre ea şi stinse flacăra cu palma, fără să ţină seama de arsură.

— Ajutor! striga Marcellus ţopăind prin cameră, în timp ce flăcările se urcau tot mai sus pe mânecile lui. Ucenicule, *ajută-mă!*

— Găleata! strigă Beetle.

— Găleata? făcu Septimus.

— Găleata!

Beetle înşfăcă găleata cu apă pe care o văzuse lângă cămin – Marcellus, căruia îi era groază de foc, avea câte una în fiecare cameră – şi aruncă apa peste Alkimist. Se auzi un sfârâit şi camera se umplu de fum. Marcellus se prăbuşi pe un scaun.

În timp ce Marcellus îşi privea cu tristeţe mânecile distruse de flăcări, Jenna împături la loc preţioasa hartă, iar Septimus şi Beetle adunară notiţele lui Nicko de pe jos.

— Ţi-ai revenit, Marcellus? îl întrebă Septimus pe Alkimistul ud leoarcă şi încă fumegând pe ici, pe colo.

Marcellus făcu semn că da şi se ridică în picioare.

— Focul e ceva îngrozitor, zise. Îţi mulţumesc, scribule, pentru că ai fost atât de iute.

— Cu plăcere, răspunse Beetle. Oricând veţi mai avea nevoie.

— Sper că nu, zise Marcellus.

Jenna puse şi ultimele pagini cu notiţele lui Nicko în teancul deja aranjat. Marcellus vru să le ia, dar Jenna puse palma peste ele.

— Aş dori să le păstrez, dacă se poate, spuse ea.

— Prea bine, Prinţesă. Sunt ale dumitale.

Marcellus trase un sertar şi scoase nişte foiţă fină de mătase. Înveli cu cea mai mare atenţie hârtiile fărâmicioase, le prinse cu o panglică şi i le întinse Jennei. Ea le ascunse sub pelerină, apoi o luă pe Ulir în braţe.

— Nu vrei să ţin eu hârtiile, Jen? întrebă Septimus. E greu să ţii şi hârtiile *şi* pe Ulir.

— Ba nu e greu deloc, îi întoarse Jenna vorba şi ieşi hotărâtă, parcă era gata să plece chiar atunci spre Casa Foricşilor.

În timp ce coborau tropăind scările luminate

de lumânări, Septimus spuse:

— Marcellus…

— Ce e, Ucenicule? Oh, ai grijă să nu ţi se aprindă mantia de la lumânarea aceea!

— Aoleu! Ascultă, tu *crezi* că Nik şi Snorri sunt şi acum în Casa Foricşilor… după atâta vreme?

— Se poate… răspunse Marcellus gânditor. Ajunseseră la etajul al treilea şi Jenna o luă repede înainte;

ghetele ei pocneau uşor pe scândurile goale. Marcellus se opri ca să se gândească mai bine.

— La fel de bine se poate ca eu să iau ceaiul în compania Vrăjitorului Neobişnuit sus, în Turnul Vrăjitorilor, spuse el. E foarte puţin probabil, dar nu total imposibil.

Septimus ar fi preferat ca Marcellus să nu aleagă tocmai acest exemplu. Dacă luăm în considerare ce părere avea Marcia despre Alkimist, precum şi faptul că nu avea nici cea mai vagă idee de prezenţa lui aici, atunci „total imposibil” era mai potrivit.

Jenna îi aştepta nerăbdătoare în hol. Chiar când ajunseră şi Septimus, Beetle şi Marcellus, se auzi un ciocănit furios la uşă. Tresăriră cu toţii.

— Mă rog dumitale, Ucenicule, deschide uşa, zise Marcellus, care, de fâstâceală, vorbea ca pe vremea lui.

— Dar nu e nevoie, dacă nici tu nu vrei, zise Septimus, care avea o presimţire îngrozitoare; nu exista decât o singură persoană în Castel care ar fi

bătut cu atâta furie în uşă, fără să ia în seamă clopoţelul în perfectă stare de funcţionare.

Marcellus îşi luă inima în dinţi:

— Nu, nu. Ai dreptate, Ucenicule. Nu trebuie să mă ascund de acest Timp. Deschide uşa şi vom fi sociabili, aşa cum spuneai.

Septimus trase de uşă fără niciun entuziasm.

— Cred că s-a înţepenit, zise.

— Ia lasă-mă pe mine, se oferi Beetle şi trase tare de clanţă, cu toată forţa.

Uşa se deschise larg, iar în prag se afla… Marcia Overstrand, prost dispusă şi udă până la piele.

— Oh, făcu Septimus. Bună, Marcia.

BUCLUC MARE!

da, zise Marcia cu glas tăios. N-aveţi de gând
-M
să mă invitaţi în casă?

Septimus se uită în jur, panicat, şi îl privi rugător pe Marcellus.

— Cu plăcere, doamnă Marcia, spuse Marcellus şi făcu una din plecăciunile lui de modă veche. Vă rog, daţi-vă osteneala să intraţi.

Se dădu la o parte tocmai la timp, fiindcă Marcia intrase ca purtată de furtună şi l-ar fi călcat pe pantofii uzi leoarcă.

— Închide-te, îi ordonă uşii, care se trânti cu atâta putere că pereţii cam şubrezi ai casei se cutremurară.

Marcellus nici nu clipi. În Timpul lui, Marcellus avusese de multe ori de-a face cu

Vrăjitori Neobişnuiţi şi pe deasupra furioşi. Ştia că cel mai bine este să îşi păstreze calmul şi să fie de o politeţe desăvârşită, indiferent de situaţie. Iar acum, privind-o pe Marcia cum stătea în hol, fumegând de furie, ciufulită de vânt, cu mantia purpurie picurând de apă şi ochii aruncând săgeţi verzi, îşi dădea seama că situaţia era din cele mai critice.

De unde până acum îi fusese teamă să trăiască într-un Timp care nu era al lui, dintr-odată îşi recâştigă siguranţa de sine. Există lucruri pe care Timpul nu le schimbă, şi Vrăjitorul Neobişnuit era unul dintre acestea. Simţindu-se acum pe teren cunoscut, Marcellus luă iniţiativa.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să ne faceţi o vizită. Pot să vă ofer ceva cald sau rece de băut?

— Nu, se răsti Marcia la el. Nu poţi.

— Ah, murmură Marcellus, iar în sinea lui îşi zise că acest Vrăjitor Neobişnuit îi va da mult de furcă.

Marcia îl fixă pe Septimus cu privirea, tot aşa cum un şarpe se uită ţintă la un şoricel la vremea cinei.

— Septimus, zise ea cu răceală, ar trebui poate să mă prezinţi… *prietenului* tău.

În acea clipă, Septimus ar fi dorit să fie *oriunde* altundeva, chiar şi în Pădure, pe fundul unei gropi cu jderi.

— Păi… zise el.

— Ei? bătu Marcia din piciorul ei drept,

încălţat cu un pantof de piton purpuriu, cu vârful ascuţit şi împodobit cu nasturi verzi nou-nouţi.

Septimus trase aer în piept şi zise:

— Marcia, acesta este Marcellus Pye. Marcellus, aceasta este Marcia Overstrand, Vrăjitor Neobişnuit.

— Mulţumesc, Septimus, spuse Marcia. *Exact* cum mi-am închipuit şi eu. Domnule Pye, Ucenicul *meu* nu vă va mai deranja. *Nu* se va mai întoarce, şi îmi cer scuze că v-a tulburat în aceste ultime luni. Hai, Septimus.

Marcia terminase ce avea de spus şi se îndreptă spre uşă, dar Marcellus îi ţinu calea.

— Ucenicul meu de demult, pe care îl *preţuiesc* foarte tare, nu m-a tulburat câtuşi de puţin. A fost deosebit de amabil din partea dumneavoastră să mă lăsaţi să îl împrumut când şi când. Vă sunt profund recunoscător.

— Împrumut! izbucni Marcia. Septimus nu e o carte din bibliotecă. N-am uitat că l-ai *împrumutat* – aşa cum singur spui – timp de şase luni, timp în care viaţa lui a fost un calvar. Nu pricep în ruptul capului de ce mai vrea încă să te vadă.

În orice caz, nu voi permite să fie întors din drumul lui de balivernele tale alkimice. Cu bine! Deschide-te!

Ultimul cuvânt era adresat uşii. Aceasta se deschise prompt, aproape turtindu-l pe Marcellus de perete. Septimus, Jenna şi Beetle o urmară şovăielnici afară, în ploaie şi vânt.

Septimus tocmai încerca să îi facă un semn

de la revedere lui Marcellus când Marcia strigă „închide-te!” şi uşa se trânti de zăngăniră geamurile. Tunetul bubui din nou în depărtare, iar Marcia îi luă la rost pe toţi trei:

— Beetle, începu ea, nu-mi vine să cred. Sper, pentru binele tău, că domnişoara Djinn n-o să afle că ai fraternizat cu un Alkimist – şi încă ce Alkimist! Iar tu, Jenna, credeam că ai învăţat că trebuie să te fereşti de omul ăla. Ai uitat că e *fiul* Ethelcruntei? Hai, Septimus, avem de discutat.

Jenna şi Beetle îi aruncară priviri compătimitoare. Marcia îl împingea pe Aleea Vaselor, care dădea în Calea Vrăjitorilor. Beetle ar fi vrut să o întrebe pe Jenna dacă o poate însoţi până la Palat, dar, spre necazul lui, nu găsi curajul necesar. Jenna îi făcu semn cu mâna şi o luă la fugă pe Drumul Vaselor spre Palat. Beetle o porni şi el, dar cu viteza melcului, pe cel mai lung drum spre Scriptoriu – şi spre o posibilă întâlnire cu Jillie Djinn, la care nu se gândea deloc cu plăcere.

Marcia şi Septimus ajunseră la Calea Vrăjitorilor, unde îi întâmpină o rafală de ploaie. Vântul sufla cu putere, măturând totul în drumul lui. Amândoi se înfăşurară strâns în mantii, până când arătau ca doi coconi îmbufnaţi. Niciunul nu scotea însă un cuvânt.

Când ajunseră pe la jumătatea drumului, coconul verde prinse glas.

— Cred că ai fost foarte nepoliticoasă, zise el.

— *Poftim*? se răsti Marcia, nevenindu-i să îşi creadă urechilor.

— Cred că ai fost foarte nepoliticoasă faţă de Marcellus, repetă Septimus.

— Nici nu trebuie să se aştepte la altceva, bolborosi Marcia enervată.

— Dar el s-a purtat foarte cuviincios cu *tine*.

— Pff! Politeţea se vede din fapte. Eu nu cred că e *politicos* să-mi răpeşti Ucenicul şi să-l expui unor pericole extreme. Ca să nu mai vorbim de ceea ce pune la cale în momentul de faţă: îmi îndoapă Ucenicul cu tot soiul de idei extravagante şi primejdioase – *fără ştirea mea*.

— Ideile lui nu sunt nici extravagante, nici primejdioase, protestă Septimus. Şi nici nu ştia că nu ţi-am vorbit despre el.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic? îl întrebă Marcia. *Luni* în şir m-ai lăsat să cred că te duci la mama ta. Acum am înţeles de ce era atât de uimită când am întrebat-o dacă e mulţumită că te vede atât de des… Mi s-a părut mie că mi-a răspuns în răspăr… Dacă nu m-aş fi dus la Terry Tarsal azi-dimineaţă, n-aş fi aflat niciodată. Ah, că veni vorba, Septimus: vreau să ştiu exact cum de a izbutit Marcellus Pye să arate atât de tânăr din nou *şi* cum de locuieşte în casa sărmanului Viezur.

— La început a fost casa lui Marcellus, veni răspunsul lui Septimus, deşi numai la a doua întrebare. Şi eu tot aici am locuit, în Timpul lui, după cum ţi-am spus. Cât despre Viezur, anul trecut nu-i plângeai de milă. Spuneai că a fost norocos să nu fie exilat împreună cu menajera lui.

— Şi chiar a fost, îi întări Marcia spusele.

Septimus se grăbi să continue, sperând că Marcia va uita de tinereţea redobândită a lui Marcellus.

— Când Viezur şi-a găsit o locuinţă în Port, Marcellus a cumpărat casa plătind cu câteva pietricele de aur pe care le ascunsese în mâlul de sub Drumul Vaselor.

— Nu mai spune! Dar chiar s-a gândit la toate, Marcellus al tău! Ce vreau eu să spun, Septimus, este că n-ar trebui să-mi spionez Ucenicul ca să aflu cu ce ocupă. Nu asta e treaba mea.

— Ştiu. Îmi pare rău, murmură Septimus. Am… am tot vrut să-ţi spun, dar… ştiam că o să te superi. A fost mai simplu să nu-ţi spun.

— Mă supăr, zise Marcia, doar fiindcă vreau să te apăr de rele. Şi cum aş putea, dacă tu nu eşti cinstit cu mine?

— Marcellus nu e primejdios, făcu Septimus ursuz.

— *Aici* avem păreri diferite.

— Dacă ai sta puţin de vorbă cu el, sunt sigur că…

— *Şi* vreau să îmi răspunzi la întrebare.

Septimus încercă să mai tragă de timp:

— Ce întrebare?

— Cum ţi-am spus, aş vrea să ştiu cu precizie cum de arată Marcellus Pye atât de tânăr. La urma urmei, are peste cinci sute de ani. Şi să nu încerci să-mi spui că s-a ferit de soare; nu există cremă de faţă care să facă astfel de minuni.

— Aşa a fost înţelegerea, răspunse Ucenicul încet.

— Ce înţelegere? sări Marcia, bănuitoare.

— Înţelegerea pe care am făcut-o ca să mă pot întoarce în Timpul meu. Am fost de acord să-i prepar o poţiune de tinereţe fără bătrâneţe. Era o conjuncţie favorabilă a planetelor şi…

— Aiureli! pufni Marcia. Doar n-o să-mi spui că dai crezare unor poveşti caraghioase.

— Ba da, zise Septimus calm. Deci, a doua zi după ce m-am întors în Timpul meu, i-am preparat poţiunea.

Marcia se întristă. Îşi aminti cât de uimită şi încântată fusese când îl revăzuse pe Septimus şi cum îl lăsase, plină de grijă, să doarmă toată ziua în cameră, gândindu-se că era sleit de puteri. Iar el, el pregătea pe furiş o poţiune pentru Alkimistul acela îngrozitor care îl răpise. De necrezut!

— De ce nu mi-ai spus? îl întrebă.

— Fiindcă ai fi spus că e ridicol, întocmai cum ai spus adineauri. Poate ai fi încercat chiar să mă opreşti. Dar nu puteam să-l las pe Marcellus pradă disperării. Era oribil. Trebuia să-l ajut.

— Prin urmare, ai preparat o poţiune de tinereţe fără bătrâneţe… aşa, pe loc? întrebă Marcia uluită.

— N-a fost chiar atât de greu. Planetele erau aliniate… (Marcia se abţinu să nu pufnească dispreţuitor.) Am urmat instrucţiunile lăsate de Marcellus în Sipetul lui cu Leacuri. Am pus poţiunea în cutia de aur pe care o pusese în Sipet

şi am aruncat-o în şanţul de Apărare, lângă Drumul Vaselor, unde putea să o găsească. Îi plăcea să se plimbe noaptea prin şanţ.

— Prin şanţ?

— Ei, pe sub şanţ, de fapt. Se plimba pe fund. Îi mai treceau durerile. L-am văzut şi eu o dată. Era straniu.

— Se plimba… pe *sub* şanţ?

Marcia arăta ca însăşi ca un peşte care fusese scos din apa şanţului. Ploaia îi şiroia pe faţă şi rămăsese cu gura căscată, de parcă nu mai avea aer.

Septimus continuă:

— A găsit cutia şi am fost sigur că a ajuns la el fiindcă mi-a trimis Amuleta Zborului în schimb. A pus-o în cutie şi eu am pescuit cutia, cu toate că mi-au trebuit multe săptămâni ca s-o găsesc. Pe fundul şanţului sunt munţi de gunoaie.

Marcia îşi aminti că Septimus devenise deodată foarte interesat de pescuit. Acum înţelegea totul… mă rog, nu chiar totul.

— Şi ce făcea el cu Amuleta Zborului?

— Mi-a luat-o. Dar după o vreme a promis că mi-o dă înapoi. Deşi nu ştia că o luase…

— Cum?

— E puţin cam complicat. Aăă… Marcia…

— Da? răspunse Marcia cu voce stinsă.

— Îmi dai înapoi Amuleta Zborului acum? Te rog. Promit să nu mă mai joc de-a Zborul.

Răspunsul Marciei era cel la care se aştepta Septimus.

— Nu, nu ţi-o dau.

Vrăjitorul şi Ucenicul străbătură în tăcere restul drumului, dar în timp ce traversau Curtea Turnului Vrăjitorilor, pantofii de piton ai Marciei, împodobiţi cu nasturii verzi nou-nouţi, alunecară pe ceva de dragon. Şi aceasta a fost picătura care umplu paharul.

— Septimus, zise ea mânioasă, dragonul pleacă de aici *chiar acum*. Nu mai admit să polueze curtea nici măcar o singură clipă.

— Bine, dar…

— Nu vreau să aud nimic! Am aranjat deja. Va sta pe terenul de lângă Palat şi domnul Pot va avea grijă de el.

— Billy Pot? Bine, dar…

— Ţi-am spus că nu vreau să aud nimic. Domnul Pot se pricepe foarte bine la şopârle şi sunt sigur că se va descurca de minune cu ceea ce este, la urma urmei, doar o şopârlă enormă care nu ştie să se poarte. Văd că norii de ploaie se risipesc, aşa că poţi să-l duci acolo chiar acum, până nu se adună alţii.

— Dar Scuipăfoc doarme la ora asta, protestă Septimus. Ştii ce se întâmplă dacă-l trezesc.

Într-adevăr, Marcia ştia – de-abia terminaseră de pus geamurile la ferestrele de la parterul Turnului Vrăjitorilor – dar nu voia să cedeze.

— Nu căuta scuze, Septimus. Îl vei duce la domnul Pot, după care te vei întoarce îndată aici, ca să începi să lucrezi la prima ta Proiecţie. E timpul să-ţi aduci aminte de Magie şi să uiţi odată

pentru totdeauna de bazaconiile alkimice. E bine să ştii că de acum încolo nu te vei mai ocupa decât de Magic, fiindcă eşti consemnat în Turnul Vrăjitorilor pentru următoarele două săptămâni.

— Două *săptămânii* se revoltă Septimus.

— Poate chiar patru, răspunse Marcia. Să vedem cum merge. Te aştept să te întorci peste o oră.

Cu acestea, Marcia se întoarse şi traversă hotărâtă Curtea Turnului. Urcă în goană scările de marmură, apoi uşile de argint ale Turnului se deschiseră şi o înghiţiră.

Ca prin minune, Scuipăfoc se trezi fără să facă tărăboiul obişnuit. Îl lăsă pe Septimus să i se urce în spinare la locul unde stătea de obicei, în scobitura dintre ceafă şi umeri, fără să fornăie şi să plesnească din coadă, cum făcea ori de câte ori Septimus se urca în spatele lui. Astăzi era chiar supus – cu excepţia momentului când suflă o pală de aer arzător spre Arcan, care trecea pe acolo înfofolit în pelerină. Rezultatul a fost un miros înţepător de lână pârlită şi de pâine prăjită veche.

Fiindcă era ultima ocazie pe care o aveau Vrăjitorii să-l vadă de aproape cum îşi ia zborul, Septimus se hotărî să le dea un mic spectacol. La comanda lui, dragonul bătu din aripi încet dar cu putere, stârnind un curent de aer care mătură întreaga curte. Decolarea se dovedi perfectă. Septimus îl mână încet pe lângă fiecare etaj, cât putu de aproape de Turn. Peste tot, ferestrele se deschideau, Vrăjitorii îmbrăcaţi în robe albastre se

aplecau afară şi curtea răsuna de aplauze. Când dragonul ajunse la al douăzecilea etaj, se deschise o fereastră mare, dar reacţia nu era de apreciere.

— Cincizeci de minute! strigă Marcia şi trânti fereastra.

Scuipăfoc se sperie şi se depărtă de Turn, dar Septimus îl mână înapoi. Mai zburară o dată în jurul piramidei aurite din vârf, ca să le poarte noroc, şi se îndepărtară. Furtuna trecuse, norii fugeau, împinşi de vântul dinspre Port, şi în urma lor rămânea cerul limpede. Soarele ieşise de după nori şi razele lui făceau să strălucească acoperişurile ude de ploaie şi băltoacele de pe străzi. După trei luni de pregătire intensivă cu Alther Mella şi încă şase luni de antrenament sistematic cu dragonul, Septimus căpătase încredere şi zbura bine. Se hotărî să se bucure de acest zbor, ultimul pentru câtăva vreme, şi o luă pe drumul cel mai lung către Palat.

Îl mână pe Scuipăfoc peste Poarta de Miazănoapte şi înapoi spre locul cel mai drag lui din tot Castelul – Hardughia. Vrăjit de neîntreruptul du-te-vino al atâtor oameni care îşi vedeau de treburi dedesubt, Septimus îl lăsă pe Scuipăfoc să aleagă singur drumul. Acum, că furtuna trecuse, oamenii ieşiseră din case, întindeau rufele la uscat, îngrijeau grădinile de pe acoperişuri sau pur şi simplu admirau curcubeul ivit deasupra Şesurilor. Când auzeau bătăile aripilor de dragon deasupra capului, se opreau şi făceau semn cu mâna, sau doar îl priveau cu gura

căscată. Copiii, cărora părinţii le dăduseră voie să iasă din camerele înăbuşitoare şi să se joace la soare, alergau prin galeriile deschise ale Hardughiei. Septimus îi auzea cum ţipau încântaţi: „Dragonul, dragonul!” Cuvintele Marciei îi răsunau în urechi şi ştia că nu are timp de pierdut aşa că, vrând-nevrând, îl îndemnă pe Scuipăfoc să o ia spre Palat. I se păru că au ajuns într-o clipă la parcela cu legume de care se îngrijea Billy Pot.

Septimus credea că a făcut o aterizare reuşită, dar Billy era de cu totul altă părere.

— Ai grijă! Nu zdrobi salatele! urlă Billy când Scuipăfoc îşi strânse aripile şi se lăsă la pământ, turtind cu coada un răzor de salate.

Septimus se dădu jos de pe gâtul dragonului.

— L-am adus pe Scuipăfoc, zise el, de parcă nu se vedea oricum.

— Văd, spuse Billy.

Billy Pot aşteptă până ce Septimus bătu drăgăstos dragonul pe ceafă şi îşi trecu mâna peste solzii netezi, încă reci după zbor. După o vreme întrebă:

— N-ai de gând să faci prezentările?

— Ba da, răspunse Septimus, căruia îi venea greu să se despartă de dragon.

— Dragonii ţin foarte mult la etichetă. Le plac prezentările făcute ca la carte.

— Chiar aşa? se miră Septimus. Ei, atunci… Scuipăfoc, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Billy Pot. Billy, el este Scuipăfoc, cel mai bun dragon din câţi au existat vreodată. Nu-i aşa, Scuipăfoc? îl

întrebă Septimus şi mângâie nasul catifelat al dragonului.

Scuipăfoc aplecă botul şi scoase un jet de aer fierbinte, care pârli un şir de morcovi. Billy se apropie. Privi în ochiul cu cerc de foc al dragonului şi rosti solemn:

— Mă simt onorat să vă cunosc, domnule Scuipăfoc.

Dragonul îşi lăsă capul într-o parte, gândindu-se la ce spusese Billy Pot. Apoi aplecă din nou botul şi împinse cu nasul în haina aspră de lână a acestuia. Billy îşi pierdu echilibrul şi căzu în stratul de pătrunjel. Sări însă imediat în picioare şi, după ce îşi şterse pe haina lui de catifea palmele pline de noroi, îl bătu pe Scuipăfoc pe ceafă.

— Bravo. Sunt sigur că o să fim prieteni buni.

I 8 MICI FĂRÂME

Jenna se întorcea la Palat. Nici ea nu scăpă de vijelia care îi prinsese pe Marcia şi Septimus pe Calea Vrăjitorilor. Ochii o usturau din cauza apei de ploaie, iar pelerina se zbătea şi i se înfăşură în jurul gleznelor de parcă voia să îi pună piedică. Jenna lăsă capul în piept şi o luă la fugă; cu o mână ţinea pelerina şi pe Ulir, cu cealaltă strângea notiţele lui Nicko şi preţioasa hartă desenată de Snorri. Se îndreptă direct către Porţile Palatului şi căută adăpost pe aleea care ducea pe lângă Palat până la grădina de zarzavat. Când intră pe alee, alerga foarte repede, atât de repede încât, şi dacă s-ar fi uitat, nu s-ar fi putut opri; o siluetă deşirată veni de după colţ şi se

repezi spre ea.

Ciocnirea cu Merrin o aruncă cât acolo. Se izbi de zid atât de tare că şi ei şi lui Ulir li se tăie respiraţia. Merrin căzu şi el, dar, dând din mâini şi din picioare ca un păianjen uriaş, se ridică îndată. Îi aruncă Jennei o privire furioasă şi o rupse la fugă, hotărât să nu întârzie.

Încă ameţită de lovitură, Jenna o lăsă pe Ulir să iasă de sub pelerină. Se ridică şi se frecă la ceafă, unde îi apăruse deja un cucui cât toate zilele. O clipă nu înţelese ce se petrece şi privi mirată în jos, la fărâmiţele cafenii de hârtie care pluteau în băltoacele din jur. Apoi îşi dădu seama ce se întâmplase.

Simţi că i se face rău. Se aşeză în genunchi şi rămase cu ochii la bucăţelele de hârtie. Toate notiţele lui Nicko, ba, încă şi mai rău, harta lui Snorri, se fărâmiţaseră în sute de bucăţi care zăceau acum împrăştiate pe jos, în ploaie. Ultima şansă de a-l găsi pe Nicko era pierdută.

Beetle se plimba agale prin faţa Palatului, fără să ia în seamă ploaia care pătrunsese prin haina lui de lână şi i se prelingea în ghete. În timpul vijeliei, uitase de emoţiile încercate în timpul acelei ore de-a dreptul ciudate, petrecute alături de Septimus şi Jenna, şi acum se gândea îngrijorat la ce îl aştepta în Scriptoriu. Se întreba dacă nu cumva Marcia trecuse deja pe acolo ca să o informeze pe Jillie Djinn că îl găsise în tovărăşia unui Alkimist. Pe lângă asta, mai era supărat şi fiindcă nu ştia cum să pună mâna pe sania lui.

Spre deosebire de sania Turnului Vrăjitorilor, a lui nu venea dacă suflai în fluier. Nici măcar nu avea fluierul ei. Colac peste pupăză, săniei îi cam plăcea să umble Haihui, iar Beetle nu îşi putea aduce aminte dacă o legase sau nu. Fusese atât de bucuros că o va vedea pe Jenna că uitase cu desăvârşire de îndatoririle de serviciu. Cum avea de gând să explice pierderea săniei? îi era ciudă pe el însuşi şi se jură că niciodată de acum înainte gândul la Jenna nu îl va mai împiedica să îşi vadă de treburile de serviciu. Tocmai atunci o zări în faţa Palatului, îngenuncheată într-o băltoacă.

— Prinţesă Jenna?

Vocea lui prietenoasă veni ca o rază de lumină pentru Jenna, în starea de deznădejde în care era.

— Prinţesă… s-a întâmplat ceva?

Jenna clătină din cap, dar nu ridică privirea.

Cu toate că simţea că nu e bine ceea ce face, că doar cineva care o cunoştea bine şi-ar putea permite să se poarte astfel, Beetle îngenunche lângă ea.

— Pot să te ajut? o întrebă.

Jenna ridică ochii spre el, dar Beetle nu îşi dădea seama dacă pe faţă îi curg lacrimi sau picături de ploaie. Erau şi una şi alta, credea el. Jenna arătă cu degetul zecile de bucăţele de hârtie care pluteau în băltoacă şi zise supărată:

— Am stricat totul. Nu e decât vina mea. Acum nu-i vom mai găsi în veci.

Lui Beetle i se strânse inima văzând

bucăţelele de hârtie, căci înţelese îndată ce erau.

— Vai, nu, murmură. Doar nu…

Jenna aprobă din cap, cuprinsă de deznădejde.

Beetle luă cu grijă o fărâmă de hârtie udă şi o aşeză în palmă.

— Poate… făcu el, pentru că îi venise o idee.

— Ce?

— Poate că, dacă le adunăm pe toate, am putea…

A

— Într-adevăr? se mai învioră Jenna.

— Nu… nu pot promite nimic, dar la Scriptoriu sunt unii care se pricep la aşa ceva. Merită să încercăm.

Beetle scoase din buzunar un pacheţel şi îl despături până se făcu un pătrat mare de mătase, pe care îl întinse pe genunchi. Umezi un deget cu limba şi frecă marginile pătratului de mătase până când se dezlipiră. Pătratul se dovedi a fi o punguţă cu multe despărţituri.

— Port întotdeauna una cu mine, zise Beetle. Nu se ştie niciodată când ai nevoie ca să pui ceva.

— Nemaipomenit, exclamă Jenna, puţin ruşinată că ea nu avea niciodată ceva folositor asupra sa.

Uitând de ploaia care bătea pe ei – şi de mieunatul sfâşietor al pisicii ude până la piele – Beetle şi Jenna adunară toate fărâmele de hârtie vechi de cinci sute de ani şi le puseră în punguţa lui Beetle. După ce se uitară bine înjur şi se

convinseră că nu mai rămăsese nicio fărâmă de hârtie, Beetle strânse punguţa şi zise:

— Vrei să o ţii sub mantie, Prinţesă Jenna? Cred că s-ar uda mai puţin.

— Spune-mi Jenna, Beetle. Te rog, zâmbi ea şi ascunse sulul de mătase sub mantie.

— Hmm. Pot să...? făcu Beetle, arătând spre Ulir, care, deşi tremura de frig, aştepta ca un câine credincios lângă băltoacă.

— Ah, da, *te rog* chiar.

Beetle luă pisicuţa şi o ascunse sub haină. Apoi porni alături de Jenna spre Scriptoriu. Cum mergeau pe Calea Vrăjitorilor, Beetle se gândea că, dacă i-ar fi dat pace gândul că cei de la Scriptoriu nu vor izbuti să lipească la loc hârtiile, ar fi fost întru totul şi cu desăvârşire fericit.

Uită însă de toate când deschise uşa Scriptoriului. Acolo dădu de Jillie Djinn şi Merrin Meredith, care voiau şi ei să intre. Când se auzi clinchetul clopoţelului şi ţăcănitul contoarului, amândoi întoarseră capetele.

— Şi, mă rog, pe *unde* ai umblat? îl întrebă domnişoara Djinn pe un ton autoritar.

— Am… am făcut o Inspecţie a chepengurilor. Marcia… adică doamna Overstrand mi-a spus…

— Domnule Beetle, nu eşti angajatul doamnei Overstrand. Eşti angajatul meu. Am fost nevoită să aduc un scrib din sală ca să te înlocuiască. Asta înseamnă că au rămas doar nouăsprezece pentru îndatoririle Zilnice. Nu sunt îndeajuns. Din fericire pentru dumneata, am un candidat promiţător

pentru postul vacant.

Beetle rămase cu gura căscată. Merrin rânji dispreţuitor.

Jillie Djinn nu terminase încă ceea ce avea de spus:

— Şi, mă rog, ce te-a apucat, Beetle, de ai scos anunţul, l-ai făcut ghemotoc şi l-ai aruncat la coş? Să ştii că îţi depăşeşti atribuţiile. De fapt, dacă o ţii tot aşa, s-ar putea să mă gândesc dacă nu cumva acest tânăr este mai potrivit pentru postul tău.

Beetle se albi la faţă.

— Mă scuzaţi, domnişoară Djinn, zise Jenna ieşind de după un vraf enorm de cărţi, aflat chiar lângă uşă.

Jillie Djinn era uimită. Fusese atât de supărată pe Beetle că nu o observase pe Jenna. De fapt, lui Jillie îi era greu să discute cu mai mult de două persoane în acelaşi timp. Scribul Şef făcu o plecăciune şi întrebă, nu fără oarecare stânjeneală:

— Cu ce vă pot fi de folos, Prinţesă Jenna?

Jenna răspunse cu vocea ei de Prinţesă. I se părea că îşi dă singură importanţă, dar de obicei obţinea ceea ce dorea.

— Domnul Beetle a fost prins cu treburi foarte importante pentru Palat. Am venit personal ca să vă mulţumim că ne-aţi dat prilejul să profităm de vastele sale cunoştinţe. Vă cerem scuze dacă l-am reţinut prea mult timp. Este doar vina noastră.

Jillie Djinn era nedumerită:

— Nu ştiam că este programată o activitate la Palat în această dimineaţă. Nu era înscrisă în registru.

— A fost strict secretă, răspunse Jenna. Sunt sigură că vă daţi seama.

Jillie Djinn nu îşi dădea seama de nimic, dar nici nu voia să fie ruşinată în faţa unui posibil viitor subordonat.

— Aha, spuse ea. Da, sigur. *Strict* secret. Mă bucur că v-am putut fi de folos, Prinţesă Jenna. Acum vă rog să mă scuzaţi, am întârziat deja două minute şi trei sferturi la interviu.

Îl pofti pe Merrin să intre în Scriptoriul cufundat în penumbră, îi mai făcu o plecăciune Jennei şi dispăru.

Beetle o scoase pe Ulir din haină şi o puse binişor pe masă.

— Pliii. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Prin… Jenna. Chiar nu ştiu.

— Ba da, ştii, zâmbi Jenna şi îi întinse punguţa de mătase.

— Ah, da, răspunse Beetle, cu ochii la punguţă. Da, acum ştiu.

domn UL EPHANIAH GHEB

Foxy! se auzi vocea răguşită a lui Beetle.

Nouăsprezece scribi ridicară ochii de pe hârtii şi scârţâitul a nouăsprezece peniţe încetă.

— Ce e? răspunse Foxy.

— Vrei să-mi ţii locul un pic? Trebuie neapărat să rezolv ceva.

Foxy nu prea ştia ce să facă.

— Şi *cu ea* cum rămâne? zise în şoaptă, arătând cu degetul spre uşa închisă a Scriptoriului, unde Jilllie Djinn stătea de vorbă cu Merrin.

— N-o să iasă decât peste douăzeci şi două de minute şi jumătate, zise Beetle, gândindu-se că obsesia preciziei, de care suferea domnişoara Djinn, avea şi unele avantaje.

— Eşti sigur?

Beetle făcu semn că da.

Mulţumit că are o scuză ca să nu mai copieze calculele făcute de Jillie Djinn cu privire la evoluţia preţului scrumbiilor în următorii trei ani şi jumătate, Foxy coborî de pe scaunul înalt şi se îndreptă spre biroul de primire. Văzând-o pe Jenna udă până la piele şi ciufulită, ridică din sprâncene dar nu zise nimic.

Beetle îi făcu lui Foxy semn că totul e în ordine şi apoi se întoarse către Jenna:

— Mă duc să duc hârtiile jos până nu se întoarce.

— Pot să vin şi eu? întrebă Jenna, spre marea mirare a lui Beetle.

— Cum adică? Să vii cu *mine*?

— Da. Aş vrea să văd ce se întâmplă cu harta, într-adevăr, Jennei îi venea greu să stea deoparte, fără să ştie ce va face Beetle cu harta – singura ei speranţă de a-l aduce pe Nicko înapoi.

— Mda. Păi, sigur. E… pe aici.

Sub privirea uimită a lui Foxy, Beetle deschise uşa care ducea de la biroul de primire la Scriptoriu şi Jenna intră. Optsprezece tocuri încetară să mai scârţâie şi optsprezece perechi de ochi îi urmăriră pe Beetle şi pe Prinţesă când trecură printre şirurile de pupitre şi se îndreptară

spre scările care duceau la subsol.

Subsolul consta dintr-un număr considerabil de pivniţe. În sute şi sute de ani, Scriptoriul îşi anexase pivniţele vecinilor – de obicei fără ca aceştia să bage de seamă – şi era acum în posesia unei adevărate reţele de camere subterane, în care Beetle spera să îl găsească pe domnul Ephaniah Gheb, Scribul Păstrător, Restaurator şi Proteguitor.

Ephaniah Gheb nu numai că lucra, ci şi locuia la subsol. Niciunul din scribii care lucrau acum în Scriptoriu nu îşi amintea să îl şi văzut vreodată pe Ephaniah în sălile de sus, deşi se zvonea că îşi făcea apariţia noaptea, după ce pleca toată lumea. Până şi Jillie Djinn îl văzuse doar o dată, în ziua când fusese unsă Scrib Ermetic Şef, dar Beetle îl ştia bine.

De regulă, obiectele care aveau nevoie să fie păstrate, restaurate sau proteguite erau lăsate seara într-un coş, pe prima treaptă a scării de la subsol. A doua zi dimineaţă obiectele nu mai erau, dar în locul lor se găseau alte obiecte, care fuseseră lăsate pentru Păstrare, Restaurare sau Proteguire cu ceva zile în urmă. Beetle nici nu se gândea să lase preţioasele bucăţele de hârtie într-un coş, la îndemâna orişicui, aşa că, în timp ce Foxy pândea cu inima cât un purice – cel puţin dinspre partea eventualilor clienţi se asigurase, fiindcă încuiase uşa de la intrare –, Beetle şi Jenna porniră în căutarea lui Ephaniah Gheb.

După ce coborâră scara, străbătură un

coridor lung şi întunecos, la capătul căruia se afla o uşă îmbrăcată în stofă verde, ţintuită cu piroane de alamă. Beetle o împinse şi uşa se deschise uşor; balamalele bine unse nu scârţâiră câtuşi de puţin. Subsolul nu era deloc aşa cum şi-l închipuise Jenna: era luminos, bine aerisit şi mirosea a proaspăt spălat. Pereţii erau vopsiţi în alb, pardoseala lucea de curăţenie, iar din tavan atârnau lămpi care ardeau cu o flacără strălucitoare şi scoteau un şuier neîntrerupt, singurul zgomot care se auzea acolo.

Prima cameră îi era bine cunoscută lui Beetle: aici îl ajutase Ephaniah să-şi repare ceasul. Scribul Restaurator o numea „camera de mecanică” şi era plină de dispozitive automate, unele micuţe, altele nu tocmai micuţe. Unul din acestea – un canotor vâslind şi un pescăruş zburând în cercuri deasupra – se porni tocmai când Jenna trecu pe lângă el şi ea cu greu îşi stăpâni un ţipăt. Nu văzură însă nici urmă de Ephaniah Gheb.

În camera următoare pereţii erau acoperiţi de rafturi pline de sticluţe colorate, fiecare cu o etichetă îngrijit scrisă. Pe masă, sub un clopot de sticlă, se afla un Farmec de Aducere Aminte strivit, pe care o femeie grozav de supărată îl adusese cu câteva zile înainte. Şi această cameră era goală.

Beetle nu se simţea la largul lui; avea sentimentul că intră fără voie pe proprietatea cuiva, dar nu avea de ales. Merse mai departe cu

Jenna, afundându-se din ce în ce mai adânc în camerele subterane. Paşii lor răsunau pe dalele de cărămidă. În altă cameră văzură o cărticică desfăcută pe pagini; fiecare pagină era prinsă de o hârtie mai groasă cu un ac lung şi subţire. Alături era o pensetă şi un borcan plin cu larve de gândaci-de-hârtie. În camera următoare văzură un şarpe mic, ridicat, gata să lovească. Beetle sări înapoi, speriat, dar apoi îşi dădu seama stânjenit că nu era decât un şarpe împăiat. Pe masă mai era o cutie cu colţi de şarpe, ceea ce însemna că şi ai acestuia trebuiau înlocuiţi.

Dar de Ephaniah Gheb tot nu dădură. Beetle era conştient că vremea trecea, aşa că grăbi pasul. Alergară din cameră în cameră şi în fiecare găsiră câte o lucrare începută, aranjată cu grijă pe masă. De Ephaniah Gheb nu se vedea nici urmă, până când ajunseră la o arcadă largă şi intrară în ultima şi cea mai mare cameră subterană.

Ulir, pe care Jenna o ţinea sub haină, îşi scoase ghearele din teacă.

La început, şi această cameră părea tot goală; nu văzură decât o masă rotundă, în mijloc, deasupra căreia ardea aceeaşi lampă şuierătoare. Dar, cum stăteau în prag, sub arcadă, privirea le-a fost atrasă de o siluetă aşezată pe un scaun înalt, în colţul cel mai îndepărtat, aplecată deasupra unei mese de lucru. Nu o văzuseră de la început fiindcă era înfăşurată într-o pelerină albă, confundându-se cu peretele văruit din spate.

— Hm, hm, tuşi Beetle discret, dar silueta nu

dădu semn că a auzit. Scuză-mă, spuse el ceva mai tare, dar tot fără succes.

Persoana înfăşurată în pelerina albă era concentrată asupra a ceea ce făcea. Temându-se că interviul se va sfârşi în scurtă vreme şi domnişoara Djinn se va întoarce în Scriptoriu, Beetle se apropie şi o bătu uşor pe umăr. Persoana sări în sus de spaimă şi se întoarse repede.

— Ephaniah, îmi pare rău că te tulbur, dar…

Jenna scoase un ţipăt de groază. Încercă să-şi ducă mâna la gură, dar era prea târziu. Jumătatea de jos a feţei omului era un *bot de şobolan*: nas de şobolan, mustăţi de şobolan şi doi colţi lungi, galbeni. Gura de şobolan se deschise de uimire, lăsând să se vadă o limbuţă roz, ascuţită. Omul-şobolan îşi ascunse iute partea de jos a feţei sub o năframă de mătase albă, care se desfăcuse şi îi atârna de gât. O potrivi şi o răsuci de mai multe ori, până când vârful ascuţit al botului de şobolan nu se mai văzu de sub straturile de mătase.

— Vai de mine, făcu Beetle, dându-şi seama că ar fi trebuit să o prevină pe Jenna la ce să se aştepte. Te rog să mă ierţi, Ephaniah. N-am vrut să te iau de la treburi.

Ephaniah Gheb dădu din cap şi chiţăi ceva în chip de răspuns, apoi împinse pe vârful capului ochelarii cu sticle groase de un deget.

Jenna putea acum să îi vadă ochii: nu încăpea nicio îndoială, erau ochi omeneşti, ba chiar verzi. Spaima îi trecu. Beetle începu iar să se scuze, dar Ephaniah Gheb ridică mâna ca să îl oprească, se

dădu jos de pe scaunul înalt şi făcu o plecăciune adâncă în faţa Jennei. Apoi scoase din buzunar o cutiuţă de argint, lungă şi subţire.

În cutiuţă erau aranjate alfabetic câteva sute de cartonaşe. Ephaniah Gheb căută repede printre ele, scoase unul şi îl puse pe masă. Le făcu semn lui Beetle şi Jennei să se apropie şi le arătă cartonaşul cu marginile tocite de atâta folosire. Pe el era scris: nu vă temeţi, sunt om.

— Ah! Dar… cum…? întrebă Jenna.

Ephaniah scoase alt cartonaş, tot atât de uzat: vrăjit pururi şobolan, atacat la 14 ani de jurnalul vrăjilor întunecate şi rebusul şobolănesc întunecat în depozitul de cărţi sălbatice.

Beetle simţi că i se strânge gâtul de spaimă. Nu îl întrebase niciodată pe Ephaniah ce i se întâmplase, dar acum înţelegea. Gândul la ce i s-ar putea întâmpla *lui* dacă două cărţi întunecate se coalizau împotriva lui îi trecuse de multe ori prin cap. Alt cartonaş: vâlva mamă morwenna salvat, acum vrăjit doar în parte.

Ephaniah le arătă mâinile, care erau într-adevăr de om, cu toate că Jennei i se păru că unghiile erau neobişnuit de lungi şi subţiri, arătând mai degrabă a gheare de şobolan.

În acea clipă, Beetle îşi aduse aminte că nu făcuse prezentările.

— Ephaniah, zise el, aceasta este Prinţesa Jenna. Ephaniah făcu o plecăciune şi, după ce căută înfrigurat prin cartonaşe, scoase şi puse pe masă unul care se vedea că este nou-nouţ,

nefolosit niciodată: fiţi bine-venită, maiestatea voastră.

Următorul cartonaş era foarte uzat: cu ce vă pot fi de folos?

Drept răspuns, Beetle desfăcu sulul de mătase şi îl întinse pe masă. Gemu îngrozit când văzu masa informă de hârtie îmbibată de apă. Îşi dădu seama că fusese atât de preocupat să o consoleze pe Jenna că nu se gândise la distrugerea cauzată nu doar de Merrin, ci şi de ploaie. Cerneala se întinsese peste tot, majoritatea semnelor făcute cu creionul se şterseseră şi multe bucăţele de hârtie se lipiseră una de alta. Preţioasele notiţe semănau cu pasta de hârtie cu care se jucase la grădiniţă.

Scribul Restaurator scoase un oftat prelung, care semăna mai degrabă a behăit de îngrijorare decât a chiţăit. Îşi trase ochelarii la loc pe nas şi cercetă cu atenţie dezastrul. Îndată după aceea puse pe masă un nou cartonaş: ce e asta?

Beetle se strădui să îi explice cum putu mai bine ce este şi cum ajunseseră hârtiile în starea aceea deplorabilă. Pe măsură ce el explica, Jenna devenea din ce în ce mai agitată, până când nu se mai putu stăpâni:

— Vă rog, domnule Gheb. Spuneţi-ne că le puteţi lipi la loc. Vă rog din tot sufletul.

Pe masă apăru un alt cartonaş: e foarte greu. Apoi, văzând figura deznădăjduită a Jennei, un altul: dar nu imposibil.

— Aceste fărâme de hârtie sunt singura mea

speranţă că îmi voi mai vedea fratele, spuse Jenna cu ochii în lacrimi.

Ephaniah Gheb ridică din sprâncene de uimire şi îşi lăsă capul pe umăr într-un fel care îi aminti Jennei de Stanley, ceea ce avu darul să o liniştească. Luă un creion şi scrise pe o bucată de hârtie: *O să fac tot ce pot Promit*.

— Mulţumesc, domnule Gheb, spuse Jenna. Vă mulţumesc *din suflet*.

Plecară, lăsându-l pe Ephaniah Gheb scurmând prin masa informă cu o pensetă. Chiar înainte să iasă, Jenna întoarse capul, ca să mai vadă o dată preţioasele bucăţele de hârtie, şi cu greu îşi înăbuşi un ţipăt. De sub roba amplă a lui Ephaniah Gheb ieşea încolăcindu-se… o uriaşă coadă rozalie de şobolan.

Beetle traversa aproape în goană şirul de camere subterane.

— Trebuie să alergăm, îi spuse Jennei când aceasta îl ajunse din urmă. Domnişoara Djinn poate apărea dintr-o clipă în alta.

Jenna dădu din cap şi o luară la fugă prin pivniţe, urcară scările cu răsuflarea tăiată şi… ajunseră tocmai la timp ca să o vadă pe Jillie Djinn ieşind zâmbitoare din camera unde avusese loc interviul, urmată de Merrin Meredith, care zâmbea şi el cu gura până la urechi.

Zâmbetul se şterse de pe faţa Scribului Ermetic Şef când îl văzu pe Beetle ieşind din Scriptoriu.

— Pe unde umbli iar, în loc să stai la postul

tău? îl luă ca la rost. Apoi o văzu şi pe Jenna şi continuă pe un ton puţin cam iritat: Bună ziua, Prinţesă Jenna. Este o onoare pentru noi să vă vedem de atâtea ori într-o singură zi. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Nu, mulţumesc, domnişoară Djinn, răspunse Jenna cu vocea ei de Prinţesă. Inspectorul Tunelurilor, Beetle, ne-a fost de cel mai mare ajutor. Regretăm că l-am luat de la postul lui. Este de la sine înţeles că Beetle s-a asigurat că îi ţine cineva locul. Acum ne vom lua rămas-bun, căci ne aşteaptă treburi de mare însemnătate.

— Ah, spuse Jillie Djinn, cu sentimentul că iarăşi greşise ceva, dar fără să ştie ce anume.

Schiţă o plecăciune şi rămase cu ochii la scribul care sări jos de pe scăunelul lui şi deschise uşa Jennei, care ieşi maiestuoasă, aşa cum făcea Marcia Overstrand. Jillie Djinn se întoarse spre Beetle.

— În acest caz, Beetle, ţinând seama că Prinţesa nu mai are nevoie de serviciile tale, poţi să-ţi petreci restul după-amiezii explicându-i noului nostru scrib stagiar în ce constau îndatoririle sale.

— Poftim! făcu Beetle cu gura căscată.

Ascuns în spatele lui Jillie Djinn, Merrin Meredith scoase mâna de după roba ei albastră înfoiată şi îi făcu un semn vulgar lui Beetle. Beetle vru să îi întoarcă gestul, dar se abţinu la timp.

— D-d… d-dar… nici nu a luat examenul,

protestă el.

— Domnule Beetle, nu ai căderea să judeci criteriile după care îmi aleg eu scribii, îi răspunse Jillie Djinn înţepată. Poate că în cazul dumitale a fost într-adevăr nevoie de examen. Daniel a făcut însă dovada că posedă suficiente cunoştinţe şi că examinarea nu şi-ar mai avea rostul în procesul de selecţie. Iar acum ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face aşa cum ţi-am cerut şi l-ai duce pe noul scrib în turul de prezentare. Ai la dispoziţie o oră şi treizeci şi trei de minute. Îţi sugerez să porneşti neîntârziat. Las la alegerea dumitale de unde vei începe.

Beetle zâmbi unui gând ascuns. Ştia exact de unde va începe – Depozitul de Cărţi Sălbatice.

În seara aceea vijelia începu să bată din nou dinspre Port.

Vântul sufla în susul Râului, cu atâta putere că desprindea olanele de pe acoperişuri. Toţi locuitorii Castelului erau neliniştiţi şi arţăgoşi.

O

Reunirea

Septimus era consemnat în Turnul Vrăjitorilor, sub ochiul vulturesc al Marciei Overstrand. Era pe punctul de a începe complicatele pregătiri pentru prima sa Proiecţie – un moment crucial în studiile unui Ucenic. La prima sa Proiecţie, Ucenicul alegea un obiect din cele folosite în mod obişnuit în casă şi apoi încerca

să proiecteze o imagine cât mai reală a acelui obiect în spaţiile de uz comun din Turn, cu speranţa că va fi luat drept un obiect real. Toate Proiecţiile erau imagini în oglindă ale obiectului original dar, dacă Ucenicul avea grijă să nu aleagă un obiect pe care erau scrise litere, nu se observa nimic. Se întâmpla, de exemplu, ca o nevinovată „mătură" să apară într-un colţ întunecat, un mic „ornament" să fie aşezat pe un pervaz inaccesibil sau ca o nouă „mantie" să fie atârnată în vestiar. Cât timp dura prima Proiecţie, toţi cei din Turn fremătau de emoţie; Vrăjitorii, prefăcându-se că fac cu totul altceva, umblau de colo-colo, împungând cu degetul diferite obiecte care li se păreau suspecte şi făcând pariuri cu privire la ce va proiecta Ucenicul.

După ce îl văzu pe Septimus în camera Proiecţiilor, Marcia se apucă să şteargă urmele lui Scuipăfoc din curte – mai bine zis, îl puse pe Arcan să cureţe curtea. După o zi de muncă, la lăsatul serii, Arcanu se baricadă în dulapul cu Vrăji Vechi şi refuză să mai iasă de acolo. Exasperată, Marcia îi trimise un mesaj lui Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu la uşile Palatului, şi o convocă de îndată la Turnul Vrăjitorilor.

Hildegarde sosi cât putu de repede, ciufulită, cu răsuflarea tăiată. Străbătuse Calea Vrăjitorilor în goană, emoţionată, sigură că motivul acestei convocări la Turnul Vrăjitorilor era cel îndelung aşteptat. Numai că, în loc să i se ofere un post de

Vrăjitor Obişnuit, Hildegarde primi un măturoi şi o găleată uriaşă. Hildegarde nu se lăsă pradă deznădejdii: îşi suflecă mânecile şi se puse pe treabă, repetându-şi cu încăpăţânare că orice însărcinare primită de la Turnul Vrăjitorilor o aducea cu un pas mai aproape de împlinirea visului ei. A doua zi dis-de-dimineaţă, Hildegarde se înfiinţă la prăvălia lui Terry Tarsal şi cumpără o pereche de cizme pescăreşti.

Scăpat de ochiul de vultur al lui Hildegarde, Merrin deveni de-a dreptul obraznic. Acum nu se mai furişa pe culoare, ci mergea ţanţoş, cu pas legănat. De două ori era să dea nas în nas cu Jenna, ba chiar îi veni ideea să treacă pe lângă ea ca să vadă dacă îl bagă în seamă, dar în ultimul moment se răzgândi şi se ascunse după o draperie.

Probabil că Jenna nici nu l-ar fi observat dacă ar fi trecut pe lângă ea, într-atât era de preocupată de Nicko şi harta lui. Nu avea răbdare să stea departe de Scriptoriu şi trecea pe acolo de cel puţin două ori pe zi, ca să îl vadă pe Beetle. Acesta nu prea ştia însă dacă să se bucure sau nu. Bineînţeles, îi părea nespus de bine să o vadă, dar de fiecare dată când clopoţelul făcea „ţiling” – sau, mai bine zis, „ţiliiing”, aşa cum i se părea că face doar când venea Jenna – se întrista şi cu greu îşi lua inima în dinţi ca să îi spună că nu are veşti de la Ephaniah Gheb. În cea de-a treia zi, când Jenna îşi făcu apariţia, Beetle avea noutăţi, dar nu îmbucurătoare.

Era spre sfârşitul după-amiezii, dar din cauza norilor întunecaţi părea că se înserase. Beetle tocmai aprinsese o lumânare şi o pusese pe biroul lui. Se pregătea să facă ultimul rond din ziua aceea – rondul de încuierc – când „ţiliiing”, uşa se deschise şi Jenna intră, parcă purtată de vânt. Închise uşa cu destulă greutate, îşi dădu la o parte şuviţele de păr care îi intraseră în ochi, îşi aşeză mai bine coroniţa de aur pe cap şi aţinti o privire rugătoare asupra lui Beetle:

— Ai vreo ştire?

Era momentul de care Beetle se temuse.

— Păi… da… însă… nu prea sunt veşti bune, din păcate. Azi de dimineaţă am găsit biletul ăsta pe birou, zise şi îi întinse o bucată mare de hârtie Jennei.

Pe hârtie scria: *Re*: *Bucăţic vechi de hârtie*. *Fragment vital lipsă*. *Rog indicaţii*.

— Nici nu e de mirare, oftă Beetle.

— Bine, dar am căutat peste tot, protestă Jenna. Şi am mai cercetat o dată locul atunci când m-am întors. La fel şi a doua zi, ca să fiu sigură. Nu se poate…

Nu termină propoziţia. Acum, că se gândea bine, îşi dădea seama că ar fi o minune să *nu* lipsească nicio fărâmă de hârtie.

— M-am dus la Septimus ca să-l întreb ce e de făcut, dar nu m-au lăsat să intru, zise Beetle. Nici măcar n-au vrut să-i transmită un mesaj. Mi-au spus că nu poate fi deranjat. De fapt, e ca şi prizonierul Marciei. Sunt sigur că e/ ar putea găsi

bucata lipsă. Trebuie să existe un farmec pentru aşa ceva.

— L-am putea întreba pe Ephaniah, sugeră Jenna. Poate ştie el un farmec. Sau poate îi cerem Vrăjitorului Neobişnuit să ne ajute.

Beetle nu prea credea că au sorţi de izbândă, dar nici altă idee nu îi venea.

— Bine, zise el.

Scriptoriul era gol. Jillie Djinn le dăduse voie scribilor să plece cu toţii acasă, înainte ca vijelia să se întărească, la căderea serii. Chiar şi ea se retrăsese la etaj, în apartamentul Scribului Ermetic Şef. Vântul pătrundea prin crăpături neştiute şi acum zgâlţâia uşa dintre biroul de primire şi Scriptoriul propriu-zis. Jenna şi Beetle se furişară printre şirurile de pupitre înalte, a căror asemănare cu nişte santinele scheletice îi dădea fiori Jennei. În capul scărilor văzură un coş în care se aflau vreo două farmece aduse pentru a fi repetate şi un tom vechi, care trebuia legat din nou. Beetle luă coşul şi coborâră scara.

Deschiseră uşa tapisată cu stofă verde şi porniră să îl caute pe Ephaniah prin pivniţele unde lumina părea orbitoare în comparaţie cu cea din Scriptoriu. Ca şi prima oară, pivniţele erau goale, numai că de data aceasta merseră drept în ultima cameră, unde îl găsiră pe Ephaniah Gheb aplecat deasupra unei mese, cu o lupă enormă în mână. Pe masă erau împrăştiate sute de fărâme de hârtie, ca într-un joc în care trebuie să recompui o imagine – numai că imaginea aceasta părea

imposibil de refăcut.

— Ţi-am adus coşul, zise Beetle şi aşează coşul pe podea.

Ephaniah tresări şi se întoarse ca să îi salute. Atât Beetle cât şi

Jenna erau pregătiţi să revadă mutra de şobolan, dar de data aceasta Ephaniah purta năframa de mătase şi nu îi văzură decât ochii verzi, care acum păreau imenşi din cauza ochelarilor cu sticle groase de un deget. Scribul Restaurator scoase un chiţăit, le făcu semn să se apropie şi le întinse o bucată de hârtie. Pe hârtie scria: *Am izbutit să reunesc toate hârtiile, cu excepţia uneia*.

Ephaniah le arătă un vraf de hârtii aranjate cu grijă pe un raft din spatele lui.

— Ei, ce zici de asta? zise Beetle, încercând să o înveselească pe Jenna. Le-a lipit pe toate. Nu lipseşte decât *una*. Nu e rău deloc, nu crezi? Pun rămăşag că e una din mâzgălelile cu bărci, erau o mulţime de-astea. Mai mult ca sigur că nu era nimic important.

Jenna deschise gura ca să îi spună că toate mâzgălelile făcute de Nicko aveau însemnătate pentru ea, dar Ephaniah aşează o nouă bucată de hârtie în faţa lor: *Am pus o întăritură la fiecare hârtie, ca să ţină mai bine. Dar, pentru mai multă siguranţă, aş vrea să le leg. Îmi daţi voie*?

Jenna dădu din cap că este de acord.

Ochii lui Ephaniah se luminară – asta numea el o treabă bine făcută. Scoase dintr-un sertar

două bucăţi de carton învelite în pânza roşu-purpuriu pe care o alesese Jillie Djinn drept culoare distinctivă a Scriptoriului, luă un perforator şi făcu cinci găurele pe marginea fiecărui carton, apoi luă vraful de hârtii reunite şi le prinse între cartoane. Lucrând cu multă îndemânare, prinse cartoanele şi hârtiile dintre ele cu o panglică albastră. Notiţele şi desenele lui Nicko erau acum legate între coperţile de carton gros. Pentru mai multă siguranţă, Scribul Restaurator mai legă şi colţurile cu panglică albastră. La sfârşit, scoase cu un gest teatral o ştampilă şi o apăsă pe copertă. Când o ridică, pe pânza roşie stătea scris cu litere de aur: *restaurat, verificat şi garantat de ephaniah gheb*.

Mândru de el, mişcând din mustăţi pe sub năframa de mătase ca şi cum ar fi zâmbit, Scribul Restaurator puse cărticica în mâinile Jennei.

— Vai, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, şopti ea.

Acum, după ce avea din nou hârtiile lui Nicko, Jenna simţea că i s-a luat o piatră de pe inimă. Totul avea să fie bine.

Se va duce la Septimus, se vor uita împreună pe hartă şi vor găsi o cale de a ajunge la Casa Foricşilor, iar apoi vor pleca într-acolo şi îl vor aduce pe Nicko înapoi. Visând deja la ziua plecării, Jenna se gândea cum ar putea să o convingă pe Jillie Djinn să îi dea nişte zile libere lui Beetle. Ce bine ar fi dacă ar putea veni şi Beetle cu ei! Tocmai plănuia ce să îi spună domnişoarei Djinn

dacă ar fi refuzat să îl lase pe Beetle să plece, când chiar vocea lui Beetle o trezi la realitate.

— Ai văzut ce lipseşte? o întrebă el neliniştit.

— …lipseşte? repetă Jenna şi reveni cu picioarele pe pământ.

— Da. Pagina care nu a vrut să se reunească. Ştii care este?

Jenna deschise cărticica minunat de frumos legată şi răsfoi hârtiile, care erau acum curate şi trainice; pe deasupra, scrisul era clar şi nu se mai vedeau nici mâzgălituri, şi nici măcar locul unde fuseseră îmbinate bucăţelele de hârtie. Scribul Restaurator era un adevărat artist.

Erau acolo multe lucruri pe care Jenna nu apucase să le vadă – liste de provizii, de îmbrăcăminte, o cerere greşită pentru două permise de călătorie, liste cu felurite lucruri de rezolvat şi liste cu probleme urgente. Erau şi foile pe care îşi amintea că le văzuse în mansarda lui Marcellus: schiţele de bărci, modelele de noduri, lista de cumpărături de iarnă, jocurile pe care le jucaseră Nicko şi Snorri. Toate se aflau acolo, în afară de una: harta.

Jenna privi deznădăjduită la zecile de bucăţele de hârtie împrăştiate pe masă. Îi dădură lacrimile gândindu-se că lucrul cel mai important ca să dea de urma lui Nicko zăcea fărâmat în faţa lor, alături de un bilet scris de Ephaniah: *Incomplet*.

Ephaniah văzu expresia Jennei şi se grăbi să scrie: *Nu e totul pierdut Poate că un Farmec de*

Căutare ar fi se folos, *întrebaţi pe VNO*.

— Cine este VNO? se miră Jenna.

Ephaniah luă din nou tocul, dar Beetle interveni:

— Vrăjitorul Neobişnuit. Este prescurtarea pe care o folosim în mod curent. Tot aşa, SEŞ este Scribul Ermetic Şef, iar FBPIT sunt eu. Dar nimeni nu foloseşte această prescurtare fiindcă e mai uşor să spui Beetle.

— FBPIT? se minună Jenna.

— Funcţionar la Biroul de Primire şi Inspector de Tuneluri.

— Aha, făcu Jenna. Ei bine, FBPIT, eşti bun să vii cu mine ca să o căutăm pe Marcia? Dacă suntem doi s-ar putea să ne asculte. Apoi se întoarse spre Ephaniah şi spuse, strângând la piept preţioasa carte: Mulţumesc, domnule Gheb. Vă sunt recunoscătoare că mi-aţi dat înapoi lucrurile lui Nicko.

Ephaniah dădu din cap şi scoase un cartonaş scris deosebit de frumos, pe care îl prezentă Jennei cu o plecăciune: *Vizitele dumneavoastră mi-au făcut o deosebită plăcere*, *Prinţesă*. *Aş fi onorat să vă revăd şi sper să vă pot fi de folos pe viitor*

Jenna zâmbi.

— Vă mulţumesc, domnule Gheb. O să mă întorc foarte curând, împreună cu VNO, şi atunci veţi putea face Reunirea finală, spuse ea, părând mult mai sigură decât era de fapt.

TERTIUS FUMIGANTE

Jenna şi Beetle lăsară în urmă rega tul lui Ephaniah, luminat ca ziua, şi reveniră în subsolul întunecos al Scriptoriului.

— Trebuie să controlez dacă totul e în ordine în Catacombe şi să încui, dar nu durează mult, zise Beetle.

Jenna de-abia aştepta să fugă în căutarea

Marciei, dar îşi dădea seama că Beetle avea îndatoriri de serviciu.

— Vin şi cu să te ajut să controlezi Catacombele, dacă n-ai nimic împotrivă, se oferi ea.

Beetle nu numai că nu avea nimic împotrivă – era încântat.

— Bine. Da. Sigur, răspunse şi, încercând să nu pară prea bucuros, reuşi să pară prea reţinut.

— Nu vreau să te stânjenesc.

— Nu! Adică, nu, bineînţeles că nu mă vei stânjeni.

Jenna îl urmă pe Beetle pe culoarul igrasios care mergea şerpuind până la Catacombele săpate la mare adâncime – sub pivniţe – în stânca pe care era construit Castelul. Când ajunseră la ultimul cot auziră două voci. Beetle o recunoscu pe dată pe una din ele, joasă dar puternică: îi aparţinea lui Tertius Fumigante. Cealaltă voce constitui însă o mare surpriză pentru el. Beetle îşi duse degetul la buze şi continuă drumul în vârful picioarelor. Jenna îl privi întrebătoare.

— Necaz mare, spuse el din buze.

Apoi se furişă într-o firidă, chiar în capul scării care cobora în Catacombe. Jenna i se alătură. Lui Beetle îi bătea inima atât de tare că la început nu auzi nimic. Respiră adânc de câteva ori şi se mai linişti.

— Cine e acolo? întrebă Jenna, tot fără să scoată un sunet.

Beetle îndrăzni să arunce o privire. Era

întocmai cum îşi închipuise. Aşezat într-o rână pe treapta de jos a scării, pe jumătate ascuns în umbrele mişcătoare stârnite de două făclii prinse în perete chiar la intrarea în Catacombe, se afla noul angajat al lui Jillie Djinn, care privea ca vrăjit la Fantoma Catacombelor. Vocile răsunau tare în coridorul gol şi vorbele pluteau până sus, la Beetle şi Jenna.

— Bineînţeles că este dificil, băiete, se înălţă vocea lui Tertius Fumigante până la firidă. De aceea se şi află la sfârşitul cărţii, continuă el şi se vedea că întrebarea îl călcase pe nervi. Mai întâi trebuie să îndeplineşti ceea ce scrie până acolo.

— Dar nu vreau să fac tot ce scrie acolo. Nu vreau să fac decât ce e la sfârşit.

— Împlineşte, studiază! Doar nătângii o scurtează, răspunse Tertius.

— Dar am făcut tot ce scria… şi a mers. Am convocat chiar şi o Creatură. Mai bine zis, am convocat o *droaie* de Creaturi.

— Droaie? Ce e aia „droaie”?

— O mulţime. Multe de tot. Mm… adică… mai multe.

— Mai multe? *Cât* de multe?

— Habar n-am. Cam douăzeci, poate şi mai multe.

— *Douăzeci de* Creaturi? Eşti mult mai nechibzuit decât te-arată faţa. Se vor ţine ca scaiul de tine toată viaţa.

— Ba nu. Le-am încuiat undeva. Nu mă pot ajunge acum.

— Nu mai spune! Chiar turbate că vor fi, pe tine când te-or zări.

— Vorbeşti tot timpul în versuri?

— Da. Ei, şi acum ce vrei, băiete? M-am plictisit de vorbăria asta.

— Vreau să te întreb cum e chestia cu întunecarea Destinului.

— Chestia?

— Adică, Vraja întunecată. I-am făcut-o cuiva, dar nu cred că a mers. Până acum nu i s-a întâmplat nimic şi sunt sigur că aş fi ştiut dacă se întâmpla.

Tertius Fumigante răspunse pe un ton amuzat dar şi ironic.

— Vasăzică ai încercat să întuneci Destinul Altcuiva? Oare de ce ar vrea un şarpe tânăr ca tine să pornească pe un astfel de drum întunecat? Când aveam vârsta ta mi-aş fi încercat norocul mai întâi cu o lamă ascuţită. E mult mai plăcut.

Fantoma chicoti, parcă retrăind unele amintiri plăcute, dar noul scrib păru descumpănit.

— Ah. Păi, mie cuţitele nu-mi prea plac.

— Aha, preferi să facă alţii treaba pentru tine? Un şiretlic, o înşelăciune? Am mai văzut de-ăştia ca tine. Îţi place să faci pe păpuşarul, să tragi sforile. Bagă de seamă însă: atunci când te joci cu Magia întunecată s-ar putea să te trezeşti că *tu* eşti marioneta.

— Oh… făcu băiatul şi, dacă Beetle ar fi îndrăznit să mai arunce o privire, l-ar fi văzut cum se joacă nervos cu inelul de pe degetul mare. Eu

ziceam că… mă rog, de vreme ce tu ai scris cartea asta – iar eu cred că e o carte foarte, *foarte* bună, cea mai bună pe care am citit-o vreodată…

— Nu te mai obosi să mă linguşeşti, băiete. Puţin îmi pasă dacă ţi-a plăcut sau nu cartea mea, izbucni Tertius Fumigante. Spune pe şleau ce vrei de la mine. Hai, ia să auzim.

— Aş vrea să mă ajuţi să fac Vraja de întunecare. Tare mult aş vrea.

— Şi de ce te-aş ajuta, băiete? Ce folos aş trage?

— Aş putea să te ajut şi eu. Am putea lucra împreună.

Tertius Fumigante pufni zgomotos.

— Eu, să lucrez cu tine? Eu, primul Scrib Ermetic Şef, eu să lucrez cu un nătâng scrântit la cap ca tine? Spune-mi doar un motiv pentru care aş accepta!

Se lăsă tăcerea, apoi Jenna şi Beetle auziră răspunsul, clar şi limpede ca un sunet de clopoţel:

— Pentru că eu sunt viu iar tu eşti *mort*.

Beetle ridică din sprâncene şi o privi pe Jenna. Daniel Vânătoru ăsta avea tupeu, nu glumă.

— Fii atent la ce vorbeşti, băiete, mârâi Tertius. Situaţia se poate schimba cât ai zice peşte.

— Vai, nu, n-am vrut să… se auzi vocea sugrumată de spaimă a băiatului.

Tertius Fumigante nu îi dădu nicio atenţie şi continuă:

— Pe de altă parte, este adevărat că duc lipsa

puterilor celor Vii şi, chiar dacă nu aş avea încredere într-o frunză de varză ca tine când e vorba să ducă la îndeplinire ce îi spun, m-aş bizui pe *interesantul* tău tovarăş, aici de faţă.

Beetle ridică iar din sprâncene: *Cine e interesantul tovarăş*? aruncă iar o privire, dar nu văzu decât fantoma şi pe băiatul cu părul negru, atât şi nimic mai mult.

— Poţi să-l iei, zise băiatul şi în vocea lui se citea uşurarea. Pe mine mă ia cu răcori când îl văd cum mă urmăreşte tot timpul.

— Foarte bine, atunci transferă către mine jurământul lui de credinţă, iar eu o să duc la îndeplinire întunecarea.

— Şi pe urmă… *pe urmă* mă ajuţi?

— Sunt un om de cuvânt, orice ar spune alţii. Cel al cărui Destin trebuie întunecat va fi aruncat în Hăul Primejdiilor. Ei, ce zici?

— Straşnic! se înveseli noul scrib. Aşa ceva îmi doream. Să se înveţe minte înfumuratul ăla, care se crede mare şi tare. O să regrete amarnic că mi-a furat numele. Ha, ha! S-a zis cu Septimus Heap!

Jenna şi Beetle se priviră şi exclamară în acelaşi timp „Sep!”, apoi îşi acoperiră gura cu palma. Era însă prea târziu.

— Ce-a fost asta? răsună până la ei mârâitul bănuitor al lui Tertius Fumigante.

— Ce anume?

— Mi s-a părut că aud un şobolan. Sau *mai mulţi*… Stând la pândă în capul scării. Ia du-te şi

vezi ce este. Du-te. Nu zăbovi!

Îngrozit, Beetle o apucă pe Jenna de mână şi o luară amândoi la fugă.

— Nu era nimeni, zise Merrin şi îşi reluă locul la picioarele lui Tertius Fumigante.

— Prea bine, zise fantoma. Deci, acum avem de încheiat o învoială, aşa-i?

Merrin dădu din cap fără prea multă convingere. Dintr-odată i se făcu frică.

Tertius Fumigante îl ţintui pe Merrin cu ochii lui negri şi zise:

— Uită-te la mine, băiete. Uită… – te… la… mine.

Lui Merrin îi era peste putinţă să se împotrivească. Privi în ochii fantomei.

— Învoiala, zise Tertius, sună astfel: vei transfera jurământul de credinţă al Creaturii care te slujeşte către mine, pe Vecie, în tot Universul şi Dincolo. În schimb, eu voi duce la bun sfârşit jalnica ta încercare de a întuneca Destinul numitului Septimus Heap. Accepţi?

Merrin nu izbuti decât să scoată un fel de hârâit:

— Cum?

— Trebuie doar să spui „da”, băiete. Nu e complicat, se răsti Tertius Fumigante la el.

— Dar, hm, *cum* o să-i întuneci Destinul?

— *Îndrăzneşti* să pui la îndoială spusele mele?

Cu ochii măriţi de spaimă, Merrin scutură din cap.

— Dacă pui o întrebare în legătură cu o

învoiala, trebuie să primeşti răspuns, indiferent cât de *idioată* e întrebarea, zise Tertius Fumigante. (Merrin văzu negru în faţa ochilor – iar îi spunea cineva că e idiot.) Voi întuneca Destinul băiatului Heap trimiţându-l într-o Expediţie. Nimeni nu s-a întors dintr-o Expediţie – nimeni, niciodată. Nu mă privi ca un idiot, băiete.

Fantoma oftă cu năduf. Băiatul păruse promiţător la început, dar se dovedea a fi o mare dezamăgire. Totuşi, fiindcă voia ca respectiva învoială să fie validă, fantoma îşi continuă explicaţiile.

— Ca să îşi facă efectul, Magia întunecată nu trebuie pusă la îndoială. Nu trebuie să dăm celor care vor să o contracareze această posibilitate. (Merrin îl privea nedumerit, dar el continuă.) Nimeni nu va bănui că Expediţia este o Vrajă de întunecare, fiindcă, în ultimele secole, vreo douăzeci de Ucenici au fost deja trimişi. Eşti mulţumit cu răspunsul la întrebarea ta de dinaintea încheierii învoielii?

— Ăăă… mormăi Merrin.

— Of, de-aş avea destulă răbdare! Vrei să întuneci Destinul băiatului Heap sau nu? Da sau nu?

— Da.

— Foarte bine, zise fantoma, frecându-şi mâinile de bucurie. Acum, pentru ca această învoială să aibă putere, va trebui să îi dai ceva de preţ Creaturii care te slujeşte, un lucru pe care îl va purta ca semn că s-a încheiat o învoială. Ştiu că

e doar o imitaţie a originalului, dar inelul de pe degetul tău va fi îndeajuns.

— Dar este *chiar*... Aici Merrin se opri, căci se gândi mai bine la destăinuirea pe care fusese cât pe ce să o facă. Nu iese de pe deget, zise el cu voce plângăcioasă.

Tertius Fumigante rânji cu răutate.

— Dacă aş mai putea ţine un cuţit în mână, ar ieşi.

Merrin se făcu alb la faţă.

— Aşa că găseşte altceva, băiete. Iute, până nu-mi vine pofta să încerc.

Înnebunit de groază, Merrin se scotoci prin buzunare şi era gata să îi ofere Potaia când dădu peste ultimul şarpe de sugiuc.

— Uite! strigă el triumfător şi scoase şarpele din buzunar.

Beetle şi Jenna aproape că ajunseseră la capătul coridorului întortocheat care ducea la Scriptoriu, când Jenna îşi dădu seama că pierduse ceva.

— Broşa de la Nicko! exclamă ea îngrozită când duse mâna la piept. Am pierdut-o!

Beetle se opri. La lumina lumânării văzu ochii şiroind de lacrimi ai Jennei.

— Cum arăta? o întrebă.

— E un J” de aur. Nicko mi-a adus-o din Port. O purtam întotdeauna prinsă de mantie... dar acum nu mai e.

— În Catacombe o aveai, mi-aduc aminte foarte bine.

— O aveam?

— Da, precis. (Beetle observase că Jenna se juca adeseori cu broşa şi chiar se întrebase cine i-o dăruise.) Stai aici. Mă duc s-o caut.

— Dar fantoma…

— N-o să fac niciun zgomot. Habar n-o să aibă. Mă întorc într-o clipă.

Jenna se sprijini de perete rece de cărămidă şi trase cu urechea la zgomotul uşor al paşilor lui Beetle care se întorcea la Catacombe. Rămasă singură, simţea că i se face frică în coridorul cu umbre mişcătoare şi o strânse bine în braţe pe Ulir, ca să îi mai vină inima la loc. Ulir mieună enervată şi Jenna simţi că o trece un fior. În clipa următoare Ulir se smulse din braţele ei şi căzu la pământ. Jenna se temu că va fugi după Beetle şi îi va da de gol, dar apoi îşi dădu seama ce se întâmpla. Apunea soarele şi Ulir se preschimba.

Deşi o văzuse de multe ori pe Ulir preschimbându-se, Jenna era fascinată de fiecare dată. Privi cu inima strânsă, ca de fiecare dată, cum vârful negru al cozii lui Ulir începe să se întindă. Blana făcea un fel de valuri, pe măsură ce muşchii creşteau şi se întăreau dedesubt. Pisicuţa creştea văzând cu ochii. Negrul din vârful cozii se răspândea pe tot corpul, ca umbra unei eclipse peste pământ. Pisicuţa roşcată, slăbănoagă, se transformă într-o panteră neagră, numai muşchi. La sfârşit, ochii albaştri ai pisicii deveniră ochii verzi sclipitori ai panterei. În doar patruzeci şi nouă de secunde, Ulir Diurna devenise Ulir

Noptatica. Jenna avea acum drept tovarăş o panteră neagră cu vârful cozii roşcat.

Beetle găsi broşa Jennei chiar în firidă. O ridică, bucuros nevoie mare, şi se pregătea să o ia la fugă înapoi când râsul ameninţător al lui Tertius Fumigante răsună de jos. Beetle împietri.

— Şi mie îmi plăcea sugiucul pe vremuri, zise fantoma.

Oare despre ce vorbea? Curios, Beetle rămase pe loc.

— Ce e… *ăsta*? mârâi Tertius.

— E un *şarpe*. Ultimul pe care-l mai am, răspunse Merrin îndurerat.

Beetle nu se putu abţine să nu arunce o privire. Scribul cel nou se străduia – destul de neîndemânatic – să facă un cerculeţ din şarpe.

— Uite, zise el cu răsuflarea tăiată de spaimă, pot să-l fac mai mic, nu te mint. Poate fi un inel, un inel foarte *drăguţ*.

Beetle îl văzu cum închide ochii şi îşi dădu seama că face un Farmec de împuţinare. Spre uimirea lui, farmecul reuşi. Şarpele dispăru într-o norişor de fum negru şi băiatul întinse palma către Tertius Fumigante, arătându-i ceva.

— Bine, fie, zise fantoma. Dă-i Creaturii inelul şi să terminăm odată.

Beetle nu mai cuteză să stea – o lăsase pe Jenna singură. O luă la fugă înapoi pe culoar şi, când să ajungă la capăt, inima începu să îi bată cu putere* Din întuneric, chiar în locul unde era sigur că o lăsase pe Jenna, doi ochi strălucitori erau

fixaţi asupra lui.

— Jenna! zise el în şoaptă, neîndrăznind nici măcar să se gândească la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. *Jenna*!

Jenna ieşi din întuneric.

— Ai găsit-o? întrebă ea nerăbdătoare.

— Şşşt, făcu Beetle. Nu te mişca.

— De ce? Vai, Beetle, n-ai găsit-o?

— Stai pe loc. Nu face nicio mişcare. M-ai auzit?

Jenna înţelese că o pândea o primejdie şi înlemni. Îl văzu pe Beetle cum se furişează pe lângă perete, stând în partea cât mai întunecată a coridorului. Ulir scoase un mârâit gros, prelung.

— Ulir, şşşt, făcu Jenna.

Beetle se repezi înainte şi Ulir îşi arătă colţii.

— Nu! Opriţi-vă! Beetle, e doar Ulir. Ulir, dă drumul!

Se auzi un zgomot de ţesătură sfâşiată atunci când Beetle îşi smulse mâneca din colţii lui Ulir şi Jenna trase pantera mai la o parte.

— Nu, Ulir. *Lasă*.

Ulir îl privea furioasă pe Beetle. Nu îi plăcea câtuşi de puţin să sară cineva la ea. Ea era cea care sărea la alţii.

— Lasă, repetă Jenna cu voce fermă.

— Ulir? se minună Beetle.

— Da. Ştiai că a fost pisica lui Snorri? E o Preschimbătoare.

— Chiar aşa? Cine ar fi crezut? făcu Beetle cu voce stinsă.

— Beetle, hm, cumva ai…

Scăpat de teama că i se întâmplase ceva Jennei, Beetle desfăcu pumnul şi îi arătă un mic, J” de aur.

— Oh, Beetle!

Jenna luă broşa de aur şi şi-o prinse de mantie.

— Beetle, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! mai spuse ea şi îl luă cu braţele de după gât.

Beetle zâmbea. Ei, da! Pentru aşa ceva merita să te baţi cu o sută de pantere.

Jos, la intrarea în Catacombe, Merrin nu avea parte de aceeaşi manifestare de recunoştinţă din partea Creaturii, care se uita cu dispreţ la inelul de sugiuc. „Nu face nicio para chioară”, se gândea ea. Apoi oftă. Nici nu s-ar fi aşteptat la altceva. Pe de altă parte, nu stătea chiar atât de rău. Stăpânul cel nou părea mult mai capabil. Creatura luă inelul negru, lipicios, de parcă era o insectă deosebit de scârboasă, şi şi-l puse pe degetul mic al mâinii stângi. Învoiala era pecetluită.

CONCEDIEREA

Beetle, Jenna şi Ulir Noptatica intrară în Scriptoriu pe uşa ascunsă în spatele rafturilor de cărţi. Înăuntru era aproape beznă. Doar torţele care ardeau pe Calea Vrăjitorilor, pâlpâind în bătaia vântului, aruncau o lumina slabă, roşiatică, prin peretele despărţitor al biroului de primire.

— Băiatul ăla… zise Jenna, mergând în urma lui Beetle printre şirurile de pupitre goale. Cred că îl cunosc.

— Mda, zise Beetle fără chef. E scribul cel nou. Domnişoara Djinn ar trebui să-şi facă un control la cap dacă a putut angaja pe cineva ca el.

Crezi că ar putea înţelege…

— Ce să înţeleg, Beetle? se auzi vocea lui Jillie Djinn din întuneric.

— Auu! urlă Beetle, căruia nu îi trecuseră de tot spaimele după întâlnirea cu Ulir Noptatica. Ce… unde?

— Aici, sus, veni vocea de undeva de deasupra lor.

Beetle ridică ochii şi văzu îngrozit că Jillie Djinn era cocoţată pe scaunul lui Colin Bâtlanul. Ţinea în mână un teanc de hârtii pe care le examinase cu lupa ei cu lămpiţă. Jillie Djinn îşi întoarse atenţia către Beetle şi Jenna, fără să bage de seamă că Ulir era şi ea acolo – ascunsă în întuneric. Îi privea pe cei doi cu o figură schimonosită de furie.

— Eram ocupată să verific lucrările domnului Colin. În ultimele trei zile activitatea lui a lăsat de dorit. Îi verificam calculele privind creşterea ratei de irosire a hârtiei de către scribii cu mai puţin de un an vechime pe parcursul ultimilor trei ani şi trei sferturi, îi anunţă ea. Tocmai ajunsesem la concluzia că nu corespund standardelor de acurateţe pe care le aştept de la scribii mei când… ce-mi aud urechile? Nu doar că starea capului meu este discutată cu o persoană străină…

— Jenna nu este o per…

— Să nu mă întrerupi. Oricât de importantă ar fi Prinţesa Jenna, Domnia Sa nu este membră a Scriptoriului, *ergo* este o persoană *străină*. Iar dumneata, domnule Beetle, ai intrat împreună cu

o persoană străină în culoarul cu acces interzis.

— Dar am…

Jillie Djinn îşi continuă tirada:

— Nu numai că ai discutat chestiuni delicate ale activităţii din Scriptoriu cu persoana susmenţionată, dar l-ai şi insultat pe Scribul Ermetic Şef, căruia te-ai jurat să îi arăţi respect în orice situaţie. Ai încălcat trei din regulile Scriptoriului, pe care te-ai jurat să le păzeşti.

— Dar…

— Să nu mă întrerupi. N-am terminat. Pe lângă astea, domnule Beetle, să ştii că n-am putut să nu observ că n-ai avut grija cuvenită faţă de sania de Inspector.

Beetle nu îşi putu stăpâni un geamăt.

— Noul meu scrib, Daniel Vânătoru, m-a informat despre o conversaţie pe care ai avut-o cu domnul Fox. Înţeleg că, acum două zile, l-ai luat pe domnul Fox în Tunelurile de Gheaţă – fără să ai vreo autorizaţie în acest sens – pentru a recupera sania de Inspector pe care ai neglijat să o ţii în siguranţă, în modul aprobat. Am mai înţeles că domnul Fox şi-a petrecut restul zilei la bolniţă, ca urmare a întâlnirii cu

Fantoma Gheţii. Prin urmare, în după-amiaza aceea am avut din nou un scrib mai puţin. Corect?

Beetle dădu din cap, cu ochii în pământ.

— Răspunde-mi!

— Da. Este corect, se bâlbâi Beetle.

Jenna îi aruncă o privire plină de înţelegere, dar Beetle, care se uita deznădăjduit la propriile

lui ghete, nu băgă de seamă.

Din nefericire, Jillie Djinn nu terminase nici măcar acum.

— În mod normal, după primirea unor scuze în scris şi reînnoirea legământului de a respecta regulamentul Scriptoriului în orice situaţie, aş fi dispusă a nu lua în considerare un comportament atât de nepotrivit.

Beetle ridică privirea spre Jillie Djinn, dar aceasta privi prin el. Chiar şi în lumina roşiatică a torţelor, faţa lui Beetle era albă ca hârtia. Ştia că urmează un „dar „peste care nu se putea trece.

Şi urmă.

— Dar, continuă Jillie Djinn, există un singur lucru pe care *nu* sunt dispusă a-l trece cu vederea, şi anume faptul că Inspectorul Tunelurilor a luat parte la o încercare izbutită de a desigila un chepeng. După care, după câte am înţeles, a intrat prin chepeng într-o zonă interzisă.

Lui Beetle i se făcu rău. Jillie Djinn aflase totul – întocmai cum se aşteptase.

Jillie Djinn privi în jos spre el, de la înălţimea pupitrului. Nu părea că are de gând să se dea jos – poate, se gândi Jenna, fiindcă Beetle era cu vreo şase degete mai înalt decât ea. Dar în momentul acela Beetle se simţea tare mic. Voia să se facă ghemotoc şi să dispară undeva pentru o vreme îndelungată.

— Domnule Beetle, vorbi Jillie Djinn, stând foarte dreaptă şi rostind foarte clar fiecare cuvânt, ca un judecător care pronunţă o sentinţă deosebit

de grea. Prin aceasta îţi aduc la cunoştinţă că, din acest moment, am pus capăt serviciului dumitale la Scriptoriu. Contractul dumitale de angajare va fi ars. Vei pleca pe loc şi îţi vei lua lucrurile personale cu dumneata.

Jenna şi Beetle exclamară într-un glas:

— Cum?

— Eşti concediat, se răsti Jillie Djinn, care putea fi îngrozitor de concisă dacă îşi propunea.

— Nu se poate să faceţi aşa ceva! protestă Jenna. Beetle este un angajat de prima mână. Dacă n-ar fi el, Scriptoriul n-ar funcţiona. Este o nebunie să vă lipsiţi de el… e cel mai bun din toţi cei de aici.

Jenna se opri, dându-şi prea târziu seama ce spusese.

— Această problemă nu vă priveşte, Prinţesă Jenna, răspunse Jillie Djinn cu răceală. Voi conduce Scriptoriul aşa cum consider că este bine şi nu voi accepta să-mi spună nimeni ce să fac. Nici măcar dumneavoastră.

Beetle rămăsese fără grai. Siluetele întunecate ale pupitrelor dănţuiau batjocoritoare în jurul lui în timp ce încerca să înţeleagă ce se întâmplă. Jenna îl luă de mână şi îl duse spre biroul de primire.

— Nu-ţi face sânge rău, îi şopti. Au fost vorbe spuse la mânie. Nu se *poate* să te dea afară.

Dar Beetle o cunoştea mai bine pe Jillie Djinn şi ştia că, odată ce i-a intrat ceva în cap, nu mai e cale de întoarcere.

Chiar în clipa când Jenna deschidea uşa biroului de primire, vocea lui Jillie Djinn răsună în Scriptoriul gol:

— Ai cinci minute ca să-ţi strângi lucrurile, domnule Beetle.

Aveau să fie ultimele cuvinte pe care le mai pronunţa Jillie Djinn în seara aceea, fiindcă o zări pe Ulir mergând cu paşi neauziţi în urma Jennei. Lui Jillie Djinn îi era groază de sălbăticiuni. Rămase nemişcată, agăţată de pupitrul lui Colin până mult după miezul nopţii, când în sfârşit îşi luă inima în dinţi şi fugi să se ascundă în camera de la etaj.

Jenna îl împinse pe Beetle – care mergea ca un somnambul – în biroul de primire şi trânti uşa. După cum arăta, era limpede că Beetle nu avea puterea să îşi adune lucrurile. Stătea în mijlocul camerei şi se uita pe rând la toate lucrurile pe care le îndrăgea: maldărele de cărţi şi hârtii îndesate în vitrină, pupitrul lui, scaunul rotitor, sandvişul cu salam pe care Foxy i-l adusese în dimineaţa aceea şi pe care uitase să îl termine, chiar şi uşa dinspre Depozitul de Cărţi Sălbatice. Beetle privea toate aceste lucruri ştiind că nu le va mai vedea niciodată în acelaşi fel. Chiar dacă va avea curajul să mai intre vreodată în Scriptoriu – lucru de care se îndoia foarte tare – obiectele acestea nu vor mai fi la fel. Ele vor aparţine altui funcţionar, care va sta la pupitrul lui şi va mânca sandvişurile cu salam aduse de Foxy.

— Vrei să iei ceva cu tine? întrebă Jenna.

Beetle clătină din cap.

Jenna privi cu atenţie biroul lui Beetle, pe care acesta făcuse ordine, pregătindu-l pentru încheierea zilei de lucru. Tocul lui de Scrib stătea într-un vas înalt, alături de alte tocuri, obişnuite.

— Am să-ţi iau tocul. Nu cred că vrei să-l laşi aici.

Beetle nu voia să ia cu el niciun lucru care i-ar fi trezit amintiri.

— Foxy, zise el cu glas hârâit. Dă-i-l lui Foxy.

— Bine.

Jenna îi scrise repede un bilet lui Foxy, găsi nişte sfoară de legat Farmecele şi prinse biletul de tocul lui Beetle. Era într-adevăr un toc minunat de frumos, din onix negru, cu încrustaţii fine de jad. Dacă te uitai bine, descopereai numele *BEETLE* scris pe toată lungimea tocului. Jenna îl lăsă pe pupitru, cu speranţa că Foxy îşi va recunoaşte pe bilet numele scris de ea cu înfloriturі, cu litere de care profesorul de compunere se plângea că sunt din ce în ce mai mari.

Jenna îl luă uşor de cot pe Beetle şi îl împinse spre uşă. Trase de clanţă şi uşa se deschise de perete, cu un ţilingăit. Vântul gemea şi picături mari de ploaie izbeau în geamuri. Era o seară întunecoasă, apăsătoare, împotriva căreia flăcările torţelor nu puteau, face mai nimic – de altfel, unele se şi stinseseră. Un vârtej de gunoaie şi frunze, adus de vânt, intră în biroul de primire şi se lovi de picioarele lor. Beetle rămase nemişcat în prag până când Jenna îşi trecu braţul pe sub al lui

şi ieşi, luându-l pe Beetle cu ea.

În urma lor, uşa se închise cu o bufnitură asurzitoare.

Proiecţia

L

a capătul Căii Vrăjitorilor, ultimele două torţe înfipte în suporturile de argint se luptau să rămână aprinse în ciuda vântului; flăcările se zbuciumau în toate părţile, ca zdrenţele unei pânze de corabie pe furtună.

— Hai, Beetle, trebuie să te lupţi! strigă Jenna ca să acopere urletul furtunii, în timp ce se apropiau de Marele Arc. Nu se poate să te dea afară aşa. Stai să vezi ce-o să spună Marcia când o să afle. Habar n-are Jillie Djinn ce-o aşteaptă.

Beetle nu avea putere să răspundă. În timp ce Jenna îl împingea pe sub Arc şi apoi în Curtea Turnului, Beetle nu se gândea decât la cum îi va spune mamei lui, care povestea cu mândrie oricui stătea să o asculte că cea mai frumoasă zi din viaţa ei a fost cea în care Beetle a luat examenul de intrare la Scriptoriu. Ceea ce mama lui nu spunea niciodată era că datorită salariului săptămânal al lui Beetle – o jumătate de coroană de argint – îşi puteau permite să plătească chiria pentru cămăruţele pe care le ocupau în Hardughie şi să aibă peşte şi cartofi din belşug.

Curtea Turnului Vrăjitorilor era adăpostită de vânt, iar flacăra torţelor prinse pe ziduri era dreaptă şi strălucitoare. Jennei i se păru că era neobişnuit de curat: nicio surpriză neplăcută, nici

măcar senzaţia că îţi alunecă piciorul pe ceva. Când se apropiară de scara impozantă de marmură care ducea în Turn, dădură cu ochii de cea căreia i se datora curăţenia. Venea spre ei, în mână cu o lopată şi o găleată uriaşă.

— Hildegarde! exclamă Jenna uimită. Ce faci aici? Credeam că ai nişte zile libere.

Hildegarde se şterse pe frunte cu mâna neagră de murdărie, se opri şi se sprijini ostenită în lopată.

— Ce bine ar fi, oftă.

Jenna văzu că roba albastră a Vrăjitoarei debutante era udă şi pătată cu noroi – sau poate cu ceva şi mai rău – iar părul ei tuns scurt era ciufulit şi semăna mai degrabă cu un cuib de păsărele.

— Îmi închipui că nu asta este slujba pe care te aşteptai să o capeţi la Turn, spuse Jenna înţelegătoare.

— Nu, nicidecum, răspunse Hildegarde, dar apoi, dându-şi seama că fusese prea tăioasă, adăugă: Dar, desigur, sunt bucuroasă că pot da o mână de ajutor atâta timp cât Ucenicul nu poate avea grijă de dragon…

— De ce, ce s-a întâmplat? o întrerupse Jenna alarmată. S-a îmbolnăvit Sep? A avut un accident?

— Ah, nu vă faceţi griji, Prinţesă Jenna. Lucrează la prima lui Proiecţie. Este o treabă complicată şi nu poate fi tulburat până nu termină. Nu mai are mult şi atunci vom afla cu toţii ce a fost. E limpede că se pricepe, fiindcă nimeni n-a

ghicit până acum, cu toate că – aici Hildegarde vorbi pe un ton dezaprobator – unii dintre Vrăjitorii mai bătrâni au pus rămăşaguri.

— Oh, ce bine, oftă Jenna. Îmi era teamă să nu ajungem prea târziu.

— Prea târziu? Ah, nu, cred că mai are zece minute până la sfârşit.

— Sfârşit?

— Sfârşitul Proiecţiei. Vă sugerez să mergeţi în Sala Mare. Mi se pare că ceva nu e chiar cum trebuie în dulapul cu Vrăji Vechi, zise Hildegarde şi le făcu conspirativ cu ochiul. Vă rog să mă scuzaţi, mă duc să pun mătura şi găleata la loc şi vin şi eu acolo, adăugă ea şi plecă zăngănind din găleată.

Jenna şi Beetle urcară treptele până la uşile enorme de argint prin care se intra în Turnul Vrăjitorilor. Jenna şopti parola şi uşile se deschiseră fără zgomot. Când intrară în Sala Mare, cuvintele *fii bine-venită*, *prinţesă* apărură pe pardoseală, scrise cu litere multicolore, luminoase. Dar, spre deosebire de alte dăţi, nu se iviră şi cuvintele *fii bine venit*, *inspector al tunelurilor*. Beetle se întreba cum oare de ştia Turnul toate acestea. I se făcu parcă şi mai rău. Acum, demiterea lui era oficială.

Sala Mare zumzăia în aşteptarea marelui moment. O mulţime de Vrăjitori se preumblau de colo-colo; unii aveau în mâini bucăţele roz de hârtie, alţii sporovăiau cu înfocare, iar alţii pur şi simplu căscau gura, dar se prefăceau că au venit

în Sala Mare cu probleme importante de rezolvat. Jenna nu mai văzuse niciodată atâţia Vrăjitori strânşi la un loc. Era o scenă plină de culoare: robele albastre ale Vrăjitorilor Obişnuiţi se profilau pe fundalul zidurilor, unde se succedau tablouri cu momente însemnate din istoria Turnului.

Ca de obicei, Jennei îi era puţin teamă de Turnul Vrăjitorilor. Deşi ca Prinţesă era oricând bine-venită acolo, şi cunoştea chiar şi parola, pentru ea, Turnul era un loc ciudat şi o intimida. I se părea că e un fel de fiinţă vie. Picturile de pe ziduri se luminau şi păleau, ca şi cum Turnul însuşi ar fi respirat. Mirosul ameţitor de smirnă şi mirosul de Magie – Vrăji vechi şi noi – cu care Jenna nu era obişnuită îi dădeau o stare de nelinişte. Ar fi vrut să înţeleagă toate câte se petreceau în Castel şi nu era mulţumită că nu îşi dădea seama exact cu ce se *ocupă* de fapt Vrăjitorii. Odată chiar o întrebase pe

Marcia ce face toată ziua şi, cu toate că la momentul respectiv

găsise răspunsul mulţumitor, mai târziu nu îşi mai amintise nicio vorbă din ceea ce îi spusese aceasta. Îi trecuse prin minte că Marcia îi făcuse un Farmec de Uitare, numai că atunci când îi povestise lui Septimus întâmplarea, acesta râsese şi îi explicase că nici el nu ţinea minte ce îi spunea Marcia. În orice caz, înţelesul unei vechi zicale începea să se lumineze pentru Jenna: *Vrăjitorul şi*

Regina nu se-nţeleg niciodată. *Unul zice*: *Să mai stăm*. *Altul*: *Nu, acum plecăm, pe dată*!

Şuşotelile Vrăjitorilor se porniră deodată, rupând şirul gândurilor Jennei. La celălalt capăt al Sălii Mari, acolo unde scara răsucită ieşea prin bolta tavanului, Jenna zări pantofii purpurii cu vârfuri ascuţite pe care îi purta Marcia Overstrand. Ca să îşi facă o intrare mai dramatică, Marcia făcuse scara să se învârtească încet, ca noaptea. Învăţase pe pielea ei că, dacă îşi făcea apariţia atunci când scara se învârtea la viteza relativ mare din timpul zilei, dădea naştere la râsete şi chicoteli din partea Vrăjitorilor adunaţi în sală. Acum însă, părând că vine chiar din ceruri, Marcia se roti cu eleganţă până când ajunse jos. Coborî de pe scară şi bătu din palme ca să se facă linişte.

— S-a răspândit zvonul că Ucenicul meu, Septimus Heap, este pe cale să termine prima lui Proiecţie, zise ea şi continuă în murmurele nerăbdătoare ale Vrăjitorilor: Nu sunt întru totul de acord cu această agitaţie. Ca să fiu cinstită, speram să aveţi alte treburi. Din păcate, a devenit o tradiţie – dacă mă gândesc bine, şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru. De vreme ce v-aţi adunat aici, presupun că vă închipuiţi că aici se află Proiecţia.

Murmurele se înteţiră şi un Vrăjitor mai curajos strigă:

— Daţi-ne un indiciu, Neobişnuirea Voastră!

— Nu ştiu nimic mai mult decât voi, răspunse

Marcia. Ucenicul meu şi-a ales singur tema Proiecţiei. Nu mi-a adus la cunoştinţă ce a hotărât.

Şuşotelile se înteţiră din nou: Vrăjitorii îşi povesteau unul altuia ceea ce credeau ei că va fi prima Proiecţie. Marcia se văzu nevoită să ridice din nou tonul.

— Totuşi… puteţi face linişte, vă rog? Chiar acum? Mulţumesc. Sunt câteva lucruri asupra cărora doresc să insist. Unu: până când Proiecţia nu ia sfârşit, vă rog să nu vă deplasaţi mai mult decât este necesar. Doi: dacă, după ce s-a terminat Proiecţia, nu devine îndată evident ce anume a fost proiectat, vă rog să vă comportaţi demn şi să nu o luaţi la fugă prin Turn ca să aflaţi ce a fost. Dacă nu v-aţi dat seama până atunci, e greu de crezut că o veţi face după ce a dispărut. Sper că sunteţi de acord.

Vrăjitorii încuviinţară tăcuţi din cap.

— Şi trei: să *nu* aud că au fost făcute pariuri.

Se auziră gemete înăbuşite. Vrăjitorii ascunseră iute în buzunare bileţelele roz pe care le văzuse Jenna mai înainte.

— Iar acum voi începe numărătoarea inversă pentru încheierea Proiecţiei. Cinci… patru… trei…

Din dulapul cu Vrăji Vechi se auzi o bufnitură. Arcanu ieşi clătinându-se pe picioare, urmărit de o cutie mare de gunoi din tablă, care făcea un zgomot asurzitor. Cutia îl fugări pe nefericitul Arcan în jurul Sălii Mari, spre încântarea celor de faţă. Marcia privea şi nu îi venea să creadă. Dacă aceasta era

Proiecţia, atunci că nu mai văzuse niciuna asemănătoare. Întâi că părea materială şi al doilea că făcea zgomot, lucruri considerate imposibile până atunci. Când era ea însăşi tânără Ucenică, Marcia izbutise să scoată un slab behăit de la o trupă de oi dansatoare – o Proiecţie pe care o făcuse în glumă de ziua lui Alther. Fusese însă un behăit scurt şi atât de slab că Alther, care oricum devenise cam tare de ureche, nu auzise nimic.

— De ce îi e atât de teamă de o cutie de gunoi? strigă Jenna în urechea lui Beetle, ca să se facă auzită în zarva generală.

— Cred că Sep a pus la cale o dublă păcăleală, spuse Beetle.

— Cum adică?

— Noi vedem o cutie de gunoi. Arcanu vede cu totul altceva.

— Adică ce?

— Ceva de care se teme probabil cel mai tare. De obicei merge. Iar asta înseamnă că Sep nu a trebuit să hotărască ce să vadă Arcanu, fiindcă acesta a ales singur.

Jenna îi aruncă lui Beetle o privire plină de admiraţie. Cum de ştia atâtea lucruri? Beetle văzu şi se înroşi până în vârful urechilor.

Crezând că este urmărit de fostul lui şef, Vânătorul, Arcanu se repezi înapoi în dulapul cu Vrăji Vechi şi trase uşa după el, lăsând cutia de gunoi afară. Cutia de gunoi/Vânătorul îşi strânse picioarele, îşi aranja mai bine capacul, puse mâinile în şold şi se aşează în faţa uşii. Acum arăta

ca orice cutie de gunoi cu mânere de care să poată fi apucată.

În agitaţia generală, nimeni nu observase că scara urcase cu viteză, ca în situaţiile de urgenţă, şi coborâse la fel, aducând un fulger verde. Câteva secunde mai târziu, exact în momentul când se sfârşea Proiecţia, Septimus sări jos de pe scara de argint şi se opri lângă Marcia. La picioarele lui, pe pardoseală, apărură cuvintele: felicitări, ucenicule, pentru reuşita primei tale proiecţii.

Un ropot de aplauze îl întâmpină pe Septimus. Ucenicul zâmbea cu gura până la urechi. Apoi arătă spre cutia de gunoi, pocni din degete şi cutia dispăru cu un *bang*! lăsând în urmă o dâră de fum verde şi stârnind un cor de exclamaţii încântate.

Doar Marcia nu se amuză.

— Nu era nevoie de aşa ceva, Septimus. Noi nu facem spectacol de Magie ieftină. Ne ocupăm de treburi serioase.

Nici nu bănuia câtă dreptate avea. Chiar în acea clipă, uşile Turnului Vrăjitorilor se deschiseră de perete şi în prag se ivi Tertius Fumigante, luminat din spate de un fulger orbitor.

Adunarea

tăcere nefirească înlocui brusc hărmălaia.

— Ce se întâmplă, Marcia? (Era vocea Vrăjitorului care ţinuse socoteala pădurilor şi care, văzând această întorsătură neaşteptată a evenimentelor, se gândea la un chilipir.) Şi asta face parte din Proiecţie?

— Nu vorbi prostii. Bineînţeles că nu, îl repezi Marcia, dar apoi, ea însăşi cuprinsă de îndoială, i se adresă în şoaptă lui Septimus: Sper că nu face parte din Proiecţia ta, nu?

— Nu, sigur că nu, răspunse Ucenicul, deşi ar fi dorit să fie aşa, fiindcă apariţia lui Tertius Fumigante îi părea un semn rău.

Oprit în pragul Turnului Vrăjitorilor, Tertius Fumigante o privea ironic pe Marcia.

— Ei, zise el, nu ai de gând să ne inviţi înăuntru? Aşa e obiceiul, să ştii. De fapt, pe cât ştiu eu, este *obligatoriu*.

— Obligatoriu? repetă Marcia şi se uită în întunericul din spatele fantomei, întrebându-se de ce spusese „ne.

Şi atunci văzu de ce: în spatele lui Tertius se întindea o mare purpurie. Acoperea treptele de marmură şi se prelingea jos, în curte. În lumina puţină părea într-adevăr o apă ale cărei valuri erau mantiile fantomelor Vrăjitorilor Neobişnuiţi. Marcia păli.

— Ah, şopti ea.

— Chiar aşa, zise Tertius Fumigante cu un rânjet satisfăcut.

Marcia era cuprinsă de groază, căci îşi dădea seama cu ce avea de-a face: Adunarea Fantomelor. Nu se aşteptase să o vadă decât în ultima zi a Uceniciei lui Septimus. În acea zi sosea Adunarea şi Ucenicul trebuia să scoată o piatră din Urnă. Era un moment de răscruce. Se ştia că, dacă Ucenicul scotea din Urnă una dintre Pietrele Expediţiei, atunci el sau ea era trimis de îndată în Expediţie. Niciun Ucenic nu se întorsese vreodată din Expediţie. Este de la sine înţeles că, asemenea tuturor Vrăjitorilor Neobişnuiţi dinaintea ei – cu

excepţia lui DomDaniel, care abia aştepta să îi sune ceasul Ucenicului său – Marcia se temea de acea zi. De fapt, era unul din motivele pentru care şovăise timp atât de îndelungat în alegerea Ucenicului.

Marcia ştia că Adunarea, care era formată din fantomele *tuturor* foştilor Vrăjitori Neobişnuiţi, trebuia să aibă intrare liberă în Turn în orice moment. Mai ştia şi că această Apariţie neaşteptată se producea doar în vremuri de primejdie, pentru ca Vrăjitorul Neobişnuit în Viaţă să beneficieze de înţelepciunea tuturor predecesorilor să-i Acum, privind şirul lung de fantome ale Vrăjitorilor Neobişnuiţi plutind pe deasupra scărilor de marmură, Marciei i se strânse stomacul de spaimă – iar Tertius Fumigante văzu şi se bucură.

Tertius plutea mult deasupra treptei late de marmură albă; când era în Viaţă fusese scund, aşa că acum îi plăcea să se ridice cu două, trei palme deasupra pământului, ca să pară mai înalt. Profită de situaţia creată şi strigă cu voce bubuitoare, de răsună toată Sala Mare a Turnului:

— Politeţea cere ca Vrăjitorul Neobişnuit în Viaţă să invite Adunarea să treacă pragul Turnului Vrăjitorilor. Nu este însă obligatoriu, pentru că avem oricum dreptul de a intra.

Dacă vrei să ştii, în trecut au existat câţiva Vrăjitori pe cât de Neobişnuiţi pe atât de nechibzuiţi, care nu ne-au invitat. Cu toţii, fără nicio excepţie, au regretat amarnic. Prin urmare,

te întreb pentru ultima oară: ai de gând să ne inviţi în Turn?

— Tertius Fumigante, tu nu eşti Vrăjitor Neobişnuit, îi răspunse Marcia. Nu am nicio obligaţie să te invit *pe tine* în Turn.

— Aici de înşeli, *domnişoară* Overstrand, spuse fantoma pe un ton triumfător. Am îndeplinit această funcţie *in locum tenens* timp de şapte zile, în cinstea cărora mi s-a dat voie să port purpură pe mânecă, iată.

Arătă cu degetul cele două benzi de la capătul mânecilor. Marcia se uită fără tragere de inimă. Acolo, între cele două benzi aurii cusute pe mătasea albastră, se vedea o culoare care, presupunea ea, ar fi putut fi purpuriu.

— Pe deasupra, domnişoară Overstrand, *eu* sunt cel care a convocat Adunarea, şi în această calitate cer să mi se dea voie să intru.

— Tu ai convocat-o? Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Tertius zâmbi mulţumit: era rândul Marciei să pună întrebări.

— Ai cam uitat procedura, domnişoară Overstrand. Mai întâi, Adunarea este primită în Turn. Apoi, poate că vom accepta să răspundem întrebărilor tale.

Marcia ştia că nu are de ales.

— Prea bine, zise.

Tertius Fumigante zâmbi cu gura, dar nu şi cu ochii.

— Ce e prea bine, domnişoară Overstrand?

Marcia ştia ce are de spus. Era unul din multele Articole de Conduită pe care fusese nevoită să le înveţe pe dinafară în zilele confuze de după numirea ei ca Vrăjitor Neobişnuit. Nu voia să rostească vorbele acelea, şi Tertius îşi dădea bine seama. Iar ea ştia că el ştie. Se vedea după zâmbetul batjocoritor şi după felul în care îşi încrucişase braţele pe piept, întocmai cum făcuse în dimineaţa când ea coborâse în Catacombe.

Marcia trase aer în piept şi vorbi cu o voce sfidător de sigură, care răsună în toată sala:

— În calitate de Vrăjitor Neobişnuit, invit Adunarea în Turnul Vrăjitorilor. Când veţi intra, voi renunţa la autoritatea mea de Vrăjitor Neobişnuit şi voi deveni o voce între altele. În acest loc suntem toţi egali.

— Aşa mai merge, zise Tertius Fumigante. Păşi peste prag şi îi făcu Marciei un semn dojenitor cu arătătorul. Ţine minte, o voce între altele. Asta eşti acum.

Apoi intră cu paşi mari şi privi în jur de parcă era proprietarul Sălii Mari.

Profitând de faptul că atenţia tuturor era îndreptată spre Tertius Fumigante, Septimus se depărtă pe furiş de Marcia şi se trase în penumbra zidurilor. Ţinându-se pe lângă perete, ajunse la uşă, lângă care stăteau Jenna şi Beetle.

— Salut, le spuse în şoaptă.

— Oh, *Sep*, făcu Jenna. Ce bine că eşti teafăr. Tertius Fumigante vrea…

— Şşşt, făcu Septimus, ducându-şi degetul la

buze.

— Dar vrea…

— Şşşt! Trebuie să mă concentrez, Jen.

Septimus părea atât de înverşunat că Jenna nu mai avu curaj să continue.

În acele clipe, Septimus revedea cu ochii minţii giganticul Regulament după care se conducea orice Vrăjitor Neobişnuit. Marcia îl pusese să citească un capitol în fiecare zi şi tocmai ajunsese la *Reglementări privind Sănătatea şi Siguranţa*, *partea* a lua. Cu ochii la râul purpuriu de fantome care se scurgea în Turnul Vrăjitorilor, Septimus dădu câteva pagini înapoi, până ajunse la *Adunare*: *Reglementări privind Convocarea*. Acum se uita cu atenţie la fiecare fantomă care trecea pragul.

Pe măsură Ce Sala Mare a Turnului se umplea, Vrăjitorii Obişnuiţi în Viaţă se trăgeau respectuoşi înapoi ca să facă loc fantomelor. Nimeni nu voia să treacă prin vreun bătrân Vrăjitor Neobişnuit. Fantomele continuau să intre în sală, până când Vrăjitorii Obişnuiţi se treziră lipiţi de pereţi – un cerc albastru, subţire, care înconjura o mare purpurie. Un număr uimitor de mare de Vrăjitori Obişnuiţi erau înghesuiţi în felurite dulapuri şi cotloane din sală. De fapt, recordul de Vrăjitori înghesuiţi în dulapul pentru mături – stabilit la optsprezece cu prilejul unui memorabil banchet dat cu câţiva ani în urmă – a fost doborât în noaptea aceea.

Fiecare fantomă care trecea pragul se arăta

celor din Turn; era un gest de elementară politeţe. Septimus stătea cu ochii aţintiţi la toţi cei care intrau. Cei străvechi erau şterşi; cei care erau mai noi păreau destul de materiali. Unii erau bătrâni, alţii tineri, dar pe faţa tuturor se citea aceeaşi nostalgie când păşeau din nou în Turnul Vrăjitorilor.

Beetle îi urmărea şi el, fascinat. Vederea atâtor fantome îi aducea aminte de calculele pe care le făcuse Jillie Djinn odată. Deşi o singură fantomă este aproape transparentă, densitatea unui grup de fantome putea ajunge atât de mare încât să ascundă vederii un obiect. Numărul de fantome necesar în acest scop depindea de vârstă, fiindcă fantomele devin tot mai transparente odată cu trecerea vremii. Jillie Djinn găsise o formulă de calcul, dar nu se putea bizui întotdeauna pe rezultat, fiindcă starea emoţională a unei fantome o face mai mult sau mai puţin transparentă. Acest aspect, la fel ca tot ce era legat de stările emoţionale, o scotea din fire pe domnişoara Djinn.

Calculase însă că numărul de fantome de vârstă medie, cu o stare emoţională stabilă, care puteau ascunde vederii o fiinţă vie, era de cinci şi un sfert. Aşa se face că, pe măsură ce fantomele umpleau sala, Septimus nu o mai văzu pe Marcia, care stătea lângă scara de argint. În schimb, nu pierdu din ochi pe niciuna din fantomele care intrau. Se uita în special după două din ele: una pe care îi era drag să o vadă şi alta pe care o ura.

În scurtă vreme, la uşă se produse

învălmăşeală, fiindcă fiecare fantomă care intra se oprea câteva clipe ca să rotească ochii prin locul din care plecase cu mai multă sau mai puţină vreme în urmă. Pe scara de afară se formă o coadă; după ce aşteptau răbdătoare, fantomele intrau plutind în sală, priveau înjur şi îşi căutau un loc unde să stea. Ultima fantomă care intră era cea pe care Septimus îşi dorise să o vadă: Alther Mella. Alther era mai vizibil decât ceilalţi fiindcă era înalt şi relativ nou ca fantomă. Roba avea o culoare încă strălucitoare, iar mişcările lui erau hotărâte. Avea un aspect îngrijit – mult mai îngrijit decât atunci când era în viaţă – deoarece, aşa cum spunea chiar el în glumă, întreţinerea era mult mai uşoară. Purta părul legat la spate într-o coadă de cal, iar barba, de o lungime rezonabilă, nu mai era plină de fărâmituri de mâncare. Alther intră aproape împotriva voinţei lui în Turnul Vrăjitorilor. În urma lui, treptele rămaseră goale, lucind în ploaie.

— Alther! şopti Septimus.

Alther se lumină la faţă, dar îndată se posomorî.

— Septimus! Ştii ce înseamnă asta?

Septimus făcu semn că da, ştie.

În Sala Mare se lăsă tăcerea. Uşile uriaşe de argint se închideau încet. Marcia urcă trei sau patru trepte ale scării de argint, acum oprite, ca să poată vedea Adunarea. Îşi simţea gura uscată şi mâinile îi tremurau. Şi le îndesă în buzunare, hotărâtă să nu arate că îi este frică.

În Turn domnea o atmosferă solemnă şi toţi ochii erau îndreptaţi spre Vrăjitorul Neobişnuit. Cu toţii aşteptau. Marcia privi cu atenţie marea purpurie, căutându-l pe Septimus. *Unde se dusese*? Nu se vedea nici urmă de el, ceea ce o scotea din sărite, într-un moment ca acesta, Ucenicul ar trebui să se afle lângă ea. Când toată tevatura asta se va termina, va trebui să discute serios cu el despre atitudinea lui nepăsătoare. Ca să pună capac la toate, nici Alther nu se vedea nicăieri. Marcia era dezamăgită şi îndurerată. Se aşteptase ca Alther să vină lângă ea, dar era evident că nici lui nu îi păsa. Trebuia să facă faţă situaţiei de una singură.

Pe de altă parte, Marcia nu era chiar singură. Alături de ea, *mult prea* aproape, aşa încât să o facă să se simtă ameninţată, se afla Tertius Fumigante. Fantoma venise la scara de argint şi plutea cam la trei palme deasupra treptei, ca să pară mai înalt decât Marcia, care era o femeie înaltă. Marcia coborî privirea şi văzu că marea purpurie se despărţea în două ca să facă loc unei pete verzi. Uşurată, îl urmări cu privirea pe Septimus, care îşi croia drum către ea. Cel puţin, acum ştia unde se află.

Tertius Fumigante privea scena cu un aer satisfăcut.

— Aha, zise el. Acum cred că se apropie de noi însuşi motivul Adunării noastre.

Marcia se încruntă: ce voia să spună Tertius? Cum adică „însuşi motivul”?

Septimus ajunse la piciorul scării de argint şi Marcia îl privi supărată:

— *Unde* ai fost?

Septimus nu voia să discute cu Marcia de faţă cu Tertius Fumigante.

— Vrei să cobori o clipă, te rog? o întrebă.

Era ceva în vocea lui Septimus care o făcu pe Marcia să treacă prin mantia lui Tertius Fumigante fără urmă de şovăială şi să coboare lângă Ucenicul ei.

— Discuţiile neautorizate *nu* sunt permise, zbieră Tertius Fumigante în timp ce Septimus îi şoptea ceva Marciei.

Autorizată sau nu, discuţia îi aduse Marciei exact informaţia pe care îşi dorea să o audă.

— Eşti absolut sigur? îl întrebă în şoaptă pe Septimus.

— Da.

— Ce bine! Eram *aşa* de îngrijorată. Din cauza inelului – Inelul cu Două Feţe. Ştii, nu l-am luat din mâzgă după ce am făcut Recunoaşterea. Pe urmă, după ce am făcut Farmecul de Purificare, l-am căutat, dar nu mai era acolo şi mi-am zis că e mai bine aşa. Uneori m-am gândit totuşi dacă nu cumva inelul l-a reîntregit şi a reuşit să scape.

— Dar nu era decât o băltoacă de mâzgă, zise Septimus. Şi era împrăştiat în toată încăperea. Cum putea să se reîntregească?

— Ei… nu se ştie niciodată. Inelul ăla e un inel puternic. L-a adus înapoi după ce fusese devorat de Mărunţeii din Bulboană. Mă uitam şi

eu să văd dacă apare cumva, dar de la distanţă nu-mi puteam da seama. Arată cu toţii la fel.

— *El* nu arată ca ceilalţi.

— Într-adevăr. Ai dreptate. Pălăria aia oribilă… ar trebui s-o aibă pe cap, nu?

— Cred că da, pufni Septimus.

Marcia se apropie de Tertius Fumigante cu pas dintr-odată mai vioi.

— N-am nevoie de niciun fel de *autorizaţie* ca să discut cu Ucenicul meu, îi spuse scurt.

Tertius Fumigante zâmbi cu îngăduinţă prefăcută:

— Te înşeli, domnişoară Overstrand. Nu mai eşti stăpână aici.

— Zău? răspunse Marcia ridicând din sprâncene, de parcă se amuza dinainte de ceea ce avea să spună fantoma.

— Zău, domnişoară Overstrand. Regulile sunt reguli. Odată ce Adunarea se află în Turnul Vrăjitorilor, suntem – după cum singură ai spus – egali întru totul.

— Eu înţeleg Regulile perfect, domnule Fumigante. Mi se pare că dumneata nu prea le cunoşti. În Turnul Vrăjitorilor nu se află nicio Adunare. De vreme ce ţii atât de mult la procedură, înseamnă că ştii că Adunarea există doar dacă este Completă. Iar aceasta nu e.

— Ba sigur că este.

— Ba nu este.

— Dovedeşte-o!

— Un anume DomDaniel nu se află aici.

Din rândul robelor albastre ale Vrăjitorilor Obişnuiţi se auziră chiote (stăpânite) de bucurie. Tertius Fumigante spumega de furie.

— Şi nici nu va fi, domnule Fumigante. Anul trecut i-am aplicat Farmecul de Purificare. Adunarea nu este Completă – şi nici nu va putea fi vreodată. Prin urmare, îţi sugerez, domnule Fumigante, ca dumneata personal şi toţi aceşti minunaţi Vrăjitori Neobişnuiţi, pe care îmi face o *deosebită* plăcere să îi văd – mulţumesc pentru că v-aţi deranjat să veniţi pe o vreme atât de urâtă – să vă întoarceţi la sălaşurile voastre şi să vă găsiţi preocupări mai interesante pentru restul serii. Noapte bună tuturor.

În faţa Turnului Vrăjitorilor, o siluetă subţire, îmbrăcată într-o uniformă nou-nouţă de scrib, stătea lângă cuşca dragonului, adăpostindu-se de ploaie. Ţinea în braţe o splendidă urnă de lapislazuli împodobită cu brâie de aur. Urna era aproape tot atât de înaltă cât el. Mai era şi îngrozitor de grea şi Merrin simţea că muşchii braţelor îi iau foc, dar nu îndrăznea să o pună jos, de teamă că nu o va mai putea ridica din nou. Se simţea rău şi era furios. Nu era nici pe departe ceea ce îşi închipuise a fi – după cum îi promisese Tertius Fumigante – un rol strategic în întunecarea destinului acelui Septimus Heap.

În timp ce ploaia i se prelingea din păr pe obraji, Merrin îşi dădu seama că nu mai poate ţine în braţe urna, aşa că se hotărî să o lase acolo şi să plece. Traversa curtea clătinându-se, cu urna în

braţe, când o voce pe care şi-ar fi dorit să n-o fi cunoscut vreodată îl făcu să înţepenească:

— Dă-te *deoparte* din calea mea, Ucenicule. De *câte* ori trebuie să-ţi spun, *băiete*?

De spaimă, Merrin scăpă urna, care îi căzu pe picior.

— Auuu! urlă el.

Îşi apucă laba piciorului ca să-şi mai aline durerea şi se uită înspăimântat în jur, să vadă de unde venea vocea aceea terifiantă care aparţinea trecutului. Încet, fără grabă, stăpânul vocii fără trup începu să apară. Merrin scoase un ţipăt de spaimă. Nu îi venea să îşi creadă ochilor: pălăria cilindrică, neagră… ochii mici ca de porc… îşi zicea că e bolnav şi că visele lui cele mai urâte deveniseră realitate. *DomDaniel se întorsese după el*

Merrin îşi înfundă repede mâinile în buzunare. Nu voia ca fostul lui stăpân să vadă Inelul cu Două Feţe.

— Scoate mâinile din buzunare şi stai drept, mârâi fantoma. Arăţi jalnic.

După care, spre marea uşurare a lui Merrin, DomDaniel îşi continuă drumul spre Turnul Vrăjitorilor; plutea legănându-se, nesigur pe el, dar reuşi să urce treptele de marmură. Când ajunse sus, Merrin văzu cum uşile de argint se deschid şi lumina din Sala Mare inundă scara. Chiar şi de acolo unde stătea, auzi exclamaţiile de surpriză venind dinăuntru. Văzu cum uşile se închid încet şi zâmbi în sinea lui. Nu şi-ar fi dorit

să fie în pielea lui Septimus Heap acum. Nu, nu, pentru *nimic* în lume.

În buzunar găsi o punguţă cu bănuţi – plata în avans pentru prima săptămână de lucru în Scriptoriu. Asta avu darul să îl mai înveselească; bănuţii îi ajungeau ca să cumpere treizeci şi nouă de şerpi de lemn-dulce de la Madam Pralină. Gândindu-se la bomboneria primitoare şi la zâmbetul blând cu care Madam Pralină îl privise atunci când alesese primul lucru dulce din viaţa lui, Merrin se simţi cuprins de bucurie. De ce să stea acolo unde nu era dorit?

Pe de altă parte, Merrin nu avea destul curaj cât să nu-i dea ascultare lui Tertius Fumigante; cu preţul unui efort uriaş, ridică urna şi o cără sus pe trepte. Cum stătea în capul scării, tremurând de frig şi de efort, şi se întreba cum să pună urna jos fără să se lovească din nou la picior, două personaje magice, înalte şi înveşmântate în zale, se desprinseră din umbrele de lângă uşi. Mişcându-se ca unul, îşi scoaseră pumnalele, făcură un pas înainte şi îndreptară spre gâtul lui pumnalele ascuţite în care se reflecta lumina purpurie a Turnului Vrăjitorilor. Îngrozit, Merrin uită că îl durea piciorul. Dădu drumul urnei, care se izbi de marmură cu un pocnet puternic, şi o luă la fugă. Gardienii Urnei se traseră înapoi şi se topiră în penumbra uşilor.

Merrin nu se uită înapoi. Coborî treptele câte două odată şi traversă Curtea în goana mare, şi când paşii lui treziră ecourile de sub Marele Arc

se opri. Scoase din buzunar ceva ce semăna cu o minge de tenis foarte uzată.

— Potaie, i se adresă el mingii, arată-mi cel mai scurt drum către bomboneria lui Madam Pralină.

Mingea de urmărire sări încet pe loc de câteva ori, parcă se gândea, după care ţâşni la stânga, pe Scurtătura Pungaşilor şi apoi imediat la dreapta, pe gangul Ruperea Gâtului. Până la bombonerie erau trei mile, pe care Merrin le străbătu în goană, dar nu îi păsa. Alergă după minge prin tuneluri luminate cu făclii, traversă poduri înalte de cărămidă şi nenumărate grădini de zarzavat până când, sleit de puteri, pierdu urma mingii tocmai când se afla pe o ulicioară îngustă şi întunecoasă. Din fericire pentru el, ulicioara ducea drept la bombonerie şi când sosi, cu limba de un cot, abia trăgându-şi răsuflarea, Potaia îl aştepta în faţa prăvăliei, ţopăind de nerăbdare.

Merrin prinse mingea, o îndesă în buzunar şi se năpusti în prăvălie. Va avea nevoie de o căruţă de şerpi de lemn-dulce ca să-i treacă spaima după ce îşi revăzuse fostul stăpân. Poate şi nişte viermişori de zahăr. Ah, da, şi rahat, o cutie întreagă.

Fantoma lui DomDaniel se distra de minune. Nici nu mai ştia de când nu mai fusese într-un loc interesant. Pierderea Inelului cu Două Feţe îl scosese din starea de amorţire în care se aflaseră el şi fantoma lui după ce Marcia făcuse

Recunoaşterea. Convocarea la Adunare fusese atât de puternică încât fantoma lui fusese în cele din urmă eliberată. Era poate cam nesigură pe ea, dar în sfârşit ieşise în lume.

STAREA DE ASEDIU

DomDaniel gusta îndeosebi efectul dramatic al intrării lui în Turn. Expresia care se zugrăvise pe faţa acelei femei îngrozitoare – oare cum o chema? Maţe-de-pisică? Mătreaţă-pe-chelie? – merita îndelunga aşteptare. Pe lângă asta, îi părea bine să îl revadă pe amicul Fumigante. Mai erau şi alţii pe care îi recunoştea: băiatul ăla slăbănog, care avea pe deget un Inel cu Dragon, un Ucenic, fără îndoială. Parcă îl mai întâlnise undeva… oare cum îl chema…? Uf, memoria îl lăsase de tot. Parcă l-o ştersese cineva. Nu era drept! Dar… ce? Ce era asta? Cineva îi pronunţa numele?

Într-adevăr, Marcia Overstrand îi pronunţa numele.

— DomDaniel! Nu se poate! *Nu* cred. Este absolut *imposibil* Tertius Fumigante jubila:

— E limpede, domnişoară Overstrand, că este perfect posibil. Adunarea este Completă acum.

Încântat că toate privirile erau întoarse către el, DomDaniel făcu o plecăciune teatrală şi, uitând că e fantomă, încercă să îşi scoată pălăria cilindrică, dar mâna lui de fantomă trecu prin ea. Puţin încurcat, se îndreptă de spate şi porni drept spre centrul acţiunii, adică spre Septimus şi

Marcia, care, urcaţi pe primele trepte, priveau cum mulţimea se desparte ca să îi facă loc. DomDaniel îi salută cu o nouă plecăciune, amintindu-şi să nu se atingă de pălărie. Marcia răspunse zâmbetului onctuos cu o uitătură fioroasă.

Tertius Fumigante începu să vorbească.

— Adunarea aceasta a fost convocată cu prilejul memorabil al Tragerii la Sorţi pentru cea de-a douăzeci şi una Expediţie în care va fi trimis Ucenicul.

Se auziră exclamaţii ale fantomelor adunate în sală – dar cel mai tare strigară cei nouăsprezece Vrăjitori Neobişnuiţi ai căror Ucenici plecaseră în Expediţie şi nu se mai întorseseră.

— E ridicol, îi tăie Marcia vorba.

— În locul dumitale, eu n-aş numi această Adunare *ridicolă*, domnişoară Overstrand.

Mulţimea de fantome scoase murmure aprobative şi Marcia îşi dădu seama că trebuie să procedeze cu mare grijă.

— Te prefaci că nu mă înţelegi, domnule Fumigante. Eu spuneam că *ideea* de a-l pune pe Septimus să facă Tragerea la Sorţi pentru Expediţie este ridicolă. Acest lucru – până şi *dumneata* trebuie să ştii, domnule Fumigante – nu se întâmplă decât în ultima oră a Uceniciei. Septimus Heap, Ucenicul meu, este de-abia la începutul celui de-al treilea an. Prin urmare, *nu* este eligibil pentru Tragerea la Sorţi.

Tertius Fumigante râse.

— Faptul că Tragerea are loc la sfârşitul Uceniciei este doar o chestiune de tradiţie. Tragerea la Sorţi poate fi cerută în orice moment.

Apoi strigă cu voce puternică parola care deschidea uşile. Vrăjitorii Obişnuiţi gemură. *Nimeni* nu strigase vreodată parola în Turnul Vrăjitorilor – se considera că aduce ghinion şi că e o grosolănie de neacceptat. Uşile nu aveau sensibilităţile Vrăjitorilor, aşa că se deschiseră supuse, dând la iveală – spre uimirea lui Tertius Fumigante – Urna rămasă pe treapta de sus, ca un musafir care întârzie la o petrecere. Vrăjitorii Obişnuiţi mai tineri bufniră în râs.

Ce căuta Urna acolo, abandonată pe scară? se întreba înfuriată Fantoma Catacombelor. Şi *unde* era idiotul de scrib?

Tertius Fumigante coborî treptele dintr-un singur salt – o performanţă atletică pe care nu ar fi cutezat să o încerce pe vremea când era Viu. Trecu printre fantomele adunate şi se proţăpi în mijlocul sălii.

— Ei, tu de colo! strigă el către Hildegarde, care era cea mai aproape de uşă. Adu Urna înăuntru!

— Mai încet, Fumigante, spuse Marcia. Ai uitat ceva: o *voce între altele*. O fi vocea ta puternică, dar e numai *una*. Cum rămâne cu *celelalte*? Ce are Adunarea de spus?

Tertius Fumigante oftă sonor şi se adresă fără niciun chef celor adunaţi în Sala Mare.

— Voi, Fantomele adunate aici, doriţi ca Urna să fie adusă înăuntru?

Cele peste şapte sute cincizeci de fantome nu plecaseră de la căldura căminelor pe o vreme furtunoasă – singurul fel de vreme care le displace fantomelor – doar ca să piardă vremea. Au fost doar douăzeci şi unu de voturi împotrivă: cei nouăsprezece Vrăjitori Neobişnuiţi ai căror Ucenici plecaseră în Expediţie, plus Alther Mella şi Marcia. Majoritatea zdrobitoare votă pentru aducerea Urnei înăuntru.

Pardoseala se ilumină chiar sub picioarele lui Tertius Fumigante, care se grăbi să se dea înapoi, şi un cerc mare, albastru, cu un „E” în centru, apăru în faţa lor. Cerându-i scuze Marciei din priviri, Hildegarde aşează Urna în cerc.

Urna de lapislazuli era cu adevărat frumoasă, înaltă şi elegantă. Piatra sclipea în lumina lumânărilor şi brâiele de aur luceau potolit, la fel ca dopul mare de aur cu care era acoperită Urna. Marcia se cutremură când îşi aduse aminte că şi ea scosese dopul de aur în ultima ei zi de Ucenicie pe lângă Alther Mella. Tot viitorul ei era brusc pus în cumpănă. Cât de bucuroasă fusese când scosese din Urnă o simplă pietricică de lapislazuli, fără niciun „E” de aur, care ar fi trimis-o departe, de unde nu s-ar mai fi întors niciodată.

— Ei, băiete, zise Tertius Fumigante cu ochii ţintă la Septimus. A venit vremea să faci Tragerea la Sorţi. Vino încoace.

— Nu! zise Marcia şi îl luă protector pe după

umeri. Nu-l voi lăsa pe Septimus să facă Tragerea la Sorţi.

— Ceea ce îl laşi sau nu să facă nu prea are însemnătate, o anunţă Tertius Fumigante. Fiecare dintre noi este – după cum singură ai spus – doar o voce între multe altele. Totuşi, fiindcă eu sunt acela care a convocat Adunarea, voi pune chestiunea la vot, dacă doreşti.

Marcia dorea, desigur, măcar că nu trăgea nădejde ca votul să fie în favoarea ei.

Tertius Fumigante se adresă mulţimii de fantome:

— Voi, fantomele adunate aici, doriţi ca Ucenicul să facă Tragerea la Sorţi?

Din nou, o majoritate covârşitoare votă pentru, şi din nou cei douăzeci şi unu se opuseră. Septimus trebuia să facă Tragerea la Sorţi.

— Am s-o fac, îi spuse el Marciei. Probabil că nici n-o să scot Piatra Expediţiei, dar, oricum, n-o să mai fiu nevoit să repet Tragerea la sfârşitul Uceniciei, aşa cum ai făcut tu.

— Nu, Septimus, repetă Marcia. Nu şi iar *nu*. E ceva care nu-mi place în toată povestea asta.

— N-o să păţesc nimic, o asigură Septimus. Oricum, altfel nu scăpăm de „invitaţi”.

Fără să mai aştepte răspunsul Marciei, Septimus se afundă în marea de fantome, care se dădură în lături cu respect. Când Septimus era aproape de Urnă, o fantomă cu o jumătate a feţei şiroind de sânge îi bară drumul cu braţul. Septimus se opri, nevrând să treacă prin ea.

— Ucenicule, îi şopti fantoma însângerată, mă tem că nu vei scăpa de această Expediţie. Dar ascultă-mă: când ai tras Piatra, fă ce ştii şi scapă de Gardieni şi atunci ai scăpat de cea mai mare Primejdie. Îţi doresc numai bine.

Fantoma lăsă jos braţul, ca să îi dea voie lui Septimus să treacă.

— Aha, făcu Septimus, care începea să îşi dea seama că nu era dejoacă. Hm… mulţumesc.

— Nu trebuia să îi spui, Maurice, zise fantoma de alături.

Septimus îşi continuă drumul spre Urnă, dar cu mult mai puţină convingere.

Maurice McMohan – Vrăjitor Neobişnuit cu trei sute de ani în urmă, care pierduse un Ucenic mult iubit fiindcă acesta plecase în Expediţie – ridică din umeri.

— De ce nu? răspunse el. Prea sunt multe secrete pe aici. Eu i-aş fi spus Ucenicului meu dacă aş fi ştiut la vremea aceea. Să îi dăm băiatului o şansă, să arate ce poate.

— Pe capul tău să cadă, îi răspunse vecinul. Oh, scuze, Maurice. Nu asta am vrut să spun.

Maurice McMohan fusese ucis de un sfeşnic căzut de pe un pervaz aflat la etajul al optsprezecelea al Turnului Vrăjitorilor şi avea o gaură în formă de sfeşnic în vârful capului.

În timp ce Septimus trecea printre fantomele acum tăcute, Alther i se alătură şi îi povesti cât putu de multe despre Expediţie, căci Alther ştia ce avea să se întâmple dacă Septimus scotea Piatra

Expediţiei. Din *acta* clipă nu mai era vreme de vorbit.

Pe zidurile Turnului, unde erau de obicei înfăţişate momente istorice înălţătoare, apărură scene în care alţi Ucenici plecau în Expediţie. Orice, numai înălţătoare nu puteau fi numite aceste scene. Cu ochii în lacrimi, Ucenicul pleca, escortat de Tertius Fumigante şi de şapte Gardieni înarmaţi până în dinţi. Unii Ucenici plecau cu capul sus, pe când alţii plângeau cu sughiţuri, iar o fată, uitând din cauza emoţiei că Tertius Fumigante este o fantomă, încercă să îi dea un pumn în nas, stârnind zâmbetele ironice ale unora. Dar văzând aceste scene, multe din fantome îşi aduseră aminte ce înseamnă cu adevărat plecarea unui Ucenic în Expediţie şi regretară că votaseră pentru Tragerea la Sorţi. Acum era însă prea târziu ca să se mai răzgândească.

Alther rămase în urmă şi, însoţit de un cor de şoapte înfrigurate, Septimus ajunse lângă Urnă. Cu toţii erau cu sufletele la gură. Septimus privi Urna, care era aproape la fel de înaltă ca el, şi i se păru că aceasta îi întoarce privirea. Şovăi, aducându-şi aminte de vorbele Marciei. Într-adevăr, era ceva… ceva întunecat chiar lângă el. Nu, nu lângă el. Acel ceva întunecat se afla chiar în Urnă.

Tertius Fumigante îşi pierduse răbdarea.

— Fă Tragerea la Sorţi, îi ordonă el.

Septimus rămase nemişcat.

— Eşti surd, băiete? se răsti Tertius

Fumigante la el. *Fă Tragerea*!

Septimus întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să scoată dopul Urnei, dar în schimb ridică mâna dreaptă şi descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul – simbolul clasic ce însoţeşte un Farmec de Vedere de nivel avansat, care îţi permite să vezi prin metale preţioase şi pietre.

— Trişezi! ţipă Tertius Fumigante. Încerci să vezi ce se află în Urnă. *Vrei să ne tragi pe sfoară*!

— Nu *eu* sunt cel care vrea să înşele, zise Septimus şi vocea i se auzi clar în toate colţurile sălii, de toţi cei prezenţi, care amuţiseră. Nu *eu* am băgat o Creatură în Urnă, ca să îmi pună Piatra Expediţiei în mână.

Tertius Fumigante se bâlbâia de furie.

— Cu... cum îndrăzneşti? Îţi voi da o ultimă şansă ca să te salvezi. Scoate dopul *şi*... *trage*... *la*... *Sorţi*!

— Nu vreau.

— Ba să *vrei*! urlă Tertius Fumigante, gata să explodeze.

— *Nu* va trage la Sorţi, veni şi vocea Marciei de lângă Ucenicul ei.

— Vrei să spui că tu şi Ucenicul tău refuzaţi să vă supuneţi Regulamentului Adunării? întrebă Tertius rar, căci nu îi venea să creadă.

— Îţi spun că Ucenicul meu nu va trage la Sorţi. Dacă asta înseamnă că nu ne supunem Regulamentului Adunării, atunci aşa să fie, răspunse Marcia.

Toţi cei de faţă începură să şuşotească. Oare

se mai întâmplase vreodată aşa ceva? Nimeni nu îşi aducea aminte. Mulţi erau de partea Marciei, dar un grup de fantome care ţineau cu dinţii de Regulament erau scandalizate. Şuşotelile se transformară într-o zarvă generală.

— Linişte! urlă Tertius Fumigante şi îl privi înveninat pe Septimus. Îţi mai dau o dată posibilitatea de a accepta

Regulamentul Adunării, altminteri vei suporta consecinţele, zise el. Fă Tragerea la Sorţi!

Septimus simţi că voinţa îi slăbeşte. Poate că ar trebui să tragă la Sorţi. Oare primejduia viaţa altora dacă refuza? Atunci simţi pe umăr mâna Marciei şi o auzi şoptind:

— Nu. Să *nu* tragi la Sorţi.

— Nu, îi răspunse el lui Tertius. Nu voi trage la Sorţi.

Pe faţa lui Tertius Fumigante se citi întâi uimirea, urmată imediat de furie.

— Atunci nu îmi dai de ales decât să pun Turnul Vrăjitorilor în stare de Asediu până când vei accepta Regulamentul Adunării, strigă el.

Ochii Marciei aruncară flăcări verzi.

— Să nu cutezi, îi spuse lui Tertius, şi vocea îi tremura de indignare.

Acestuia i se păru că vocea îi tremură de frică şi râse cu poftă.

— Ba *voi cuteza*, zise şi începu să recite repede, cu furie.

Auzind torentul de vorbe, Vrăjitorii Obişnuiţi scoaseră strigăte de groază.

— Repede, Septimus, îi şopti Marcia. Trebuie să ieşi de aici. Ia-o prin Tunelurile de Gheaţă, ştii drumul. Pleacă din Castel.

Du-te la mătuşa Zelda sau la fraţii tăi din Pădure. Când va trece primejdia voi veni şi te voi găsi, oriunde te vei afla. *Promit*.

— Dar…

— Septimus, e nevoie doar de două minute şi patruzeci şi nouă de secunde ca să instituie starea de Asediu. Pleacă!

— Trebuie să pleci! zise şi Alther, apărut pe neaşteptate în spatele lui. Acum!

Marcia stinse toate lumânările şi unii din Vrăjitorii mai slabi de înger începură să ţipe. Sala Mare se cufundă în întuneric şi singura lumină venea de la imaginile întristătoare care se perindau pe ziduri, dar Tertius Fumigante nici măcar nu băgă de seamă. Deja spusese jumătate din Descântecul de Asediu şi nu avea de gând să se oprească. Vocea lui urca şi cobora, iar vechile cuvinte magice umpleau Turnul Vrăjitorilor, dând fiori celor Vii şi chiar şi unora din cei Morţi.

Jenna îl prinse de mână pe Septimus şi îl trase după ea în mulţimea de fantome. Multe se dădură înapoi, ca să le deschidă calea, dar cele mai multe nu se mişcară, aşa că trecură prin ele, neluând în seamă vaietele care oricum erau înecate de vocea bubuitoare a lui Tertius Fumigante. Septimus alerga acum; auzea în spate dupăitul labelor lui Ulir, iar după Ulir venea Beetle, ştia sigur, fiindcă simţea mirosul uleiului

de păr cu lămâiţă pe care Beetle se apucase să îl folosească de la o vreme, în mod cu totul inexplicabil.

Când ajunseră la şirul de Vrăjitori Obişnuiţi în Viaţă, zeci de mâini binevoitoare le îndreptară paşii spre dulapul cu mături. Dulapul era plin ochi cu Vrăjitori, dar li se făcu loc îndată, şi încă şi mai repede pentru Ulir. La lumina inelului cu dragon, Septimus găsi uşor butonul care deschidea uşa secretă spre Tunelurile de Gheaţă. Când împinse uşa se miră să o vadă pe Hildegarde lângă el. Ea îi puse ceva în palmă şi îi spuse:

— Ia Amuleta mea Ocrotitoare.

— Mulţumesc, murmură Septimus, băgă amuleta în buzunar şi ieşi fuga pe uşă, urmat îndeaproape de Jenna, Ulir şi Beetle. Chiar în clipa în care aerul îngheţat din Tuneluri îi izbi în faţă, Tertius Fumigante urlă triumfător:

— Asediu/

Pe dată, uşa din spatele lor se închise şi auziră hârâitul Zăvorului; în acelaşi timp, cei adunaţi în Sala Mare auzeau cum barele uriaşe de fier ferecau uşile Turnului. Erau prizonieri! Toate luminile magice se stinseră, nu se mai auzi niciun sunet. Cineva scoase un ţipăt de groază, repede înăbuşit.

Asediul începuse.

Beetle era *în elementul* lui; ştia foarte bine ce are de făcut.

Scoase cremenea şi amnarul şi aprinse lampa pe care o folosea întotdeauna în Tunelurile de Gheaţă. La lumina albăstruie văzură o scară tăiată în gheaţă, care părea că se prăvăleşte într-un abis întunecos. Beetle şi Septimus, care mai coborâseră pe aici, porniră în jos pe trepte, dar Jenna şi Ulir se traseră înapoi.

— Unde duc treptele? întrebă Jenna.

FUGARII

Deşi îi povestise atât de multe despre Tunelurile de Gheaţă, Septimus uitase că ea nu fusese de fapt niciodată acolo. Adevărul este că, la început, fusese greu să o convingă că aceste tuneluri există şi, ori de câte ori îi vorbea despre ele, i se părea că Jenna nu prea îi dă crezare. Chiar acum, când îi întinse mâna, văzu pe faţa ei uimirea descoperirii.

Jenna îl prinse de mână şi păşi, urmată de Ulir, pe treptele acoperite de chiciură, din care cauză nu erau atât de alunecoase pe cât se temuse ea. Ajunşi jos, trecură pe sub o arcadă înaltă, ascuţită, unde în mod obişnuit făcea de gardă fantoma unui bătrân Vrăjitor Neobişnuit, dar care se afla acum sus, în Turn. Bucuros că nu are de dat explicaţii fantomei – care era convinsă că Septimus nu este cel mai isteţ dintre Ucenici, ceea ce îl scotea din sărite – Septimus trecu pe sub arcadă şi intră după Beetle în tunelul care pleca de la Turnul Vrăjitorilor. Lampa albastră purtată de Beetle lumina pereţii acoperiţi de milioane şi milioane de cristale de gheaţă. O auzi pe Jenna

scoţând o exclamaţie de uimire.

— Ţi-am spus că e o privelişte de necrezut.

— Nu mi-aş fi închipuit *aşa* ceva. Atâta gheaţă… Ce ciudat. Plus că e un frig… simt că *îngheţ*.

Privind la respiraţiile lor care rămâneau suspendate ca nişte norişori albi în aerul îngheţat, Jenna se gândea că niciodată în viaţa ei nu îi mai fusese atât de frig. Adevărul e că îi fusese, dar nu îşi mai amintea.

Nu după multă vreme, Jenna simţi că i se face pielea de găină, şi nu doar din cauza frigului din Tunelurile de Gheaţă: era sigură că aude un vaiet slab, venind de undeva, de departe. Ba mai mult, la lumina albăstruie a lămpii lui Beetle, feţele lor păreau vineţii, ochii întunecaţi şi privirile rătăcite.

— Ulir, şopti ea. *Komme*, Ulir. Îşi trecu degetele prin blana aspră şi caldă a panterei, care era ridicată pe şira spinării. Pantera era la pândă, aştepta ceva. Şi pe unde ieşim? îl întrebă ea pe Septimus.

— Un pic de răbdare, Jen.

Septimus scoase fluierul de argint din cingătoarea lui de Ucenic, îl duse la gură şi suflă. Nu se auzi niciun sunet. Atunci suflă din nou, dar nici de data asta nu se auzi nimic.

— Ai grijă, Sep, îl sfătui Beetle. Nu trebuie să sufli decât o dată, ca să n-o sperii. Sania Turnului Vrăjitorilor e cam nevricoasă. Am auzit că, dacă sufli prea tare, se sperie şi fuge te miri unde.

— Dar fluierul e stricat, protestă Septimus.

— Nu, Sep. Tu nu-l poţi *auzi*. Numai sania aude sunetul fluierului. De fapt, *dacă* l-ai auzi, ar însemna că fluierul e stricat. Înţelegi?

— Nu chiar, dar…

— Şşşt, făcu Beetle. Aţi auzit?

— Nu. Ce?

— Uf, fir-ar să fie.

Vaietul nu mai era atât de stins sau de îndepărtat. De fapt, cu fiecare clipă se apropia şi se auzea mai tare.

— Asta mai lipsea! E Hilda Bocitoarea. Nu credeam că vine pe aici.

— Hilda Bocitoarea? repetă Jenna şi o strânse tare pe Ulir de ceafă.

Muşchii panterei se încordaseră şi animalul era gata să o rupă la fugă.

— Da, e o Fantasmă a Gheţii. Repede, ascundeţi-vă sub arcadă şi, orice ar fi, *nu respiraţi atunci când trece*. Aţi înţeles?

Din tunel veni un curent îngheţat, care spulberă promoroaca de pe pereţi şi umplu aerul de o ceaţă groasă, alburie. Cu toţii se repeziră să se adăpostească sub arcadă. Vaietul ascuţit al Bocitoarei umplu tunelul. Ulir urlă şi ea, dar Jenna puse repede palmele peste urechile sensibile ale panterei. Un vârtej de aer îngheţat trecu glonţ pe lângă ei şi Jennei i se păru că ceva o trage la fundul unei ape ca gheaţa. Se întoarse instinctiv cu spatele, închise ochii şi se ţinu de nas în timp ce vaietul, acum atât de puternic încât îţi spărgea urechile, umplea tunelul. Veni şi se duse.

Fantasma Gheţii trecu precum o corabie purtată de furtună şi se afundă în alte şi alte tuneluri, aşa cum făcea de sute de ani.

Jenna, Ulir, Beetle şi Septimus ieşiră de sub arcadă.

— A fost oribil, şopti Jenna.

— Hi, Hilda nu face niciun rău, spuse Beetle făcând pe curajosul. Într-adevăr, la început te sperii, dar cu vremea te obişnuieşti. Ah, uite că a venit.

Beetle lumină tunelul cu lampa şi ceva mai încolo văzură o sclipire aurie care venea spre ei. Era sania Turnului Vrăjitorilor, care aluneca fără zgomot pe gheaţă. Când ajunse lângă ei, se răsuci pe tălpigele aurite cu un fâşâit uşor şi se lipi de genunchiul lui Septimus, asemenea unui căţel credincios.

— Ce *frumoasă* e, se extazie Jenna, căreia începuseră să îi placă obiectele lucrate în aur.

— Nu-i aşa? se umflă Septimus în pene, apucând sfoara purpurie. E sania mea, adică… ea mea cât timp sunt Ucenic. Cine ştie câtă vreme?

— Hai, nu fi caraghios. O să fii Ucenic până când o să te plictiseşti, zise Jenna, căreia îi revenise cheful de vorbă după ce văzuse sania.

— Nu se ştie niciodată cât durează ceva, zise Beetle şi se înnegură la faţă.

Se gândea cât de mult îi va lipsi sania de Inspector, cam paradită, ce-i drept, dar atât de dragă lui. Dar încă şi mai mult avea să ducă dorul dublelor răsuciri din viteză.

— Vai, Beetle, iartă-mă, zise Jenna. N-am vrut să…

— Nu-i nimic.

— Ce s-a întâmplat? se miră Septimus.

— Nimic. Îţi spun eu mai încolo, îi răspunse Beetle supărat. Hai, Sep, ai de gând să ne duci cu sania sau să stai cu ochii la ea?

— Nu te grăbi. O să mergem cu sania, bineînţeles.

Septimus se aşează cu grijă în partea din faţă; nu s-ar fi mirat ca sania să o ia din loc ca din puşcă. Dar sania aşteptă cuminte cât timp Jenna îi explică lui Beetle că ea va sta la spate, ca să se asigure că Ulir vine după ei. Nici vorbă să o pună şi pe Ulir pe sanie – de-abia încăpeau ei trei.

Sania astfel încărcată o porni încet prin tunel, urmată de panteră. Nu mult după aceea aluneca, sau mai bine zis se târa, pe o pantă despre care Septimus credea că e foarte periculoasă.

— Să ştii că nu e *ilegal* să depăşeşti viteza melcului, zise Beetle, care nu se putea obişnui cu rolul de pasager.

— Ai răbdare, Beetle. Să mă obişnuiesc, zise Septimus cam înţepat, conştient de părerea lui Beetle despre îndemânarea lui la condus sania.

După ce coborâră panta, Septimus luă cu mare atenţie două curbe uşoare, urcă tot cu viteza melcului o pantă lină şi înaintă încetişor pe o bucată dreaptă de tunel, cu cea mai netedă gheaţă pe care o văzuse Beetle vreodată. Beetle oftă cât putu de tare şi încercă să nu se gândească la

viteza nebunească la care ar fi ajuns el cu sania Vrăjitorilor pe o gheaţă atât de perfectă.

Se apropiau de o bifurcaţie şi Septimus întrebă:

— Hei, Beetle, pe unde o luăm?

— Depinde unde mergem, răspunse Beetle cam în doi peri.

— Afară din Castel, răspunse Septimus. Aşa cum ne-a sfătuit Marcia, numai că nu mergem nici în Pădure, nici la Mătuşa Zelda. Mergem să-i găsim pe Nik şi Snorri, nu-i aşa, Jen?

— Mai… întâi… trebuie să… se bâlbâi Jenna.

Nici Beetle, nici Septimus nu o auziră.

— Vasăzică, pe unde vrei să ieşi? întrebă Beetle cam repezit. Hotărăşte-te odată.

— Beetle, ce-i cu tine? se miră Septimus. Eşti ca un urs când îl dor dinţii.

— Mda, poate fiindcă tu conduci sania de parcă ai fi o băbuţă care vine de la piaţă cu căruciorul plin de cumpărături, se răsti Beetle la el.

— Ba *deloc*. Ia mai taci, Beetle.

— Sep, ai grijă cum vorbeşti, zise Jenna. Beetle e supărat rău de tot. Jillie Djinn l-a dat afară astăzi după-amiază.

— *Cum*? făcu Septimus, îngrozit. Nu pot să *cred*. Nu, nu se poate. De ce-ar fi făcut ceva atât de prostesc?

— Aşa e. Şi totuşi, l-a concediat. Ce scorpie!

— De ce nu mi-ai spus mai înainte? întrebă Septimus.

Beetle ridică din umeri.

— Nu vrea să vorbească despre asta, zise Jenna.

— Da, e de înţeles. Îmi pare foarte rău, Beetle, să ştii.

— Nu-i nimic, mormăi Beetle. Hai să mergem.

Jenna oftă. Aşteptase cu teamă acest moment.

— Hm… ştii, Sep… harta…

— Ah, da. Trebuie să ne ducem să o luăm de la Palat, aşa-i?

— Nu, spuse Jenna pe un ton jalnic. E ceva ce nu ştii…

La vreo jumătate de oră după aceea, în pivniţele cufundate în linişte, cu pereţii văruiţi, ale Scriptoriului, Ephaniah Gheb stătea de vorbă cu al doilea grup de musafiri neaşteptaţi din ziua aceea. Îi făcuse plăcere să îi revadă pe Beetle şi pe Prinţesă; cât despre tânărul Ucenic Neobişnuit, îşi dorise să-l cunoască din prima zi când venise la Turnul Vrăjitorilor. Dar pantera… pantera fusese un şoc pentru el, un şoc urât de tot.

Ephaniah avea mult mai multe în comun cu şobolanii decât s-ar fi zis la prima vedere. Morwenna făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să îi dea o înfăţişare cât mai omenească, dar, în străfundul lui, Ephaniah era şobolan, iar Ulir îl mirosise. Acum, că nu mai erau atât de diferiţi ca mărime, Ulir tânjea să se măsoare cu şobolanul uriaş. Din nefericire pentru ea, Ulir era un animal credincios şi, după ce Jenna îi poruncise „Nu, Ulir. Nu/”, se întinsese pe jos la picioarele ei, cu o

expresie neconsolată. Vârful roşcat al cozii ei nu avea însă astâmpăr, iar ochii verzi rămăseseră aţintiţi asupra lui Ephaniah Gheb.

Acesta, conştient că era urmărit de cea mai mare pisică pe care avusese ghinionul să o întâlnească în viaţa lui, făcea mari eforturi să se concentreze, în timp ce toţi ceilalţi erau adunaţi în jurul mesei şi priveau la grămăjoara de confetti care fusese odată harta lui Snorri.

— Farmecul de Căutare n-a fost de niciun folos, spunea Septimus mâhnit. Nu văd nicăieri bucata lipsă.

— Eşti sigur? întrebă Jenna.

— Bineînţeles. Întotdeauna văd cu ochii minţii locul unde se află obiectul căutat. Chiar săptămâna trecută am făcut un Farmec de Căutare şi mi-am găsit una din şosete în ibricul de cafea. Când mi-a venit în minte imaginea şosetei mele plutind în cafea nu mi-a venit să cred, dar când m-am uitat, era într-adevăr acolo. Farmecele mele de Căutare dau întotdeauna rezultate, Jen. Să fii sigură.

— Ştii, oftă Jenna. Speram… de fapt, eram *sigură* că o vei găsi. Ephaniah luă hârtia şi tocul şi scrise o întrebare: *Până unde bate Farmecul tău de Căutare*?

Septimus luă tocul şi dădu să scrie răspunsul, dar Jenna îl opri.

— Domnul Gheb aude foarte bine, Sep. Nu poarte vorbi, asta-i altceva.

— Da, zise Septimus stânjenit. Îmi cer scuze.

Eram cu gândul aiurea.

Ephaniah Gheb puse un cartonaş cu colţul îndoit în faţa lui Septimus: nu e nimic, mulţi fac această greşeală.

Septimus zâmbi şi Ephaniah îi răspunse clipind din ochi şi mustăcind pe sub eşarfa de mătase albă.

— Cam o milă, îl lămuri Septimus.

Ar ajunge în toate locurile în care vă aflaţi când aveaţi harta la voi?

— Da, fără nicio îndoială.

Atunci, se pare că bucata de hârtie s-a pierdut Poate a luat-o o pasăre care îşi clădea cuibul. Sau poate vântul a dus-o în Râu. Cine ştie?

— Ephaniah, i se adresă Jenna, crezi că poţi reuni harta *fără* bucata aceea? Cel puţin am avea o mare parte din ea.

O Reunire incompletă ar da naştere la multă căldura. S-ar putea ca celelalte bucăţi să fa ioc.

— Merită să riscăm, spuse Jenna şi aruncă o privire către Septimus şi Beetle, care încuviinţară din cap.

Ephaniah zâmbi cu ochii şi făcu o mică plecăciune în faţa Jennei – îi plăceau provocările.

Am învelit deja fiecare bucată de hârtie cu uid de lipire şi am pus din plin pe margini. Acum voi alege Amuletele.

Scoase dopul unei butelci mari de sticlă. Înăuntru erau o mulţime de discuri cu dungi galbene şi negre, pe care Jenna le recunoscu imediat: erau Amulete.

Daţi-vă mult înapoi, vă rog.

Se duseră în pragul uşii, de unde puteau vedea totul. Scribul Restaurator luă o Amuletă în fiecare mână şi, ţinând-o cu unghiile lungi ale arătătorului şi degetului mare, le plimbă pe deasupra fiecărei bucăţele de hârtie. O ceaţă deasă, gălbuie, apăru deasupra mesei şi se lăsă peste bucăţelele de hârtie, acoperindu-le cu totul. Apoi, ca şi cum dirija o orchestră nevăzută, Ephaniah ridică braţele, îşi desfăcu degetele lungi, ca nişte gheare, şi ţinu palmele deasupra mesei. Amuletele coborâri încet, ca doi bondari trândavi, şi începură să se învârtească în sensuri opuse deasupra ceţii, în timp ce Ephaniah făcea mişcări lente, ca şi cum aduna ceva. Simţiră în nări mirosul de hârtie încinsă şi Jenna închise ochii: dacă harta lua foc, nu voia să o vadă arzând.

Deodată, Ephaniah scoase un chiţăit puternic, iar Septimus şi Beetle aplaudară. Jenna deschise ochii tocmai când ceaţa gălbuie se ridica, scoţând la iveală o bucată mare de hârtie – harta reunită.

Ephaniah se întoarse spre ei, se aplecă şi le făcu semn să se apropie. Jennei nu îi venea să creadă că harta era într-o stare atât de bună, netedă şi curată, de parcă nu fusese niciodată împăturită, cu atât mai puţin ruptă în bucăţi, călcată în picioare şi muiată în apă noroioasă. Liniile desenate de Snorri se vedeau foarte bine, alături de celelalte amănunte pe care le însemnase ea pe hartă. Pentru o clipă, Jenna a fost convinsă că Ephaniah s-a înşelat şi harta era întreagă, dar

Septimus îi arătă ceva cu degetul:

— Uite, în mijloc e o gaură. O gaură *foarte mare*.

Aşa era. Iar în mijlocul acelei găuri ar fi trebuit să se afle Casa Foricşilor, Locul Unde. Se întâlnesc Toate Timpurile.

Jenna nu voia să se dea bătută.

— Nu-i nimic, zise ea. Cu harta asta, atât cât e, putem face mare parte a drumului şi, când vom ajunge la gaura din mijloc, fără îndoială că vom putea vedea Casa Foricşilor şi nu vom mai avea nevoie de hartă.

— Dar Snorri desenase tot felul de lucruri pe bucata lipsă, nu mai ţii minte? interveni Septimus. Pun rămăşag că era ceva cu adevărat important.

— Nu poţi fi sigur, zise Jenna exasperată, dorind ca măcar o dată Septimus să vadă partea bună a lucrurilor. Uite ce-i, Sep: eu mă duc, fie că vii şi tu, fie că nu. Iau şlepul Portului, apoi găsesc o corabie şi apoi…

— Hei, stai puţin, Jen. Bineînţeles că vin, cum altfel? Iar Beetle vine şi el, nu-i aşa, Beetle?

— Cine, eu?

— Da, Beetle, te rog, vino şi tu, zise Jenna. Te rog.

Beetle era uimit: *Jenna* voia ca el să-i însoţească.

Dintr-odată, se simţi eliberat. Nu mai era legat, zi şi noapte, de Scriptoriu. Putea să facă orice dorea, să se bucure de viaţă şi să se ocupe de lucruri interesante, cum făcea Sep.

Nemaipomenit! Dar… Beetle oftă. Întotdeauna există un „dar”.

— Va trebui să-i spun mamei. Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să zică.

ŞOBOLANII MESAGERI

C

al ar fi părut de ciudat, Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit se afla în partea de vest a Castelului. Fusese mutat acolo de o Regină foarte năzuroasă, dar de atunci trecuse atâta amar de vreme că nimeni nu îşi mai amintea din ce cauză. Turnul mic, circular, se iţea semeţ deasupra zidurilor Castelului. Dacă urcai până în vârf, puteai vedea cale de multe mile înjur, dincolo de Pădurea care mărginea Castelul la miazăzi şi soare-apune.

Pe vremuri, când Serviciul Şobolanilor Mesageri era înfloritor, turnul fojgăia de şobolani. Acum însă, nu mai adăpostea decât unul – un şobolan singuratic, supărat pe viaţă. La catul de jos, o lumânare ardea într-o ferestruică; pe uşa veche care de-abia se mai ţinea în balamale erau trei anunţuri, din ce în ce mai disperate. Pe primul scria:

căutăm şobolani pentru servicii de mesagerie experienţa profesională nu este necesară instruire completă la locul de muncă cererile se depun în birou

Pe al doilea puteai citi:

cele mai bune onorarii plătim dublu faţă de cei din port/ nu rataţi această ocazie unică!

Iar cel de-al treilea era concis:

hrană gratis!!!

Stanley se pregătea să petreacă a patra noapte în Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit. Îşi stabilise tabăra în vechiul birou de la parter. În faţa lui se aflau resturile cinei pe care o agonisise dintr-o ladă de gunoi foarte bine garnisită, aflată cu câteva case mai sus, chiar lângă zidul Castelului. În seara aceea găsise o musaca de cartofi deosebit de gustoasă; Stanley apreciase în special crusta de ou şi roşiile storcite de deasupra, deşi nu prea era sigur de bucăţelele crănţănitoare care, bănuia el, erau bucăţele de unghii de la picior. Una peste alta însă, fusese o cină bună şi lui Stanley îi părea bine că nu-şi pierduse pofta de mâncare.

În afară de pofta lui de mâncare, lucrurile nu prea mergeau bine. Serviciul Şobolanilor Mesageri se dovedea deosebit de greu de pus pe picioare, cu toate că Stanley încercase tot ce îi dăduse prin cap. Ajunsese până şi să cureţe biroul, să şteargă praful de pe masa de lucru a lui Humphrey, să îi repare piciorul dezlipit. După aceea recuperase Registrul cu Mesaje, Jurnalul, Desfăşurătorul Misiunilor şi Lista de Preţuri, ascunse într-o cutie de tablă, sub podea. Totul era aranjat, pregătit, dar rămânea o problemă: şobolani, ioc. Oricât se zbătuse, Stanley nu găsise nici măcar un singur şobolan în Castel.

În seara aceea, Stanley stătea singur la masa de lucru, pradă unor sentimente contradictorii – pe de o parte, mulţumit că e sătul, pe de alta, deznădăjduit că nu îi merge afacerea – când, deodată, se învioră: simţise miros de şobolan. Trase aerul pe nas, plin de speranţă. Da, era un miros foarte puternic – trebuie că veneau mai mulţi şobolani, cu siguranţă. Cel puţin doisprezece, îşi făcu el socoteala, şi toţi veneau ca să răspundă anunţului. Ce noroc pe el!

Când auzi o bătaie la uşă, Stanley se stăpâni şi nu se repezi să deschidă. Apucă un toc, luă Registrul cu Mesaje şi începu să îl citească, de parcă voia să încheie o zi de lucru plină. Apoi, cu o voce de şobolan ocupat şi preocupat – nicidecum tremurând de nerăbdare – strigă tare:

— Intră.

Uşa se deschise de perete şi în cameră intră cel mai mare şobolan pe care îl văzuse Stanley în viaţa lui. Stanley căzu jos de pe scaun.

Ephaniah Gheb aşteptă răbdător până când Stanley se adună de pe jos şi îşi reluă locul pe scaun, încercând să facă o figură cât mai demnă.

— Am vrut să verific, mormăi el. Vrem să fim siguri că şobolanii noştri nu-şi pierd uşor cumpătul. Aţi trecut testul. Ei, când vreţi să începeţi?

— N-am venit pentru un post, zise Ephaniah, bucuros că putea în sfârşit să discute cu glas tare cu cineva care pricepea ce spune.

Stanley mai-mai să izbucnească în plâns, atât

de mare îi era dezamăgirea.

— Sunteţi sigur? insistă el. Poate Mesager cu program redus? Acceptăm şi candidaţi cu program redus, dar numai săptămâna asta. Nu pierdeţi ocazia, nu se ştie când vă mai întâlniţi cu ea.

— Aşa este, dar, vedeţi, eu am o slujbă. Mulţumesc, oricum. Am venit ca să trimit un mesaj.

— Aha, făcu Stanley.

Îşi dădu şi el seama că nu se arătase atât de mulţumit cât s-ar fi cuvenit faţă de cel care era, la urma urmei, primul său client. Şi el, care visase că va sta la birou, în timp ce o echipă de şobolani tineri transmiteau mesaje! Va trebui să ducă personal acest mesaj.

— Unde stă destinatarul? întrebă, rugându-se în gând să nu îşi aibă sălaşul în Mlaştinile Ierboase.

Ephaniah Gheb scoase o bucată de hârtie şi descifră cu oarecare dificultate scrisul lui Beetle.

— „Uşa albastră de sub arcadă, Foişorul de Sus, Fundătura Ecoului, Hardughia”, citi el.

Stanley răsuflă uşurat.

— Şi care este mesajul?

— „Dragă mamă”, zise Ephaniah puţin intimidat. „Trebuie să plec pentru a rezolva nişte treburi urgente, dar o să mă întorc repede. În lada banchetei de sub fereastră vei găsi un borcan cu nişte bani. Te rog nu îţi face griji pentru mine. Al tău fiu iubitor, Beetle”.

Stanley scrise mesajul în Registru cu litere

înflorite. Era un mesaj uşor de ţinut minte. Scurt şi pornit din inimă, aşa cum îi plăceau lui.

— E urgent, zise Ephaniah. Vă rog să îl trimiteţi cât puteţi de repede.

Stanley oftă din rărunchi. Retrăia toate necazurile din vremea când fusese Şobolan Mesager. Mesajele erau întotdeauna *urgente*. Nimeni nu îşi făcea un plan dinainte. Nimeni nu venise vreodată să îi spună: „Aş vrea să trimit un mesaj peste trei zile, dacă se poate. Vedeţi când mă puteţi programa”. Ei, dar clientul e client, şi cel puţin avea să câştige ceva bani. Stanley îşi dădu importanţă, căutând îndelung pe Lista de Preţuri, cu toate că ştia prea bine că Hardughia se află în Zona de Preţ Numărul Unu.

— Ia să vedem… trimiterea mesajului costă un penny. Dacă vreţi ca şobolanul să aştepte şi răspunsul, vă costă doi penny. Iar dacă vreţi să meargă a doua zi după răspuns, aveţi de plată trei penny. Toate plăţile se fac în numerar – doar în numerar – şi în avans.

— Mesajul este trimis în numele Prinţesei Jenna, zise Ephaniah Gheb. Din câte am înţeles, beneficiază de o ofertă specială – mesagerie gratuită timp de un an.

— Numai în cazul mesajelor care pleacă de la Palat şi sunt trimise personal, îi tăie Stanley avântul. Pentru toate celelalte se aplică preţurile curente. Va să zică, mesajul trebuie doar transmis, ori se aşteaptă şi răspunsul?

Când plecă din Turnul de Pază de la Poarta de

Răsărit, Ephaniah Gheb avea trei penny mai puţin în buzunar (mai trimisese două mesaje, unul lui Sarah Heap, celălalt, Marciei Overstrand), în schimb zâmbea fericit sub mustăţile lui de şobolan. Îşi scoase eşarfa şi îşi lăsă nasul liber să amuşine aerul nopţii. O luă pe drumul de pază, care mergea pe deasupra zidurilor Castelului, şi se întoarse încet la Scriptoriu. Îi plăcea să îşi simtă coada cum se târăşte în urma lui pe pietrele reci şi îi echilibrează pasul – aşa cum era firesc. Uneori era atât de bine să îşi regăsească adevărata lui natură de şobolan.

Mergând agale pe drumul de pe ziduri – aşa cum făcea adesea atunci când simţea că se sufocă la subsolul Scriptoriului – privea în jos la acoperişurile căsuţelor lipite de pietrele străvechi. Vedea lumânările arzând la mansarde, iar în cămăruţele cu tavan înclinat oameni micuţi – oameni care nu aveau nimic de şobolan în ei – umblau de colo-colo după treburile lor casnice. Unii coseau lângă foc, alţii strângeau farfuriile după o cină cam sărăcuţă, iar alţii hrăneau copilaşii sau pur şi simplu aţipiseră într-un fotoliu. Niciunul din ei nu bănuia că pe afară se plimba o fiinţă timidă, jumătate om, jumătate şobolan, care privea cu jind la viaţa pe care ar fi putut să o aibă.

Ephaniah scutură din cap ca să alunge gândurile negre, tot aşa cum un şobolan scutură apa murdară cu care îl blagosloveşte o gospodină dibace, şi grăbi pasul. Când clopotele mici ale orologiului din Curtea Postăvarilor sunară miezul

nopţii, ajunse la treptele de piatră care coborau până la Scriptoriu. Înainte să coboare la subsolul luminat ca ziua, se opri şi aruncă o ultimă privire spre partea de Castel care se întindea la picioarele lui. Era o privelişte minunată. Luna era sus pe cer şi lumina ei rece, albă, cădea pieziş pe acoperişuri, trimiţând umbre lungi pe străzi. Sute şi sute de lumânări ardeau peste tot în Castel; erau atât de multe, cum Ephaniah nu mai văzuse vreodată. Nedumerit, se opri o clipă, întrebându-se cum de vedea atâtea lumânări… şi apoi înţelese. Luminile magice, strălucitoare, purpurii şi aurii, care ardeau în Turnul Vrăjitorilor în fiecare noapte erau *stinse*. Turnul parcă nici nu mai era acolo. Ephaniah scrută întunericul şi abia zări forma Turnului profilată pe norii luminaţi de lună. Nicio rază de lumină nu răzbea afară – Turnul Vrăjitorilor era sub Asediu.

28

Corabia Expediţiei

Marcia rătăcea poticnindu-se prin Turnul Vrăjitorilor. Nu vedea nimic şi striga disperată:

— Septimus… Septimus… unde eşti?

— Aici sunt! strigă Septimus.

— Culcă-te la loc, mormăi Jenna.

— Oooaah, făcu şi Beetle, care visa că Jillie Djinn îl aruncase în temniţă alături de un şobolan uriaş.

Tustrei dormeau – sau încercau să doarmă – pe podeaua unei mici camere de depozitare aflată la intrarea pe domeniul lui Ephaniah. Jenna şi Beetle adormiră la loc, dar pe Septimus îl părăsise somnul – visul în care Marcia era oarbă îl înspăimântase mult prea tare. Se ridică în capul oaselor şi toate evenimentele din acea seară îi veniră în minte. Oare ce se întâmpla acum în Turnul

Vrăjitorilor? Cu siguranţă că fuga lui nu mai era un secret pentru Tertius Fumigante. Oare pusese oameni, sau mai degrabă fantome, pe urmele lui? Iar cu Marcia ce se întâmplase? Avusese de suferit? Septimus băgă mâna în buzunar şi scoase ultima amintire luată din Turnul Vrăjitorilor – Amuleta Ocrotitoare pe care i-o dăduse Hildegarde. Ce generoasă fusese Hildegarde! La lumina blândă a Inelului cu Dragon, privi cu drag Amuleta şi… teama îi săgetă inima. Nu! Nu, nu, *nul* Nu se putea. Era *peste putinţă*. În palma lui se afla o piatră ovală, un lapislazuli pe care era gravat un „E” auriu, care parcă sclipea batjocoritor. Iar când întoarse piatra pe partea cealaltă şi numărul 21 începu să apară, Septimus înţelese îngrozit că în palma lui se afla Piatra Expediţiei.

Privi îndelung Piatra, încercând să îşi aducă aminte ce îi spusese Alther la Adunare, dar mintea îi era înceţoşată şi nu mai ştia decât: *Când* Piatra *tu vei primi*, *în* Expediţie *vei porni*.

Septimus se strădui să îşi pună ordine în

gânduri. De fapt, el *nu* primise Piatra. El primise ceea ce credea a fi o Amuletă Ocrotitoare. Era cu totul altceva! Acum privi cu atenţie Piatra. Era într-adevăr frumoasă: netedă ca mătasea, cu irizaţii albastre şi vinişoare aurii. Până şi litera „E” de care îi fusese atâta teamă era minunat de frumoasă. Aurul era încrustat adânc în piatră şi şlefuit atât de bine că nu se simţea nicio fisură. Dacă nu privea piatra, nici nu ar fi zis că litera „E” e acolo. Dar, de cum se uita în palmă, litera sclipea batjocoritor.

Septimus vârî Piatra în buzunar, hotărât să o facă uitată, să nu îi pomenească de ea nici Jennei, nici lui Beetle. Aveau şi aşa destule griji, nu era nevoie să îşi mai bată capul şi cu Expediţia asta – o prostie, după părerea lui – în care oricum nu avea de gând să plece.

Se întinse la loc pe salteaua tare şi îşi trase peste cap pătura subţire din echipamentul de urgenţă al Scriptoriului. Încercă să nu se mai gândească la Piatra Expediţiei, dar nu izbuti. În schimb, îi veniră în minte alte vorbe ale lui Alther – cum Piatra este magică şi, pe măsură ce Expediţionarul se apropie de ţintă, îşi schimbă culoarea. Când Expediţia ia sfârşit, piatra este albastru-închis, atât de întunecată încât pare neagră, în afară de cazul că o priveşti la lumina lunii pline.”Alther îi recitase o poezioară, încercând să îl facă să ţină minte cât mai multe lucruri, dar Septimus nici măcar nu voia să se gândească la ea. Nici nu avea nevoie, credea el,

fiindcă nu pleca în Expediţie, închise ochii şi încercă să adoarmă, dar somnul nu se lipea de el.

La vreo oră după aceea, ascuns după uşa camerei, Ephaniah privea cum se preschimbă Ulir Noptatica. Pantera dormea, dar Ephaniah văzu vârful roşcat al cozii cum se întinde şi creşte; culoarea invada blana neagră, tot aşa cum soarele izgoneşte norii întunecaţi. Pe măsură ce blana devenea tot mai roşcată, muşchii se topeau – cu atâta repeziciune că Ephaniah era aproape sigur că Ulir va dispărea de tot. Într-adevăr, când Preschimbarea se încheie, chiar aşa părea: Ulir Diurna era o pisicuţă slabă, căreia nu i-ar fi stricat o masă bună. Singurul semn care amintea de înfăţişarea ei de noapte era vârful negru al cozii, care aştepta apusul soarelui ca să arate ce poate.

Acum, că de pază rămăsese doar o pisică, Ephaniah cuteză să intre şi să îi trezească pe vizitatori. Cu ochii mici de somn, Jenna, Septimus şi Beetle strânseră salteluţele şi le aranjară pe rafturi, aşa cum le găsiseră. După aceea, fiindcă Ephaniah insista, se duseră în prima pivniţă şi se aşezară în jurul mesei mari la care lucra el, ca să mănânce terciul de ovăz pe care îl pregătise special pentru ei pe un arzător mic, folosit de obicei ca să topească cleiul. La îndemnurile stăruitoare ale Jennei, Ulir acceptase cu reţinere castronul de lapte pe care îl adusese Ephaniah pentru ea.

Nu a fost o masă prea voioasă.

Jenna abia aştepta să plece în Port.

— Dacă ne grăbim, putem prinde primul şlep către Port, zise ea, adunând cu lingura din castron rămăşiţele terciului care se dovedise neaşteptat de bun.

— Foarte bine, zise Beetle, care se lăsase doar cu greu convins să petreacă noaptea la fostul lui loc de muncă şi acum voia să plece cât mai degrabă.

Ephaniah, care plecase să lase în capul scărilor coşul cu ceea ce reparase în ziua dinainte, se întoarse. Le făcu semn cu mâna să aştepte şi puse o bucată mare de hârtie lângă castroanele acum goale. Citiră cu toţii scrisul deja familiar: *Călătoria pe apă până la Codrii din Ţinuturile de Jos este lungă şi primejdioasă. Mai există o cale. Cum se spune din bătrâni: „Dacă vrei să ajungi într-o pădure, cel mai bine e să porneşti la drum tot dintr-o pădure”*.

Jenna auzise zicala, dar nu ştia ce înseamnă.

— Cum adică? întrebă ea.

Ephaniah răspunse în scris: *în Pădure sunt Căi străvechi care duc spre alte Păduri. Morwenna le cunoaşte. Pot să vă duc în Pădure, în deplină siguranţă, prin canalele vechilor cuptoare pentru turbă.*

— Le foloseam şi noi când eram în Armata Tânără, îşi aminti Septimus. Le folosesc şi Vâlvele, căci unele din Căi duc la sălaşurile lor de iarnă.

Ephaniah dădu din cap şi scrise: *O vom găsi pe Morwenna. O voi ruga să vă arate Căile Pădurii.*

— Tu ce spui, Jen? întrebă Septimus.

Ca şi Sarah, Jenna nu avea niciun pic de încredere în Vâlvele Pădurii, dar dacă ele îi puteau ajuta să-l găsească pe Nicko şi să-l ducă pe Septimus departe de Castel cât mai iute cu putinţă, atunci nu avea nimic de zis.

— Foarte bine, răspunse ea. Să mergem la Vâlve.

— Şi tu, Beetle, ce zici? mai întrebă Septimus.

— Da, spuse Beetle. Cu cât plecăm mai iute de aici, cu atât mai bine.

Ca să ajungă la debarcaderul Scriptoriului, Ephaniah Gheb îi conduse pe Aleea Lichenilor, unde era tot timpul umezeală. Casa bărcilor, o magazie care abia se mai ţinea în picioare, se afla pe malul unui chei ascuns privirilor; cei care treceau cu bărcile pe şanţul de Apărare nici nu bănuiau că s-ar afla acolo, înăuntru găsiră Barca Scriptoriului, o mică ambarcaţiune cu vâsle, rareori folosită, care nu apucase încă să fie vopsită în noua culoare preferată de Jillie Djinn. Septimus şi Beetle se oferiră să vâslească, dar Ephaniah insistă să ia el vâslele. Pe vremea când era tânăr şi nu avea nimic de şobolan în el, îi plăcuse să vâslească; i se părea că se scursese o veşnicie de atunci.

Cu toate că bătea vântul şi era frig, se bucurau să fie din nou în aer liber. Ephaniah nu îşi pierduse îndemânarea şi scoase repede barca din micul canal. Dar cum vâslea cu putere, ca să treacă peste valurile înalte ridicate de vânt, o

privelişte cu totul neaşteptată li se înfăţişă: o corabie cu trei catarge, care nu semăna cu niciuna din câte văzuseră ei până atunci, era amarată la vechiul debarcader al Turnului Vrăjitorilor. Platforma de lemn putrezise de mult, fiindcă vremurile când Vrăjitorii Neobişnuiţi erau mari navigatori apuseseră, dar corabia era legată de unul din cei câţiva stâlpi acoperiţi cu aur şi lapislazuli. Se înălţa şi cobora în ritmul valurilor, iar când curentul îi purtă mai aproape – în ciuda strădaniilor lui Ephaniah – văzură chila vopsită în culorile albastru şi auriu, acum şterse, văzură parâmele azurii, pe jumătate destrămate, şi catargele de pe care se cojea vopseaua aurie care trebuie că strălucea odinioară ca soarele.

Corabia era învăluită într-o ceaţă deasă, purpurie, o ceaţă magică pe care numai Septimus o putea vedea. Deodată, un val nărăvaş smulse o vâslă din mâna lui Ephaniah şi barca se îndreptă rotindu-se spre chila albastră. Cu toţii putură vedea la prova literele scrise cu auriu, acum şterse de vreme: expediţia.

Beetle înşfăcă vâsla scăpată de Ephaniah cu o clipă înainte ca aceasta să dispară în apă. Ephaniah scoase un chiţcăit în chip de mulţumire. Se dădu ceva mai încolo pe banchetă, ca să îi facă loc lui Beetle, şi împreună reuşiră să îndrepte barca – din păcate nu înainte ca aceasta să se izbească de chila *Expediţiei* cu o bufnitură surdă.

În timp ce Beetle şi Ephaniah trăgeau la vâsle cu disperare, ca să se îndepărteze cât mai repede

de Corabia Expediţiei, de pe punte se auzi tropot de paşi. Jenna îşi scoase repede mantia şi o aruncă peste Septimus, ca să nu i se vadă părul auriu şi tunica verde. Când Gardienii Corăbiei ajunseră deasupra lor şi priviră peste balustradă, nu văzură decât o Prinţesă care tremura de frig, cu braţul întins ocrotitor pe după umerii unei bătrânici încovoiate de ani, şi doi vâslaşi care le treceau pe malul celălalt al şanţului de Apărare. Gardienilor nu le păsa câtuşi de puţin unde se duceau Prinţesa şi bătrânica; ei doreau să ştie ce s-a întâmplat cu ultimul Expediţionar.

Ultimul Expediţionar coborî din barcă şi îndrăzni să arunce o privire înapoi. *Expediţia* nu arăta chiar atât de rău, ba chiar părea a fi o corabie rapidă, uşor de manevrat – aşa cum i-ar fi plăcut lui Nicko. Aducându-şi aminte de Nicko, Septimus uită de grijile lui.

Ephaniah porni de-a lungul malului, pe lângă Infirmeria unde lămpile se aprindeau una câte una la ferestre, ca în fiecare dimineaţă. (încă se mai aflau aici câteva victime ale Molimei, care erau pe cale de a se însănătoşi.) o luară pe o cărare, prin spatele Infirmeriei, şi răsuflară uşuraţi când nu mai văzură Corabia. Septimus, care se plictisise să facă pe bătrânica, reveni la mersul lui normal şi înapoie mantia Jennei, care se grăbi să o prindă cu broşa de aur dăruită de Nicko.

Cărarea din spatele Infirmeriei, acum năpădită de ierburi şi ascunsă între două maluri înalte, fusese des folosită cu multă vreme în urmă

de cărătorii de mangal. Ephaniah mergea înainte, căutând drumul printre ferigile înalte şi maldărele de frunze care acoperiseră cărarea. Când ajunseră la o stâncă înălţată în mijlocul cărării, ca un zid, Ephaniah se întoarse spre ei şi le arătă o crăpătură, ca o poartă îngustă. Se strecură mai întâi el însuşi înăuntru – cu oarecare greutate, fiindcă ultima oară când trecuse pe aici avea paisprezece ani şi era mult mai subţire – apoi Septimus, Beetle, Jenna şi Ulir îl urmară cu uşurinţă.

În faţa lor se întindea o râpă adâncă şi îngustă, umbrită de coroanele copacilor de deasupra.

— Este râpa cărătorilor de mangal, chiţăi Ephaniah, mândru că găsise drumul după atâţia ani. Cea mai bună cale de a intra în Pădure.

— Ce bine ar fi să-l avem pe Stanley cu noi, oftă Jenna. Ne-ar explica ce spune Ephaniah.

— Da, după o vreme, chicoti Septimus. Dar mai întâi ne-ar povesti despre vărul lui de-al treilea, care s-a aventurat în Pădure urmărind un şobolan uriaş, şi nimeni nu l-a mai văzut vreodată, iar apoi ne-ar spune ce bine s-au simţit el şi Dawnie atunci când…

— Bine, bine, râse Jenna. De fapt, mă bucur că *nu* îl avem pe Stanley cu noi.

SILAS ÎN PĂDURE

Ci *hiar în timp* ce *Jenna*, *Ulir*, Septimus şi Beetle traversau râpa, Silas şi Maxie se trezeau, pe jumătate îngheţaţi, într-un cort îmbibat de umezeală. Erau oaspeţi în Sălaşul de Vară al Vâlvelor Pădurii. Maxie avusese parte de o noapte cât se poate de plăcută. Silas, în schimb, nu dăduse geană-n geană. În cort picura prin mai multe locuri şi, ca urmare, aşternutul se umezise şi începuse să miroasă a capră udă. Colac peste pupăză, nu putuse dormi din cauza chicotelor unei cete de tinere Vâlve, care puneau la cale un raid asupra a ceea ce ele numeau „Tabăra băieţilor”, adică acolo unde locuiau Sam, Edd, Erik şi Jo-Jo Heap. Silas, care nu avea niciun chef să afle de ce

erau în stare cei patru fii ai lui când venea vorba de

Vâlvele Pădurii, îşi înfundase în urechi şomoioage de lână de capră mirosind a mucegai – mare greşeală! – şi încercase să adoarmă numărând oi – o greşeală şi mai mare, fiindcă oile se transformaseră în capre urât mirositoare şi se apucaseră să cânte. După o vreme, Silas îşi dăduse seama că, de fapt, Vâlvele erau cele care cântau, adunate în jurul focului. Scos din fire, îşi trântise pe cap un vraf de piei puturoase ca să nu mai audă zgomotul şi în cele din urmă adormise.

Silas stătea întins pe spate, cu ochii la vârful cortului, când o Vâlvă tânără trase deoparte pielea de capră care ţinea loc de uşă şi îl anunţă:

— Vâlva Mamă vă invită să luaţi micul dejun împreună cu ea. Silas se trudi să se ridice, spre încântarea tinerei Vâlve care abia se ţinea să nu izbucnească în râs. Părul lui Silas, blond şi cârlionţat, semăna cu un cuib de pasăre – al unei păsări mari, certate cu curăţenia. De sub cuib se iveau ochii verzi, aţintiţi asupra tinerei Vâlve.

— Mm… mulţumesc. Spune-i, te rog, că sunt încântat. Adevărul e că Silas se simţea ca şi cum o capră udă dormise toată noaptea pe capul lui. Ştia însă că orice invitaţie primită din partea Vâlvei Mame trebuia tratată cu respect şi consideraţie.

La puţin timp după aceea, Silas şi Maxie erau aşezaţi lângă un foc de tabără în toată regula. Roba de Vrăjitor Obişnuit a lui Silas se usca la căldura focului, emanând un miros puternic de

câine ud combinat cu duhoarea lânii de capră. Tânăra Vâlvă care îl trezise stătea în spatele lui şi îi turna o cană de fiertură de-a Vâlvelor; s-ar fi ţinut de nas, dar nu îndrăznea.

Faţă în faţă cu Silas stătea Morwenna, Vâlva Mamă, o femeie trupeşă, cu ochi de vrăjitoare, albaştri şi pătrunzători, cu părul cărunt prins la spate cu o cureluşă de piele verde. Morwenna era îmbrăcată în tunica verde pe care Vâlvele o poartă vara şi, ca semn al rangului ei, avea o cingătoare lată, albă, înfăşurată în jurul taliei mai mult decât ample.

Tânăra Vâlvă îi dădu lui Silas cana cu fiertură aburindă şi Silas luă o înghiţitură cu inima strânsă. Era aşa cum îşi închipuise – scârboasă la gust – dar avu darul să îl încălzească pe loc. Sub privirea drăgăstoasă a Morwennei, mai luă câteva înghiţituri şi simţi cum durerile de oase îi dispar şi cerul vieţii lui parcă, parcă se mai înseninează după mohoreala nopţii.

Tânăra Vâlvă îi dădu lui Silas un castron de lemn plin, după toate aparenţele, cu fiertură de ovăz şi omizi. Silas îl privi cuprins de îndoială, dar îşi spuse că fărâmiţele verzi trebuie că erau un fel de ierburi grase şi luă o lingură. Prima impresie fusese cea corectă. Erau într-adevăr omizi. Silas se strădui să le înghită, deşi îi venea foarte greu, pentru că ar fi fost o greşeală gravă să scuipe mâncarea oferită de o vrăjitoare. Se uită mohorât la enorma cantitate de fiertură cu omizi pe care o mai avea de mâncat, gândindu-se că poate ar

putea să îi mai paseze ceva şi lui Maxie. Până la urmă, se hotărî să nu rişte.

— Sper că-ţi plac, spuse Morwenna când văzu ce figură făcuse.

— Ah. Da. Sunt foarte... hm... (tocmai muşcase dintr-o omidă foarte mare, care, lucru nemaiauzit, avea *picioare*) crocante.

— Îmi pare foarte bine. Sunt o delicatesă tipică pentru sfârşitul verii. Îţi vor da putere şi îţi vor limpezi mintea. Din câte am văzut, este întocmai ceea ce-ţi trebuie.

Silas dădu din cap, incapabil să scoată vreo vorbă, fiindcă avea gura plină de omizi şi îi venea foarte greu să înghită. După ce mai luă o lingură din scârboasa fiertură, Silas se hotărî să fie tare: să adune toate omizile şi să le mănânce, ca să scape odată de ele. Aşa şi făcu: adună şi înghiţi cât putu de repede toate omizile, după care privi uşurat castronul cu fiertură. Acum putea mânca liniştit. Dar tocmai când dădea pe gât o jumătate de cană de băutură a Vâlvelor ca să se ducă şi ultima omidă, înţepenită între dinţi, tânăra Vâlvă care îl servea se apropie de el cu un castron viermuind de omizi şi, conştiincioasă, mai puse trei linguri pline în castronul lui.

— Parc că te frământă ceva, Silas Heap, zise Morwenna.

— Hm, hm, făcu Silas, copleşit de ultima tranşă de omizi.

— Mulţumesc, Marissa, poţi pleca, spuse Morwenna şi îi făcu semn tinerei Vâlve să plece,

apoi luă zâmbind castronul lui Silas şi îl puse în faţa lui Maxie, care dădu recunoscător din coadă. Poate că ai mâncat prea multe omizi în dimineaţa asta?

— Dar... mmm... nişte omizi foarte... remarcabile. Mă simt mult mai bine, mulţumesc.

Chiar aşa şi era: Silas se simţea dintr-odată mult mai bine. De fapt, se simţea în formă, ce mai în sus şi-n jos! Ideile i se limpeziseră, forţele îi reveniseră – era pregătit să înfrunte o nouă zi.

— De când am auzit de dispariţia lui Nicko te-am tot aşteptat, zise Morwenna.

Silas era uimit:

— Vai, Morwenna, ştiu că Nicko se află în Pădure. Numai că nu ştiu unde.

— Iar eu ştiu că nu e în Pădure, zise Morwenna.

— Eşti *sigură*? întrebă Silas, care avea un respect neţărmurit pentru cunoştinţele Morwennei.

Morwenna se aplecă şi puse o mânuţă surprinzător de mică pe braţul lui Silas. Apoi îi vorbi cu blândeţe:

— Silas, trebuie să-ţi spun că Nicko nu este în această lume.

Silas păli, corturile începură să se învârtească în jurul său; îi venea să vomite.

— Vrei să spui că e mort, zise el.

— Nu, se grăbi Morwenna să răspundă. Nu este mai mort decât cei care nu s-au născut încă.

Silas îşi prinse fruntea în palme. Chiar şi în

momentele când era cu adevărat în formă îi era destul de greu să înţeleagă ceea ce Sarah numea cu sarcasm „vorba vrăjitorească”. Iar în acest moment cu siguranţă nu era în formă. Trebuia să vorbească cu tatăl lui. Tatăl lui Silas fusese un om cu bun-simţ, un Vrăjitor Formăschimbător, bun şi cinstit, care trăia în prezent pe undeva prin Pădure. El ar fi ştiut cu siguranţă ce e de făcut.

— Morwenna, zise Silas, trebuie să găsesc un copac.

— În Pădure sunt mulţi copaci, răspunse Morwenna.

Silas se întreba dacă nu cumva îl ia peste picior, dar Vâlva

Mamă continuă:

— Unii sunt mai copaci decât alţii. Unii s-au născut copaci, alţii au devenit copaci. Cred că cel pe care îl cauţi tu nu s-a născut copac, nu-i aşa, Silas Heap?

— Într-adevăr.

— Nu e lucru uşor să cauţi un copac din cei care nu s-au născut aşa. Cresc în Dumbrăvile Străvechi, iar acestea sunt locuri primejdioase. Unii copaci sunt mulţumiţi că au ales să fie astfel, pe când alţii plâng şi se văietă şi îşi doresc să fie ca înainte. Aceştia sunt cei care îi pândesc pe călători şi îi ademenesc în locuri de unde nu se mai întorc. Ce copac vrei să găseşti, Silas Heap?

— Pe Benjamin Heap, tatăl meu.

— Aha, tatăl tău formăschimbător. Adevărat e ceea ce se spune: rădăcinile familiei tale sunt

adânci şi se pierd în negură, Silas Heap.

— Aşa o fi? Habar n-am. Tatii îi plăceau copacii, atâta tot. Era un bărbat tăcut, se ferea de orice lucru făcut în grabă. Cred că se simte bine acum. Dar… ei bine, anul trecut, băieţii, adică Septimus şi Nicko, l-au *găsit*. Am neapărată nevoie de el, Morwenna. El o să ştie cum să dau de urma lui Nicko. *Trebuie* să ştie.

Morwenna nu îl mai văzuse niciodată pe Silas atât de deznădăjduit. Nu uitase niciodată, deşi trecuse multă vreme de atunci, că Silas Heap o scăpase de la o moarte sigură, din ghearele unei haite de jderi, şi se simţea datoare.

— Te duc eu la tatăl tău, zise.

Silas rămase cu gura căscată:

— Ştii unde se află?

— Bineînţeles. Cunosc fiecare copac din Pădure. Cum altfel aş putea fi Vâlva Mamă?

Silas rămase fără grai. Timp de douăzeci şi cinci de ani umblase în lung şi-n lat prin Pădure, în căutarea tatălui său, şi în tot acest timp Morwenna *ştiuse unde se află*.

— De ce ai amuţit, Silas? Poate că, de fapt, nu vrei să-ţi revezi tatăl?

— Ah, nu. Vreau. Din tot sufletul

Plecară, Silas şi Maxie mergând în urma Vâlvei pe cărarea şerpuitoare care cobora până în Pădure. Cărarea îi era cunoscută lui Silas: ducea până la Tabăra băieţilor, unde Silas petrecuse câteva zile înainte de a veni la Morwenna. Stătuse acolo până când şi el şi băieţii se săturaseră până

peste cap unii de alţii. Trecură neauziţi pe lângă tabăra unde, la această oră a dimineţii, băieţii dormeau adânc, fiecare în adăpostul lui, foarte puţin diferit de o grămadă de frunze. De fapt, cam asta şi erau adăposturile: câteva nuiele îndoite, acoperite de ramuri cu frunze. Singurele semne de viaţă erau un foc de tabără încă fumegând, pe care băieţii îl ţineau tot timpul aprins, şi un sforăit care răzbătea din adăpostul lui Sam Heap. Lui Silas îi venea să se ducă să îi trezească şi să le spună *să facă ceva*, dar se abţinu, fiindcă tocmai acesta fusese motivul neînţelegerilor care izbucniseră cât stătuse el în tabără.

Silas, Maxie şi Morwenna se afundară adânc în Pădure, trecând prin poieni întunecate şi râpe, prin locuri unde Silas nu fusese niciodată. Mergeau repede, căci Morwenna se putea mişca cu mare agilitate printre copaci. Silas era foarte atent să nu piardă din ochi roba verde a Vâlvei, care îşi schimba culoarea după locul pe unde treceau; dacă şi-ar fi mutat chiar şi o singură clipă privirea, nu ar mai fi putut-o recunoaşte printre frunze şi umbre. Maxie încheia plutonul şi, cu toate că îl dureau încheieturile din cauza drumului deja prea lung pentru el, ţinea ochii aţintiţi la Silas.

Pe neaşteptate, Morwenna se năpusti într-un tufiş de ferigi uriaşe. Silas o urmă, dar tulpinile groase nu îi dădeau voie să treacă. Trase şi împinse, ba chiar le zise vreo două printre dinţi, dar tulpinile nu se mişcau. Nu izbuti decât să

adune o colecţie impresionantă de scaieţi (tot uriaşi!), plus două ciuperci otrăvitoare care i se lipiseră de pelerină. Tare ar fi vrut să o strige pe Morwenna, dar se abţinu şi de data aceasta, fiindcă ştia că, până şi în timpul zilei, o voce omenească răsunând în Pădure ar fi stârnit un interes nesănătos faţă de persoana respectivă. Deci, aşteptă, sperând că Morwenna îşi va da cât mai curând seama că s-a pierdut de ea. Maxie se întinse fericit pe jos şi se apucă să îşi lângă labele care îl dureau de atâta drum, dar Silas nu avea stare. Pocni din călcâie, se scărpină în cap şi găsi trei gândaci-de-copac, dezlipi ciupercile şi le înfipse pe o nuia, după care desprinse, unul câte unul, cei douăzeci şi cinci de scaieţi agăţaţi de pelerina lui şi îi aruncă în tufiş. Dar de Vâlva Mamă… niciun semn.

Până la urmă, Silas îşi luă inima în dinţi.

— Morwenna, *Morwenna*, şopti el.

Peste câteva clipe, Morwenna ieşi dintre ferigi.

— Aha, *aici* erai, zise. Hai. Ţine-te după mine.

Se afundă din nou între ferigi, numai că, de data aceasta, Silas era chiar în spatele ei, cât pe ce să o calce pe călcâie. Tulpinile groase se dădeau la o parte pentru Vâlvă, dar nu şi pentru Silas. De îndată ce trecea Morwenna, tulpinile uriaşe se apropiau din nou, iar lui Silas şi Maxie nu le rămânea decât să se strecoare cât puteau de iute prin gaura care se îngusta. Norocul lor că Morwenna era mult mai lată decât el, se gândea

Silas.

În desişul de ferigi domnea o lumină verde, difuză. După o vreme ajunseră la o poiană şi intrară într-o catedrală de arbori – cei mai înalţi pe care îi văzuse Silas în viaţa lui. La sute de picioare deasupra lor, crengile arcuite graţios formau o cupolă verde. Silas se înfioră, Maxie scheună.

— Tatăl tău este aici, spuse Morwenna încet.

— Oh…

— Acum te las, Silas Heap, zise Morwenna aproape în şoaptă. Am treburi la Cartierul General de Iarnă. Când mă întorc, trec să te iau.

Silas nu răspunse. Nici prin gând nu îi trecea să plece dintr-un loc atât de liniştit.

— Silas, mă auzi?

Silas se scutură, ca trezit dintr-un vis.

— Mulţumesc, Morwenna. Cred… că voi mai sta ceva vreme… pe aici, răspunse Silas.

Morwenna îi văzu privirea pierdută şi înţelese că nu va scoate mai multe de la el.

— Bine, dar ai grijă, îl sfătui. Când se întunecă să te urci în copaci. Dumbrăvile Străvechi sunt locuri cu primejdie pe timp de noapte.

Silas încuviinţă din cap.

— Fie ca Zeiţa să vegheze asupra ta.

— Morwenna…

— Ce e, Silas Heap?

— Unde anume se află tatăl meu?

Morwenna arătă spre rădăcinile răsucite,

acoperite de muşchi, de sub ghetele lui Silas.

— Stai pe degetele lui de la picioare, spuse ea zâmbind şi se pierdu printre ferigi.

PROMISIUNEA

M

orwenna rămase acolo doar cât să vadă cum Silas şi Maxie (complet buimăcit) erau ridicaţi încet de crengile lui Benjamin Heap, după care porni drept spre Vechea Carieră. Predecesoarea Morwennei, Madame Agaric, condusese Soborul Vâlvelor Pădurii dintr-o imensă peşteră săpată în versantul Vechii Cariere, aflată în străfundurile Pădurii.

Domnia numitei Madame Agaric luase sfârşit pe neaşteptate – şi fără prea mari regrete din partea supuselor ei – într-o noapte geroasă de iarnă, cu lună plină, când şovăise o fracţiune de secundă înainte de a arunca un Farmec de împietrire asupra unui vârcolac pe care îl surprinsese cotrobăind prin maldărele de vechituri mucegăite, aruncate alandala în fundul peşterii ei.

Unul din primele lucruri pe care le făcuse Morwenna când ajunsese Vâlvă Mamă fusese stabilirea Sălaşului de Vară în vârful dealului. În acest fel pusese capăt tuturor certurilor şi ranchiunelor personale pe care traiul în peştera din Carieră nu făcuse decât să le ascută. Morwenna voia să verifice că totul se desfăşura aşa cum plănuise ea şi, între altele, să se asigure că Vechea Carieră devenise un loc sigur şi primitor pentru când se vor întoarce acolo, la

Echinocţiul de Toamnă.

Morwenna o luă pe scurtătură, o potecă secretă ce cobora în Valea Pinilor Albaştri, copaci care nu creşteau nicăieri altundeva. De cum intră în vale, simţi mirosul ameţitor de Răşină Albastră, care îi adormea pe călătorii nepregătiţi şi făcea din ei o pradă uşoară pentru şerpii albaştri aşezaţi la pândă pe crengile de sus ale pinilor. Morwenna era însă pregătită: îşi scoase batista stropită cu verde, turnă în ea câteva picături de ulei mentolat şi o duse la nas. Traversă valea şi se opri câteva clipe lângă Heleşteul Verde, un bazin de piatră cioplit acolo nu se mai ştie de cine. Îngenunche, luă apă în pumni şi bău. Apoi umplu cu apă o ploscă mică, pe care o avea la şold, şi îşi continuă drumul.

După vreo jumătate de ceas ajunse la cărarea abruptă, tăiată în piatră, care ducea la Vechea Carieră. Coborî cu pas vioi, sări sprintenă de pe ultima treaptă şi se găsi în Carieră. Stătu pe loc să îşi recapete respiraţia şi privi în sus la stâncăria din jur. Cariera era ca o jumătate de cerc. Deşi acolo se găsea piatră gălbuie, cea din care fuseseră construite multe din vechile case din Castel, ba chiar şi Palatul, pereţii ciopliţi care se ridicau până la vârfurile copacilor erau ameninţători, afumaţi şi înnegriţi de funinginea focurilor aprinse în ultimele sute de ani de Vâlvele Pădurii. Pe ziduri se întinsese ca pecinginea un soi de lichen lipicios, negru-verzui la culoare, care mirosea nesuferit ori de câte ori ploua. Ici şi colo

se vedeau gurile întunecate ale intrărilor în diverse peşteri mai mici, descoperite de pietrari în decursul vremii. Fiecare peşteră avea scara ei de piatră, cioplită cu multă trudă de Vâlve atunci când luaseră în stăpânire cariera. În aceste peşteri, la adăpost de sălbăticiunile prădătoare ale Pădurii – în cele mai multe situaţii – îşi petreceau Vâlvele iarna.

Astăzi, Morwenna voia să verifice peşterile din rândul de jos şi să se asigure că nu e nicio primejdie să intri în ele. Nu ar fi fost nicio plăcere pentru Vâlve să se întoarcă la Carieră într-o zi rece şi ploioasă de toamnă, cărând corturile murdare şi aşternuturile umezite, şi să descopere că o haită de jderi hotărâseră că peşterile sunt mult mai nimerite pentru ei – ba să fie gata să o şi dovedească.

Cariera era un loc deschis (printre puţinele din Pădure), oricine ar fi intrat acolo era văzut imediat, şi asta îi plăcea Morwennei. Observă cu plăcere că peste tot era curăţenie şi ordine. Nimic nu rămăsese uitat pe afară sau, dacă se întâmplase cumva aşa, atunci fusese devorat şi nu mai avea de ce să îşi bată capul. Când se apropie de umbrele negru-albăstrui de la picioarele stâncii, îi atrase atenţia o mişcare bruscă într-una din peşteri. Morwenna înţepeni pe loc. Încet, foarte încet, îşi întoarse mantia pe dos şi se înfăşură în ea; căptuşeala pestriţă o făcea una cu umbrele. Aşteptă, îngânând vorbele ştiute doar de Vâlve:

— Poate vezi ceva, dar nu pe mine… nu pe mine… nu.

Ea se uita însă cu atenţia încordată. Ochii ei albaştri străpungeau întunericul, căutând, căutând… până când zări o pată albă. Morwenna îşi ţinu respiraţia: Oare ce era? Ce creatură mare şi albă intrase în peşteră?

Forma albă înainta acum spre gura peşterii. Morwenna făcu repede un Farmec Scut şi aştepta să vadă mai bine creatura ca să facă şi unul de împietrire, când momâia albă ieşi din peşteră şi se împiedică, aproape să cadă.

— Ephaniah! exclamă ea. *Ephaniah*! repetă bucuroasă, fiindcă acum ştia fără umbră de îndoială cu cine are de-a face.

Ephaniah Gheb se opri. Clipea des şi părea uimit să audă pe cineva strigându-l pe nume, dar recunoscu îndată vocea.

— Morwenna! chiţăi el încântat. Cât te-am căutat! Ce bine îmi pare că te văd!

Ephaniah se apropie şchiopătând de Morwenna, care îl strânse atât de tare în braţe că i se tăie respiraţia şi îl apucă tusea.

Morwenna se dădu un pas înapoi şi îl măsură din ochi.

— Văd că şchiopătezi, zise cu îngrijorare în glas.

— Da, rana mea veche, mormăi Ephaniah.

La fel ca multe alte Vâlve, Morwenna înţelegea Vorbirea şobolănească şi cea pisicească.

— Vino la Sălaşul nostru. Îţi pun o compresă,

spuse ea compătimitoare.

Ochii lui Ephaniah se luminară, dar el clătină din cap a regret.

— Din păcate nu pot sta. Am unele obligaţii personale de care trebuie să mă îngrijesc.

— Nu mai spune! făcu Morwenna, ridicând din sprâncene.

Se vedea că e uimită, deşi nu ar fi vrut să arate.

— Nu, nu, se grăbi Ephaniah să spună. Nu e vorba de mine. S-a întâmplat ceva la Turnul Vrăjitorilor. Cu mine se află Ucenicul Neobişnuit, care nu vrea să plece în Expediţie.

— Expediţie? se miră Morwenna. *Iar* s-a ajuns aici? Ce trist. Ce risipă de talente tinere şi ce răsplată îngrozitoare pentru şapte ani de trudă. Dar… zise ea nedumerită, cum se poate? Băiatul e mult prea tânăr. N-a fost Ucenic nici măcar trei ani.

Ephaniah chiţăi cât putea el de încet.

a

— Morwenna, am venit să-ţi cer ajutorul. Într-adevăr, ei fug de Expediţie, dar mai…

— Ei? repetă Morwenna.

— Cu mine se mai află Prinţesa şi un fost angajat al Scriptoriului.

— Măi, măi. Dar ştiu că nu te-ncurci, Ephaniah. Prinţesa în Pădure? Cred că nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Am nevoie de sfatul tău. Şi-au pierdut fratele.

— În alt Timp, pe cât se pare.

— Ştiai?

— Vâlvele trebuie să se ţină la curent cu bârfele, zâmbi Morwenna.

— Aş... aş avea o rugăminte, îndrăzni Ephaniah.

— N-a murit nimeni din asta. Ephaniah îşi luă inima în dinţi.

— Am venit să te rog să le arăţi Calea Pădurii.

— Aşa, vasăzică, făcu Morwenna.

Bucuria de a-l revedea pe Ephaniah dispăru din sufletul ei. Chiar se dădu un pas înapoi, ca să se îndepărteze de el.

— Te rog.

— Ephaniah, aceste taine nu sunt ale mele, să le dau cui doresc, oftă Morwenna. Ca să le pătrunzi trebuie să plăteşti.

Ephaniah o privi cu ochi rugători.

— Dar ar putea salva două vieţi tinere, dacă nu mai multe.

— N-ai făcut decât să ridici preţul.

— Morwenna, *te rog* din suflet. Morwenna zâmbi cam din vârful buzelor.

— Ajunge, deocamdată. Vino la Sălaşul nostru. Îţi oblojesc piciorul şi apoi stăm de vorbă. Bine?

Septimus şi Beetle se simţeau foarte bine în Sălaşul de Vară; Jenna – nicidecum. Cât timp Morwenna puse o cataplasmă verde pe piciorul umflat al lui Ephaniah, Septimus şi Beetle stătură la taclale cu tinerele Vâlve. Septimus acceptă

chiar să i se prindă câteva mărgele în păr, ceea ce îl distră grozav pe Beetle. Jenna, în schimb, stătea în pragul cortului pentru oaspeţi. O ţinea pe Ulir de ceafă şi urmărea scena cu un aer dezaprobator. Nu îi plăceau câtuşi de puţin Vâlvele. Nu dădea doi bani pe zeiţele şi spiritele de care vorbeau ele, şi nici pe îngâmfarea şi siguranţa de sine pe care se străduiau să le arate. În comparaţie cu oamenii cumpătaţi din Castel, păreau venite din altă lume – tunici brodate cu mărgele colorate, degete încărcate de inele groase de argint, şiraguri de mărgele şi smocuri de pene împletite în cosiţe – în general, un aer de neglijenţă cu pretenţii.

Ephaniah stătea lângă foc, cu piciorul înfăşurat într-o cataplasmă prea fierbinte, şi îşi bătea capul cum să o convingă pe Morwenna să le arate Calea spre Pădure. După ce făcuse imprudenţa de a le promite că Morwenna îi va ajuta – o greşeală copilărească din partea lui – nu-l lăsa inima să-i dezamăgească pe Jenna şi Septimus. Era dispus să plătească, oricât ar fi cerut Morwenna, numai că aceasta nu spusese niciun preţ.

„Vom sta de vorbă diseară, la lumina lunii”, fusese răspunsul ei.

Întunericul începuse să se lase şi, odată cu Preschimbarea lui Ulir Diurna în Ulir Noptatica, tensiunea crescu. Vâlvele se strânseră în jurul Jennei şi al panterei. Nu scoteau un cuvânt, dar ochii lor albaştri sclipeau în noapte; oriunde întorcea ochii, Jenna întâlnea o pereche de

luminiţe albastre, care o fixau o clipă şi apoi se întorceau în altă parte. Ulir nu dădea semne că i-ar păsa câtuşi de puţin. Stătea întinsă lângă Jenna, absolut nemişcată; doar vârful cozii plesnea nervos pământul.

În cele din urmă, seara stânjenitoare petrecută lângă focul de tabără al Vâlvelor luă sfârşit. În cortul oaspeţilor, Jenna, Septimus şi Beetle se trântiră bucuroşi pe pieile de capră cu miros rânced. Istovită, Jenna adormi buştean, cu braţul pe după gâtul lui Ulir. Septimus rămase însă treaz, ascultând sporovăială fără şir a Vâlvelor care se pregăteau de culcare. Din depărtare, din Pădurea de la poalele dealului, răzbăteau ţipetele şi urletele jivinelor noptatice.

Septimus era supărat pe Morwenna. Acum, stând întins pe o piele umedă de capră şi strănutând a nu ştiu câta oară, îi dădea dreptate mamei lui: cu Vâlvele nu poţi şti niciodată cum stă treaba. Întâmplările din seara aceea îi reveneau în minte. La început, totul decursese bine, cu toate că Jenna era niţeluş cam nervoasă. Morwenna îi declarase oaspeţi de onoare. Vâlvele aduseseră covoare şi perne pe care să poată sta comod; toate membrele Soborului le fuseseră prezentate şi se aşezaseră alături de ei, în jurul focului. Buşteni uriaşi – atât de mari că era nevoie de câte trei Vâlve ca să care unul – fuseseră aruncaţi pe foc. Privind flăcările şi scânteile care ţâşneau înspre cerul nopţii, lui Septimus îi mai venise inima la loc, odată cu speranţa pe care ţi-o dă orice foc de

tabără.

Vâlvele bucătărese le serviseră o tocană de jder nemaipomenit de gustoasă, şi până şi băutura vrăjitoarelor fusese bună la gust. Totul mergea bine, până când Ephaniah o mai rugă încă o dată pe Morwenna să îi ajute. În acea clipă se lăsase o tăcere îngheţată. Septimus se simţea înconjurat mai degrabă de jderi decât de Vâlve.

Fără să îşi dea seama de ce se întâmplă, Ephaniah repetase rugămintea:

— Morwenna, te *implor* să ne arăţi Calea Pădurii. Pentru mine, de dragul meu.

Septimus nu înţelesese chiţăiturile, dar răspunsurile Morwennei erau cât se poate de limpezi.

— N-am făcut destule pentru tine? se răsti ea la Ephaniah.

Răspunsul păru să îl îndurereze pe Ephaniah.

— Ba da, chiţăi el. Ai făcut atâtea pentru mine. Nu voi putea niciodată să mă răscumpăr. Niciodată.

Ochii albaştri ai Morwennei străluciră în întuneric.

— Nu ţi-am cerut nicio plată, Ephaniah. Ţi-am dat cu dragă inimă ceea ce puteam să-ţi dau eu. Numai că taina pe care îmi ceri să ţi-o spun nu este a mea. Eu nu sunt decât Păzitoarea Căii. Prin urmare, trebuie să-ţi cer un preţ.

— Îţi voi da orice îmi vei cere, spuse Ephaniah, fără să se gândească prea mult.

Morwenna păru uimită de răspunsul lui.

— Prea bine. Mâine-dimineaţă îţi voi spune care este preţul. Iar când ţi-l voi spune, va *trebui* să mi-l plăteşti.

Ephaniah aprobă posomorât din cap.

— Am înţeles, chiţăi el.

Cu acestea, Vâlva Mamă se ridică în picioare şi plecă, urmată de toate celelalte Vâlve, într-o tăcere mormântală. Aşa se sfârşi seara.

Septimus se ridică şi aruncă deoparte, scârbit, pieile de capră. Acum ştia: avea alergie la capre, mai ales la cele cu miros rânced. Se gândea cum ar putea schimba pielea de capră cu pătura lui Beetle, fără ca acesta să se trezească.

— Eşti treaz, Sep? se auzi o şoaptă din cealaltă parte a cortului.

— Nu, aşa dorm eu, în capul oaselor.

— Chiar aşa?

— Ei, *bineînţeles* că sunt treaz, Beetle. Nici tu nu poţi dormi?

— Da’ de unde! Eu dorm buştean.

— Ha, ha. Ia stai… ce e asta?

De afară se profilau pe o latură a cortului câteva umbre înalte. Râsetele înăbuşite le dădură de gol: era un grup de Vâlve tinere.

— Nu mai spune! Chiar *asta* are de gând să-i ceară omului-şobolan? întrebă o voce neîncrezătoare.

— Aşa mi-a spus. Întotdeauna îmi povesteşte fel de fel de lucruri în timp ce o ajut înainte de culcare. Se mai domoleşte şi limba i se dezleagă.

— Vei ajunge Vâlvă Mamă de onoare dacă nu

te-astâmperi, Marissa.

— Hi, hi. Nu prea cred.

O voce serioasă interveni în discuţie:

— Dar omul-şobolan nu are cum să-i dea ceea ce vrea ea.

— Ba da, doar a fost de acord, n-ai auzit?

O voce nouă interveni în discuţie:

— A *chiţăit*. Cine ştie ce-a vrut să spună? Poate că a zis: „Dă-te la o parte de pe piciorul meu, grăsano…”

— Şşşt. Trebuie că ţi-ai pierdut minţile de vorbeşti aşa despre Vâlva Mamă. Ştii doar că nu suferă să aduci vorba despre grăsime. Într-o zi ai să te trezeşti că te-a preschimbat într-o broască, dacă nu şi mai rău.

Vocea serioasă interveni din nou.

— Dar, de fapt, de ce o vrea pe Prinţesă?

Septimus şi Beetle făcură ochii mari, înspăimântaţi. Ciuliră urechea să audă răspunsul.

— Vrea pantera, se auzi vocea Marissei. Morwenna şi-a dorit dintotdeauna un Preschimbător de la zi la noapte.

— Păi, atunci de ce nu cere doar pantera?

— Doi iepuri dintr-o lovitură, chicoti Marissa. Dacă cere pantera, cu atât se alege. Dar dacă cere Prinţesa, pantera vine de la sine. E deşteaptă, nu?

— Mda…

— Iar dacă o s-o aibă pe Prinţesă, o să fie cu *adevărat* puternică. Morwenna zice că Palatul geme de Magie veche şi tot felul de lucruri magice, pe care Reginele le-au furat de la noi.

Vrea să ia înapoi ceea ce ne aparţine de drept.

— Prin urmare, chiar o s-o ceară pe Prinţesă?

— Cum mă vezi şi cum te văd. Mâine, cum se crapă de ziuă. De acum încolo, domnişoara Acriturâ Regală şi mâţa ei hămesită or să locuiască aici. O să primească vestea peste câteva ceasuri. Hi, hi, hi.

Se auziră alte chicote, mai răutăcioase de astă dată. Îngrozit, Septimus simţi că îi vine să strănute. Se apucă de nas şi îşi ţinu respiraţia. *Nu trebuie să strănute*. Să nu strănute, să *nu*… să nu… să… *aaa*…

Beetle îşi dădu seama de primejdie. Se repezi la Septimus, îi acoperi gura şi nasul cu palma şi apăsă atât de tare, că acestuia îi trecu pe loc pofta de a strănuta. Tot ce dorea era să poată *respira*.

Tinerele Vâlve sporovăiau netulburate, fără să le dea prin gând că vorbele lor erau ascultate de pe partea cealaltă a pânzei groase de cort. Marissa vorbea din nou şi părea că şi-a pierdut răbdarea.

— Sam o să ajungă aici în scurtă vreme. Se vede flacăra torţei apropiindu-se pe cărare. N-o mai putem aştepta pe Bryony.

— Să mai stăm câteva minute, Marissa. A avut de curăţat cazanul de tocană. Ceea ce nu se poate spune că ai făcut *tu* azi-dimineaţă.

— Mda, nu pot să *sufăr* să curăţ cazanul. Cine bagă de seamă că ceva din fiertura de ovăz de la micul dejun s-a amestecat cu tocana de jder? Uf, m-am plictisit să aştept. Mă duc s-o chem. Dacă nu

vine acum, am plecat.

— Bine, venim şi noi cu tine.

Umbra cea înaltă se îndepărtă şi celelalte o urmară de îndată.

Beetle şi Septimus se priviră, cu ochii holbaţi.

— Ai auzit? şopti Beetle.

Septimus dădu din cap şi răspunse tot în şoaptă:

— Da. Trebuie să o luăm pe Jenna de aici.

TABĂRA FRAŢILOR HEAP

Treizeci de secunde mai târziu, Jenna, pe jumătate adormită, stătea în picioare în faţa cortului, ţinută de umeri de Septimus şi Beetle. Clipea în lumina puternică a lunii şi privea nedumerită în jur. „Ulir căscă şi se întinse, înfigându-şi ghearele puternice în iarba udă.

În capătul celălalt al Sălaşului de Vară izbucni o ceartă cu privire la un cazan de bucătărie. Septimus profită de zgomot ca să îi şoptească Jennei:

— Jenna, trebuie să plecăm de aici. Chiar în clipa asta. Hai!

— Dar de ce? Sunt atât de *obosită*, Sep.

— Îmi pare rău, Jen. Nu poţi rămâne aici. Hai.

— Şi *unde* mergem? Eu nu merg prin Pădure noaptea. Nici prin gând să nu vă treacă.

— Hai, Jen.

Septimus îi aruncă o privire lui Beetle, fiecare o apucă pe Jenna de câte un braţ şi o ridicară de la pământ.

— Hei! protestă Jenna.

— Şşşt, făcură Septimus şi Beetle.

— Puneţi-mă jos, şopti Jenna, apoi le ordonă, cu vocea de Prinţesă: *Acum*.

Beetle şi Septimus o puseră pe pământ.

— Hai, Jen, o rugă Septimus. Ai încredere în noi. Te rog.

Jenna avea încredere în Septimus, dar îi era teamă să intre în Pădure noaptea. Se codea să coboare dealul împreună cu Septimus şi Beetle, să se despartă de căldura focului, de cercul de corturi luminate, asemănătoare cu nişte cornete întoarse, şi să se afunde în întunericul Pădurii. Măcar că o avea pe Ulir lângă ea, Jennei îi era teamă, iar când văzu o flăcăruie venind chiar dinspre locul către care se îndreptau ei, i se făcu frică de-a binelea.

— Uite un Strigoi de Pădure, zise ea. Vine drept încoace.

— Ah, nu, Jen. Nu e un Strigoi de Pădure, zâmbi Septimus şi Jenna îi văzu ochii verzi strălucind în lumina lunii. E Sam.

— Jo-Jo o să mă omoare, zise Sam, părând deosebit de încântat de idee.

— Îmi pare foarte rău, se scuză Septimus, mergând în urma lui pe cărarea care şerpuia printre copaci.

— Mie nu, chiar deloc, răspunse Sam. M-am săturat până peste cap de Vâlve. Toată noaptea chicotesc, de nu poţi închide un ochi. Mare pacoste mai sunt! Nu înţeleg ce văd Jo-Jo, Edd şi Erik la ele.

Beetle ar fi putut să îi explice, dar găsi că e mi cuminte să tacă. Sam mergea foarte repede. Ducea în mână o creangă de stejar muiată în smoală, care ardea acum cu o flacără puternică, iar Beetle voia să se ţină cât mai aproape de el. La un moment dat, cărarea se îngusta şi cobora, aşa că se văzură nevoiţi să meargă în şir, iar Beetle era ultimul. Îşi aduse aminte de tot felul de poveşti despre cum îi înhăţau jderii pe cei care se răzleţeau de grup, dar el era hotărât să nu dea nicicum această impresie.

Sam era foarte sigur pe el. Mergea fără să şovăie o clipă şi nu încetini pasul decât o dată, atunci când, de undeva din faţa lor, din întuneric, se auzi un mârâit gros. Cu toate că Ulir îi răspunse la fel, mârâitul continuă şi în faţa lor, pe cărare, apăru o pereche de ochi galbeni. Deodată, Sam împunse ceva cu torţa; se auzi un schelălăit ascuţit şi se simţi miros de blană arsă. Grăbiră pasul, iar Beetle aproape că îl călca pe Septimus pe călcâie, încercând să nu rămână în urmă. Din când în când arunca o privire înapoi, de teamă ca ochii să nu încerce totuşi ceva.

Nu după multă vreme, cărarea se lăţi şi Beetle respiră uşurat: printre copaci vedea flăcările dănţuitoare ale unui foc de tabără; îşi

dădu seama că se apropie de tabăra fraţilor Heap. Intrară în urma lui Sam într-o poiană mare. Trei siluete deşirate săriră în sus de lângă focul unde stăteau tolănite şi alergară în întâmpinarea lor.

Beetle nu îi mai văzuse niciodată pe fraţii Heap din Pădure, dar ştia totul despre ei de la Septimus. Era însă uimit: se aşteptase să vadă nişte băieţi ca Septimus, doar că ceva mai mari. Fraţii erau însă flăcăi în toată puterea cuvântului – înalţi, subţiri dar musculoşi, cu o înfăţişare niţel cam sălbatică. Erau îmbrăcaţi cu blănuri şi tunici colorate, ţesute de admiratoarele pe care şi le găsiseră în rândul Vâlvelor. După cât i se părea lui Beetle, arătau mai acasă în Pădure decât înseşi Vâlvele. Singura asemănare între Septimus şi fraţii lui erau ochii verzi, magici, şi buclele blonde care, după atâta vreme petrecută în Pădure, ajunseseră un fel de cozi lungi de şobolan, îmbâcsite de murdărie.

— Ce repede te-ai întors, zise unul din fraţi, care avea pene împletite în cozi.

— Mda, răspunse Sam. Şi pe tăcute, nu ca de obicei.

— Marissa… *Marissa*? strigă un alt frate, care avea o colecţie întreagă de fâşii împletite de piele legate pe frunte, în jurul cozilor lui de şobolan. Ia uite, a adus o trupă de *copii*. Dar Marissa unde e?

— Pentru informarea ta, Jo, *copiii* ăştia sunt fratele şi sora ta, ca să nu mai spun de pantera surorii tale.

Sam arătă spre Ulir, care aproape că nu se

vedea pe întuneric. Băieţii fluierară admirativ.

— Iar el… Sam încercă să-şi aducă aminte cum era poreclit băiatul cu păr negru. El e Beetle, poreclit Bondarul.

— Nu Bondarul, ci Cără… vru Beetle să îl corecteze, dar protestele lui rămaseră neauzite în cearta care izbucnise între Jo-Jo şi Sam.

Jo-Jo Heap era cătrănit rău.

— Deci n-ai adus-o pe Marissa?

— Nu.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? N-am mai văzut-o de nu mai ştiu când. Cât a stat tata aici nu ne-am văzut, nici când s-a dus la Sălaşul de Vară, iar acum, când a plecat, *tu n-ai adus-o pe Marissa*.

— Ştii ce, ia du-te şi ad-o singur, zise Sam, punându-i torţa în mână. M-am săturat să mă tot plimb noaptea. Te poţi descurca şi de capul tău.

— *Aşa* am să şi fac, zise Jo-Jo şi plecă ţanţoş, cu făclia în mână, urmărit de privirea uimită a lui Sam.

— N-o să păţească nimic? întrebă Septimus.

— Aşa cred, zâmbi Sam din colţul gurii, apoi ridică din umeri. Cel puţin la întoarcere nu îl paşte nicio primejdie. Marissa va goni pe oricine sau orice se va apropia de el.

Cei doi gemeni – Edd şi Erik – izbucniră în râs, apoi unul din ei zise cam timid:

— Salut, Jen.

— Salut, Edd, răspunse Jenna, intimidată la rândul ei.

— Ah, ne poţi deosebi.

— Sigur că pot. N-am greşit niciodată, nici măcar atunci când încercaţi voi să mă păcăliţi.

Edd şi Erik râseră.

— Nu, n-ai greşit nici măcar o dată, zise Erik, amintindu-şi că uneori o păcăliseră chiar pe mama lor, dar cu Jenna nu le mersese niciodată.

Se aşezaseră în jurul focului de tabără ca să se încălzească. Buştenii aprinşi trosneau şi aruncau scântei, peştii înşiraţi la proţap se frigeau sfârâind, iar Septimus şi Beetle îi povesteau Jennei ce auziseră de la Vâlve în seara aceea.

— Ce prostie, zise ea. Ephaniah nu ar face niciodată aşa ceva. Nici n-ar avea cum. Nu poţi să dai o persoană în dar.

— La Vâlve e altfel, o contrazise Septimus.

— Ei, să le văd eu că se încumetă, spuse Jenna dispreţuitoare.

— Are dreptate, Jen, să ştii, intră şi Sam în vorbă. Ele au *altfel* de reguli. Crezi că faci ce vrei tu, şi când colo te trezeşti că faci întocmai cum vor ele. Uită-te la Jo-Jo.

— Jo-Jo face doar ce vrea el, săriră Edd şi Erik.

— Mda, aşa *crede* el, bombăni Sam.

Se lăsă tăcerea. Septimus luă un băţ şi se apucă să scurme tăciunii.

— Şi cu Ephaniah cum rămâne? întrebă dintr-odată Jenna.

— O să-nţeleagă, zise Septimus.

— Ba n-o să înţeleagă. N-o să ştie decât că noi

am plecat.

— N-aveam încotro, Jen. Te aştepta o viaţă de Vâlvă. (Jenna pufni neîncrezătoare.) Ba da, Jen. Să ştii că *asta* ţi-ar fi fost soarta.

Jenna oftă. Supărată, luă şi ea un băţ şi se apucă să scurme în foc. Din nou i se părea că nu va ajunge niciodată la Nicko. Şi de fiecare dată, nu ştia cum se făcea, dar parcă tot vina *ci* era.

— Vreţi peşte? întrebă Sam, care credea cu tărie că peştele ajută la păstrarea bunei înţelegeri în tabără.

Niciunuia nu îi era foame după ce mâncaseră tocana de jder, însă aprobară cu toţii din cap.

Sam avea metoda lui de a frige peştele. Înfigea câte unul pe o ţepuşă de lemn muiată în apă şi îl aşeza pe Grătarul Sam Heap – un trepied de metal atât de şubred că se prăbuşea şi de la o boare de vânt. Sam alese cei mai buni trei peşti şi îi oferi Jennei, lui Septimus şi lui Beetle. Acesta din urmă se cam codea să ia peştele; întâi, fiindcă nu se dădea în vânt după peşte, iar apoi fiindcă acest peşte anume părea că îl priveşte cu reproş. Beetle îi întoarse privirea şi se hotărî să ia măcar o îmbucătură.

— Ce e, Bondarule, nu-ţi place peştele? îl întrebă Sam.

— Nu Bondar, Sam, interveni Septimus cu gura plină de peştele fript, care era, de fapt, foarte gustos. Porecla lui e Cără…

Nu apucă să termine, pentru că de undeva, din spate, se auziră trosnete. Sam, Edd şi Erik, ale

căror reflexe erau deja formate în astfel de situaţii, apucară câte un băţ şi săriră în picioare ca să apere tabăra. Dintre copaci ţâşni un mic leopard de pădure, alergă drept spre foc, înnebunit de groază, apoi sări în lături – ca să evite flăcările, dar şi pe Ulir – şi dispăru printre copacii din cealaltă parte a poienii.

— N-am mai văzut aşa ceva, mormăi Sam. Ce l-o fi apucat?

Întrebarea lui nu rămase fără răspuns. Chiar atunci, Jo-Jo ieşi din Pădure cu un aer triumfător, ducând în mână o ramură aprinsă. Alături de el se afla Marissa, Vâlva cea tânără. Marissa era tot atât de înaltă ca şi Jo-Jo; părul lung, ondulat, îl purta prins cu o cureluşă de piele împletită, întocmai ca cea pe care o purta Jo-Jo. Acesta o conduse până la foc şi aruncă torţa aprinsă în flăcări, cu un aer triumfător.

Jo-Jo se trânti lângă foc şi o trase pe Marissa lângă el. După ce se aşeză, Marissa îşi aranjă îndelung mantia verde de Vâlvă pe care erau cusute zeci de smocuri de pene colorate. Arăta ca o pasăre exotică, nimerită din greşeală în tovărăşia unor umile vrăbiuţe. Mulţumit nevoie mare de curajul de care dăduse dovadă – deşi n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că îi fusese frică – Jo-Jo apucă un peşte şi îl înghiţi dintr-o îmbucătură. Cu oarecare întârziere, îşi aduse aminte că trebuie să se poarte cuviincios şi îi oferi unul şi Marissei, dar ea nu băgă de seamă. Ochii ei erau aţintiţi asupra Jennei, a lui Septimus şi a

lui Beetle, aşezaţi de cealaltă parte a focului.

— Ce căutaţi *voi* aici? întrebă ea bănuitoare.

— Ca şi tine, răspunse Septimus, hotărât să nu se dea de gol.

— Sunteţi *oaspeţii* Vâlvei Mame, zise Marissa indignată. Nu se poate să plecaţi aşa. *Nu* se cade.

Septimus ridică din umeri dar nu scoase o vorbă, aşa cum ar fi făcut şi fraţii lui. Cât stătuse în tabără învăţase de la ei că nu e nevoie să dai explicaţii dacă nu ai chef – iar în faţa unei Vâlve era uneori mai bine să procedezi astfel.

Marisa privea încruntată la foc. Jo-Jo îi oferi din nou peştele, dar ea clătină supărată din cap.

— Trebuie să mă întorc, mormăi.

— Să te *întorci*? repetă Jo-Jo, nevenindu-i să creadă.

— Da. Să mă întorc. Du-mă acasă, Joby-Jo. Jo-Jo era uluit:

— Cum adică? *Acum*?

— Acum, zise Marissa şi-şi ţuguie buzele, îmbufnată; ochii ei albaştri de vrăjitoare aruncau scântei.

— Bine, dar…

Sam le întrerupse discuţia:

— Jo-Jo nu pleacă nicăieri astă-seară. E mult prea primejdios. În afară de asta, a trecut de miezul nopţii şi e vremea să mergem la culcare.

Jo-Jo îi aruncă o privire plină de recunoştinţă, dar Sam nu îi dădu nicio atenţie. Se ridică şi zise:

— Sep, Jenna şi Bondarul pot dormi în adăpostul Băiatului Lup. Haideţi cu mine, le

spuse. Să vă arăt unde e.

Septimus deschisese gura să îi spună că nu e nevoie, fiindcă îşi aducea aminte unde e adăpostul, dar Sam îl privi cu subînţeles.

— Mda, bine, mormăi Septimus.

De îndată ce se depărtară şi nu mai puteau fi auziţi, Sam le spuse în şoaptă:

— Mâine în zori trebuie să fiţi plecaţi. Marissa se va duce direct la Morwenna, să fiţi siguri. Iar dacă Morwenna vrea să o aibă pe Jenna în Sobor, apoi să ştiţi că va pune gheara pe ea, cum, necum.

— Ba nu! sări Beetle. Nici vorbă, atâta vreme cât eu şi cu Sep suntem aici.

— Ascultă-mă, Bondarule, îi explică Sam răbdător. Voi amândoi nu aveţi cum să-i ţineţi piept Vâlvei Mame.

Crede-mă, că ştiu ce spun. Mâine, până să-şi dea ea seama ce s-a întâmplat, voi trebuie să fiţi plecaţi.

— Am putea încerca să prindem bacul din Port, sugeră Septimus, dar de obicei nu opreşte la Pădure.

— Păi, de ce să luaţi bacul? făcu Sam nedumerit. Eu credeam că o luaţi pe Calea Pădurii.

— Mda, aşa aveam de gând. Numai că Morwenna s-a supărat şi n-a mai vrut să ne arate unde e.

— Da’ nici n-aveţi nevoie de vrăjitoarea aia afurisită, zise Sam. Vă arăt eu unde e.

— Tu? exclamă Septimus.

— Şşşt, făcu Sam, cu ochii la cei rămaşi lângă foc. Să nu-i dăm idei Marissei. Vin eu mâine devreme şi vă trezesc. Bine?

Septimus încuviinţă şi adăugă:

— Noapte bună, Sam. Şi mulţumesc.

— N-ai de ce. Doar e de datoria mea să am grijă de frăţiorul şi surioara mea, zâmbi Sam.

În adăpostul Băiatului Lup era cald, iar după ce Sam aduse un vraf de pături groase, Jenna, Septimus şi Beetle se înfofoliră bine şi adormiră pe patul de frunze.

— Noa… pte… bună „îngăimă Beetle.

— Noapte bună, Bondarule.

TRAVERSARE DE NOAPTE

I

n timp ce Jenna, *Septimus* şi Beetle dormeau somn adânc şi fără vise în adăpostul Băiatului Lup, iar Ulir Noptatica ciulea urechea la zgomotele Pădurii, o barcă se încumeta la primejdioasa traversare către Castel. Barcagiul pretinsese un preţ uriaş, dar chiar şi aşa îl încerca părerea de rău, deoarece curentul era puternic, vântul bătea din direcţia opusă, iar când ajunseră în mijlocul Râului, valuri înalte se izbeau de barcă, împroşcând apă înăuntru.

Şi pasagerii începuseră să cam regrete.

— Mai bine aşteptam până dimineaţa, se văieta Lucy Gringe de fiecare dată când barca se afunda între valuri şi stomacul ei o lua în partea cealaltă.

— Nu-ţi fie teamă, Luce, o încuraja Simon Heap. Am trecut prin situaţii şi mai rele.

Nu era adevărat, dar acum nu era momentul adevărului gol-goluţ.

Lucy amuţi. Se gândea că, dacă mai vorbeşte, i se va face rău de-adevăratelea, şi nu voia ca Simon să o vadă astfel. O fată trebuie să păstreze o anumită ţinută, chiar şi într-o bărcuţă pe cale de a se scufunda. Lucy strânse pleoapele şi îşi îndreptă gândurile spre grijile ei personale. Nu îi ieşea din minte expresia îngrozită de pe chipul lui Simon atunci când intraseră în Observator în după-amiaza aceea. „Luce”, şoptise el speriat. „Coboară degrabă şi pregăteşte-l pe Tunet. Du-te!”

Lucy nu putea suferi ca Simon să îi spună ce să facă – şi de obicei nici nu îndrăznea – dar îşi dădu seama că acum se întâmplase ceva. Coborâse în goană scările alunecoase de ardezie, trecuse prin hruba Viermelui, care îi dădea fiori de fiecare dată, iar când Simon o ajunsese din urmă, Tunet era înşeuat şi gata de drum. Îl întrebase pe Simon ce se întâmplase, dar el îi răspunsese scurt: „Am făcut un Farmec de Vedere”.

Acum se apropiau de malul celălalt şi valurile se mai potoliseră. Lucy îşi mai veni în fire. Dacă, aşa cum îi promisese Simon, nu aveau să se mai întoarcă vreodată în acel Observator de care îi era groază, atunci chiar era fericită, cu o singură condiţie: să nu se mai întoarcă nici la Castel. Şi-ar fi dorit să se îndrepte către Port. Acolo se simţea

bine; era mult mai interesant decât la Castel şi nici nu risca să dea nas în nas cu mama sau tatăl ei.

De fapt însă, adevăratul motiv pentru care Lucy nu voia să se întoarcă la Castel era Simon însuşi. Acesta parcă uitase că, aproape cu un an în urmă, fusese nevoit să fugă de acolo. Lucy nu ştia exact ce se întâmplase, dar auzise tot felul de lucruri îngrozitoare; în parte nu voise să creadă că sunt adevărate, dar altele, ştia cu siguranţă, erau chiar aşa. Fratele ei, Rupert, îi povestise că îl văzuse pe Simon aruncând un Trăsnet nimicitor către Septimus, Nicko şi Jenna, şi Lucy ştia că fratele ei nu umbla cu scorneli. Alte poveşti erau şi mai înspăimântătoare: Simon încercase să îi facă Marciei un Descântec oribil, folosind oasele lui DomDaniel, şi aproape că izbutise. De aceea Marcia dăduse de ştire că, dacă Simon mai pune piciorul în Castel, îl va arunca în temniţă pentru tot restul vieţii lui.

Lucy îşi privi a mia oară frumosul inel – care *nu* fusese cumpărat de la soldurile depozitului lui Drago Mills! – şi oftă din adâncul sufletului. Oare de ce ea şi Simon nu puteau duce o viaţă normală? Ea nu îşi dorea decât să fie ca toată lumea: să facă planuri pentru căsătorie, să caute o locuinţă (ar fi fost de ajuns chiar şi o cameră în Hardughie). De ce să nu îl poată duce pe Simon în vizită la mama şi tatăl ei, iar Rupert să se împrietenească cu el? De ce? Nu era drept. Orice ai zice, *nu era*.

Barca trase la cheiul de noapte, ceva mai jos

de birtul lui Sally Mullin. Luntraşul, Micky Mullin, unul din mulţii nepoţi ai lui Sally, oftă uşurat, legă barca de un stâlp şi le spuse la revedere muşteriilor. Îi urmări din priviri cum se îndreptau cu pas nesigur către Poarta de Miazăzi – în care, dacă ştiai unde să te uiţi, găseai o portiţă care rămânea deschisă noaptea – şi se întrebă ce au de gând. Măcar că Simon avusese grijă să îşi tragă gluga peste ochi, Micky băgase de seamă că avea trăsăturile tipice ale familiei Heap. Simon, care avea acum douăzeci de ani şi ceva, semăna izbitor cu tatăl său, Silas. Micky se hotărî să meargă în vizită la mătuşa lui a doua zi. Îi plăceau bârfele, plus că făcea o turtă de ovăz destul de bună.

Mergeau pe străzile pustii, alegându-le pe cele mai ferite de vânt. Lucy era tăcută, cum nu îi stătea în fire.

— Ce e cu tine, Luce? o întrebă Simon.

— Ce n-aş da să nu fi venit aici, răspunse ea. Mă tem că or să te afle şi să te arunce în temniţă.

Simon scoase din buzunar o scrisoare mototolită, pe care o găsiseră la întoarcere. Lucy oftă din băierile inimii. Ce bine era să n-o fi văzut chiar ea, vârâtă sub o piatră de pe marginea drumului care ducea la intrarea în Observator! Ştampila de pe plic spunea: LIVRAT DE COMPANIA POŞTALĂ A PORTULUI, şi îi stârnise curiozitatea. De acum, Lucy ştia pe dinafară conţinutul blestematei scrisori, dar îl ascultă din nou pe Simon, care citi cu glas tare scrisul mic, puchinos.

Expeditorul folosise hârtia cu antet a Scriptoriului:

Dragă Simon, îmi închipui că ai băgat de seamă că am plecat.

Poate ai băgat de seamă că mai lipseşte ceva. Am luat Pdiata Pitea *Potaia şi acum e* a mea. *Se simte bine cu mine.*

Dacă ai de gând să vii să mi-o iei, fii sigur că am să pun pe cineva să vină după tine.

După cum îţi dai seama uitându-te la hârtie, talanţii *talentele mele au fost în sfârşit recunoscute şi am obţinut o slujbă foarte bună aici. Mult mai bună decât cea pe care mi-ai dat-o tu.*

Eu m-am întors acolo unde îmi e locul, dar pe tine nu te *vrea nimeni înapoi. Nici peste un* minilion *milion de ani. Ha, ha.*

Fostul tău servitor credincios emdicies *credincios.*

Merrin Meredith/Daniel Vânătoru/Septimus Heap

— Ţi-am spus, Luce, nu scapă nepedepsit, zise Simon şi îndesă scrisoarea la loc în buzunar. S-a înhăitat cu alţi doi pierde-vară – habar n-am cine-i Daniel Vânătoru, dar despre scârba de Septimus ştiu ce-i poate pielea – şi îşi închipuie că am să-l las să păstreze Potaia. O să vadă el ce amarnic se înşală, şi nu peste multă vreme.

Lucy clătină din cap. Ce aveau băieţii de se certau tot timpul?

— Am venit atâta drum doar ca să-ţi iei

mingea înapoi de la Merrin? întrebă ea.

Când Sarah Heap îşi dădu seama că Simon bate la geamul ei, nu ştiu dacă să plângă sau să râdă, aşa că plânse şi râse în acelaşi timp. Lucy stătea ceva mai la o parte, stânjenită, şi se gândea că poate ar trebui să meargă şi ea să o vadă pe mama ei. Apoi, când Sarah se apucă să îl bombardeze pe Simon cu întrebări – unde a locuit atâta vreme, cu ce s-a ocupat, dacă a făcut într-adevăr toate acele lucruri îngrozitoare de care vorbeau toţi şi *de ce* nu îi scrisese – Lucy îşi zise că poate era mai bine să nu se vadă cu mama ei. Nu încă.

Lucy şi Simon stăteau să se usuce la focul din salonaşul lui Sarah, timp în care ronţăiau pâinea, brânza şi merele pe care aceasta le găsise prin bucătărie. Lucy găsea că harababura din salonaş e fermecătoare şi fusese fascinată de raţa cu tuleie, îmbrăcată într-o vestă croşetată, pe care Sarah o luase de lângă cămin şi o pusese pe genunchi. Îi plăceau foarte mult cei din familia Heap; erau mult mai interesanţi decât rudele ei.

— Nu ştiu ce-o să facă Marcia dacă te găseşte aici, zise Sarah îngrijorată. De la o vreme e tot timpul întoarsă pe dos. Una, două îi sare ţandăra. Nici cu mine nu se mai poartă frumos. Nu ajung *niciodată* să-l văd pe Septimus, şi ea *ştie*, dar ori de câte ori ne întâlnim nu uită să-mi spună că speră să fiu mulţumită că-l văd atât de des. Nu te strâmba, Simon, Nu mai vreau să te certi cu fratele tău, să-ţi intre bine în cap! *Ai priceput*?

Simon ridică din umeri.

— Dar nu eu încep cearta. El mi-a furat Potaia, mârâi el.

— *Ce* ţi-a furat?

— Nimic, mormăi Simon. Nu contează.

Sarah oftă. Era atât de bucuroasă că îl vede pe Simon, dar ar fi vrut ca el să nu fie atât de supărat.

— Să nu ştie nimeni că eşti aici, *nimeni*, zise ea apăsat. Tu şi cu Lucy va trebui să staţi ascunşi în Palat până când găsim o cale de scăpare.

Lucy căscă şi se clătină de oboseală. Sarah o văzu şi înţelese. Puse jos raţa şi se ridică.

— Trebuie că eşti ostenită, îi spuse cu un zâmbet grijuliu. Ce-ai zice de un pat moale?

Lucy dădu din cap, recunoscătoare. Mama lui Simon era o femeie cu suflet, se gândi ea.

O jumătate de oră mai târziu, Lucy dormea buştean la căldură, într-un pat dintr-o imensă cameră de oaspeţi a Palatului. Simon – aflat la etajul de sus, într-o cameră de la mansardă – privea gânditor pe fereastră. De-abia atunci observă că ceva nu era în regulă… lipsea ceva. *Luminile Turnului Vrăjitorilor dispăruseră*! Simon deschise iute fereastra şi se uită afară în noapte. Dedesubt, răsfirate, se vedeau luminile Castelului. Pe Calea Vrăjitorilor făcliile ardeau, iar flăcările se înălţau şi dansau în bătaia vântului. În schimb, luminile magice, purpurii, care ardeau pretutindeni în Castel *nu mai erau acolo*.

Simon ştia că nu poate sta în cămăruţa de la

mansardă întrebându-se ce se întâmplă în Turnul Vrăjitorilor. *Trebuia* să afle. Simţindu-se vinovat, ca un băieţel care o şterge afară, cu toate că mama i-a spus să stea să îşi facă tema, Simon deschise cu băgare de seamă uşa care scârţâia şi traversă coridorul în vârful picioarelor. Era atât de preocupat să nu facă vreun zgomot că nu îl observă pe Merrin – care se întorcea după încă o vizită nocturnă la Madam Pralină – oprit chiar în capătul scărilor. Când îl văzu pe Simon, Merrin se simţi atât de îngrozit că era cât pe ce să se înece cu guma de mestecat cu gust de banană şi afumătură. Înlemni, apoi se ascunse după una din grinzile uriaşe pe care se sprijinea tavanul.

Când Simon trecu în vârful picioarelor pe lângă el, Merrin îl privi fix, ca un iepure ţintuit. Nu putea să îşi creadă ochilor. Cum de îi dăduse Simon de urmă? De unde *ştiuse*? Neîndrăznind să facă nici cea mai mică mişcare, Merrin îl urmări cu coada ochiului cum se furişează pe scări, mergând tot atât de grijuliu cum mersese Merrin în primele zile petrecute la Palat.

Simon se strecură afară pe o uşă lăturalnică şi se îndreptă spre aleea de lângă Palat, după care o luă pe Calea Vrăjitorilor, spre întunericul unde ştia că se află Turnul Vrăjitorilor. După ce se făcuse vinovat de atâtea – chiar şi lui îi venea greu să creadă şi nu înţelegea ce fusese în capul lui – păstrase totuşi un fel de interes de proprietar faţă de Turnul Vrăjitorilor. În adâncul sufletului, Simon încă mai dorea să fie Vrăjitor Neobişnuit. Spre

deosebire de altă dată însă, nu mai voia să urmeze o cale întunecată. Ar fi însemnat să trişeze, gândea el acum. Voia să facă toate lucrurile aşa cum se cuvine, pentru ca Lucy să fie mândră de el.

Simon ştia că e un vis imposibil, dar asta nu îl împiedica să se simtă atras de Turnul Vrăjitorilor şi să vrea să afle ce se întâmplă acolo.

Când se apropie de Marele Arc pe sub care se intra în Curte, Simon văzu că nu era singurul care observase lipsa luminilor magice. O mare de oameni erau adunaţi afară şi discutau în şoapte îngrijorate. Simon îşi trase gluga peste obraz şi, fără să ia în seamă murmurele de protest, îşi croi drum până în faţă. Acolo dădu cu ochii de două momâi înalte, învăluite într-o ceaţă magică. Erau, deşi el nu ştia, doi dintre cei şapte Gardieni, veniţi să îl petreacă pe Ucenic la plecarea în Expediţie. Când Simon se îndreptă spre ei cu pas hotărât, Gardienii îşi încrucişară suliţele cu un pocnet puternic şi blocară intrarea pe sub Arc.

— Stai! lătrară ei.

Simon se opri, dar mai apoi îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— E Asediu, i se răspunse pe un ton răstit.

Din spate, din mulţime, se auziră murmure îngrijorate.

— De ce? întrebă Simon.

Răspunsul Gardienilor veni iute şi neaşteptat: îşi scoaseră pumnalele şi le fluturară ameninţător spre Simon. Unul din pumnale i se înfipse în

pelerină.

— Pleacă! îi ordonară ei.

Mulţimea se risipi, oamenii o luară care încotro. Simon îşi desprinse pelerina cu o smucitură şi plecă, mergând cât de încet îndrăznea. Înconjură zidurile Curţii pe dinafară, făcând planuri, care de care mai fanteziste; se şi vedea luând cu asalt Turnul şi punând capăt Asediului, după care Marcia Overstrand, adânc recunoscătoare, îl ruga să devină Ucenicul ei. Din păcate pentru el, poarta Curţii era zăvorâtă. La lumina lunii, Simon nu putu vedea decât silueta fantomatică a Turnului Vrăjitorilor, iar de auzit nu auzi decât vreun ţipăt de huhurez, sau bufnitura vreunei uşi trântite de cineva care ajunsese la adăpostul căminului său.

Simon se întoarse îngândurat la Palat. Era convins că, dacă ar fi fost el Ucenicul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce era perfect adevărat, nimic de zis.

În încăperea de la mansarda Palatului, Merrin îşi strângea lucrurile, pregătindu-se de plecare. Era furios. De ce lucrurile luau întotdeauna o întorsătură urâtă pentru el? Tocmai când îşi găsise şi el un locşor doar al lui, tâmpitul de Simon Heap se şi înfiinţase ca să îi strice cheful. Plecă din cameră urmărit de privirile mai multor Fantome Străvechi, printre care şi cea a guvernantei, care nu mai putea de bucurie. Merrin coborî tiptil scara, traversă palatul adormit şi se îndreptă spre şopronul din grădina de zarzavat. *Acolo*, cel puţin,

nu era niciun fost stăpân.

Vai, cât se înşela!

Dar Merrin învăţa repede. Mânios, înşfăcă sacul cu oasele lui DomDaniel, îl trase afară din şopron şi, după ce îl învârti de câteva ori prin aer, îl aruncă peste zidul grădinii. Sacul descrise un arc perfect şi ateriză cu un bufnet pe terenul unde Billy Pot cultivase legume până nu demult, şi unde era acum cazat domnul Scuipăfoc, după cum îi spunea Billy dragonului, pătruns de respect.

Scuipăfoc dormea dus; habar nu avea că micul lui dejun tocmai fusese servit.

MICUL DEJUN

A doua zi dimineaţă, Billy Pot se sculă devreme ca să pregătească micul dejun pentru Scuipăfoc, conform instrucţiilor amănunţite pe care i le dăduse Septimus, însă dragonul nu părea deloc interesat. Stătea întins în faţa cuştii celei noi şi îl privea pe Billy cu un singur ochi, pe jumătate adormit. Când Billy se apropie cărând găleata cu micul dejun, auzi un huruit venit parcă din măruntaiele pământului, şi dragonul râgâi.

Pe Billy îl luă cu ameţeală. Se scărpină în creştetul capului, nedumerit. Dacă nu ar fi ştiut că aşa ceva nu era cu putinţă, ar fi zis că dragonul luase deja micul dejun.

— Las găleata icişa, domnu’ Scuipăfoc. Poate aveţi poftă mai încolo.

Scuipăfoc gemu şi închise ochiul. În adâncul stomacului de foc simţea oasele bătrânului

Necromant, grele şi întunecate. Se căia că înghiţise sacul vechi şi urât mirositor. De acum încolo nu îi mai trebuia mâncare, cât va trăi.

În timp ce stomacul de foc al dragonului se pregătea să topească oasele, fantoma lui DomDaniel se bucura că ajunsese din nou în Turnul Vrăjitorilor. Îi păruse bine să vadă că băbătia aia, Mătreaţă-pe-Chelie, căpătase ceea ce merita. Ce se mai distrase văzând-o că umblă fără rost de colo-colo, ca un Vrăjitor de rând, aşteptând să i se spună ce să facă. Îl prinsese la înghesuială şi pe vechiul lui Ucenic, Alther Mella, care îi făcuse vânt de pe piramida de aur din vârful Turnului Vrăjitorilor. Îşi amintea perfect, de parcă fusese ieri. DomDaniel jubila povestindu-i lui Alther Mella în cele mai mici amănunte ce planuri avea acum, că devenise fantomă, când, deodată, începu să se simtă cam ciudat. În aceeaşi clipă, Alther observă că piciorul stâng al lui DomDaniel dispăruse.

Alther privea fascinat cum dispare tot braţul drept al lui DomDaniel, apoi genunchiul stâng… antebraţul stâng… degetele de la picioare… gleznele. Sub ochii lui, fostul stăpân dispărea bucată cu bucată.

Lui DomDaniel nu îi plăcea felul în care îl privea Alther – era extrem de nepoliticos şi nu îi arăta respectul cuvenit. Deschise gura ca să îi spună să nu se mai holbeze la el, dar capul îi dispăru chiar în acea clipă. Nu mai rămase din el decât palma stângă, care gesticula frenetic, şi o

mare parte din stomacul care tremura de indignare.

Când ultimele oase ale lui DomDaniel se topiră în stomacul lui Scuipăfoc, bătrânul Necromant dispăru cu totul – şi pentru totdeauna. Căci acum nu mai avea Inelul cu Două Feţe ca să mai scape o dată. Alther avea să îşi amintească multă vreme cu plăcere de acele momente, ca şi de discuţia cu Marcia, când o anunţase că Adunarea nu mai exista.

Sfârşitul ultimei Adunări reprezentă un moment memorabil şi pentru Marcia. Cea mai mare plăcere era să îşi amintească de mutra lui Tertius Fumigante când îl gonise de pe sofaua ei, unde stătea tolănit (ce tupeu!) şi îl anunţase nu numai că Adunarea luase sfârşit, dar şi că nu mai avea să fie niciuna de acum încolo şi că el trebuia să plece din locuinţa ei *fără întârziere*. Tertius Fumigante refuzase să îi dea crezare până când venise şi Alther şi îi întărise spusele. Marcia avusese dreptate când îi spusese lui Beetle că Tertius Fumigante nu avea pic de respect pentru femei.

Tertius Fumigante instituise starea de Asediu ca să îl oblige pe Septimus să scoată o piatră din Urnă. Când îşi dăduse seama că Septimus dispăruse, jurase să menţină Asediul – pentru eternitate, dacă era necesar – până când Marcia îi spunea unde se află Ucenicul. Era convins că băiatul e ascuns undeva în Turn. Acum însă, lipsit de puterea Adunării, Tertius Fumigante nu mai

putea menţine Asediul. Şi astfel Asediul luă sfârşit.

Marcia nu pierdu nicio clipă. Îl trimise pe Arcan să îl escorteze pe Tertius Fumigante afară din Palat, ca pe un tâlhar, iar apoi, când Magia se întoarse în Turnul Vrăjitorilor, se postă la uşă, zâmbind cu dinţii încleştaţi.

— La revedere. Cu bine. Mulţumesc că aţi venit, spunea ea fantomelor care ieşeau plutind, neînţelegând nimic.

Afară, în faţa Turnului Vrăjitorilor, un şobolan murat până la piele şi îngheţat de frig văzu că poarta uriaşă se deschide – *în sfârşit*. Privi uimit cum o mare nesfârşită de fantome purpurii se răspândeşte pe trepte. Aşteptă nerăbdător până când ieşi ultima fantomă, după care se repezi înăuntru, strigând:

— Şobolan Mesager!

În timp ce Stanley îşi făcea loc printre picioarele unui grup de Vrăjitori Obişnuiţi adunaţi ciopor în jurul destinatarului mesajului, în penumbra Marelui Arc, la adăpost de privirile prea curioase, Tertius Fumigante era adâncit în discuţie cu cineva care părea a fi o tânără Vrăjitoare debutantă.

— Găseşte-l, spunea Tertius Fumigante. Expediţia a început şi *trebuie* să îşi urmeze cursul.

Creatura dădu din cap. Îl privi pe Tertius Fumigante cum se întoarce furios la Scriptoriu şi se apucă să roadă unghiile lui Hildegard. Era sătulă până peste cap sa de întrupată în

Vrăjitoarea debutantă. O călca pe nervi faptul că Hildegarde nu ieşea cu nimic din comun – poate doar fiindcă era atât de îndatoritoare. Îi pierea cheful de orice. Creaturii i-ar fi plăcut să se întrupeze în pielea unei fiinţe mai deosebite, poate chiar cineva cu o trăsătură întunecată. În aşteptarea unui astfel de prilej, se sprijini de peretele rece de lapislazuli al Marelui Arc şi încercă să vadă cât de departe putea scuipa unghiile roase.

Cu câteva ceasuri în urmă, în dimineaţa aceea, când Ephaniah Gheb se trezi în cortul umed, îşi dădu seama că nu se simţea în apele lui. După ce Jenna, Septimus şi Beetle se duseseră la culcare, Ephaniah băuse o licoare dulce, groasă, care îi fusese oferită de Morwenna. De îndată ce o gustase, îşi dăduse seama că Vâlva Mamă îi pusese ceva în băutură, şi chiar izbutise să arunce o mare parte din ea pe furiş. Cu toate acestea, chiar în timp ce se îndrepta spre cortul lui, simţea că pământul se învârteşte cu el iar pe limbă avea un gust amar. Oricât se împotrivise, somnul îl biruise, dar visele urâte pe care le avu nu îl lăsară să doarmă. Hotărât să nu mai adoarmă, ieşise tiptil din cort ca să ia o gură de aer proaspăt şi o văzuse pe Morwenna chiar în mijlocul cercului de corturi, iscodind-o pe o tânără Vâlvă.

— Şi, mă rog, unde e Marissa?

Tânăra Vâlvă părea îngrozită.

— Spune-mi, Bryony. Nu mă face să pierd vremea.

— Păi… s-a dus la tabăra fraţilor Heap.

— Nu i-am dat voie. Rău îi va părea. Iar tu, *tu* îi vei lua locul.

— *Eu*? Dar, ştiţi, nu cred că…

— Nu te-am întrebat ce crezi, scumpo. Fă ce ţi se spune. Pregăteşte un cort pentru Prinţesă şi animalul ei. Ne va trebui mâine-dimineaţă.

— Aha. Vasăzică chiar o să fie…

— Termină cu flecăreala. Ai grijă să fie un cort sigur.

Bryony făcu o reverenţă stângace şi plecă în fugă. Oare cum se face un cort sigur? Cum oare?

Lui Ephaniah i se făcu rău. Acum ştia ce avea să ceară Morwenna a doua zi dimineaţa. Înţelese că licoarea – „un păhărel înainte de culcare”, cum spusese Morwenna – era menită să îl facă blând şi cuminte până a doua zi. Ephaniah era furios că se purtase prosteşte şi făgăduise ceva ce nu putea da. Simţea că i se învârteşte capul. Se furişă până la cortul celorlalţi. Ce avea să le spună?

Când găsi cortul gol, Ephaniah răsuflă uşurat, dar mai apoi începu să îşi facă tot felul de griji. Unde plecaseră? Lui de ce nu îi spuseseră nimic? Nu avuseseră încredere în el? Sau fuseseră răpiţi de acolo şi el dormise atât de adânc încât nici măcar nu îi auzise când strigau după ajutor? Fără să îşi dea prea bine seama ce face, Ephaniah coborî şchiopătând poteca şerpuită, îndepărtându-se de Sălaşul de Vară. Roba lui albă lucea în lumina lunii pline şi Bryony îl văzu, dar nu îndrăzni să spună nimic, de teamă să nu o supere

şi mai tare pe Vâlva Mamă. Îl urmări din ochi până când Ephaniah dispăru printre copaci. Lighioanele Pădurii – care nu se dădeau în vânt după şobolani uriaşi – îl lăsară în pace, aşa că ajunse cu bine la Castel, deşi abia se mai ţinea pe picioare.

Zorii îl aflară pe Ephaniah Gheb pe malul şanţului de Apărare. Aşteptă până ce Gringe coborî podul, apoi îi plăti un bănuţ de argint şi trecu pe lângă el şontâc-şontâc, fără să ia în seamă privirea cercetătoare a acestuia.

— Nici nu ştii peste câte nu dai în meseria asta, cugeta Gringe cu glas tare, privind-o pe doamna Gringe cum îi încălzeşte tocana rămasă de cu seară ca să i-o dea în chip de mic dejun. Azi-dimineaţă am văzut coşcogeamite şobolanul. Ba încă mai avea şi ochelari pe nas.

Aceea se dovedi una din rarele daţi când doamna Gringe dădu atenţie spuselor soţului ei. Se opri din amestecat tocana şi se chiori în adâncul întunecat al cratiţei.

— Mi se păru mie că ciupercile alea arătau cam ciudat, zise ea.

— Care ciuperci? o întrebă Gringe, care nu înţelegea nimic.

— Alea de le-am gătit aseară. Aveau o culoare cam aiurea. Io una nu m-am atins de ele.

— Da’ pe mine m-ai lăsat să mănânc, nu?

Doamna Gringe ridică din umeri şi turnă tocana în farfuria lui Gringe.

— Io zic să dai deoparte ciupercile, îşi dădu ea cu părerea.

— Nu, *mersi*, făcu Gringe.

Se ridică şi se întoarse la pod. Pe la amiază, Gringe se convinse că efectul ciupercilor trecuse. Şi dacă nu ţinem seama de faptul că putea jura că o văzuse pe Lucy scoţând capul de după un colţ de zid – lucru care îl necăjise peste poate – nu simţise niciun alt efect.

Când Ephaniah se întoarse amărât la Scriptoriu în dimineaţa aceea, tot ce îi mai lipsea era să îl găsească pe noul Funcţionar de la Biroul de Primire cu picioarele pe birou, mestecând un şarpe negru şi plescăind de plăcere. Când îl văzuse pe Scribul Restaurator, Merrin se holbase şi continuase să mestece cu un aer obraznic ceea ce era de fapt micul lui dejun. În cele mai multe situaţii Ephaniah nu regreta că nu poate vorbi, dar acum, văzând coada şarpelui cum dispare cu zgomot în gura lui Merrin, ca să nu mai vorbim de biroul mânjit de ghetele pline de noroi – biroul pe care Beetle îl lustruia cu atâta drag în fiecare dimineaţă –, acum ar fi dat orice să poată spune „Dă-ţi picioarele jos de pe birou!”

În clipa următoare însă fii bucuros că nu poate vorbi. Cum stătea privind cu scârbă ghetele noroite, zări o bucăţică rotundă de hârtie lipită de talpa dreaptă. Ephaniah nu petrecuse în zadar atâţia ani punând lucrurile la locul cuvenit: era sigur că acea bucată de hârtie avea un loc al ei, ba chiar putea jura că ştie *cu precizie* de unde provenea. Se îndreptă spre ghetele noroite (Merrin făcu o mutră îngrozită, căci nu înţelegea

ce are de gând omul-şobolan) şi, cu o mişcare iute, de şobolan care înhaţă ceva, desprinse bucata de hârtie de pe talpa ghetei. În aceeaşi clipă, Merrin sări în picioare urlând:

— Ia labele de pe mine, pocitanie!

Ephaniah îl lăsă pe Merrin să scuipe ultimele fărâme de şarpe, cu care se înecase, şi se repezi jos, la subsol. Ajuns acolo, trânti uşa capitonată şi o încuie. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra bucăţii de hârtie şi mai, mai să sară în sus de bucurie. Da, asta era într-adevăr. *Era bucata cart lipsea din hartă*.

Ora următoare şi-o petrecu restaurând fragila fărâmă de hârtie. Totul merse bine şi, la sfârşit, avu în faţă o bucată rotundă de hârtie pe care era desenată cu creionul o clădire cu opt laturi, încercuită de un şarpe. În mijloc se afla o cheie. Ephaniah ascunse cu grijă preţioasa bucată de hârtie într-un buzunar secret al tunicii. Îşi împinse ochelarii în creştetul capului şi scoase un oftat de uşurare. Reuşise cea mai migăloasă – şi poate chiar cea mai importantă – operaţiune de Restaurare din viaţa lui.

Dar greul de-abia acum venea: Reunirea.

* * *

— Nu, spunea Stanley, cu gura plină, Cu niciun chip. Şobolanii Mesageri nu fac livrări. Mmm, ce bine pică un sandviş cu şuncă după o noapte petrecută afară, în ploaie! Vrei o bucăţică?

— Nu, mulţumesc, răspunse Ephaniah dispreţuitor.

— Cum doreşti.

— N-o să-ţi pară rău. Stanley râse ironic:

— Ha, *ha*. Toţi spun aşa. Întotdeauna regreţi că ai acceptat. Ba sfârşeşti în cuşca vreunui ţicnit, ba înţepenit sub podele şi dat mort. Nu, nu, cu mine nu mai merg de-astea.

— Pot să-ţi fac rost de şobolani.

— *Şobolani*?

— Câţi vrei. Ţi-i aduc chiar eu. Stanley îşi lăsă jos sandvişul cu şuncă.

— Adică… îmi faci rost de *personal* pentru Birou? Ephaniah aprobă din cap, şi Stanley rămase pe gânduri. Îşi imagină cum ar arăta Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit în chip de cartier general al unui înfloritor Birou al Şobolanilor Mesageri, condus de el, bineînţeles. Îşi închipui teancurile de documente şi foile de plată a salariilor… iar apoi şi-o închipui pe Dawnie cum află de succesul afacerii şi se hotărăşte să revină la el.

— Nu, zise el.

* * *

Pe când se întorcea încet de la Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, Ephaniah văzu ceva ce nu se aştepta să vadă: luminile magice ale Turnului Vrăjitorilor. Se frecă la ochi, dar nu… luminile nu dispărură. Turnul era din nou învăluit în sclipiri purpurii şi albastre, piramida de aur din vârf strălucea ca soarele în ziua aceea înnorată, iar prin ferestre răzbătea o lucire purpurie, magică. Ephaniah îşi simţi dintr-odată inima uşoară.

Lucrurile aveau să se aranjeze. Se va duce la Vrăjitorul Neobişnuit şi îi va cere să facă o Vrajă de Trimitere. Totul va fi bine. Iuţi pasul – atât cât îl lăsau băşicile din tălpi –, îşi înfăşură bine fâşia de mătase în jurul feţei şi se îndreptă spre Calea Vrăjitorilor.

Când intră în umbra albastră de sub Marele Arc, Ephaniah se izbi de Hildegarde şi… uită de toate.

CĂILE PĂDURII

vai uitat pantera, *zise* Sam în şoaptă, în lumina gri-verzuie a zorilor din Pădure, Jenna, Septimus şi Beetle, cu ochii pe jumătate închişi de somn, stăteau în faţa adăpostului unde dormea de obicei Băiatul Lup. Pe cât vedea; Sam, erau toţi, în afară de panteră.

Jenna, prea adormită ca să dea explicaţii, o scoase pe Ulir de sub mantie. Sam privi nedumerit pisii cuţa roşcată, apoi ridică din sprâncene şi pufni în râs. Numai Jenna ar fi ştiut cum să facă rost de un Preschimbător, îşi zise el cu admiraţie. Poate că nu avea puteri magice, dar *ceva* avea, asta îşi dădea oricine seama. La urma urmelor, era viitoarea Regină. Morwenna nu avea idee cu cine se punea. Acum însă, indiferent de ce ştia sau nu ştia Vâlva Mamă, era timpul să îi scoată din Pădure înainte ca Soborul să le la urma. Nu ar fi dorit nimănui să simtă că Soborul i-a luat urma.

Sam pregătise trei desagi. Jo-Jo, Edd şi Erik le folosiseră pe vremea când mergeau la căutat mâncare, dar acum, că tinerele Vâlve le procurau

cea mai mare parte a hranei – cu excepţia peştelui – cei trei renunţaseră să îşi mai bată capul cu găsirea hranei, preferând să tândălească pe lângă focul din tabără cât era ziulica de lungă – ceea ce îl scotea din sărite pe Sam. Pentru Sam, drumeţiile prin Pădure nu aveau taine, şi de această dată adunase în desagi tot ce credea că le-ar fi de folos.

Jenna o puse pe Ulir pe jos, scoase din buzunar preţioasa cărţulie cu notiţele lui Nicko şi o puse cu grijă în desagă, după care îşi ridică desaga pe umăr.

— Ulir, şopti ea. Să mergi după mine.

Pisica mieună. Acum înţelegea vorbirea Jennei la fel de bine ca pe cea a lui Snorri. Era o pisică credincioasă şi ar fi urmat-o pe Jenna oriunde.

Încărcaţi de bagaje, cei trei călători şi pisica roşcată părăsiră tabăra, conduşi de Sam. Era o dimineaţă ceţoasă şi umedă; apa picura de pe crengi şi găsea o cale ca să le intre pe sub haine şi să îi facă să simtă în oase frigul Pădurii. Sam mergea în faţă, pe cărarea lată care urca dealul. Avea în mână un băţ lung, ca să se ajute la mers, cu toate că făcea paşi mari şi se mişca cu uşurinţă. Privindu-l, Jenna se minuna cât de tare seamănă cu un Pădurar.

Grăbiră şi ei pasul şi o vreme merseră umăr la umăr, dar Sam era mult mai iute decât ei. Se bucurară atunci când, după ce merseseră cam o milă, Sam se opri lângă un pietroi uriaş, rotund,

îngenunche şi ciocăni în piatră: suna a gol, ca şi cum ar fi ciocănit într-un clopot. Dădu din cap mulţumit, apoi sări în picioare şi se afundă într-un pâlc de copaci cu trunchiuri subţiri şi netede.

Porni prin Pădure, urmărind o cărare pe care doar el o putea vedea. Septimus, Beetle, Jenna şi Ulir mergeau în şir după el şi se străduiau să nu piardă din ochi pelerina cafenie cu pete cenuşii, care se confunda cu scoarţa copacilor. Din fericire, era uşor de mers pe stratul gros de frunze adunate în sute şi sute de toamne, prin care ferigile scoteau capetele ca nişte şerpi curioşi să vadă soarele primăverii.

Pe neaşteptate, Sam se opri.

— Am ajuns la Poartă, îi anunţă el cu un zâmbet larg. Mă *gândeam* eu că o voi găsi.

— Te *gândeai* doar? repetă Septimus, neînţelegând.

— Mda, făcu Sam. Dar era un gând de Pădure. Gândurile astea se adeveresc fără greş. Să ai încredere în fratele tău mai mare. Bun, acum trebuie să trecem dincolo. Pe mine mă vor lăsa, fiindcă miros a Pădure. În schimb, voi mirosiţi a Castel. Celor de-aici nu prea le place Castelul. Aţi face bine să vă puneţi pelerinele. Sunt în desagi.

Scoaseră fiecare câte o pelerină din blană de jder din desagă. Ulir şuieră furioasă când Jenna îşi puse pelerina pe umeri.

— Pfui! făcu Jenna. Miroase îngrozitor. Şi mai are şi picioare.

— Aşa şi trebuie să miroasă, surioară. Asta e

mirosul Pădurii. Cât despre picioare, sunt bune ca să prinzi pelerina la gât, uite aşa, îi explică Sam, legându-i pelerina de jder sub bărbie, întocmai cum îi prindea pelerina Sarah Heap când era mică. În pelerina asta sunt doi jderi, vorbi el mai departe, întotdeauna se păstrează labele din faţă ale jderului de la gât şi coada jderului de la poale. Aşa e obiceiul în Pădure.

Jenna se uită în jos şi văzu că, într-adevăr, de tivul pelerinei atârna o coadă de jder – ce-i drept, cam cheală.

— Tot e bine că nu au şi dinţi, mormăi Septimus.

Aruncă pelerina pe umeri şi se miră să vadă cât de cald ţinea. Se simţea parcă mai apărat, devenise o creatură a Pădurii, al cărei loc era în Pădure.

Sam îi cercetă din cap până în picioare.

— E bine, zise el. Acum ei vă vor lua drept creaturi ale Pădurii.

— Cine sunt ei? întrebă Jenna curioasă.

— Uite-i, răspunse Sam şi arătă spre o pereche de arbori uriaşi care se înălţau în faţa lor, asemenea unor santinele.

De fapt, cei doi erau primii dintr-un şir lung de arbori identici, aşezaţi perechi, perechi în spatele primilor. Fiecare arbore întinsese o ramură groasă de-a curmezişul potecii, ca o barieră.

— Rămâneţi aici, le spuse Sam. Să nu scoateţi un cuvânt şi să staţi nemişcaţi. M-aţi înţeles?

Dădură toţi trei din cap, fără să scoată o vorbă. Sam se apropie de arbori:

— Suntem de-ai Pădurii, tot aşa cum şi voi sunteţi de-ai Pădurii, rosti el încet, cu voce adâncă. Dorim să mergem pe Calea Pădurii.

Arborii nu se clintiră. Sam rămase pe loc, cu braţele încrucişate şi picioarele depărtate; privea fără să clipească în adâncul Pădurii. Jenna, Beetle şi Septimus aşteptau nerăbdători.

Ulir se întinse la picioarele Jennei şi închise ochii. Tăcerea Pădurii se lăsă peste ei. Sam era tot acolo, nemişcat. Clipele se scurgeau încet, dar Sam nu făcea nicio mişcare. Aştepta… aştepta… Nici ceilalţi nu îndrăzneau să facă vreun gest. După vreo zece minute, lui Beetle i se puse un cârcel la picior şi se răsuci pe loc, încercând să scape de durere. Septimus îl privea, râzând doar cu ochii. Beetle se molipsi şi el şi, ţinându-se să nu râdă, se înecă. Jenna îi mustră din priviri şi amândoi se străduiră să pară serioşi, până când pe Beetle îl lăsară puterile şi se prăbuşi pe jos, unde şi rămase, cutremurându-se de râs. Sam tot nu se clinti.

Într-un sfârşit, când Jenna chiar începea să se întrebe dacă nu era doar o scorneală de-a lui Sam, cei doi arbori santinelă ridicară încet ramurile care barau drumul, urmaţi pe rând de toţi ceilalţi. Sam le făcu semn să se apropie şi îl urmară în tăcere pe drumul deschis de arbori. În spatele lor însă, de îndată ce treceau, ramurile închideau la loc drumul.

Cărarea dădea într-o poieniţă în care se aflau trei grămezi mari de lemne – sau cel puţin aşa păreau – acoperite în parte cu brazde de iarbă; fiecare avea o uşă dărăpănată.

— Sunt vechile cuptoare de ars mangalul, îi lămuri Septimus. Când eram în Armata Tânără ne bucuram să dăm de unul. Puteai petrece noaptea la adăpost de primejdii şi de frig.

Sam îl privi cu admiraţie.

— Mi se întâmplă să uit că ai fost în Armata Tânără, zise el. Şi tu cunoşti Pădurea.

— Da, dar altfel decât tine. Noi eram *împotriva* Pădurii. Tu eşti de partea ei.

Sam încuviinţă din cap. Cu cât ajungea să afle mai multe despre Septimus, cu atât îl plăcea mai mult. Septimus înţelegea orice. Nu trebuia să îi explici, pentru că *ştia*, pur şi simplu.

— De fapt, acestea nu sunt cuptoare de ars mangalul. Sunt Căile Pădurii. Fiecare duce spre altă Pădure – aşa se spune.

Jenna privi îngrozită cele trei grămezi de lemne. Nu îi dăduse prin minte că va trebui să *aleagă* o Pădure.

— Şi de unde să ştim în ce Pădure vrem să intrăm? întrebă ea.

— Păi, cred că putem deschide uşile ca să aruncăm o privire înăuntru, răspunse Sam.

— Chiar aşa? Nu trebuie să intrăm? se miră Jenna.

— Nu. De ce să intrăm? În Pădure nu există reguli, după cum ştii.

Beetle era de cu totul altă părere. Lui, dimpotrivă, i se părea că există o groază de reguli – de exemplu, să te îmbraci în piei urât mirositoare de jder sau să taci mâlc – dar… tăcu şi el mâlc. Se simţea ca un şcolar nou-venit: încerca să se ferească din calea unor fiinţe mult mai mari decât el şi, în acelaşi timp, să înţeleagă acel loc ciudat.

Sam se apropie încrezător de grămada de lemne din mijloc şi deschise uşa. Un val de aer fierbinte îi izbi în faţă.

— Aici este un deşert, spuse el, şi tocmai atunci vântul aruncă afară o mână de nisip.

— Credeam că sunt păduri, zise Jenna.

— Astea sunt Căi Străvechi, iar pădurile nu rămân la fel. Ceea ce a fost odată o pădure poate fi acum un deşert. Ceea ce a fost un deşert poate deveni o mare. Timpul schimbă orice.

— Să nu mai spui aşa ceva, îl repezi Jenna.

Sam o privi uimit şi abia după aceea înţelese.

— Te rog să mă ierţi, Jen. Nik va fi acelaşi pe care îl ştim, atunci când îl vom găsi, poţi fi sigură. Ia să vedem dacă asta e pădurea pe care o căutaţi.

Închise uşa deşertului şi o deschise pe cea din stânga. Afară năvăli un val de aer cald şi umed, însoţit de ţipete răguşite de papagali.

— Asta e? întrebă Sam.

— Nu, zise Jenna.

— Sunteţi siguri?

— Da, întări Septimus.

— Atunci trebuie să fie asta.

Cu un gest larg, teatral, Sam deschise ultima uşă. O pală de vânt le aruncă zăpadă spulberată în faţă. Jenna se linse pe buze. Gustul metalic al fulgului venit din altă lume o făcu să se simtă parcă mai apropiată de Nicko.

— Asta e, zise ea.

— Sunteţi siguri? întrebă Sam.

— Ştiu *precis*. Nicko a făcut o listă; erau acolo lucruri călduroase şi blănuri.

— Bine. Dacă sunteţi siguri…

Brusc, Sam nu mai era atât de încrezător. Una era să arate drumul vreunui călător care se pierduse de caravană prin deşert sau să împingă vreo canoe răsturnată înapoi în pădurea tropicală, şi cu totul altceva era să îi trimită pe fratele şi sora lui în necunoscut.

— Lăsaţi-mă să vin cu voi, zise.

Septimus clătină din cap. De această dată voia să izbutească singur, fără ca fratele mai mare să îi spună ce să facă.

— Nu, Sam. O să ne descurcăm.

— Sunteţi siguri?

— Da, Sam, fii pe pace, interveni şi Jenna. Ne vom întoarce în curând împreună cu Nicko.

— Şi cu Snorri, adăugă Septimus.

O nouă pală de vânt aruncă zăpada afară. Sam îşi deznodă băsmăluţa roşie pe care o avea la gât. O legă de vârful băţului şi i-l dădu lui Septimus.

— Înfige-l în pământ, ca să ştii pe unde aţi intrat. Am auzit că, odată ce ai ajuns înăuntru, e

greu să recunoşti locul.

— Mulţumesc, făcu Septimus.

— N-ai pentru ce, mormăi Sam.

— Dragul meu Sam, zise Jenna şi îl strânse în braţe. Mulţumesc, mulţumesc *din suflet*.

— Mda, făcu Sam.

Păşiră înăuntru şi picioarele li se afundară în zăpadă până la glezne.

Sam le făcu semn cu mâna:

— La revedere, Jen, Sep, Bondarule. Să fiţi cu ochii în patru.

Şi închise uşa în urma lor.

J

enna, *Ulir*, *Septimus şi Beetle* se treziră în mijlocul unei păduri tăcute, înecate de zăpadă.

ZĂPADA

Septimus înfipse în pământ băţul ca să vadă pe unde intraseră. Sam avusese dreptate: nu aveai cum să îţi dai seama. Băsmăluţa roşie atârna moale. Nu sufla nici măcar o boare de vânt. Totul era nemişcat. Se priviră dar nu scoaseră o vorbă; niciunul nu avea curajul să rupă tăcerea care îi învăluia. De jur-împrejur nu vedeau decât zăpadă şi copaci, atât de deşi că trunchiurile lor negre semănau cu barele unei cuşti în care erau închişi. Zăpada continua să cadă, trecând printre ramurile cele mai de sus şi aşezându-se uşor pe feţele şi părul lor. Jenna îşi scutură fulgii prinşi în gene şi ridică privirea. Trunchiurile subţiri şi netede ale copacilor nu dădeau ramuri decât foarte sus, iar

acolo se răspândeau orizontal, ca o umbrelă.

Acum îşi dădea seama că se aşteptaseră să găsească o potecă, dar nici vorbă de aşa ceva. Erau înconjuraţi de copaci şi nicăieri nu se vedea altceva. Nicio urmă de paşi nu ducea spre locul unde se aflau şi nu puteau şti unde era „înainte” şi unde „înapoi”. Era ca şi cum o pasăre uriaşă îi adusese în zbor şi le dăduse drumul acolo, se gândea Jenna.

— Hai să ne uităm la hartă, Jen, şopti Septimus.

Jenna îşi dădu jos desaga din spate, scoase carnetul lui Nicko şi, din el, harta împăturită cu grijă, şi i-o întinse lui Septimus, lichidul de Refacere cu care fusese îmbibată harta pocnea uşor, dar harta era flexibilă şi rezistentă. Lui Septimus îi plăceau hărţile. Se obişnuise cu ele de pe vremea când era în Armata Tânără şi se pricepea la descifrarea lor. Acum însă, uitându-se la liniile subţiri desenate de Snorri, îşi dădu seama că nu avea habar unde se aflau.

— Unde suntem? întrebă Beetle, privind şi el harta peste umărul lui Septimus.

— Ar fi bine dacă aş şti, răspunse Septimus. Putem fi oriunde. Nu sunt semne… nu e niciun indiciu. Am putea fi chiar aici, zise şi vârî degetul în gaura din mijlocul hărţii.

— Nu, acolo nu am putea fi, sări Jenna. *Acolo* se află casa Foricşilor.

— Aşa credem noi, răspunse Septimus. Dar nu avem cum să ştim cu exactitate ce se află pe

bucăţica lipsă, nu-i aşa?

Jenna nu răspunse. Refuza să creadă că nu se îndreptau spre Nicko şi Casa Foricşilor. Îşi afundă mâinile în buzunarele adânci, căptuşite cu mătase, ale tunicii ei roşii de lână. Spera ca măcar de data asta să aibă ceva folositor la ea. De fapt, încerca să îşi aducă aminte dacă o ridicase de pe jos după ce o aruncase, furioasă, atunci când tatăl ei adevărat, Milo, o anunţase că va pleca din nou pe mare. Dădu de un disc rece de metal şi zâmbi triumfătoare.

— Am o busolă, zise ea.

— Ai o *busolă*? repetă Septimus, căruia parcă nu îi venea să creadă.

— Da. Ce te miri aşa?

— Dar tu n-ai niciodată *nimic* la tine, Jen.

Jenna ridică supărată din umeri. Era adevărat: nu lua niciodată nimic la ea. Atunci când preceptorul ei îi explicase, pe un ton aprobator, că aşa făceau toate Prinţesele şi Reginele, Jenna se simţise stânjenită. Nu voia nicidecum să fie ca orice Prinţesă, iar ideea de a fi Regină i se părea nelalocul ei. Din ziua aceea, Jenna se străduise să aibă câteva lucruri în buzunare – chiar dacă nu întotdeauna din cele mai utile – doar aşa, ca să îi dovedească preceptorului că nu avea dreptate. Astfel, busola lui Milo, cu care nu putuse plăti pentru un pacheţel de jeleuri colorate în formă de broască ţestoasă la prăvălia lui Madam Pralină, deveni un lucru de preţ în această împrejurare. Jenna întinse palma şi le arătă busola mică de

alamă. Acul se învârtea, se învârtea… şi nu se mai oprea.

— Ar trebui să se oprească, nu? zise Jenna.

— Da, răspunseră Beetle şi Septimus în cor.

— Aşa e Milo, spuse Jenna îmbufnată. Toate lucrurile de la el sunt inutile… şi ciudate pe deasupra.

— Eu cred că *pădurea* asta e ciudată, zise Beetle, privind în jur cu teamă.

— Mi-o dai să mă uit mai bine, Jen? o rugă Septimus.

Jenna îi dădu busola, gândindu-se că se va opri dacă o atinge Septimus. Dar acul se învârtea ca şi înainte. Septimus îngenunche şi întinse harta pe zăpada întărită, apoi dădu la o parte fulgii mari şi pufoşi care o acopereau.

— Nu ştiu unde ne aflăm, dar voi pune busola… ăăă… zise el şi-şi plimbă mâna pe deasupra hărţii, aşteptând parcă un semn, care însă nu veni. *Aici* – şi aşează busola în colţul de jos din stânga.

— Vrei să faci un Farmec de Navigare? întrebă Beetle.

Septimus încuviinţă din cap.

— Dar cum poţi face farmecul dacă lipseşte locul unde mergem? se miră Beetle şi arătă spre gaura din mijlocul hărţii.

— Mă gândesc că poate ne duce până la marginea găurii, răspunse Septimus. Apoi, cine ştie, poate că de-acolo vom putea vedea Casa Foricşilor.

— Mda. Ei, merită încercat. Măcar de s-ar opri acul ăsta. Se învârte ca nebunul, de mă ia cu fiori.

Septimus scoase o cruciuliţă de sârmă din cingătoarea lui de Ucenic, îndreptă o bucată care se îndoise şi o puse peste busolă. Jenna şi Beetle priveau peste umărul lui. Acul busolei continua să se învârtă.

— Nu se opreşte, zise Jenna îngrijorată.

— Ai puţină răbdare, murmură Septimus. Trebuie să-mi aduc aminte care-i şmecheria.

— *Şmecheria*? repetă Jenna.

— E un termen tehnic, Jen.

— Ha, ha.

Septimus puse un deget pe cruce, închise ochii şi mormăi:

— Crucea va arăta locul.

Luă crucea de pe busolă şi o aşeză pe marginea găurii din mijlocul hărţii.

— Cam pe aici? îi întrebă pe Jenna şi Beetle şi aceştia făcură semn că da.

Ţinând degetul pe cruciuliţa de sârmă, Septimus recită:

Cruciuliţă, tu pe dată, Drumul spre acest loc ne-arată.

— S-a oprit! exclamă Jenna.

Într-adevăr, acul busolei rămăsese pe loc, tremurând uşor, aşa cum fac toate acele de busolă.

— Eşti *uimitor*, îi spuse ea lui Septimus.

— Ba nu, replică el. Oricine ar fi reuşit.

— Nu fi caraghios, spuse Jenna. Eu n-aş fi

reuşit, nici Beetle. Ai fi putut opri acul, Beetle?

Beetle clătină din cap, dar Septimus se strâmbă la el.

— Nu-i mare lucru, zise el.

Porniră. Septimus mergea în faţă, cu busola în palmă, şi urma direcţia arătată de ac. Jenna ducea harta şi căuta semne după care s-ar fi putut orienta. Pe hartă erau o mulţime: poteci care se întretăiau, un pârâu şerpuitor, traversat de diferite poduri, un puţ şi o grămadă de colibe cu acoperişuri ţuguiate şi hornuri, împrăştiate la întâmplare ici şi colo. Snorri le numea „refugii”. În faţa cui trebuia să te refugiezi? se întreba Jenna. Dar oriunde întorceai ochii nu vedeai decât şesul împădurit, peste care se aşternuse un strat gros de zăpadă.

Mergeau repede, în direcţia indicată de acul busolei, căutând vreun semn dar negăsind niciunul. Făcură o scurtă oprire ca să mănânce nişte peşte uscat şi să bea o gură de apă din plosca pe care Septimus o găsi în desaga lui. După aceea se aşternură la drum cu un fel de încăpăţânare – trei siluete micuţe învelite în blănuri de jder, urmate îndeaproape de o pisică roşcată. Îşi croiau drum printre copaci, dar mersul era anevoios, fiindcă la fiecare pas picioarele spărgeau crusta de gheaţă şi se afundau în zăpada moale de dedesubt.

După fiecare douăzeci de paşi, Septimus arunca o privire înapoi. Această precauţiune era rezultatul a zeci de ore de practică de pe vremea

când era în Armata Tânără şi făcea drumuri lungi prin Pădure. „Ochi la ceafă” i se spunea, şi o exersase atât că devenise o obişnuinţă. De cele mai multe ori nu vedea decât armata de copaci înghesuiţi în spatele lor, pe Jenna şi pe Beetle luptându-se să ţină pasul cu el şi un ghem de blană roşcată care ţopăia pe zăpadă. Dar de câteva ori i se păru că vede ceva cu colţul ochiului – o mişcare printre copaci. Nu le spuse nimic celorlalţi, fiindcă nu voia să îi sperie şi fiindcă spera că fusese doar o părere de-a lui. Formele văzute cu colţul ochiului par ciudate, ca iluziile optice pe care le desena Foxy, încercă el să se liniştească singur.

Urcau acum un deal unde copacii erau atât de apropiaţi că se văzură nevoiţi să meargă unul în spatele celuilalt. La un moment dat, Jenna îşi dădu seama că albeaţa zăpezii parcă se întunecase. Aruncă o privire pe hartă, dar, în lumina slabă, îi veni greu să descifreze liniile fine desenate de Snorri.

— Beetle, cât e ceasul? întrebă ea.

Beetle se chiori la ceas – abia zărea limbile.

— E două şi jumătate, răspunse.

— Atunci cum de se întunecă? se miră Jenna.

Beetle privi nedumerit înjur. Aşa era: se întuneca. Era *amurgul*

— Poate că ceasul tău nu merge bine, îi aruncă Septimus peste umăr, grăbind pasul, căci voia să ajungă cât mai repede în vârful dealului.

— Doar nu vrei să spui că întunericul vine de

la ceasul meu, pufni Beetle supărat. Întunericul se lasă atunci când apune soarele, adăugă el cu vocea întretăiată, căci se străduia să îl ajungă pe Septimus din urmă.

— Poate că vine o furtună, răspunse Septimus. O furtună de zăpadă, un viscol. S-a făcut cam frig.

Jenna se opri, văzând că Ulir nu mai este lângă ea.

— Nu vine niciun viscol, spuse ea pe un ton categoric. Apune soarele. De fapt, a şi apus. Ia priviţi încolo.

Dinspre pădure venea spre ei Ulir Noptatica, abia vizibilă printre trunchiurile negre. De-abia când ieşi din pădure blana ei neagră şi labele puternice se văzură bine pe zăpada albă.

— Nemaipomenit! făcu Beetle.

— Hai, Beetle, zise Jenna şi îl luă de mână. Hai să-l prindem din urmă pe Septimus.

Beetle zâmbi larg. Dintr-odată, noaptea în pădure nu i se mai părea înspăimântătoare.

Ajuns în vârful dealului, Septimus se opri şi îi aşteptă pe Beetle şi Jenna. Îi era teamă să se uite în vale, aşa că murmură mai întâi o mantră vrăjitorească aducătoare de noroc – din cele cu care Marcia nu era de acord nici în ruptul capului – şi apoi privi în jos. De această parte, panta era mult mai lină, iar copacii creşteau ici şi colo. Departe, sclipind în întuneric, văzu o lumină. Zâmbi pentru sine – uneori, şiretlicurile vrăjitoreşti aveau efect. Chiar sub ochii lui, în timp

ce totul în jur se cufunda în întuneric, lumina se aprinse mai tare, iar atunci când Jenna şi Beetle ajunseră lângă el, strălucea cu putere.

Porniră în goană la vale, sărind prin zăpadă. Mica haită de jderi, urmărită de o panteră, ajunse repede în vale, iar acolo auziră susurul unei ape.

— E pârâul de pe hartă, şopti Jenna, căci îi era teamă să vorbească cu glas tare pe întuneric. Înseamnă că lumina aia… e o colibă, un refugiu, nu-i aşa? spuse ea cu glas rugător.

— Aşa ar trebui, răspunse Septimus.

Descântecul vrăjitoresc i se învârtea încă prin minte şi simţea speranţa încolţindu-i în suflet, mai puternică decât fusese în toată ziua aceea. Îi luă de mâini pe Jenna şi pe Beetle şi merseră vitejeşte prin zăpada care era acum adâncă, de le ajungea până la genunchi. Ulir, care, nemaifiind o pisicuţă, nu mai putea merge pe zăpadă, ci se afunda şi ea, sărea în sus şi în jos. Blana ei neagră era plină de zăpadă, iar de mustăţi i se prinsese chiciură.

Jenna şi Beetle se molipsiră de buna dispoziţie a lui Septimus. Gâlgâitul pârâului rupea tăcerea apăsătoare a pădurii, iar lampa gălbuie lumina zăpada îngheţată din faţa lor. Vederea zăpezii şi a luminii îi înveseli. Jennei şi lui Septimus le aminteau de vremea Marelui îngheţ, când stătuseră în căsuţa Mătuşii Zelda – şi cât de fericiţi fuseseră. Lui Beetle îi aminteau de Zilele înzăpezite când nu trebuia să se ducă la şcoală; erau zilele pline de promisiuni, când se trezea dimineaţa şi vedea că ferestrele erau acoperite de

zăpadă; mama lui aprinsese lampa şi prăjea ouă cu şuncă la focul din vatră.

Când ajunseră mai aproape, văzură că lumina venea de la o colibă de lemn cu un horn înalt, întocmai aşa cum o desenase Snorri. Deasupra uşii se afla o ferestruică în care ardea o lampă, aruncând spre ei umbrele copacilor.

Ajunseră şi deschiseră uşa colibei. Chiar în clipa în care păşiră înăuntru, din depărtare răsună un urlet nepământean, un vaier care le dădu fiori.

Beetle trânti uşa şi Jenna trase zăvoarele, trei la număr.

— Ce zăvoare mari, se miră Septimus. Oare de ce sunt atât de mari?

— Te rog, făcu Beetle. Nu pune astfel de întrebări.

6
COLIBA

P

e *dinăuntru*, *coliba era* cum le-o descrisese Mătuşa Ells lui Nicko şi Snorri: aproape goală, cu doar câteva piese de mobilier dar, după frigul şi întunericul din pădure, celor trei li se păru caldă şi primitoare. Pe două laturi se aflau câte trei paturi suprapuse, iar pe fiecare pat câte două pături frumos împăturite. La mijloc erau o masă veche şi o sobă de fier, străjuită de două grămezi straşnice de lemne. În fundul colibei era o uşă. Jenna o deschise şi aruncă o privire. Era o

cămăruţă unde văzu o carafă, un lighean cu apă îngheţată şi o gaură în pământ, pe jumătate acoperită cu scânduri, cu o găleată de pământ alături. Nu mirosea prea frumos, şi Jenna se grăbi să închidă uşa.

Septimus şi Beetle se apucară să aprindă focul şi în scurtă vreme buştenii ardeau în sobă. Lăsară uşiţa sobei deschisă şi se înghesuiră în jurul focului, încălzindu-şi mâinile în timp ce zăpada picura de pe blănurile de jder, formând băltoace pe pământul bătătorit. Când li se dezgheţară mâinile, desfăcură cataramele desagilor şi le găsiră pline de pacheţele înfăşurate în frunze şi legate cu tulpini de viţă. Nerăbdători, le răsturnară pe toate pe masă.

Ulir mârâi, nerăbdătoare şi ea, fiindcă simţise mirosul de peşte. Chiar şi în forma ei de panteră, îi era poftă de peşte la fel ca unei pisici.

— Trebuie că Sam a stat toată noaptea ca să facă pachetele, zise Jenna, cu ochii la comoara de pe masă; era bucuroasă ca şi cum le primise cadou de ziua ei.

Septimus îşi dădea seama că Jenna dorea să deschidă toate pachetele pe loc.

— Să desfacem doar câteva, zise el. Cred că frunzele le păstrează prospeţimea şi… nu ştim cât va trebui să stăm aici. Cine ştie, poate că luni de zile.

— Uneori eşti de-a dreptul nesuferit, Sep, zise Jenna. Ei, atunci pe care le desfacem?

Hotărâră să desfacă fiecare câte două

pacheţele şi se treziră în faţă cu patru peşti, o punguţă de frunze uscate (din care Septimus credea că se face fiertura Vâlvelor) şi o pâine turtită, acoperită cu cenuşă, care fusese coaptă la focul din tabăra fraţilor Heap.

— Am mai putea deschide câte unul fiecare, spuse Jenna cu glas rugător, privind grămada de pachete rămase neatinse.

— Ei, bine. Dar numai câte unul, încuviinţă Septimus cam fără tragere de inimă.

Mai găsiră un peşte şi o pâine, dar Beetle trase lozul cel mare: o bucată lipicioasă de alviţă. Şlepul care o aproviziona pe Madam Pralină se împotmolise la malul unde pescuia Sam şi căpitanul îşi arătase din plin recunoştinţa pentru că îl ajutase să scoată şlepul pe firul apei, mai ales că era vremea refluxului.

Beetle despachetă hârtia cerată şi cu toţii se aplecară să adulmece parfumul dulceag.

— Ce comoară de băiat e Sam, zise Septimus.

O oră mai târziu stăteau întinşi pe priciuri; se încălziseră de la focul zdravăn, se săturaseră de alviţă, peşte şi fiertura Vâlvelor. Camera era învăluită într-o lumină portocalie care îi îndemna la somn, iar zăpada de afară sclipea de parcă era lună plină. Dar de simţit se simţeau ca şi cum era abia începutul după-amiezii – prea devreme ca să meargă la culcare.

— Cât arată ceasul tău acum, Beetle? întrebă Jenna.

— Patru fix, răspunse acesta, după ce privi

cadranul la lumina focului.

— E ora patru după-amiaza şi e întuneric de două ore? se miră Jenna.

— Mmda, răspunse Beetle, care se chinuia să scape de o bucată de alviţă lipită de o măsea.

— Păi atunci…

— Totul e ciudat, zise Septimus.

— Ba nu, Sep. Înseamnă că suntem ori mult mai la nord, ori mult mai la est… ori amândouă.

— *Oricum* e ciudat, zise şi Beetle, fiindcă, de fapt, n-am făcut decât să intrăm într-o grămadă de cărbune. Nu la asta m-aş fi aşteptat de la o grămadă de cărbune, măcar că bătrânul meu profesor de desen îmi tot repeta: „Cărbunele te poate duce într-o lume nouă, Beetle”.

— Şi oare unde ne aflăm? continuă Septimus. Mai la nord sau mai la est?

— Ne putem da seama mâine, răspunse Jenna. Putem vedea cât de lungi sunt zilele. Eu cred că suntem mai spre răsărit şi am pierdut câteva ore. Nu cred că mai spre nord se întunecă atât de devreme. Vine vara şi zilele ar trebui să fie mult mai lungi.

Băieţii rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Septimus o întrebă:

— Cum se face că ştii atâtea lucruri, Jen?

Jenna tăcu o vreme înainte să răspundă.

— Milo mi-a povestit o grămadă de lucruri despre călătoriile lui. Şi el avea un ceas şi, înainte să mă nasc eu, îl ţinea potrivit pe „ora de acasă”, cum spunea el, ca să ştie… ăăă… ce făcea…

mama. El mi-a spus că, atunci când călătorea spre est, soarele apunea din ce în ce mai devreme după ceasul lui, cu toate că el nu avea această impresie. Iar Snorri mi-a spus că, în Ţinuturile Nopţilor Lungi, zilele sunt atât de lungi în timpul verii că soarele abia dacă mai apune.

Septimus rămase pe gânduri.

— Va să zică, suntem mult mai spre răsărit, ceea ce e bine. Acolo se află Casa Foricşilor, nu?

— Să vedem ce spune Nicko.

Jenna luă carnetul cu notiţele lui Nicko, legate de Ephaniah, şi răsfoi paginile. Se aflau acolo bileţele pe care Nicko notase ceva, bileţele pe care Ephaniah le integrase într-o pagină mai mare, dar şi bucăţi mari de hârtie, pe care Ephaniah le împăturise cu grijă şi le întărise marginile. Paginile erau moi la pipăit, parcă ar fi fost acoperite cu ceară. De obicei, scrisul lui Nicko rătăcea peste pagină ca o furnică în căutarea muşuroiului, dar Ephaniah dăduse fermitate şi limpezime literelor; pentru prima oară, Jenna putu descifra aproape tot ce scrisese Nicko.

— Casa Foricşilor… Casa Foricşilor… murmura ea răsfoind paginile. Aha, am găsit ceva. Un bilet al lui Snorri către Nicko: „Pentru tine, Nicko. Vei găsi aici lucrurile pe care nu le-ai înţeles, fiindcă Mătuşa Ells vorbea în limba noastră. Cu drag, Snorri”. Cred că aici este scris ceea ce le-a povestit Mătuşa Ells.

— Hai, Jen. Citeşte-ne, o rugă Septimus.

El şi cu Beetle stăteau cu ochii aţintiţi la

Jenna, ca doi copii care aşteaptă să li se citească o poveste la culcare. Jenna râse.

— Bine. Dar nu pot imita vocea Mătuşii Ells.

Un cor de proteste dezamăgite se stârni pe loc.

— Nu, nu pot, aşa că asta e. Ascultaţi: „Aveam nouă ani şi mă jucam cu sora mea în casa bunicii. Ne-am certat, am împins-o, ea m-a împins la rândul ei şi am căzut prin Oglindă. Acum ştiu ce mi s-a întâmplat, dar atunci nu am înţeles. Tot ce ştiam era că nu mai sunt în căsuţa bunicii de la malul mării, ci într-o cameră octogonală, plină de mobile negre, masive. Eram îngrozită.

În cele din urmă, când am îndrăznit să ies afară din cameră, am văzut că sunt la capătul de sus al unei scări lungi. Am coborât şi m-am trezit în cel mai ciudat loc pe care ţi l-ai putea închipui: o sală mare, plină de o mulţime pestriţă de oameni, îmbrăcaţi fiecare în felul lui şi vorbind limbi diferite, totul învăluit în fumul lumânărilor. Parcă eram la un bal mascat. Oamenii se plimbau pe coridoare, vorbind vrute şi nevrute, sau stăteau în jurul focurilor care ardeau neîntrerupt, fără ca buştenii să pară că se transformă în cenuşă. Am umblat şi eu de colo-colo prin toată casă, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Am mâncat pe săturate în bucătăria uriaşă, am găsit un pat moale într-o cameră frumoasă, unde focul ardea fără încetare şi unde aveam la capul patului o cutie de biscuiţi totdeauna plină… dar îmi era urât singură şi aş fi dat orice să mă pot întoarce acasă.

Casa avea o uşă mare, dar rareori se întâmpla să intre cineva. Unii veneau ca să stea şi să aştepte Momentul Potrivit, dar cei mai mulţi veniseră ca să dea de urma unor persoane dragi, deşi nu îmi amintesc să fi găsit vreodată pe cineva. Mi se părea de mirare că doar puţini dintre cei care se aflau acolo doreau să plece din Casa Foricşilor. Îmi aduc aminte de o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o mantie de blană albă. Voia să plece, dar i s-a făcut milă de mine şi m-a lăsat să stau pe locul ei, pe jilţul cu dragoni care trona în holul cu pardoseala ca o tablă de şah. Spunea că sunt un copil şi ar trebui să plec de îndată ce se ivea un prilej. În orice Timp aş fi ajuns, zicea, m-aş fi deprins uşor cu oamenii şi cu locurile, fiindcă eram tânără. M-am aşezat pe scaun, între capetele de dragon sculptate, cu picioarele pe coada unuia dintre ei. Am aşteptat săptămâni în şir, timp în care ea mi-a adus de mâncare şi mi-a ţinut tovărăşie. Atât mi-a povestit despre palate de gheaţă şi câmpii măturate de viscol, despre sănii şi drumuri de gheaţă că, în ciuda căldurii pe care o dădeau lumânările care ardeau zi şi noapte, am început să tremur de frig pe sub hainele groase de lână.

Prilejul potrivit pentru mine s-a ivit într-o dimineaţă când cineva a bătut la uşă. Am văzut cu uimire că un omuleţ a ieşit din coloana lângă care stăteam şi s-a repezit la uşă. Afară aşteptau un bărbat şi o femeie. Portarul nu a vrut să îi lase să intre dar, în timp ce uşa se închidea, am simţit că

nu trebuia să irosesc acest prilej şi am zbughit-o afară. Cei doi au rămas cu gura căscată.

Am avut un noroc rar – de-abia acum îmi dau seama. Habar nu am de ce noua mea mamă şi noul meu tată veniseră la Casa Foricşilor; nu au vrut să îmi spună niciodată. Dar îmi aduc aminte că am trecut peste un hău, pe un podeţ îngust, care se legăna în bătaia vântului. Noul meu tată ducea de hăţuri calul pe care stătea noua mea mamă, ţinându-mă în braţe. Mai târziu, mama mi-a mărturisit că a închis ochii strâns, de groază, cât timp a durat traversarea. Eu, în schimb, am ţinut ochii deschişi, fiindcă voiam să nu îmi scape nimic. Luna plină se ridica din ceţurile de sub noi, iar noi ne aflam atât de sus că ziceam că zburăm printre stele. M-au adus aici, la Castel, şi s-au purtat cu mine de parcă eram copilul lor. Cât despre mine, am ajuns să îi îndrăgesc la fel de mult ca pe mama şi tatăl meu. Doar că o întrebare nu îmi dădea pace: Ce se *întâmplase cu mine*?

Au trecut mulţi ani până să îmi dau seama că ajunsesem în alt Timp. Într-o zi, o povestitoare care călătorea prin lume s-a oprit la noi şi, între altele, ne-a povestit despre Casa Foricşilor. Am ştiut pe dată că nu era o poveste, ci chiar adevărul. M-am dus la ea şi i-am spus povestea mea şi aşa am aflat că acea Casă a Foricşilor este locul unde Toate Timpurile. Se întâlnesc. Nu poţi pleca decât atunci când soseşte cineva din afară, şi atunci intri neapărat în Timpul acelei persoane. Am înţeles că, atunci când am fugit din Casa

Foricşilor, am intrat în Timpul noilor mei părinţi.

Sunt convinsă că singura cale de a vă întoarce în Timpul vostru este să găsiţi Casa Foricşilor şi să vă rugaţi ca cineva din Timpul vostru să vină acolo. Când eram copil, tânjeam să mă întorc în Timpul meu, dar, când am înţeles în sfârşit ce se întâmplase, îl întâlnisem deja pe dragul meu soţ, părinţii mei erau bătrâni şi aveau nevoie de sprijin, aşa că nu am vrut să mă mai întorc. Timpul acesta e bun – puteam să nimeresc mult mai rău. În schimb, voi sunteţi tineri şi curajoşi, ar fi păcat să nu încercaţi. Fie ca Odin şi Skadi să vă îndrepte paşii". Apoi, Nik a scris… cred că aşa… „Casă a Foricşilor, păzea că venim".

— Da, întocmai aşa ar fi zis Nik, făcu Septimus.

— Or mai fi încă acolo? zise Jenna.

— Nu e decât o singură cale de a afla, răspunse Septimus.

În noaptea aceea, somnul nu se prea lipi de ei. Soba ardea şi se încălziseră bine, Septimus făcuse un Farmec Scut pentru colibă, dar le venea greu să nu ia în seamă zgomotele de afară – şi chiar că erau de toate felurile. Septimus se gândea cum de o pădure care era atât de tăcută ziua putea deveni aşa de zgomotoasă noaptea. Pe măsură ce luna se ridica pe cer, vântul se înteţea. Se năpustea în josul văii şi se înverşuna împotriva colibei care îi stătea în cale. Gemea şi urla; făcea obloanele să zdrăngăne şi uşa să clănţănească; se înţelesese cu copacii, ale căror ramuri izbeau şi

scrijeleau acoperişul colibei şi pereţii subţiri. În depărtare răsunau vaiete prelungi şi ţipete atât de înfiorătoare că până şi lui Ulir i se ridicase blana pe ceafă. Beetle îşi înfundă degetele în urechi – ce n-ar fi dat să fie în patul lui moale din Hardughie.

Beetle şi Septimus adormiră primii. Jenna stătea în capul oaselor, înfăşurată în blana de jder, şi asculta urletele vântului. Privea zăpada cum acoperă încet, încet ferestrele, focul cum moare în sobă, frigul şi întunericul cum cuprind coliba. Deodată auzi rac… rac… rac… ceva zgrepţăna la uşă. Ulir, care dormea în dreptul uşii, se ridică în picioare şi mârâi. Cu inima bătând să îi iasă din piept, Jenna coborî pe priciul lui Septimus, care dormea dedesubt, şi îl scutură ca să se trezească.

— Sep… auzi?

Septimus sări în sus. În prima clipă i se păru că e din nou în Armata Tânără.

— Ceea… ce e?

— *Ceva încearcă să intre*, şopti Jenna.

— Uf, *asta* mai lipsea.

Ulir mârâi din nou. O pală de vânt scutură coliba şi Septimus auzi *rac… rac… rac…* ca şi cum nişte gheare lungi zgrepţănau la uşa subţire de lemn.

Treaz de-a binelea, sări jos din pat. Puse amândouă mâinile pe uşă şi murmură din nou Farmecul Scut. Râcâielile continuări De ce nu avea efect farmecul? Speriat, Septimus încercă un descântec de Alungare a Magiei întunecate. Râcâielile încetară.

Jenna şi Septimus ciuliră urechile, abia îndrăznind să respire. Afară, copacii izbeau acoperişul ca nişte degete lungi, nerăbdătoare, dar la uşă nu se mai auzi niciun zgomot. Beetle se suci în pat şi mormăi prin somn ceva ce suna a „Sal’tare.

Foxy”, după care se întoarse pe partea cealaltă şi amuţi. Ulir se întinse la locul ei, în faţa uşii.

— A plecat, şopti Septimus.

— Mulţumesc, Sep, zise Jenna, se înveli cu păturile găsite în colibă şi cu blana de jder şi adormi în scurtă vreme.

Dar Septimus rămase treaz, şi nu fiindcă vântul urla afară sau ramurile băteau în acoperişul colibei, nici măcar fiindcă se gândea ce creatură întunecată aştepta în faţa uşii. Septimus nu putea dormi din cauza pietrei în care era încrustat un „E” de aur. Ori de câte ori se aşeza comod şi era gata să adoarmă, Piatra începea să îl înghioldească în coaste. În cele din urmă, scos din fire, băgă mâna în buzunar şi scoase Piatra. O simţea caldă şi grea în palmă. Ciudat, se gândea el, cum de piatra părea verde la lumina lămpii; alte lucruri nu păreau să îşi schimbe culoarea. În acea clipă teama îi săgetă prin inimă. Nu era din cauza luminii, ci a Pietrei însăşi – Piatra Expediţiei *devenise* verde.

Septimus nu îşi putea lua ochii de la ea, de parcă era un iepure ţintuit, şi cuvintele pe care Alther i le şoptise în grabă la Adunare i se

învârteau în cap; era o poezie, ca cele pe care le spun copiii, numai că acum versurile îl înspăimântau:

La Albastru te pregăteşti, la Verde porneşti. Prin zăpadă, calea ta Galbenul va arăta. Arămiul, drumul tău îl va *duce peste hău. La sfârşit, de mai eşti viu, Va fi Roşu Sângeriu. Sub ochi Negrul când îl ai, înapoi nu poţi să dai.*

La Verde porneşti – asta era. La Verde pornea în Expediţie. Septimus se întinse în pat şi îşi îndreptă privirea spre scândurile priciului de sus, aflate doar la două palme de ochii lui, fără să le vadă. Era atât de înspăimântat că nu izbutea să îşi adune gândurile.

Primul gând care îi trecu prin minte îl sperie: pornise în Expediţie – *era în* Expediţie.

Al doilea îl sperie şi mai tare: dacă el era în Expediţie, cum aveau să îl găsească pe Nicko?

Dar cel mai tare îl sperie al treilea: cum *avea să îi spună Jennei – P*

M

arcia se bucura să îşi reia locul de şef al Turnului Vrăjitorilor.

37

O INVITAŢIE LA CEAI

De îndată ce Adunarea se spărsese şi fantomele plecaseră care încotro, fără să înţeleagă prea bine de ce petrecerea se terminase atât de devreme, Marcia controlă Turnul de sus până jos,

să se asigure că nu rămăsese nimeni prin vreun cotlon. Se săturase până peste cap de fantome de Vrăjitori Neobişnuiţi şi nu avea poftă să dea peste vreunul adormit într-un colţ uitat. De fapt, chiar găsi o fantomă adormită în cămara unui Vrăjitor Obişnuit şi încă una care se rătăcise pe coridorul de la etajul al cincisprezecelea, căutându-şi dinţii. Tot cam aşa era – îşi zicea Marcia în timp ce controla ultimul dulap şi îl trăgea afară pe Arcanu, care aţipise acolo – când scoţi şoarecii din borte afumându-i.

Când se simţi mulţumită de ordinea pe care o făcuse în Turn şi trecuse pe la toţi Vrăjitorii mai în vârstă, Marcia se concentră pe Găsirea lui Septimus. Îşi închipuia că fie se dusese în Pădure la fraţii lui, fie trecuse Mlaştinile Ierboase şi se oprise la căsuţa Mătuşii Zelda. Era sigură că un Farmec de Găsire o va conduce drept la el.

Marcia nu avea cum să ştie că, exact în clipa în care ea închisese uşa purpurie a apartamentului ei şi răsuflase uşurată, Jena, Septimus şi Beetle se aflau pe o străveche Cale a Pădurii şi intrau într-o pădure tăcută şi îngheţată. Bucuroasă că totul se sfârşise cu bine, urcă scara îngustă de piatră care ducea la biblioteca adăpostită de piramida aurită din vârful Turnului şi se aşeză la biroul ei. Adulmecă mirosul de piele veche, de farmece mucegăite şi praf de hârtie (gândacii-de-hârtie fojgăiau prin bibliotecă) şi se destinse. Totul e bine când se termină cu bine.

Zece minute mai târziu, Marcia nu mai era

chiar atât de sigură că totul merge bine. Farmecul de Găsire nu funcţiona. Ştiind că niciun Farmec nu este sută la sută infailibil – cu toate că ea se aştepta ca în 99, 9 la sută din cazuri să nu dea greş – repetă Farmecul de Găsire. Nici de această dată nu îi izbuti.

După încă trei încercări rămase fără rezultat, Marcia se îngrijoră de-a binelea. Pe cât se părea, Septimus dispăruse.

— Fumigante! exclamă ea, sărind în picioare şi izbind cu pumnul în masă. Blestematul de *Fumigante*. Aici e mâna lui, mai mult ca sigur.

Ajunsă la scară, Marcia îi ordonă să coboare cu Viteză de Răsucire Maximă şi, drept urmare, când ajunse în Sala de Intrare era atât de ameţită că abia se ţinea pe picioare, şi pe deasupra o luase şi cu greaţă.

Aerul rece de afară îi făcu bine. Traversă hotărâtă curtea, ţăcănind cu botinele de piton purpuriu pe pietrele pavajului.

Ca şi cum nu era destul de îngreţoşată, mai descoperi şi că cineva lăsase un maldăr de rufe murdare chiar sub Arcul Mare. Vrăjitorii nu aveau nicio scuză ca să-şi lase robele vechi şi murdare la intrarea în curtea Turnului Vrăjitorilor. Ce aveau să zică oamenii? Înfrângându-şi scârba, Marcia apucă un colţ al robei, căutând matricola cu numele. Toţi Vrăjitorii erau obligaţi să-şi coasă pe robe matricole cu numele lor, pentru ca Spălătoria Turnului să ştie cui să le trimită înapoi. Chiar şi aşa, mai apăreau încurcături. Odată, un Vrăjitor

pe nume Marcus Overland primise roba Marciei de la Spălătorie şi, vreme de trei zile, se plimbase ţanţoş prin Castel astfel îmbrăcat, până când Marcia izbutise să pună mâna pe el. La puţină vreme după aceea, Marcus plecase şi nu se mai întorsese.

Când ridică pânza albastră murdară, Marcia descoperi cu uimire că dedesubt se afla un corp.

— Hildegarde! exclamă ea.

Îndată, trase la o parte gluga care acoperea faţa Vrăjitoarei debutante. Hildegarde era cenuşie la faţă dar încă mai respira. Marcia îi făcu repede un Farmec de Reînsufleţire şi culoarea începu să revină în obrajii lui Hildegarde, care scoase un geamăt.

— Hildegarde… ce s-a întâmplat? o întrebă Marcia.

— Aăă… eu… Sep… timus… bâigui Vrăjitoarea debutantă, încercând să se ridice.

— Septimus?

— Plecat. În Expediţie.

— Hildegarde, nu ştii ce vorbeşti, o dojeni Marcia. Ştiu sigur că *nu* a plecat în Expediţie. Aşteaptă puţin aici, să chem pe cineva şi…

— Nu! strigă Hildegarde şi se chinui să se ridice în capul oaselor. Cu ochii aţintiţi asupra Marciei, rosti răspicat: O

Creatură a intrat în trupul meu. I-am… că i-a dat Piatra Expediţiei lui Septimus şi el a acceptat-o. A spus… mulţumesc. Ce băiat… bine-crescut, spuse ea cu un zâmbet şters.

După aceea, istovită de efort, se prăbuşi pe pământ şi adormi adânc, sforăind.

Marcia ajută oamenii să o care pe Hildegarde în salonul pentru bolnavi – o cameră spaţioasă, aflată la primul etaj al Turnului Vrăjitorilor – apoi puse scara să se rotească încet şi coborî în Sala de Intrare, cugetând la cele spuse de Hildegarde. Dacă i-ar fi izbutit Farmecul de Găsire, ar fi zis că erau aiureli datorate febrei, dar acum nu mai era chiar atât de sigură. Şi dacă era adevărat… şi dacă Septimus chiar *era* plecat în Expediţie? Nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Tulburată, Marcia se plimba de colo până colo prin Curtea Turnului; paşii o purtară către Calea Vrăjitorilor.

Mergând, răspundea – fără să fie prea atentă la ce spune – câte unui trecător mai îndrăzneţ, care o întreba despre cele petrecute în Turn. Paşii o purtau însă înainte, spre capătul Căii Vrăjitorilor. De fapt, se părea că picioarele Marciei ştiau mai bine decât ea unde se îndreptau, căci Marcia însăşi nu realiză decât atunci când dădu colţul şi se trezi pe Drumul Vaselor.

Ajunsă în faţa unei case înalte şi înguste, Marcia trase aer în piept ca să îşi facă curaj şi sună la uşă, ca un musafir politicos. Aşteptă nerăbdătoare să îi răspundă cineva, timp în care repetă în gând ceea ce avea să îi spună gazdei.

Se văzu nevoită să mai sune de două ori până când auzi paşi care se apropiau şovăind de uşă. Cineva trase zăvoarele, răsuci cheia în broască şi deschise uşa de două degete.

— Ce doriţi? întrebă o voce timidă.
— Sunteţi domnul Pye?
— Într-adevăr.
— Eu sunt Marcia. Marcia Overstrand.
— Aha.
— Mă primiţi o clipă?
— Vreţi să *intraţi* în casă?
— Da. Vă rog. E vorba de Septimus.
— Septimus nu se află aici.
— Ştiu. Domnule Pye, trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Uşa se deschise cu încă o palmă şi Marcellus aruncă o privire îngrijorată afară. Menajera avea zi liberă şi îi spusese că era cazul să înveţe şi el cum să răspundă la uşă. Primele două dăţi când sunase Marcia, se făcuse că nu aude, hotărât să nu se ducă la uşă decât dacă vizitatorul suna şi a treia oară. Mirat el însuşi de cât curaj avea, Marcellus deschise larg uşa şi zise:

— Vă rog, intraţi, doamnă Marcia.
— Mulţumesc, domnule Pye. Spuneţi-mi Marcia, zise ea şi pătrunse în holul îngust şi întunecos.
— Iar Marcellus ar fi cât se poate de potrivit, răspunse acesta, înclinându-se uşor. Ce pot face pentru dumneata?

Marcia privi în jur; îi era teamă să nu fie auzită. Casă, după cum ştia prea bine, era legată de Scriptoriu prin Tunelurile de Gheaţă, iar chepengul putea fi desigilat. Oricine ar fi putut trage cu urechea, mai ales Tertius Fumigante.

Voia să discute cu Marcellus într-un loc sigur.

— Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să vii la ceai, spuse ea. În Turnul Vrăjitorilor. Poţi veni peste o jumătate de oră?

— La *ceai*? făcu Marcellus, clipind nedumerit.

— În apartamentul meu. Voi da ordin uşilor să te aştepte. Te aştept, domnule Pye… ăăă… Marcellus. Peste o jumătate de oră.

— Oh. Da. Şi eu… vin cu plăcere. Peste o jumătate de ceas, atunci. Cu bine.

— La revedere, Marcellus.

Marcellus Pye făcu o plecăciune şi Marcia plecă. Rămas singur, oftă zgomotos, închise uşa şi se sprijini de canat. Ce se întâmpla? Şi *unde* îşi pusese pantofii cei buni?

— Acum înţelegi – zise Marcia, turnându-i a cincea ceaşcă de ceai lui Marcellus şi privind cu uimire cum Alkimistul adaugă trei linguri pline de zahăr – de ce mă tem că lucrurile s-au petrecut întocmai cum a spus Hildegarde. Iar dacă aşa este… oftă Marcia, dacă aşa este, atunci trebuie să aflu cât mai multe despre Expediţie. Iar dumneata, Marcellus, eşti singura persoană în viaţă care are idee ce înseamnă Expediţia. Sigur, mai sunt şi o grămadă de fantome care ştiu, dar, ca să fiu cinstită, în momentul de faţă sunt sătulă de fantome.

Marcellus zâmbi.

— Şi, pe deasupra, au cu totul alte preocupări decât cei Vii, spuse el, aducându-şi aminte cât de plictisitoare deveniseră fantomele vechilor lui

prieteni pe măsură ce el înainta în vârstă.

— Adevărat, cât se poate de adevărat, răspunse Marcia, aducându-şi aminte de grozăviile întâmplate la Adunare.

Îl privi pe Marcellus drept în ochi, de parcă voia să se asigure că poate avea încredere în el. Marcellus îi întoarse privirea, fără să clipească.

— Cred că în timpul vieţii dumitale au fost trei Expediţii. Apoi Marcia îşi aduse aminte că Marcellus avea cinci sute de ani, sau poate chiar mai mult. Hm, poate… chiar mai multe…

— Mult mai multe, răspunse Marcellus. În timpul vieţii mele naturale, într-adevăr, au fost trei. Dragul meu prieten Julius Pike şi-a pierdut amândoi Ucenicii în Expediţie.

— Amândoi! se cutremură Marcia.

Marcellus dădu din cap.

— Prima oară a fost îngrozitor. Fata se numea Syrah Syara, îmi amintesc foarte bine figura ei. Am fost de faţă când a scos Piatra din Urnă. Pe vremea aceea, Alkimistul Castelului lucra în strânsă legătură cu Turnul Vrăjitorilor. Eram invitaţi la tot soiul de ocazii şi ceremonii.

Marcia se înfrână cu greu să nu ţâţâie dezaprobator şi Marcellus continuă:

— Aud şi acum glasurile înspăimântate ale Vrăjitorilor când a scos Piatra din Urnă. Julius nu a vrut să o lase – Syrah era orfană şi o considera aproape fiica lui. Bietul Julius s-a certat la cuţite cu Tertius Fumigante. Syrah i-a dat un pumn în nas – uitase că Tertius e fantomă – şi au izbucnit

cu toţii în urale. Fumigante s-a mâniat şi a pus Turnul în stare de Asediu timp de douăzeci şi patru de ore. Syrah plecase însă – cei şapte

Gardieni au tras-o în Corabia Expediţiei. Le-a tras şi lor câţiva pumni, după cât am aflat. A fost îngrozitor. Marcellus clătină din cap. Julius nu şi-a mai luat un Ucenic mulţi ani de atunci încolo. Era bătrân când a venit din nou vremea Tragerii la Sorţi şi niciunuia din cei de faţă nu i-a venit să creadă că Ucenicul lui a scos din nou Piatra Expediţiei. A fost ultima picătură pentru Julius. A murit la câteva luni după aceea. Cât despre Ucenic, un tânăr foarte cumsecade şi la locul lui, el nu s-a mai întors. Personal, cred că Fumigante a pus totul la cale, ca să îi facă în necaz lui Julius, să îi arate cine e mai puternic.

— Vrei să spui că Tertius Fumigante poate hotărî cine scoate Piatra din Urnă şi cine nu?

Marcellus sorbi ultima picătură de ceai din ceaşcă.

— Aşa cred. Expediţia a ajuns într-un fel sub controlul lui. După ce Syrah a plecat, Julius a încercat să afle mai multe despre Expediţie, dar toate textele şi protocoalele străvechi dispăruseră. Se zvonea că Fumigante le distrusese pentru că erau dovada că el minţea. Am auzit chiar că, la început, Expediţia era o onoare, o recompensă pentru Ucenicii talentaţi. Din nefericire – oftă Marcellus – nu a fost niciodată aşa, mai degrabă pe dos. Niciunul din cei care au plecat nu s-a mai întors.

Marcia rămase tăcută. Nu asta se aşteptase să audă.

— Dar Septimus nu a *scos* chiar el Piatra. Prin urmare, nu e plecat în Expediţie.

Marcellus clătină din cap.

— Tragerea la Sorţi nu este decât o formalitate, zise el. Eu cred că este un ritual menit să îi convingă pe cei care asistă să accepte plecarea Ucenicului. Momentul-cheie este acceptarea Pietrei de către Ucenic. Scoţând-o din Urnă, Ucenicul o acceptă. Din păcate, atunci când a luat-o din mâna unei Vrăjitoare în pielea căreia intrase o Creatură şi a spus „mulţumesc”, Septimus a acceptat-o şi el. Acum este în Expediţie, de aceea nu îl poţi găsi. După cum se spune, *Când* Piatra *tu vei primi*, *în* Expediţie *vei porni*.

Marcia nu mai avea răbdare să stea pe scaun: se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Marcellus sări şi el în picioare, pentru că în Timpul lui era o grosolănie să stai jos atunci când Vrăjitorul Neobişnuit stătea în picioare.

— E îngrozitor, repeta Marcia, plimbându-se în sus şi în jos prin cameră. Septimus are doar *doisprezece* ani. Cum o să se descurce? De parcă plecarea lui nu mi-ar fi fost îndeajuns, Jenna a plecat *şi ea* cu el, pe cât se pare.

— Nu mă mir deloc, zise Marcellus. Mi s-a părut a fi o fată care ştie ce vrea. Mi-a adus aminte de draga mea soră… deşi nu părea la fel de plângăcioasă.

— *Sora* dumitale? Ah, da, sigur. Am uitat că eşti fiul unei Regine.

— Din păcate, nu a fost o Regină bună. Cred că Prinţesa Jenna va fi. Când Va veni Vremea.

— Vremea aceea nu va veni niciodată dacă nu izbutim să îi aducem înapoi.

Fără să se gândească prea mult, Marcellus puse mâna pe braţul Marciei, care făcu o figură uimită.

— Marcia, spuse el cu voce gravă, trebuie să înţelegi. *Nimeni* nu poate întoarce un Ucenic din Expediţie.

— Prostii, îi tăie Marcia vorba.

URMĂRITORI ŞI URMĂRIŢI

Merrin Meredith tocmai decapita cu dinţii un şarpe de lemn-dulce când Simon dădu buzna pe uşă.

— *Vierme* nenorocit ce eşti, şuieră Simon printre dinţi.

Merrin sări în picioare, îngrozit.

— Dă-mi Potaia până nu te decapitez şi eu *pe tine*. *Hoţule*!

— Meee, făcu Merrin, paralizat de groază.

— Dă-mi Potaia, *ce mai aştepţi*? Merrrin scormonea disperat prin buzunarele tunicii lui noi de angajat al Scriptoriului. Avea atâtea buzunare… oare în care pusese Potaia? Simon Heap îl privea fix, cu o lucire verde, ameninţătoare, în ochii îngustaţi.

— Dă-mi Potaia, repetă el rar.

Lui Merrin îi tremurau mâinile, dar răsuflă

uşurat când dădu de Mingea de urmărire. O scoase din buzunar, o aruncă spre Simon şi o zbughi în Scriptoriu. Simon se întinse ca să prindă mingea, dar Merrin, de spaimă, o aruncase prea iute şi prea departe; mingea trecu pe lângă Simon. Chiar în acea clipă, clopoţelul ţilingăi, uşa se deschise şi Potaia ajunse, prinsă cu îndemânare, la cel de-al douăzeci şi şaselea vizitator al Scriptoriului din ziua aceea – Marcia Overstrand.

— Ce priză bună, zise Marcellus, cel de-al douăzeci şi şaptelea vizitator.

Simon Heap rămase cu gura căscată, dar simţea că se sufocă. Nu reuşi decât să scoată un behăit, uimitor de asemănător cu cel scos de Merrin.

— Măi să fie, se minună Marcia. Domnul Heap în persoană. Fii bun, te rog, şi împrospătează-mi memoria. Când ne-am văzut ultima oară? Nu cumva în apartamentul meu, în legătură cu o Reconstituire deosebit de primejdioasă?

— Eu… ăăă… da, făcu Simon şi se înroşi ca sfecla. A fost o greşeală. Regret… sincer.

— Atunci trecem peste acest episod şi mergem mai departe.

— Într-adevăr? zise Simon şi se lumină la faţă.

Dintr-odată, la gândul că ar putea fi acceptat din nou la

Castel, simţi că i se ia de pe inimă povara care îl apăsase din noaptea Cinei Uceniculuí, când

fusese atât de nesăbuit încât să plece cu o canoe în Mlaştinile Ierboase, în căutarea oaselor lui DomDaniel.

Dar Marcia îl privea dispreţuitor.

— Chiar aşa credeai? Cum îndrăzneşti să te arăţi aici după toate necazurile pe care le-ai adus? Câtă *neobrăzare*.

Simon rămase cu ochii la Marcia, care ţinea Potaia strâns în mână. Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum plănuise el.

— Îţi dau cinci minute ca să pleci din Castel, după care chem temnicerii. *Cinci minute*, zise Marcia şi ochii îi aruncau săgeţi.

Simon nu putea pleca.

— Ăăă… făcu el.

— Ce-i?

— Aăă… îmi daţi mingea înapoi?

— Nu. Pleacă!

Simon şovăi, dar apoi se gândi la cât de supărată va fi Lucy dacă el ajunge la închisoare – ca să nu mai spunem de mama lui – şi plecă în grabă.

Marcia intră ţanţoşă în Scriptoriu, urmată de Marcellus. Scribii nu ridicară ochii de pe hârtii, cu excepţia lui Colin Partridge, zis Bâtlanul, care era bucuros să lase deoparte calculele (pe care le verifica minuţios, a patra oară).

— Pot să vă fiu de folos, doamnă Marcia?

— Mulţumesc, domnule Partridge, spuse aceasta. Condu-mă la Catacombe, te rog.

Ceilalţi scribi se priviră ridicând din

sprâncene. Era a doua oară în acea săptămână că Vrăjitorul Neobişnuit intra în Catacombe. Ceva se întâmpla…

Un foşnet puternic de mătase îi făcu să îşi îndrepte din nou atenţia spre hârtiile de pe pupitre. Jillie Djinn ieşi repede din coridorul care ducea la Camera Ermetică.

— Da? spuse ea pe un ton superior.

Marcia o privi enervată. Manierele acestei femei – care lăsaseră întotdeauna de dorit – erau de-a dreptul revoltătoare.

— Dorim să fim conduşi la Catacombe, răspunse ea.

— Nu este un moment potrivit, răspunse domnişoara Djinn, aruncându-i o privire bănuitoare lui Marcellus Pye. Toţi scribii mei sunt prinşi cu treburi.

— Mă duc eu! se oferi Colin Partridge.

Jillie Djinn îl săgetă din priviri.

— Ba deloc. Stai şi termină calculele.

Colin oftă zgomotos şi luă tocul.

— Dacă veţi avea bunăvoinţa să cereţi o programare noului meu Funcţionar de la Biroul de Primire, voi putea probabil să vă primesc la un moment dat săptămâna viitoare, zise Jillie Djinn.

— *Noul* Funcţionar? se miră Marcia. Ce s-a întâmplat cu Beetle?

— Nu mai este angajatul nostru.

— Cum? De ce?

— Conduita lui nu era mulţumitoare, răspunse domnişoara Djinn. Daţi-mi voie să vă

conduc la uşă.

Marcia rămase fără grai, dar spumega de furie. Jillie Djinn îi conduse pe ea şi pe Marcellus până afară şi închise uşa în urma lor. Dacă Scribul Ermetic Şef nu le îngăduia să intre în Catacombe, nici măcar Marcia nu avea ce face. În micul ei domeniu, Jillie Djinn avea tot atâta putere cât avea Vrăjitorul Neobişnuit în Turn. Iar Jillie Djinn ştia prea bine.

Închise hotărât uşa şi se întoarse spre noul ei protejat.

— Dacă îşi închipuie că voi îngădui unuia care poartă roba de *Alkimist* să intre în Catacombe, se înşală amarnic, zise ea.

Merrin dădu din cap ca unul care înţelege tot şi încuviinţează purtarea lui Jillie Djinn. Apoi îşi puse picioarele pe masă, dădu capul pe spate şi încercă să-şi vâre în gură un şarpe întreg odată.

* * *

Marcellus avusese parte de îndeajuns de multă agitaţie – şi de compania Marciei Overstrand – pentru o singură zi. După ce răspunse cum putu mai bine la întrebările ei, îşi luă la revedere în modul cel mai politicos şi plecă. Marcia nu se împotrivi, pentru că îşi dădea seama că nu e obişnuit să stea mai multă vreme în tovărăşia cuiva şi, pe deasupra, obosea foarte repede. Îl privi de la fereastră cum se îndepărtează pe Calea Vrăjitorilor; trecătorii întorceau capul după el, râzând de încălţările lui caraghioase. Poate că Marcellus ajunsese la

capătul puterilor; Marcia, în schimb, nu avea de gând să renunţe la a-l căuta pe Septimus. Era hotărâtă să îl găsească, mai ales că avea un as în mânecă. Chiar aşa, în mânecă.

Marciei nu îi plăcea să facă Vrăji în ochii tuturor. I se părea că se dă în spectacol şi nu putea suferi felul în care trecătorii se opreau şi o priveau. Uneori însă nu avea de ales. Prin urmare, cei care abia îşi reveniseră după ce îl văzuseră pe Marcellus Pye şi încălţările lui năstruşnice avură acum parte de un spectacol rar: Vrăjitorul Neobişnuit făcea un Farmec de Găsire chiar în mijlocul Căii Vrăjitorilor. Trecătorii rămăseseră cu gura căscată: Marcia stătea nemişcată, îngânând cuvintele Farmecului, până când o ceaţă purpurie, magică, o învălui şi ea începu să dispară. Un copil mai curajos se apropie în iugă şi o împunse cu degetul, să vadă dacă era adevărată, numai că, atunci când fetiţa ajunse la ea, din Marcia nu mai rămăsese decât o umbră purpurie, sclipitoare. Copila izbucni în plâns, iar mama ei se duse drept la Turnul Vrăjitorilor ca să depună o plângere.

Simon Heap aştepta bacul împreună cu Lucy când o ceaţă purpurie apăru lângă el. Lucy scoase un ţipăt de spaimă iar Simon, când îşi dădu seama cu cine avea de-a face, abia se stăpâni să nu ţipe şi el.

— Plec, zău că plec, se bâlbâi el. Am fost să-mi iau rămas-bun de la mama, apoi am căutat-o pe Lucy şi… am pierdut bacul.

— Vă rog să nu-l aruncaţi în temniţă, vă rog, o

imploră Lucy. Fac *orice*. Îl iau de aici şi vă asigur că nu se va mai întoarce *niciodată*. Oooh, vă rog, *vă rog*… *oooh*!

— Lucy, n-am intenţia să-l arunc în închisoare, zise Marcia repede, căci îşi dădea seama că Lucy mai avea puţin şi urla de-a binelea.

Lucy se calmă.

— În sfârşit, doar dacă nu… stai, Lucy, nu te speria… doar dacă nu ascunde intenţionat unele lucruri. Şi sunt sigură că nu-mi va ascunde nimic. Nu-i *aşa*, Simon?

Simon scutură din cap.

Ca un adevărat magician ce era, Marcia scoase Potaia din mânecă.

Simon oftă, privind posomorât Mingea de urmărire la care ţinea atât de mult. Ceva îi spunea că Marcia nu avea de gând să i-o dea înapoi.

— Îmi închipui că asta este o Minge de urmărire, zise Marcia.

— Da. Se numeşte Potaia. Eu însumi am antrenat-o.

— Nu mai spune! Foarte bine. *Bravo*.

Simon zâmbi. Aşa gândea şi el.

— Vreau să-l găsesc pe Septimus. Trebuie să-i dai Instrucţiuni.

Simon făcu o mutră lungă. Septimus în sus, Septimus în jos. De *el* nu se interesa nimeni niciodată.

Marcia se prefăcu a nu băga de seamă figura posomorâtă a lui Simon şi continuă să vorbească.

— Simon, ştiu absolut *sigur* că această Minge

de urmărire a însemnat-o pe Jenna. Jenna este împreună cu Septimus, prin urmare vreau să o trimiţi după Jenna.

— Nu pot, zise Simon morocănos.

— Nu poţi sau *nu vrei*? îl întrebă Marcia cu voce tăioasă.

— Simon, interveni Lucy. Ce te-a apucat? Te rog, fă ce spune doamna Marcia. Ce importanţă are pentru tine?

— Luce, nu pot, sau, mai bine zis, Potaia nu poate, zise Simon şi se întoarse spre Marcia. Îmi pare rău, dar Potaia nu mai ştie cum să o găsească pe Jenna.

— Simon, te-am prevenit. Să nu mă minţi, se răsti Marcia la el.

— Si-mon, se văietă Lucy.

— Şşşt, Luce. Marcia… nu te mint. Pe cuvânt. Într-adevăr, Potaia a însemnat-o pe Jenna, dar acum nu mai are nimic în minte. Are acum o minte nouă fiindcă… acum câteva luni s-a întâmplat ceva oribil. Ceva întunecat a venit după mine. Nu mai vreau să am de-a face cu lucruri întunecate – se folosesc de tine şi apoi te aruncă la gunoi. Este îngrozitor. În Potaie era multă Magie întunecată, aşa că am şters-o cu totul. Lăsasem Potaia să se reîncarce, dar a luat-o nemernicul ăla. Îmi pare rău, cu adevărat. Te-aş fi ajutat dacă aş fi avut cum. Crede-mă pe cuvânt, o ruga Simon.

Marcia oftă. Îşi dădea seama că Simon spune adevărul. Ce ghinion, tocmai când avea nevoie de ajutorul unui practicant al Magiei întunecate,

acesta hotărâse să se reformeze!

Îi lăsă pe Simon şi Lucy să plece. Acum privea bacul cum se îndepărtează de mai şi se întreba ce le rezervase soarta celor doi. Dar mai presus de toate se întreba ce soartă îl aştepta pe Septimus.

A doua zi dimineaţă, la multe mii de mile depărtare, într-o colibă, Jenna se trezi din somn. Primul lucru pe care îl văzu fu Ulir Diurna, aşezată pe sobă. Lumina difuză a zorilor pătrundea în colibă şi se făcuse frig. Jenna se înfăşură mai bine în pătura aspră şi o chemă în şoaptă: „Ulir, komme, Ulir”. Pisica mişcă doar vârful cozii. Se uită la Jenna, se gândi dacă merită să părăsească locul cald de pe sobă şi se hotărî că e mai bine să rămână pe loc. Jenna, care nu suporta să nu i se dea ascultare, chiar şi de către o pisică, se dădu jos de pe prici, o înşfăcă pe Ulir şi o luă în pat cu ea.

— Brrr, mormăi Septimus, aflat în patul de dedesubt. Mă scol, Marcia, zău că da.

— Fii pe pace, Sep, râse Jenna. Eu nu sunt Marcia.

Septimus deschise ochii; în faţa lui, doar la două, trei palme distanţă, văzu scândurile priciului de deasupra. Abia atunci îşi aminti unde se află şi se ridică – mult prea vijelios – drept care se izbi cu creştetul de scândura de deasupra.

— Au!

— S-a stins focul, se plânse Jenna. Poţi să-l aprinzi tu? O să îngheţăm.

Septimus gemu şi se desprinse cu greu din

culcuşul cald.

— N-oi fi tu chiar Marcia, Jen, dar nici departe nu eşti, zise el îmbufnat.

Băgă câţiva buşteni în sobă şi, fiindcă îi era prea somn ca să se încurce cu cremenea şi amnarul, făcu ceea ce nu ar fi trebuit, adică un Farmec de Aprindere a Focului. Flăcările năpădiră buştenii şi, în scurtă vreme, în colibă era din nou cald.

Mâncară ultimele bucăţi de peşte uscat în chip de mic dejun, iar Jenna dădu fiecăruia câte o cană de fiertura Vâlvelor, în care pusese o bucăţică de alviţă, care plutea acum pe jumătate topită în lichidul verzui. Septimus se uita cam îndoit la fiertura cu alviţă.

— Ce ciudăţenie, Jen. Până şi Mătuşa Zelda ar avea câte ceva de învăţat de la tine.

— Ei, dacă tu n-o vrei, o beau eu, răspunse Jenna.

— Nu, nu. Ştii că mă dau în vânt după reţetele Mătuşii Zelda, se corectă Septimus şi dădu cana peste cap, apoi morfoli bucuros alviţa, fiindcă alunga gustul amar al fierturii.

În timp ce Ulir termina de ros oasele şi capetele de peşte, îşi strânseră lucrurile în desagi şi cercetară harta.

— Cred că suntem aici, zise Septimus şi arătă cu degetul o colibă aflată în apropierea unei linii şerpuite pe care Snorri avusese bună idee să scrie: PÂRÂU.

— Înseamnă că ne apropiem, zise Beetle,

plimbându-şi degetul pe marginea găurii din mijlocul hărţii.

Septimus încuviinţă din cap.

— Sper ca atunci când vom fi în câmp deschis să putem vedea ceva, poate chiar Casa Foricşilor. Cine ştie cum o arăta?

Nu le venea uşor să lase căldura şi siguranţa colibei, să deschidă uşa şi să păşească într-o lume nouă. De fapt, era chiar mai greu decât se aşteptau, fiindcă uşa nu se deschidea. Septimus şi Beetle se lăsară cu toată greutatea pe ea, dar uşa nu se clinti.

— E din cauza zăpezii, spuse Beetle. Uite câtă zăpadă s-a pus în dreptul ferestrelor. Trebuie că a acoperit toată coliba. Uf! Degeaba! zise el după ce mai dădu un brânci uşii. Am rămas captivi aici.

— Ia să încerc şi eu, se oferi Jenna.

— Bine, hai şi ne ajută, Jen, dar nu cred că se va deschide, răspunse Septimus.

— Vreau să încerc singură, Sep.

— *Singură*? făcură Septimus şi Beetle la unison.

— Da, *singură*. Aveţi ceva împotrivă?

— Nu, bineînţeles.

Septimus şi Beetle ridicară din umeri şi se dădură la o parte, ca să îi facă Jennei pe plac.

Jenna puse mâna pe clanţă şi trase. Uşa se deschise imediat şi un morman de zăpadă se prăvăli în cameră.

— Se deschide înăuntru, chicoti Jenna.

Într-o privinţă, Beetle avusese totuşi

dreptate. În noaptea aceea ninsese atât de mult încât adăpostul era acoperit aproape complet de zăpadă. Vântul împinsese nămeţii până aproape de acoperişul colibei şi nu aveau cum ieşi. Beetle luă o lopată din cămăruţa rău mirositoare aflată în spate şi se apucă să cureţe zăpada cu mult zel, vrând parcă să uite de episodul stânjenitor de dinainte. Dar, după ce aruncase deoparte doar câteva lopeţi de zăpadă, Beetle se opri.

— Ai obosit? Vrei să te odihneşti? îl întrebă Septimus.

— Nu! Vreau să zic, nu, mulţumesc. Nu sunt obosit, de-abia am început. Dar e ceva sub zăpadă… ceva moale.

Acum Beetle dădu doar cu grijă zăpada la o parte.

— Ia uite! făcu Jenna îngrozită. Vai de mine!

Lopata mânuită de Beetle scosese la iveală o bucată de stofă albă, prinsă în zăpadă.

— E cineva dedesubt, mormăi Beetle.

Se puse în patru labe şi, ajutat de Jenna şi Septimus, îndepărtă zăpada.

— Ephaniah! exclamă Jenna. Nu se poate! E *Ephaniah*! Ephaniah, trezeşte-te!

SUB ZĂPADĂ

Tustrei de-abia reuşiră să scoată trupul îngheţat din zăpadă şi să îl care în colibă. Întins pe jos, între priciuri, umplea tot locul – o formă bizară, de om-şobolan, înfăşurat în roba albă care începea să se dezgheţe. Ulir îşi arcui spinarea şi scuipă, iar coada i se zbârli ca o perie de coşar. O

zbughi afară, dar Jenna nu băgă de seamă.

— E *îngrozitor*, spuse ea printre lacrimi şi îngenunche lângă omul-şobolan. *El* a fost cel care a râcâit la uşă azi-noapte. Nu i-am dat atenţie. Iar el nu putea să strige, să ne spună că e în faţa uşii. A murit îngheţat. Vai, Sep, cred că suntem vinovaţi de moartea lui.

Şi Septimus era de aceeaşi părere. Marcia îl învăţase cum să audă Bătăile Inimii Omeneşti; în acel moment nu auzea decât inima Jennei şi a lui Beetle, amândouă bătând foarte repede. Pe de altă parte, se gândea Septimus în timp ce mai arunca lemne în sobă ca să înteţească focul, nu ştia dacă auzitul se referea şi la inima de om-şobolan. La

vremea respectivă nu se gândise să o întrebe pe Marcia.

Jenna îl privea îngrozită pe Ephaniah. Îşi pierduse ochelarii şi ţinea ochii închişi; genele lui lungi erau prinse una de alta de zăpada îngheţată. Puţina piele de om care se vedea era alb-vânătă, iar părul rar, cafeniu, plin de zăpadă, se lipise de craniul care – lucru uimitor – avea o formă umană. Jenna ştia că ar fi trebuit să desfacă fâşia de pânză înfăşurată pe botul de şobolan şi să vadă dacă respiră, sau măcar să-i pună mâna pe piept, să vadă dacă se ridică şi coboară, dar îi venea greu să atingă omul-şobolan. Îşi spunea că poate e din cauză că se afla atât de aproape şi că semăna mai degrabă a şobolan decât a om. Când era treaz, Ephaniah te impresiona cu calităţile lui omeneşti şi nu prea băgai de seamă trăsăturile de şobolan. Acum însă, Jenna nu izbutea să vadă acele calităţi omeneşti în trupul de şobolan. Ridică privirea spre Beetle, care stătea în picioare în prag, cu ochii la Ephaniah.

— Crezi că e încă în viaţă? zise ea în şoaptă.

Beetle încuviinţă încet din cap.

— Mda, zise el, trecându-şi ceasul dintr-o mână într-alta, un obicei pe care îl avea atunci când era îngrijorat; i se păruse că vede pleoapele omului-şobolan deschizându-se o clipă, dar nu zise nimic.

În sobă focul se înteţise. Din roba albă de lână a lui Ephaniah ieşeau aburi şi în cameră se răspândi un miros neplăcut de mucegai.

— Trebuie că ne-a urmărit, îşi dădu Septimus cu părerea, privind în jos spre Ephaniah. Cred că pe el l-am văzut…

— L-ai văzut? se miră Jenna. De ce nu ne-ai spus?

— Ei… nu prea eram sigur.

— Săracul Ephaniah, zise Jenna. Era camuflat, ca Vulpile Zăpezii din Ţinuturile Nopţilor Lungi.

— Mda. Ei, n-a fost chiar aşa. N-am vrut să vă spun fiindcă am simţit… o Magic întunecată.

— Ai simţit Magia întunecată la Ephaniah?

Septimus ridică din umeri:

— Ştiu şi eu…

Beetle, care îl privise atent pe Ephaniah, spuse o singură vorbă, „Sep”, dar ceva din vocea lui îl înfioră pe Septimus.

— Ce-i? întrebă el în şoaptă.

Fără să scoată un sunet, Beetle îşi arătă mai întâi degetul mic al mâinii sale stângi şi apoi încrucişă arătătorul şi degetul mijlociu – semnul pe care îl foloseau scribii când vorbeau de Magia întunecată. Septimus înţelese, dar Jenna nu, şi îl privi speriată pe Septimus.

— *Ieşi afară*, spuse el din buze, fără să scoată un sunet.

— De ce? întrebă Jenna şi vocea ei sună îngrozitor de tare în tăcerea care se lăsase.

Întrebarea ei rămase fără răspuns. În clipa următoare, Septimus era lângă ea şi, fără să îi dea timp să se dezmeticească, o împinse afară şi o

trecu peste nămetele din faţa uşii.

— Dar… protestă Jenna.

— Şşşt, făcu Septimus. Ai s-o trezeşti.

— *Ce* să trezesc?

Beetle ieşi în urma lor şi închise iute uşa, fără să facă niciun zgomot. Septimus puse palmele pe uşă, întocmai cum făcuse cu o noapte înainte, şi murmură ceva. Apoi le făcu semn că totul e în ordine şi trecu şi el peste nămetele de zăpadă. După aceea, el şi Beetle o apucară pe Jenna de câte o mână şi o rupseră la fugă cât îi ţineau picioarele; Ulir alerga în salturi lungi în urma lor.

O luară în josul văii, sărind peste nămeţi şi strecurându-se printre copaci ca nişte căprioare speriate. În dreapta lor, o stâncă abruptă îşi iţea vârful deasupra ramurilor. Ajunşi la picioarele ei, se opriră să îşi tragă sufletul şi priviră înapoi, spre locul de unde plecaseră, căutând din priviri coliba. Nu ar fi văzut-o dacă fumul care ieşea din horn nu s-ar fi înălţat leneş spre cer.

— E bine, zise Beetle, n-o văd. Sigur, s-ar putea ascunde pe după copaci, dar nu cred.

— Cum adică? se miră Jenna. Coliba se ţine după noi, vrei să zici? Ţi-ai pierdut minţile?

— Vreau să spun Ephaniah, răspunse Beetle. Doar că nu e el.

— Ce nu e? întrebă Jenna, care nu mai înţelegea nimic.

— Nu e Ephaniah, zise Beetle. E o Creatură.

— O Creatură?

— Da. Cea care era în Scriptoriu. Cea care a

venit cu băiatul din cauza căruia am fost dat afară şi care mi-a luat locul.

— Nu. Nu cred. Este *Ephaniah*.

Septimus privi neliniştit peste umăr, spre vale.

— Hai să ne îndepărtăm de locul ăsta.

Porniră din nou pe firul văii, ţinându-se în umbra stâncii. Cu fiecare pas, Jenna se simţea tot mai vinovată faţă de

Ephaniah – i se părea că îl trădează. Până la urmă simţi că nu mai poate face un pas.

— Opriţi-vă, spuse ea cu vocea de Prinţesă. Nu mai fac un pas. *Trebuie* să ne întoarcem.

Septimus şi Beetle se opriră.

— Bine, Jen, dar…

Jenna se înfăşură în pelerina de jder ca într-o mantie regală şi ridică bărbia în sus, cu un gest încăpăţânat, la fel cum făcea şi mama ei cu rarele prilejuri când sfătuitorii ei îndrăzniseră să nu fie de acord cu ea.

— Ori îmi spuneţi clar despre ce e vorba, ori mă întorc la colibă, îi ameninţă ea.

Septimus îşi luă inima în dinţi – trebuia să pună lucrurile la punct, nu avea scăpare.

— Jen, astă-noapte, zgrepţănatul la uşă a încetat atunci când am făcut un descântec de Alungare a Magiei întunecate. Un descântec de acest fel nu are efect decât asupra lucrurilor întunecate. Asupra *adevăratului* Ephaniah n-ar fi avut niciun efect.

— Poate că a fost o coincidenţă. Poate că era

istovit sau îi îngheţaseră mâinile… zise Jenna şi bătu din picior, scoasă din sărite. Cum poţi fi atât de sigur?

— Ştiu sigur, Jen, răspunse Septimus pe un ton categoric. Beetle, spune-i ce ai văzut.

Beetle se aşeză pe un buştean acoperit de zăpadă – îl dureau picioarele după atâta mers pe jos în ultimele zile, fiindcă el era obişnuit mai degrabă cu viaţa de birou.

— Am văzut un inel. Un inel întunecat.

— Cum adică?

— A fost când m-am întors ca să-ţi caut broşa.

— Ce a fost?

— Băiatul a făcut un inel dintr-unul din şerpii de sugiuc după care se dă în vânt şi l-a dat Creaturii, ca să pecetluiască învoiala.

— Învoiala? Beetle, despre ce vorbeşti tu acolo?

Lui Beetle îi venea greu să explice. Nu putea să îşi adune gândurile atunci când Jenna stătea cu ochii aţintiţi asupra lui. Trebuia totuşi să încerce. Trase aer în piept şi începu:

— Ticălosul de scrib angajat de Jillie Djinn… cel pe care l-am văzut în Catacombe… îţi aminteşti?

Jenna făcu semn din cap că da.

— Ei, se pare că era însoţit de o Creatură întunecată. Când m-am întors ca să caut broşa, l-am auzit cum o transfera lui Tertius Fumigante. Mai trebuia să îi dea un obiect, semn că renunţă la Creatură, dar nu avea decât şarpele de sugiuc.

Aşa că i-a făcut un Farmec de împuţinare şi i l-a dat Creaturii. Asta am văzut pe degetul mic al lui Ephaniah.

— Nu… cum ar fi cu putinţă?

— Singura explicaţie este că acea Creatură s-a întrupat în trupul lui Ephaniah. Dar, orice formă ar lua o Creatură, un inel întunecat nu îşi schimbă înfăţişarea.

— Eu n-am văzut niciun inel, zise Jenna, încăpăţânată.

— Nu te-ai uitat, Jen, interveni Septimus.

Jenna clătină din cap. Refuza să creadă. Gândul că Ephaniah zăcea în colibă, singur şi părăsit, nu îi dădea pace.

— Nu cred. Bietul Ephaniah. A venit în urma noastră, prin pădurea aceea înfiorătoare. Dar, fiindcă şchiopăta, nu avea cum să ne ajungă din urmă. Iar de strigat nu putea. Şi noi ce-am făcut? L-am lăsat afară în ger şi întuneric, cu toate că ne *ruga* să-i dăm drumul înăuntru. L-am lăsat să moară îngheţat. Poate că *vouă* vi se pare firesc, dar *mie* nu.

— Bine, Jen, dar…

Vorbele lui Septimus nu mai ajunseră însă la urechile Jennei, care o luase deja la fugă în susul văii, urmată de Ulir.

— Jen! *Opreşte-te*! strigă Septimus.

— Eu unul n-aş striga, zise Beetle. Nu ştii cine te aude. Hai, Sep, să o prindem înainte să pună Creatura mâna pe ea.

Numai că Jenna, care alerga întotdeauna ca

vântul, era deja departe.

Spre surprinderea lui, Beetle ajunse la colibă înaintea lui Septimus.

— Jenna! strigă el pufăind. Jenna!

Nu primi niciun răspuns. Cu inima bătând să îi spargă pieptul, Beetle o luă pe urma paşilor Jennei, afară din colibă, prin zăpadă. O găsi pe Jenna singură, în locul unde zăcuse trupul lui Ephaniah.

— A plecat, zise Jenna.

— Asta e bine, făcu Beetle.

— Dar… cum? Era *inconştient*.

Beetle clătină din cap:

— Am văzut cum a deschis ochii, doar o clipă, şi m-a privit. Dacă eşti inconştient nu deschizi ochii.

— Dar cum de a putut merge atât de repede? Ephaniah abia mergea, şontâc-şontâc.

— Nu are nicio însemnătate ce înfăţişare iau, răspunse Beetle. Pot pune în mişcare orice trup.

Jenna îl privi drept în ochi.

— Crezi cu adevărat că acea Creatură a luat înfăţişarea lui Ephaniah? întrebă ea.

Beetle încuviinţă, privind-o şi el în ochi.

— Şi spui, pe cinstea ta, că ai văzut inelul pe degetul lui?

— Da. Degetul mic al mâinii stângi, acolo unde îl poartă ele întotdeauna.

— Bine, zise Jenna. Acum te cred.

Beetle zâmbi uşurat şi bucuros. Jenna îl ascultase. Era un sentiment plăcut.

Chiar în acea clipă apăru şi Septimus, cu sufletul la gură.

— Am văzut-o în vârful dealului. Se îndepărtează de noi.

— Ce bine! făcu Beetle.

Jenna mai avea ceva de spus.

— Îmi pare foarte rău, Beetle, că nu ţi-am dat crezare.

— Nu-i nimic, dădu Beetle din umeri.

— Ar fi trebuit să te cred.

— Nu văd de ce, sunt nişte lucruri atât de ciudate… De ce să le crezi?

— Fiindcă ştiu cine e băiatul ăla. Cel căruia tu îi spui Daniel Vânătoru.

— Îl ştii?

— A fost Ucenicul lui DomDaniel. Îl mai ţii minte, Sep? S-a schimbat mult: e mai înalt, pielea îi arată rău, are părul lung şi murdar, însă *el* e.

Septimus nu prea ţinea minte figurile, dar acum, după ce o auzi pe Jenna, îşi dădu seama că are dreptate.

— Vasăzică de aceea s-a dat drept Septimus Heap. Timp de zece ani a şi fost. Adică, a crezut că este. Sărmanul!

Beetle îl privea de parcă era căzut din lună.

— Îţi povestesc mai târziu, Beetle, îl consolă Septimus. Acum trebuie să ne continuăm drumul.

Scoase busola şi o puse în palmă. Acul arăta clar o direcţie, dar nu cea pe care ar fi dorit-o el.

— Ce belea! Arată tocmai direcţia în care a luat-o Creatura.

— Va trebui să mergem şi noi într-acolo, zise Jenna.

— Ah, nu, Jen. E mult prea primejdios, protestă Septimus.

Jenna făcu o mutră îmbufnată.

— Nu mă interesează, Sep. Dacă drumul spre Casa Foricşilor e în partea aia, într-acolo vom merge şi noi.

— E curată *nebunie* să ne luăm după Creatură. Tu ce zici, Beetle? încercă Septimus să îl atragă de partea lui.

— Păi… ştiu şi eu… făcu Beetle nehotărât.

— Beetle! protestă Septimus.

— Dacă merge în direcţia bună, n-avem ce face, trebuie să ne ţinem după ea. Măcar ştim încotro se duce. E mult mai bine să avem o Creatură în faţa noastră decât pe urmele noastre şi să nu ştim ce pune la cale.

A

— Da, interveni Jenna iute. Întocmai aşa mă gândeam şi eu.

— Ştii ceva, Jen, spuse Septimus când o luară pe urma Creaturii, uneori semeni *atât* de bine cu Marcia!

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

O

luară după urmele care se îndepărtau de colibă, traversau un podeţ de piatră – desenat pe

harta lui Snorri –, urcau o pantă pieptişă, după care coborau în cealaltă vale. Când ajunseră la copacii semeţi din capul văii celei largi, îşi dădură seama că zăpada înăbuşea orice zgomot: erau învăluiţi într-o tăcere deplină. Nici măcar vântul nu cuteza să mişte vreo crenguţă. O dată sau de două ori zăriră timp de o clipă

Creatura jos, în fundul văii. Mergea cu paşi târşâiţi, şchiopătând. Din cauza robei albe cu care era îmbrăcată, le era greu să o distingă, iar când se îndepărtă o pierdură cu totul din ochi.

Acul busolei îi ducea pe urma paşilor, drept spre o mlaştină îngheţată. În acel loc era încă şi mai frig. Zăpada amestecată cu noroi trosnea sub tălpi, iar tulpinile negre ale trestiilor se agăţau de pelerinele de jder. După ce mai merseră o bucată de drum, dădură peste un pârâu lat, acum îngheţat. Creatura îi urmase cursul la vale şi din loc în loc alunecase pe gheaţa de sub zăpadă. Jenna o luă pe Ulir şi o aşeză în spatele ei, pe desagă. Pisica îşi înfipse ghearele în ţesătură ca să se ţină mai bine şi privi în jur cu un aer absolut dezaprobator. Porniră la vale pe gheaţă, mai păşind, mai alunecând, aplecaţi în faţă ca să contrabalanseze greutatea desagilor. Curând se obişnuiră, prinseră curaj şi merseră pe gheaţa netedă ca şi cum ar fi avut patine.

Pârâul se lăţea pe măsură ce cobora spre fundul văii. Deodată, Septimus, care mergea primul, văzu un perete de ceaţă deasă ridicându-se în faţa lor. Se opri atât de brusc încât alunecă,

iar Beetle se izbi de el, urmat îndeaproape de Jenna şi Ulir, care ateriză pe gheaţă cu un mieunat indignat.

— Aoleu, se văietă Beetle, ridicându-se cu greu şi scuturându-se de zăpadă. Puteai şi tu să ne anunţi că pui frână.

— N-am avut timp, se scuză Septimus. Uită-te şi tu, zise şi îi arătă zidul de ceaţă.

Beetle şuieră printre dinţi.

— Ăsta de unde a mai apărut?

— Eu l-am văzut, zise Jenna, dar am crezut că e zăpadă.

Într-adevăr, ceaţa avea exact aceeaşi culoare ca zăpada. Se întindea în dreapta şi în stânga cât vedeau cu ochii, iar în sus nu îţi dădeai seama unde se termina ceaţa şi începea cerul din care cădea o perdea groasă de zăpadă.

Jennei nu îi plăcea ceaţa, fiindcă îi aducea aminte de vremea când stătuse în barcă, în mijlocul ceţii magice adunate de Marcia peste Mlaştinile Ierboase, şi auzise, la o aruncătură de băţ doar, ţăcănitul pistolului îndreptat spre inima ei.

— Oare Creatura stă la pândă, ascunsă în ceaţă? întrebă ea în şoaptă.

— Nu, răspunse Beetle. Creatura a văzut ceaţa mai din timp decât noi. Priveşte urmele.

Aşa era: urmele paşilor părăseau cursul pârâului, o luau înapoi, în susul dealului, şi dispăreau printre copaci.

Cum stăteau ei cu ochii la urme, un huruit se

porni din măruntaiele pământului, care se cutremură sub picioarele lor. Ceva venea spre ei de undeva din ceaţă.

— Aţi auzit? întrebă Jenna, care se albise la faţă şi făcuse ochii mari.

Septimus şi Beetle dădură din cap în semn că da.

— Fugim? întrebă Beetle, speriat de tremurul care îi răzbătea prin tălpile ghetelor. *Acum*?

— Unde să fugim? zise Jenna, rotind privirea în jur. Nu avem unde să ne ascundem.

Septimus clătină din cap.

— Nu mai e nevoie. Se îndepărtează. Ascultaţi. Gata, s-a dus. Cine ştie ce-o fi fost…

— Orice o fi fost, mormăi Beetle, bine că n-a avut drum pe aici.

Nu foarte departe de ei, în vârful dealului, Creatura se opri şi se uită în jos, la cele trei siluete care stăteau chiar lângă zidul de ceaţă, neştiind încotro să o apuce. Se strâmbă, aducând pe faţa lui Ephaniah un rânjet plin de răutate. Doar câţiva paşi dacă mai făceau, şi ea ar fi scăpat de orice bătaie de cap. Chiar şi aşa, le va trebui mult noroc să nu dea Foricşii peste ei când se vor apropia de prăpastie. Iar dacă vor scăpa şi de Foricşi, atunci ea, Creatura, va proceda după cum îi poruncise Stăpânul cel nou, pe care îl respecta foarte mult. Se întoarse încet, abia mişcându-şi picioarele, şi, istovită să care trupul în care intrase, porni prin zăpadă, poticnindu-se la fiecare pas.

În vale, pe malul pârâului îngheţat, Septimus privea furios busola.

— Da opreşte-te odată, izbucni el. Opreşte-te!

Acul, nepăsător la rugăminţile lui, continua să se învârtească nebuneşte.

— Ştii ce, Jen, cred că ar trebui să ne uităm la hartă. Cred că am ajuns la marginea găurii.

— Mai adevărat nici că se poate, spuse Beetle şi înghiţi în sec. Ia priviţi.

Ceaţa se mişca necontenit: vălătuci mari se răsuceau şi se amestecau, fuioare lungi se ridicau în văzduh. În unele locuri ceaţa era de nepătruns, dar în altele aerul se limpezea şi tocmai într-un astfel de loc Beetle le arătă, la doar câţiva paşi de ei, cum pârâul îngheţat se transformase într-o cascadă de gheaţă, căzând peste marginea unei genuni.

— Vai… făcu Septimus şi închise ochii.

Îl luă cu ameţeală, simţi furnicături în tălpi şi se clătină pe picioare.

Beetle şi Jenna se apropiară cu teamă şi aruncară o privire. Fuioarele de ceaţă se înălţau din hău, li se răsuceau în jurul gleznelor şi îi îngheţau până în măduva oaselor. Beetle se dădu mai aproape de buza prăpastiei, luă o piatră de pe jos şi o aruncă în hău. Numărară împreună secundele, aşteptând să audă piatra cum se izbeşte de fund, dar se scurse un minut întreg şi nu auziră nimic. Dintr-odată, vântul umflă pelerina lui Beetle şi o făcu să plesnească.

— Beetle! exclamă Jenna speriată şi îl prinse

de mânecă. Stai prea aproape de prăpastie. Date *înapoi*.

Întocmai aşa ar fi procedat mama lui Beetle şi, dacă ar fi fost vorba de ea, Beetle s-ar fi obrăznicit şi s-ar fi apropiat şi mai tare de margine, doar aşa, ca să îşi dea importanţă. Acum însă cea care îl trăsese de mânecă era Jenna, şi Beetle se îndepărtă supus de locul primejdios.

Cât despre Septimus, lui nici prin cap nu îi trecea să se apropie de prăpastie. Găsise ceva mai departe un copac sănătos, cu rădăcinile bine înfipte în pământ, şi se sprijinise de el ca să îi mai treacă ameţeala. Nu se mai simţise atât de rău de foarte multă vreme – în orice caz, nu de când avusese Amuleta Zborului. Ce bine ar fi fost să o aibă şi acum! Numai Marcia putea să îl lipsească de singurul lucru care l-ar fi ajutat în Expediţie. Trebuia să îşi facă singur curaj. La câţiva paşi de el se afla cea mai adâncă genune pe care o văzuse vreodată. Nu avea nevoie să se uite în jos ca să ştie – simţea adâncimea în tălpi şi *ştia*.

Îşi aduse aminte o zicală din Armata Tânără: „La margine te opreşti, stai pe loc şi te gândeşti”. Acum, după ce trecuse prin atâtea, zicala învăţată papagaliceşte căpăta un nou înţeles. Septimus se sprijini mai bine de copac (mai aproape de margine nu suferea să stea) şi cântări situaţia. Se gândi la Expediţie şi se mai gândi că ar fi timpul să le spună Jennei şi lui Beetle despre Piatră, să meargă mai departe fără el, iar el să îşi vadă de Expediţia lui. Apoi se gândi cum ar fi să se

despartă de Jenna şi Beetle, să îi lase să dea singuri de urma lui Nicko… nu, nu putea. Îi era *peste putinţă*.

Vocea Jennei îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ia uite, Sep, zise ea şi întinse harta pe zăpadă, sub copac. Nu, Ulir, du-te şi stai altundeva, adăugă ea şi împinse cu blândeţe pisica la o parte.

Ulir nu părea că se sinchiseşte. Se aşează pe zăpadă şi se apucă să îşi lângă lăbuţele.

Jenna îngenunche şi atinse cu degetul marginea găurii unde ar fi trebuit să se afle ultima bucăţică de hârtie.

— Ce ciudat, ai zice că marginea găurii de pe hartă este marginea prăpastiei din faţa noastră. Parcă ar fi o gaură reală.

Pe cât îmi dau cu scama, Casa Foricşilor se află acolo, zise arătând cu degetul spre ceaţă. Acum înţeleg. Aici trebuie că este ceea ce numea Mătuşa Ells hăul fără fund.

— Ia uitaţi-vă! exclamă Beetle. Acolo e un pod. Şi ce mai pod, fluieră el admirativ.

Departe, în stânga, se zărea într-adevăr un pod lung şi subţire care se înălţa în aer şi apoi dispărea în ceaţă. Era un pod cum nu mai văzuseră, semănând cu o uriaşă pânză de păianjen. În clipa următoare vârtejurile de ceaţă îl înghiţiră.

— Asta era! sări Jenna. Nu trebuie decât să traversăm podul şi am ajuns. Grozav!

— Da, grozav, răspunse Septimus, care

simţea că i se strânge stomacul şi îl lasă picioarele. Grozav, într-adevăr.

Porniră spre pod, pe lângă prăpastie, dar – la insistenţele lui Septimus – ţinându-se departe de ea. După ceva timp îşi dădură seama că, pentru prima oară de când se aflau în acest loc nepământean, mergeau pe o cărare. Zăpada era bătătorită de picioare care păreau a fi mai degrabă de animale. Oare cele/ de animale? se întreba Septimus, deşi nu ar fi vrut să afle răspunsul. În orice caz, lăsau nişte balegi în care nu ar fi vrut să calce.

Spre sfârşitul dimineţii, soarele ieşi din ceaţă şi norii grei de zăpadă se mai risipiră. Ceaţa rămase însă, învârtindu-se şi răsucindu-se, ea însăşi ca un animal care se pregăteşte să atace, în câteva rânduri, lui Septimus i se păru că aude voci venind de departe, din inima ceţii. La un moment dat, Jenna se opri, încredinţată că auzise pe cineva strigând.

Gândul că în scurtă vreme vor fi nevoiţi să păşească pe un pod şi să se afunde în ceaţa aceea ameninţătoare nu le dădea pace, mai ales lui Septimus. Îi lăsă pe Jenna şi Beetle să o ia înainte, iar el rămase în urmă. Cum mergea prin zăpadă, după cele două pelerine de jder şi o pisică roşcată, zbârlită toată, alte griji îl năpădiră. Încet, aproape împotriva voinţei lui, băgă mâna în buzunar şi scoase Piatra. La început nu îndrăzni să o privească, ba chiar închise ochii strâns, numai că îşi aduse aminte că se afla pe marginea abisului şi

îi deschise de îndată. Piatra se făcuse galbenă. *Prin zăpadă, calca ta Galbenul va arăta*, îşi aduse el aminte cu inima strânsă de teamă.

Chiar atunci, Jenna se întoarse spre el.

— Hei, Sep. Nu te simţi bine?

— Ba nu, răspunse el cu oarecare şovăială şi vârî mâna cu Piatra în buzunar. Mă simt foarte bine.

* * *

Cât merseseră pe lângă prăpastie, poteca se tot răsucise la dreapta, descriind un cerc foarte mare. Podul nu îl mai zăriseră însă din cauza ceţii. Dar acum se apropiau de un arbore falnic, crescut chiar alături de potecă, şi văzură doi stâlpi de fier apărând din ceaţă. Erau înalţi şi subţiri, lucraţi cu măiestrie, şi sclipeau din cauza miilor de picături de apă strânse pe ei. Stăteau puţin aplecaţi înapoi, iar vârfurile ascuţite li se pierdeau printre fuioarele de ceaţă care se înălţau din hău. Septimus simţi că spaima îl copleşeşte şi îşi dădu seama că ajunseseră.

— Mamă… făcu Beetle. Ce mai pod!

Septimus ar fi preferat să se uite la orice altceva.

Podul era o îmbinare şubredă de scânduri de lemn, prinse de-a curmezişul a două cabluri groase al căror capăt dispărea sus, în ceaţă. Oare cât de lung era? se întreba Septimus. Câteva zeci de paşi sau cumva mile şi mile? Teama lui era că a doua variantă părea mai probabilă. Judecând după curba largă pe care o făceau cablurile, distanţa

era foarte mare. Era un pod tare ciudat: din vârful stâlpilor coborau patru cabluri; două mergeau până departe, în spate, şi erau îngropate în zăpadă, în timp ce alte două urmau curba podului şi dispăreau în ceaţă. Septimus căută din ochi nişte parapete sau bare de sprijin, dar nu văzu decât două sfori întinse de o parte şi de alta. În visele lui cele mai urâte visase un asemenea pod, dar nici în vise nu fusese *atât* de înspăimântător.

Aruncă o privire spre Jenna şi Beetle şi se bucură să vadă că nici ei nu păreau prea dornici să treacă podul. Tocmai se gândea să le propună să mănânce o bucată de peşte – orice, doar ca să amâne clipa îngrozitoare când va trebui să pună piciorul pe podul care semăna mai degrabă a împletitură făcută de cineva deosebit de neîndemânatic – când auzi ceva mişcând în copacul de alături.

— Tre’ să plătiţi, veni de sus o voce aspră.

Săriră în sus de spaimă şi uimire – era prima voce pe care o auzeau după ce îşi luaseră rămas-bun de la Sam.

— Am zis că tre’ să plătiţi, repetă vocea.

Septimus privi în sus.

— *Unde* eşti? întrebă el.

— Sus în copac. Cobor chiar acu.

VĂMUITORUL

U

n bărbat scund dar vânjos, înveşmântat din cap până în picioare în blănuri fel de fel, coborî pe trunchiul stejarului cel falnic şi sări sprinten în

zăpadă. Îi măsură iute pe Beetle şi Jenna din ochii ca două boabe negre, afundaţi în orbite, şi apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Septimus, care venea din urmă. Faţa lui tuciurie, plină de zbârcituri, îi amintea Jennei de maimuţica unui flaşnetar pe care o văzuse la bâlci. La vremea aceea nu îi plăcuse deloc maimuţa, tot a? acum nu! plăcea deloc omul din faţa ei.

Omul aşteptă până când Septimus ajunse lângă ceilalţi şi de-abia atunci vorbi:

— De vă miraţi oare cine aş fi, apoi să ştiţi că io mi-s Vămuitorul, îi anunţă el. Nu trece nime peste pod făr să plătească un preţ. Unii plăteşte mai mult ca alţii… depinde.

— De ce depinde? îi tăie Jenna vorba.

— Dacă îmi place de ei sau nu. Sau de cât aur are la ei, adăugă omul rânjind.

Printre buzele întredeschise zăriră, spre mirarea lor, două şiruri de dinţi de aur, fiecare de altă formă şi mărime.

— Fii pe pace, don’şoară, spuse. E unii care are dinţii lor, dar nu e buni de nimic. Io mi-s om drept. Nu cer de la oameni ce nu poate da. (Aici clătină din cap, zâmbind unui gând ascuns.) Dar mă mir şi iar mă mir de ce dă oamenii atunci când n-are de ales, adăugă şi-şi trecu vârful limbii gălbui peste dinţii strâmbi, rânjind.

— Deci, cât costă ca să treci podul? întrebă Jenna.

— Cât de mult doriţi să-l treceţi? întrebă Vămuitorul.

Nu primi niciun răspuns, fiindcă nimeni nu voia de fapt să treacă peste pod. Ce doreau ei era să fie pe celălalt mal.

— Cum s-ar zice, treceţi sau doar vă uitaţi? întrebă Vămuitorul cu arţag. Se plăteşte şi pentru uitat, să ştiţi. Io nu pot să las lumea să stea grămadă icişa, doar ca să se uite.

— Trecem, spuse Jenna hotărâtă. Cât vrei? Vămuitorul o privi pe Jenna din cap până în picioare.

— Păi, don’şoară, mătăluţă ai pe căpşorul ăla frumos o coroniţă de aur care e pe gustul meu. Am s-o iau pe-aia.

Jenna duse repede mâna la coroniţă; era cea pe care mama ei, Regina, o purtase când era copilă.

— Nu pot să ţi-o dau! strigă ea.

— Atunci nu treci podul, ridică Vămuitorul din umeri. Cu inima grea, Jenna duse din nou mâna la coroniţă. La urma urmei, era doar un obiect, încerca ea să se consoleze singură. Nicko merita mult mai mult.

Vămuitorul nu băgă însă de seamă, fiindcă era deja cu ochii la Beetle.

— Tu, băiete… de la tine vreau ceasul, zise. Beetle era uluit.

— De unde ştii că am ceas?

Omul tăcu câteva clipe, prins pe picior greşit.

— Îl aud cum ticăie, zise. Am urechea bună, da, da. Beetle se încruntă şi îl privi întrebător pe Septimus, care dădu încet din cap.

— Iar tu, băiete, spuse Vămuitorul întorcându-se către Septimus, ai o frumuseţe de cingătoare de argint, başca lucrătura de aur. Taman ce-mi trebuia. O să iau şi flecuşteţele de prin ea.

După aceea îi privi pe toţi trei şi zâmbi, arătându-şi iar dinţii strâmbi: V-am zis, io mi-s drept. Nu cer ce n-aveţi.

Apoi scoase din buzunar un săculeţ de catifea închis la gură cu două jumătăţi ale unui inel de lemn, desfăcu inelul şi săculeţul rămase deschis. La fel cum făcuse maimuţa flaşnetarului, Vămuitorul împinse săculeţul spre Septimus.

— Tu eşti primul, băiete. Pune cingătoarea înăuntru.

Septimus desfăcu catarama cât putu el mai încet, sub privirile nerăbdătoare ale Vămuitorului, care se linse iarăşi pe buze, pofticios.

— Aida de băiete. Dacă te mocăi atât, vă prinde noaptea pe pod.

Septimus se moşmondea pe de o parte fiindcă degetele îi erau amorţite de frig, iar pe de alta fiindcă avea nevoie de timp ca să se gândească. Prin minte îi umbla o altă zicală din Armata Tânără: „În luptă ca să izbândeşti, din timp tu să te pregăteşti”. Să mă pregătesc, se gândea el, strângând din dinţi.

În cele din urmă, catarama se deschise cu un uşor ţăcănit şi Vămuitorul întinse mâna cu sacul deschis. În acea clipă, spre surprinderea Jennei, Septimus se repezi la el şi îl trânti la pământ.

Omul căzu pe spate într-un troian de zăpadă. Până să îl poată împinge deoparte pe Septimus, Beetle se aruncă peste ei. Jenna privea îngrozită cum cei trei, care arătau acum ca un uriaş bulgăre de zăpadă, se rostogoleau spre prăpastie.

Vămuitorul era scund dar vânjos, şi dacă nu ar fi intervenit Beetle – care era hotărât să îi tragă vreo câţiva pumni – Septimus nu i-ar fi putut ţine piept. Jenna răsuflă uşurată atunci când bulgărele uriaş se opri la câţiva paşi de buza prăpastiei şi văzu că Septimus şi Beetle erau deasupra Vămuitorului.

— Dă-i brânci, dă-i brânci chiar acum! ţipa Beetle.

— *Nu*! strigă Jenna, îngrozită de ideea că cineva ar putea fi azvârlit în prăpastie. Nu se poate să faceţi aşa ceva! Nu se poate!

Vămuitorul parcă prinse curaj auzind-o şi, profitând de o clipă de neatenţie a băieţilor, îl împinse pe Beetle deoparte cu furie, aruncându-l pe cărarea de gheaţă bătătorită. Se auzi un pocnet ascuţit atunci când Beetle se lovi cu capul de gheaţă şi rămase acolo. De după ureche i se ivi un firicel de sânge care se prelingea pe zăpadă, înroşind-o.

Jenna aruncă o privire spre Beetle. El cel puţin era în siguranţă, departe de marginea prăpastiei. Lucrurile nu stăteau la fel cu Septimus. De fapt, în acel moment, capul lui Septimus se afla deasupra prăpastiei şi Vămuitorul se străduia să îl arunce în hău.

Septimus privea în adâncuri şi încerca să nu se gândească la abisul care părea că îl aşteaptă. Se lupta cu Vămuitorul, a cărui răsuflare grea o simţea în ceafă, şi îşi dorea mai mult ca oricând să fi avut la el Amuleta Zborului. Avea imaginea ei în faţa ochilor, parcă o şi simţea odihnindu-i-se în palmă. Aripioarele de argint din Amuleta pe care Marcia i-o dăruise şi care devenise o parte a Amuletei Zborului se zbăteau neliniştite…

Deodată, Septimus se trezi că e dincolo de marginea prăpastiei. Cădea – însă neînchipuit de încet, cel puţin aşa i se părea lui – şi în cădere se prinse cu mâna de unul din pilonii podului. Rămase acolo, atârnat deasupra genunii.

În acea clipă, Jennei nu îi mai păsă dacă Vămuitorul murea sau nu: îi trase un pumn care îl luă pe nepregătite. Cu o bufnitură, omul căzu cu faţa în zăpadă şi îşi rupse un dinte de aur. Năucit, pipăia acum prin zăpadă ca să îl găsească.

Peste marginea prăpastiei se ivi figura Jennei, albă de spaimă, fiindcă nu ştia ce va zări jos.

— Prinde-mă de mână, Sep. Hai, repede.

— Nu, Jen. Am să te trag după mine.

Jenna îl privi fioros.

— Fă cum îţi spun, Sep! strigă ea.

Septimus îi dădu ascultare. Se agăţă de mâna Jennei şi, spre uimirea lor, ea îl trase în sus cu atâta uşurinţă că amândoi căzură pe spate în zăpadă.

Între timp, Vămuitorul găsise dintele, dar, chiar în clipa când puse mâna pe bucăţica de aur

plină de sânge, pe faţă i se zugrăvi furia şi aruncă dintele cât acolo. Nu de asta se afla aici! Cum de putuse uita? Numai că, până să îşi dea singur răspunsul, două perechi de braţe îl împinseră în hău.

De-abia după aceea îşi dădu Jenna seama de ceea ce făcuseră.

— S-a dus, spuse ea.

Septimus nu era chiar atât de sigur. Se aplecă cu grijă peste marginea prăpastiei, ca să se asigure. Deodată, o mână înmănuşată se ivi din ceaţă şi îl apucă de pelerină. Septimus se trase cu greu înapoi şi desprinse mâna. Atunci văzu că Vămuitorul era agăţat de acelaşi stâlp de care se prinsese şi el. Vămuitorul îl privi cu ură.

— N-ai cum să scapi, Ucenicule, mârâi el. Vraja de întunecare a fost făcută.

— Cine… *ce* eşti tu? întrebă Septimus.

Vămuitorul scoase un hohot de râs. Trase mâna din mănuşa care îngheţase pe stâlpul de metal şi încercă să înşface din nou pelerina. Septimus îl prinse de încheietură. Într-adevăr, întocmai cum se aşteptase, pe degetul mic se afla un şarpe mic, negru, de lemn-dulce.

— Pe-ăsta îl iau eu, zise el.

De îndată ce scoase inelul de pe degetul Vămuitorului, acesta începu să urle ceva în Limba întunecată, pe cât îşi dădu Septimus seama. Era îngrozitor. Blestemele întunecate îi intrau în urechi, îşi croiau drum până în creierul lui şi încercau să îi tulbure mintea, dar Septimus îşi

aminti descântecele de alungare a Magiei întunecate şi le murmură iar şi iar, în timp ce se străduia să desprindă cealaltă mână a Vămuitorului de pe stâlp.

Blestemele întunecate continuau să curgă şi Septimus simţea că puterile încep să îl lase.

— Ajută-mă, Jen! strigă el.

În clipa următoare Jenna era lângă el şi împreună izbutiră să scoată şi a doua mână a Vămuitorului din mănuşă. Şi deodată… nu mai era lângă ei. Tot ce mai rămăsese din el era o pereche de mănuşi cafenii de lână, lipite de stâlp, şi un ţipăt care se stingea în adâncuri.

Jenna se prăbuşi în zăpadă şi îşi prinse obrajii în palme.

— Nu pot să cred, se jeluia ea, cu o expresie îngrozită în ochi. Sep, tocmai am *omorât* pe cineva.

— Da, răspunse el calm.

— Dar e *groaznic*, plângea Jenna. N-aş fi crezut niciodată că o să…

Septimus o privi cu o expresie serioasă în ochii verzi.

— Ăsta e un răsfăţ, Jen.

— Cum adică?

Septimus lăsă ochii în jos, spre zăpada călcată în picioare şi plină de sânge. Şovăi un timp înainte să răspundă.

— Adică… Adică, dacă treci prin viaţă fără să ajungi într-o situaţie în care cineva trebuie să moară pentru ca tu să poţi trăi, atunci ferice de

tine. Asta am vrut să spun.

— Sep, e îngrozitor ce spui tu.

Septimus ridică din umeri.

— Uneori da. E o lecţie pe care am învăţat-o în Armata Tânără. Ori ajungi tu, ori cadetul şef în groapa cu jderi.

Jenna clătină încet din cap. Tot nu putea crede că fusese în stare de aşa ceva.

— Uite, Jen. Acum te simţi mai bine? întrebă Septimus încet şi îi arătă şarpele negru de sugiuc.

— Vai de mine!

— Era pe degetul lui mic. Aceea a fost Creatura, Jen. Aveam de ales între noi şi el. Altminteri nu se putea, ştii şi tu.

— Dar, în acelaşi timp, era şi Vămuitorul, zise Jenna.

— Da, ştiu.

Septimus se ridică încetişor şi se apropie de genune. Stând cât putea de aproape de margine, murmură un descântec de alungare a Magici întunecate, zdrobi inelul de lemn-dulce între degete şi îl risipi în vânt.

Din spate se auzi un geamăt slab. Jenna sări în picioare.

— Beetle!

— Aăă... unde sunt? se auzi în chip de răspuns.

Îşi bătură mult capul ca să îl urce pe Beetle în căsuţa din copac unde locuise Vămuitorul, cu toate că în trunchi erau tăiate un fel de trepte. Septimus îl împinse şi Jenna îl trase şi, în cele din

urmă, ajunseră la un fel de cocioabă de scânduri, destul de şubredă, ridicată pe o platformă înţepenită între două ramuri groase. Platforma era acoperită cu piei de animale şi chiar la intrarea în căsuţă era atârnată blana roşcată a unui animal mare, cu gheare uriaşe, care clănţăniră atunci când Jenna o trase deoparte. În colibă mirosea a mucegai, dar mai era un miros… ceva cunoscut. Aruncă o privire înăuntru, dar era întuneric beznă. Tot ce putea spune era că şi podeaua e acoperită cu blănuri.

Cu un ultim efort, Jenna şi Septimus reuşiră să îl aburce pe Beetle (care, pe lângă faptul că era ameţit, mai avea şi o greutate considerabilă) în căsuţa din copac, după care se târâră şi ei înăuntru.

Înăuntru se afla deja cineva.

Reîntregirea

L

a lumina gălbuie a Inelului cu Dragon văzură o figură care le păru ireală, o faţă pe jumătate de om, pe jumătate de şobolan. Jenna îşi înăbuşi un ţipăt.

Corpul lui Ephaniah Gheb era proptit de perete, în celălalt capăt al cocioabei, acolo unde îl părăsise Creatura atunci când intrase în corpul mai sprinten al Vămuitorului. Capul îi atârna în faţă, de parcă era o păpuşă stricată, iar roba lui altă dată albă arăta ca o cârpă murdară. De cum îl văzu, Jenna ştiu că fusese părăsit – diferenţa dintre cum arăta Ephaniah acum şi cum arătase

înainte sărea în ochi. *Acesta* era fără îndoială Ephaniah; nu îi stârnea nici scârba faţă de trăsăturile lui de şobolan, nici mila şi disperarea pe care le simţise în faţa lui Ephaniah când în el intrase Creatura. Mai văzu şi că nu avea niciun fel de inel pe degetul mic. Se repezi la omul-şobolan şi îi atinse mâna. Era rece.

— Vai, Sep, tu auzi… *ceva*? întrebă în şoaptă.

Septimus ştia ce vrea Jenna să ştie. Ascultă ca să audă Bătaia unei Inimi Omeneşti.

— Îmi pare că nu, răspunse, dar, văzând expresia deznădăjduită a Jennei, se grăbi să adauge: Cred însă că e şobolan într-o măsură mult prea mare. Nu aud decât inima lui Beetle, care bate încet şi măsurat, şi inima ta, care bate foarte tare.

— Oh, făcu Jenna uimită. Te rog să mă ierţi. Dar inima ta o auzi?

— Niciodată nu poţi să-ţi auzi propria inimă. Ei, atunci vom proceda în stil vechi, adăugă el după câteva clipe.

Septimus îngenunche lângă Ephaniah şi scoase din buzunar trusa cu Leacuri pentru situaţii urgente. Cutia era plină de tot felul de lucruşoare despre a căror folosire Jenna nu îşi putea face idee. Septimus luă o oglinjoară rotundă şi o apropie de buzele întredeschisă a lui Ephaniah, printre care se vedeau doi dinţi lungi şi ascuţiţi. Oglinda se aburi uşor.

— Cel puţin încă mai respiră, zise el.

— Ce *minune*, Sep, se bucură Jenna.

Mângâie uşor botul moale, minunându-se cât de bine se îmbinau trăsăturile omeneşti cu blana de şobolan. La un moment dat, Ephaniah deschise ochii o clipă.

— M-a văzut, spuse Jenna în şoaptă. Ochii lui mi-au zâmbit. O să-şi revină, ştiu *precis*.

— Va trece un timp până să putem fi siguri, zise Septimus, care se pricepea îndeajuns la Leacuri ca să ştie că nimic nu e sigur. Dar măcar putem spera.

Casa din copac era neaşteptat de plăcută, chiar dacă puţin cam ciudată. Pereţii erau acoperiţi cu aceeaşi blană roşcată, iar după ce trăgeai blana care servea drept uşă, nu mai intra niciun firicel de lumină. Îl întinseră pe Ephaniah pe podea şi sub cap îi puseră o pătură. Într-un colţ găsiră o sobiţă aşezată pe o bucată groasă de ardezie. După câteva încercări nereuşite, Jenna izbuti să aprindă un foc bun în sobiţă folosind cremenea şi amnarul lui Beetle. Septimus luă cratiţa ciobită atârnată într-un cârlig deasupra focului şi coborî din copac ca să ia nişte zăpadă. Când umplu cratiţa şi se pregătea să urce înapoi în copac, se opri şi ciuli urechea. Chiar atunci răsună un urlet prelung, acelaşi pe care îl auziseră în noaptea dinainte, şi Septimus simţi cum pământul se cutremură sub picioarele lui.

Speriat, ridică privirea şi văzu o umbră neagră şi lungă, înaintând pe cărarea de pe marginea hăului. Umbra se îndrepta cu iuţeală spre el. Dintr-odată, Septimus ştiu ce era… şi ce

trecuse pe lângă ei atunci când erau învăluiţi în ceaţă. Nu stătu niciun moment pe gânduri; aruncă repede cratiţa şi se căţără sus în copac. Nici nu apucă să ajungă bine, că simţiră copacul zguduindu-se.

— Cutremur! strigă Jenna.

— Nu, clătină Septimus din cap. Foricşi!

Înspăimântată dar şi fascinată în acelaşi timp, Jenna aruncă o privire afară. O turmă de Foricşi trecea în goană chiar pe sub copacul unde se adăpostiseră. Alergau atât de repede, că păreau un râu de blană roşcată, cu colţi lungi şi ascuţiţi.

— Există cu adevărat! zise Jenna.

— Da, din păcate aşa e, răspunse Septimus.

Câteva minute mai târziu, Jenna întrebă, arătând spre blănurile din căsuţă:

— Îţi dai seama ce fel de blană e asta, nu?

— Blană de Forics, se strâmbă Septimus.

Jenna zâmbi:

— Ceea ce înseamnă, dacă te gândeşti bine, că suntem deja într-o Casă a Foricşilor.

— Mda… ce bine ar fi să fie şi Nik *aici*, oftă Septimus.

— Da, ce bine ar fi.

Jenna îl trimise pe Septimus înapoi, să aducă zăpadă.

— O să-i auzim dacă se întorc, spuse ea atunci când văzu că Septimus şovăie. Şi vezi să fie curată zăpada. Nu vreau să mănânc bale de Forics la cină.

Septimus bătu recordul de viteză la adunat

zăpada. Apoi, în timp ce Jenna pregătea fiertura Vâlvelor, Septimus se aşează lângă Beetle şi căută nerăbdător prin cutia cu Leacuri. În sfârşit, avea prilejul să verifice pe un pacient adevărat tot ceea ce învăţase. Cât despre pacient, acesta zăcea nemişcat pe podea; era palid, dar respira. Lumina puternică a focului umplea camera şi căldura stârni mirosul înţepător al blănurilor. Septimus hotărî că era timpul ca Beetle să se trezească şi să bea din fiertura Vâlvelor. Scoase o sticluţă pe a cărei etichetă era scris „Sal Volatile” şi tocmai voia să o pună la nasul lui Beetle, când acesta deschise singur ochii. Duhoarea blănurilor de Forics era mai puternică decât Sal Volatile.

Beetle avea o tăietură urâtă în spatele urechii drepte şi acum, că se încălzise, rana zvâcnea dureros.

— Au! ţipă el atunci când Septimus se apucă să cureţe sângele închegat cu un ghemotoc de muşchi muiat în antiseptic.

Jenna, care punea trei bucăţele de alviţă în fiertura Vâlvelor, izbucni în râs:

— Ce faci, Sep? L-ai vopsit în purpuriu.

— Purpuriu? repetă Beetle. Ce faci tu acolo, Sep?

— Este Violet de Genţiană, îi explică Septimus. Ca să nu se infecteze rana. Numai că rana trebuie închisă. Ia stai, am găsit ceva, zise şi scoase din cutie un ac lung.

— La ce serveşte ăsta? întrebă Beetle suspicios.

— Asta? Pe vremea când învăţam despre Leacuri, Marcellus m-a dus la un chirurg, să văd cum lucrează. Venise cineva cu o tăietură adâncă şi chirurgul a cusut buzele rănii.

— Ce a făcut? întrebă Jenna cu ochii mari.

— Glumeşti, zise Beetle.

Septimus clătină din cap.

— Pfui, Sep, ce *scârbos*, făcu Jenna. Nu se poate să coşi oamenii de parcă ar fi… saci de făină.

— De ce nu? Dacă îi vindeci…

— Ei, pe *mine* să ştii că n-o să mă coşi, îi spuse Beetle categoric. Aşa că lasă acul jos.

Septimus zâmbi, bucuros că Beetle vorbea şi se purta la fel ca înainte.

— Nici n-aveam de gând să te cos. Tăietura nu e chiar atât de mare şi, oricum, nu prea poţi face cusături după ureche. Căutam doar un bandaj. Uite, am găsit.

Beetle îi dădu voie lui Septimus să pună o bucată curată de muşchi peste rană şi să îi înfăşoare un bandaj în jurul capului. Ascultător, bău toată fiertura pregătită de Jenna şi în scurt timp adormi pe podeaua acoperită cu blănuri.

— Marcellus ar zice că trebuie să îl trezim o dată la câteva ore, ca să vedem dacă într-adevăr doarme şi nu cumva şi-a pierdut cunoştinţa, spuse Septimus.

— Păi, dacă îl trezim, cum să mai doarmă? se împotrivi Jenna. Mâine o să fie morocănos şi obosit.

— Aşa e, încuviinţă Septimus. De fapt, cred că se simte bine, judecând după cum respiră.

— Ştii, zise Jenna, chiar dacă au fost momente îngrozitoare pentru tine, atunci când erai prizonier în Timpul lui Marcellus, când ai revenit erai schimbat, schimbat în bine. Acum ştii fel de fel de lucruri de care nimeni nu are habar. Nici măcar Marcia.

— Mda, făcu Septimus, cam posomorât. O vreme tăcu şi amestecă fiertura, privind bucăţica de alviţă cum se învârteşte tot mai repede în cană. Apoi zise: Aş fi mult mai bun ca Tămăduitor decât ca Vrăjitor.

— Nu fi caraghios, zise Jenna. O să fii un mare Vrăjitor, unul din cei mai buni. Ştii prea bine.

— Marcia nu e de părerea ta.

— Ţi-a spus ţie aşa?

— Nu, dar îmi dau seama de ce gândeşte. Spune că-mi pierd vremea cu prostii. Are dreptate. De fapt… nu cred că vreau să ajung Vrăjitor, Jen.

— Da, încuviinţă Jenna. Uneori nici eu nu-mi doresc să fiu Regină. E îngrozitor să ştii că trebuie să devii ceva anume. Tu măcar poţi hotărî să nu devii Vrăjitor dacă într-adevăr nu vrei.

Septimus nu răspunse. Băgă mâna în buzunar şi pipăi Piatra. Nu credea că va mai avea prilejul să hotărască ceva pentru viitorul lui.

— Jen, zise el.

— Ce e, Sep? îl întrebă ea îngrijorată.

— Ah… nu… nimic.

Nu avea inima să îi spună.

Mai târziu, când se înnoptă, iar Jenna şi Beetle dormeau adânc, Ulir Noptatica era întinsă în faţa intrării şi până şi Ephaniah respira liniştit, Septimus scoase Piatra. Chiar atunci, Jenna se mişcă prin somn şi el băgă repede Piatra în buzunar, dar apucase să vadă că nu mai era galbenă, ci arămie. *Arămiul, drumul tău îl va duce peste hău*. Abia acum înţelegea Septimus versurile poeziei.

A doua zi dimineaţă, Septimus se trezi cam ameţit, din cauza mirosului blănurilor de Forics. În cocioabă era întuneric şi îşi dădu seama că e dimineaţă doar fiindcă la uşă stătea o pisicuţă roşcată şi mieuna nerăbdătoare să i se dea drumul afară. Ridică un colţ al uşii de blană şi Ulir ieşi cu coada ridicată în aerul rece al dimineţii. O clipă mai târziu, ateriză cu o mică bufnitură în zăpada de sub copac şi porni în căutarea unui mic dejun mai interesant decât peştele uscat.

Cei rămaşi în căsuţă, nepricepuţi la meşteşugul prinderii şoarecilor-de-copac, erau nevoiţi să se mulţumească cu ce aveau. Puseră apă la încălzit şi se întrebau cum ar fi peştele uscat dacă îl fierbeau la un loc cu alviţa. Jenna zicea că nu l-ar putea mânca, dar Septimus era de părere că ar fi interesant. Beetle, care se trezise cu o durere de cap şi gâtul înţepenit, refuză morocănos atât peştele cât şi alviţa, fie împreună, fie separat.

Septimus puse capăt discuţiei despre peşte şi alviţă folosind apa fiartă pentru o infuzie de

scoarţă de salcie, scoasă din cutia cu Leacuri. I-o dădu lui Beetle şi acesta o bău toată, deşi era amară şi înecăcioasă. Într-o jumătate de oră, durerea de cap şi înţepeneala îl mai lăsară şi putu să o ajute pe Jenna să desfacă încă trei din pachetele lui Sam. Găsiră nişte prăjiturele cu stafide, mici şi lipicioase, făcute de Marissa pentru Jo-Jo, şi o fâşie lungă de şuncă, tot uscată. Ei, micul dejun părea mult mai interesant acum.

Septimus se hotărî să îi ia pulsul lui Ephaniah, dar nu ştia dacă îl va găsi tot la încheietura mâinii. Acolo era, măcar că o blană moale, de şobolan, îi acoperea încheietura. Pulsul era slab dar regulat şi Septimus era acum sigur că Ephaniah dormea adânc. Cu toate acestea, nu găsi nimic în trusa lui cu Leacuri care să îi poată fi de folos omului-şobolan. Timpul e cel mai mare vindecător, se gândea el, şi, după o vreme, vor trece şi coşmarurile pe care le au toţi cei în care s-a întrupat o Creatură.

Pe la mijlocul dimineţii – judecând după ceasul lui Beetle, care nu ticăia, spre deosebire de toate celelalte ceasuri pe care le văzuseră – sfârşiră micul dejun şi hotărâră că cel mai bine era să îl lase pe Ephaniah în căsuţa din copac, să îşi revină, şi să se întoarcă după el când plecau înspre casă.

— Nik e foarte puternic, zise Jenna. El ne va ajuta să îl ducem pe Ephaniah înapoi în Pădure.

Septimus tăcea. El nu credea că se vor mai întoarce, necum să îl mai aducă şi pe Nicko, dar

Ephaniah avea să fie la adăpost de primejdii în copac – de fapt, mai ferit decât ei.

Jenna îngenunche lângă omul-şobolan şi îl acoperi cu pelerinele lor de blană de jder ca să se încălzească.

— La revedere, Ephaniah, spuse ea. Acum trebuie să plecăm, dar ne întoarcem în curând.

Mustăţile lui Ephaniah tresăriră şi Jenna îl mângâie pe frunte.

— O să te faci bine, spuse ea, şi în acea clipă Ephaniah deschise pe jumătate un ochi. Se trezeşte! ţipă Jenna.

Pe cât se părea, Ephaniah voia să îi spună ceva Jennei. Gemea şi tot dădea din mână. Jenna îl apucă de mână şi i-o aşeză cu grijă pe piept, dar Ephaniah se împotrivi. Jenna îi dădu drumul şi Ephaniah încercă să găsească ceva printre faldurile de la gâtul robei, pipăind cu degetele lui lungi şi osoase.

— Ce e? îl întrebă. Te doare gâtul?

În loc de răspuns, Ephaniah scoase ceva dintr-un buzunar secret şi puse acel lucru în palma Jennei. Apoi oftă lung, închise ochii şi căzu într-un somn adânc.

Jenna lăsă privirea în jos. În palma ei se afla o bucăţică rotundă de hârtie, puţin lucioasă, acoperită de o mulţime de linii subţiri, desenate cu creionul. O clipă se întrebă ce ar putea fi, dar numai o clipă, fiindcă îşi dădu îndată seama ce era: bucata care lipsea din hartă. Era *Casa Foricşilor*.

Întinseră harta pe zăpadă, sub copac. Hârtia, întărită de frig.

PODUL

trosnea. Acum, aşezată pe zăpada albă, părea galbenă, învechită.

— Nu, Ulir, zise Jenna. Nu e voie să stai aici. Trebuie să fac ceva anume? întrebă ea, ţinând în mână bucăţica de hârtie. Să spun Farmecul de Reîntregire sau ceva asemănător?

— Nu, chicoti Beetle. Ştie singură drumul.

Jenna dădu drumul bucăţii de hârtie, care coborî învârtindu-se prin aer. Ulir voi să o prindă cu laba, dar Jenna apucă pisica şi o ţinu bine. Bucata de hârtie rămase câteva clipe deasupra găurii, se roti de câteva ori – parcă vrând să vadă cum e mai bine să se aşeze – şi apoi coborî şi se potrivi la locul ei, în chiotele de bucurie ale celor trei. Harta lui Snorri era din nou întreagă.

— Uimitor, zise Jenna. Nici măcar nu se vede unde a fost ruptă.

Beetle cercetă harta cu un aer de profesionist.

— Bună treabă, zise el.

Septimus scoase Lentila Măritoare din cingătoarea lui de Ucenic şi o ţinu deasupra părţii din mijloc a hărţii. Văzură atunci cum toate amănuntele minuţios consemnate de Snorri devin limpezi. Văzură o clădire octogonală, colorată în cenuşiu, ca un fel de umbră. Deasupra, Snorri

scrisese cu litere groase: casa foricşilor. În mijlocul octogonului era o cheie, în jurul clădirii era încolăcit un şarpe uriaş. Casa Foricşilor era ridicată pe un fel de insulă, legată de pământ printr-un pod ţesut din fire, ca o plasă de păianjen. La capătul podului se vedeau un copac şi o siluetă micuţă, spre care era îndreptată o săgeată. Alături, Snorri scrisese cu litere mărunte: atenţie la vămuitor. Genunea peste care trecea podul era numită hăul fără fund. Septimus nu se lăsă impresionat. Îi părea atât de bine că Piatra nu îl îndepărtase de Casa Foricşilor, că ar fi trecut şi peste o sută de hăuri fără fund, deşi… dacă se gândea mai bine… ar fi preferat să nu fie nevoie. Unul era îndeajuns.

Jenna o vârî pe Ulir în desagă, ca să nu îi poarte de grijă, şi se apropie de cei doi stâlpi înalţi care formau intrarea pe pod. Cât despre pod, acesta se ridica ameninţător în aerul rece. Împletitura de funii sclipea din cauza miilor de picături de apă îngheţate pe ea. Ceaţa se învârtejea chiar la picioarele Jennei, iar din hău răzbătea până la ei un vaier care nu se mai oprea.

Jenna simţi că i se pune un nod în gât, dar îşi spuse că acesta este drumul către Nicko şi că nu are de ales. Făcu un pas înainte, între cei doi stâlpi, în zăpada neatinsă de pe prima scândură a podului. În faţa ei, şirul de scânduri se ridica, descriind o curbă largă, şi se pierdea în ceaţă. Jenna întinse mâinile şi se apucă de frânghiile prinse în părţi, în chip de balustradă. Erau ţepene,

îngheţate, şi păreau înspăimântător de fragile. Ştiind că Septimus era chiar în spate, Jenna îşi luă inima în dinţi şi mai făcu un pas. Podul se lăsă puţin sub greutatea ei. Jenna împietri de groază: ştia prea bine că între ea şi nimicnicie nu stătea decât o scândură subţire. Era însă hotărâtă să nu arate cât îi este de frică.

— Nu e chiar atât de rău, spuse ea cu veselie prefăcută. Hai, Sep.

Septimus nu făcu nicio mişcare.

— Hai, zise şi Beetle.

Îl împinse uşor şi Septimus păşi pe pod. Jenna mai făcu câţiva paşi, podul se legănă şi Septimus se prinse cu mâinile de frânghii, înspăimântat.

— Să nu plecaţi fără mine, îi avertiză Beetle, vrând să pară mai încrezător decât era.

Păşi la rândul lui pe podul care se legăna neliniştitor. Lui Septimus i se făcu rău. Avusese de gând să treacă podul mergând calm, ca şi cum s-ar fi aflat doar la câteva picioare deasupra pământului, dar îşi dădu seama că îi este peste poate.

Jenna privi înapoi şi văzu spaima din ochii verzi ai lui Septimus.

— Nu-i chiar atât de greu, Sep, zise ea. Toată şmecheria e să te gândeşti doar la pasul pe care-l faci. Nu trebuie să te gândeşti decât că pui un picior în faţa celuilalt. Nu are nicio însemnătate cât va dura, pentru că noi ştim că vom ajunge la capătul celălalt. Trebuie doar să punem câte un picior în faţa celuilalt. Ai înţeles? Hai, că nu e

greu.

Septimus dădu din cap. Gura îi era atât de uscată că nu putea scoate o vorbă.

Porniră tustrei, unul după altul, ca nişte melci înşiraţi pe sfoară. Jenna număra paşii.

— Unu… doi… trei… patru… cinci… Aşa, Sep, mergi foarte bine. Uite cât de mult am mers deja… ah, nu, nu asta am vrut să spun! Nu te uita, mergi mai departe! Zece… unsprezece… doisprezece… treisprezece…

Septimus îi dădu ascultare; punea câte un picior în faţa celuilalt, la fel ca automatele lui Ephaniah. Ţinea privirea aţintită înspre ceaţă şi nu clipea. Scena din faţa ochilor lui nu se schimba nicidecum: o bucată de pod care se ridică şi dispărea în ceaţa albă ca laptele. Din când în când, o pală de vânt risipea o parte din ceaţă şi puteau vedea o bucată mai lungă de pod – adică Jenna şi Beetle îl puteau vedea, fiindcă de câte ori bătea vântul Septimus închidea ochii până când podul nu se mai legăna.

Pe de altă parte, faptul că nu vedea nu însemna şi că nu aude gemetele şi vaietele deznădăjduite care se înălţau din Hăul fără Fund. Pe măsură ce înaintau pe scândurile şubrede, agăţându-se de frânghii cu degetele amorţite de frig, ţipetele erau tot mai puternice şi mai disperate. Lui Beetle i se păreau mai greu de suportat decât teama că podul se va rupe şi de aceea se porni să îngâne versiunea lui proprie, fără linie melodică, a unui cântecel foarte popular

la Castel: „Cât costă bursucul din vitrină?” Pentru prima oară de când se cunoşteau, Septimus nu protestă.

Astfel, în acompaniamentul lălăielilor lui Beetle (uneori le era greu să le deosebească de gemetele venite din abis), merseră pas cu pas pe şirul de scânduri care nu înceta să urce. Trecuse cam un sfert de ceas de când păşiseră pe pod când Jenna zise:

— Podul e mai drept acum, simţiţi? Cred că ne apropiem de vârf.

Cuvântul „vârf” aduse în mintea lui Septimus imaginea lor, spânzuraţi în gol. Simţi în tălpi lipsa pământului de sub picioare şi îl luă cu ameţeală. Se clătină şi era cât pe ce să cadă pe spate dacă nu îl prindea Beetle.

— Uşurel, Sep. Ia-o mai încet.

Septimus era incapabil să se mişte. Încleştase mâinile pe frânghii, atât de tare că i se albiseră încheieturile. Jenna simţi că o cuprinde şi pe ea teama. Din genune ajungea până la ei o plângere, un bocet care urca şi cobora, parcă spunând povestea sufletelor pierdute în ceaţă. Septimus asculta ca vrăjit. Dintr-odată, îşi dori să se arunce în perna moale de ceaţă şi să se alăture vocilor de dedesubt. Mâinile i se desprinseră de pe frânghii. Chiar în acea clipă, vălul de ceaţă se ridică şi Jenna zări o pasăre mare, neagră, zburând prin faţa lor. De uimire, scoase un ţipăt.

Septimus se trezi din transă.

— Jen… ce e? întrebă el cu voce răguşită.

— Nimic, Sep, răspunse ea, dar zborul păsării îi adusese aminte de ceva. Sep, Amuleta Zborului, ţi-o aduci aminte?

Auzind-o pe Jenna, Septimus simţi că mintea i se limpezeşte. Îşi aminti cum se simţea când ţinea în palmă Amuleta, cum se zbăteau aripioarele de argint şi săgeata de aur fremătă, ca o pasăre gata să îşi ia zborul. Pe măsură ce amintirea devenea mai clară, tălpile nu îi mai păreau de plumb, înţepenite de scândurile şubrede ale podului. Picioarele încetară să îi mai tremure, iar vocile de dedesubt nu îl mai ademeneau să se arunce în gol. Din spate se auzi din nou cântecelul despre bursuc şi Septimus făcu un pas înainte.

— Haideţi, zise el. Nu mai e mult.

Septimus nu văzu capătul podului – mintea îi era prea plină de imaginea Amuletei Zborului. Brusc, o clădire impunătoare se ivi din ceaţă: Casa Foricşilor.

— E *uriaşă*, şopti Jenna.

Beetle se opri din cântat şi scoase un fluierat lung, admirativ.

Jenna simţi că îi vine inima la loc atunci când coborî de pe pod. Îngenunche ca să o scoată pe Ulir din desagă, dar ochii îi erau atraşi de Casa Foricşilor. Priveliştea te lăsa fără cuvinte. Cocoţată pe o culme muntoasă, casa era clădită din blocuri mari de granit şi părea mai degrabă o fortăreaţă inatacabilă, întocmai ca în desenul lui Snorri, avea un corp central cu opt laturi şi patru turnuri, tot cu câte opt laturi, ale căror vârfuri

crenelate se pierdeau în norii de zăpadă. Ici şi colo, câteva ferestruici străpungeau zidurile, dar păreau cu toate acoperite de o pojghiţă lucioasă, asemenea uleiului întins pe apă. Jennei îi aduceau aminte de ochii unei pisici oarbe pe care ea şi prietena ei, Bo, o adoptaseră.

Grăbit să nu asculte a douăzeci şi una oară cântecelul cu bursucul, Septimus ajunse iute la capătul podului. Coborî de pe ultima scândură cu un sentiment de triumf – *izbutise*! – şi îşi luă gândul de la Amuleta Zborului. Îşi simţea din nou picioarele (şi ghetele) bine aşezate pe pământ. Încercă apoi să-şi desfacă degetele care rămăseseră încleştate, aşa cum le ţinuse pe frânghie, dar îl dureau prea tare. Atunci îşi afundă mâinile îngheţate în buzunarele tunicii şi Piatra se cuibări în palma lui.

— Frige! exclamă el.

— Ce tot spui acolo? Eu am îngheţat, se vaită Jenna. Septimus nu mai scoase niciun cuvânt.

Grijulie, Jenna îl luă pe Septimus de braţ şi îl trase ceva mai departe de buza prăpastiei.

— Hai, Sep, zise ea. Hai să mergem mai departe. Septimus avea ceva de spus şi nu ştia de unde să înceapă.

Scoase mâna din buzunar şi desfăcu pumnul. În palma lui se afla Piatra Expediţiei. Culoarea i se schimbase – bătea acum în roşu – şi strălucea ca o flacără în peisajul acela îngheţat.

— Ce-i asta? întrebă Beetle, pe care îl încerca o bănuială.

— Aha, zise Jenna. E ceva magic pentru încălzit mâinile. Puteai să ne spui şi nouă, Sep, ne-ar fi prins bine tuturor.

— Nu e pentru încălzit mâinile, mormăi Septimus.

— Nu, sigur că nu, zise Beetle. Nu ne-ai spus nimic, Sep.

— Ce să ne spună? se miră Jenna.

— Piatra Expediţiei, zise Beetle. Are la el Piatra Expediţiei. Sep, de ce nu ne-ai spus?

— Pentru că era mai important să-i găsim pe Nik şi Snorri, iar la început nici n-am crezut că are vreo însemnătate.

— Ai luat Piatra Expediţiei *crezând că n-are nicio însemnătate*? repetă Beetle uluit.

— Ia-o mai încet, Beetle. Când am luat-o, nu ştiam că e Piatra Expediţiei. *Dacă* ştiam, nu o luam. Hildegarde mi-a dat-o chiar înainte să fugim din Turnul Vrăjitorilor. Mi-a spus că e Amuleta ei ocrotitoare.

— Se vede de la o poştă că *nu* e Amuleta ei, zise Beetle batjocoritor.

— Iar că nu era Hildegarde, adăugă Septimus.

— Despre ce vorbiţi? îi luă Jenna la rost. *Cine* nu era Hildegarde? Vreau să *ştiu*.

— Hildegarde nu era Hildegarde, răspunse Beetle, lămurind-o buştean.

— *Beetle*! făcu Jenna şi îi aruncă o privire de Prinţesă.

— Aşa e cum spune Beetle, Jen, îi sări

Septimus în ajutor. M-am tot gândit la clipa când am luat Piatra. Ştiu că Marcia m-a avertizat să nu iau Amulete de la străini, dar Hildegarde *nu* era o străină. Stătea lângă Urnă, vă amintiţi? Iar eu am văzut Creatura în Urnă. Aşa că, atunci când Tertius Fumigante a instituit starea de Asediu în Turn, Creatura trebuie că a ieşit din Urnă şi s-a întrupat în Hildegarde. În întunericul şi învălmăşeala aia orice era posibil.

Jenna îl privi uimită pe Septimus.

— Bine, dar de ce nu ne-ai spus?

— Păi… când mi-am dat scama prima oară că o am, mi-am zis că, dacă fug din Castel şi mă feresc de Gardieni, aşa cum m-a povăţuit Marcia, se cheamă că am scăpat. Am fi putut pleca în căutarea lui Nik şi a lui Snorri şi am fi uitat de Expediţie. Dar apoi, când s-a făcut verde…

— Ce s-a făcut verde? întrebă Jenna.

— Piatra. La început era albastră, dar, când eram în adăpost, am văzut că s-a înverzit, întocmai cum spusese Alther. Atunci mi-am dat seama că sunt în Expediţie.

— Şi de ce nu ne-ai *spus*?

Septimus rămase tăcut o vreme.

— N-am putut. Pur şi simplu n-am putut. Îmi pare rău. Urmam harta lui Snorri şi totul părea că merge bine, aşa că mi-am zis…

Se opri fiindcă nu mai ştia ce să spună. Se simţea un trădător.

— Dar nu s-a schimbat *nimic*, Sep. Ne ducem să-l salvăm pe Nik, nu?

— Ba nu, spuse deodată Beetle tăios. Ce facem noi acum nu are de-a face cu Nik. Suntem cu Sep, iar el e plecat în Expediţie. Nu are de ales. *Când* Piatra *tu vei primi*, *în* Expediţie *vei porni*. Nu-i aşa, Sep?

Septimus încuviinţă din cap, amărât.

— Nu! *Nici* vorbă! zise Jenna. Noi am plecat în expediţia *noastră*, în căutarea lui Nik. Şi uite, am ajuns, zise ea, arătând spre turnurile care se iveau dintre ceţuri. *Asta* e Casa Foricşilor.

Beetle nu se lăsa înduplecat.

— Nu ştim asta, zise el. Nu putem fi siguri de *nimic*. Aşa cum v-am spus, tot ce ştim cu siguranţă e că noi suntem cu Sep, iar *Sep* e plecat în Expediţie. Ah, da… şi încă un amănunt…

— Care anume? întrebă Jenna încet, uimită de torentul furios de cuvinte care nu îi stătea în fire lui Beetle.

— Nimeni nu s-a întors vreodată din Expediţie.

Se lăsă liniştea.

Septimus se simţea îngrozitor.

— Îmi… pare rău, murmură el. Îmi pare *atât* de rău.

Din cer căzură câţiva fulgi de zăpadă, rătăciţi. Jenna îi alungă cu un gest hotărât. Privi uriaşa fortăreaţă de granit învăluită în ceaţă, cu speranţa că va găsi un indiciu al prezenţei lui Nicko. Cum privea ferestrele oarbe, un cârd de corbi îşi luă zborul din vârful unui turn, croncănind. Jenna se înfioră şi se înfăşură mai bine în pelerină. Ulir

mieună trist şi se frecă de piciorul ei.

În cele din urmă, Jenna vorbi:

— Ei bine, dacă suntem într-o Expediţie stupidă, asta e. O vom încheia *şi* ne vom întoarce, împreună cu Nik. Ca să vadă şi ei cu cine au de-a face.

Şi cu acestea porni în sus, pe cărarea şerpuită şi abruptă, cu Ulir după ea.

Beetle şi Septimus se grăbiră să o urmeze.

— Îmi pare rău, spuse Septimus după câteva minute. Ar fi trebuit să vă spun despre Piatră.

— Da, răspunse Beetle. Aşa s-ar fi cuvenit. După câteva minute adăugă: Deşi n-ar fi schimbat nimic. Eu tot aş fi venit cu tine.

— Mulţumesc, Beetle.

— Şi Jenna la fel.

— Mda, nu cred că aş fi putut s-o împiedic.

— Cred că *nimeni* n-o poate împiedica pe Jenna să facă ceva, dacă ea vrea cu tot dinadinsul, rânji Beetle.

Pe la jumătatea drumului, Jenna se opri ca să-i aştepte pe Septimus şi Beetle. Ninsoarea se înteţise şi singura culoare care părea să mai existe pe lume era arămiul Pietrei, care strălucea în palma lui Septimus atunci când el şi Beetle apărură din ceaţă.

— Ştiţi, zise Jenna, locul ăsta îmi aduce aminte de o poveste pe care ne-a spus-o tata. Nişte drumeţi osteniţi au urcat până la un turn uriaş, învăluit în ceţuri. Au ajuns la o uşă în jurul căreia erau sculptate jivine ciudate şi au tras de

lanţul clopoţelului. După un ştiu câtă vreme, uşa s-a deschis şi au văzut un omuleţ cocoşat, care i-a privit mult de tot şi apoi a spus cu o voce care te băga în răcori: „*Daaa*?” Mai ţii minte, Sep?

— Nu, răspunse Septimus. La vremea aceea, când tata îţi spunea poveşti înainte de culcare, eu eram în Armata Tânără, probabil pe fundul vreunei gropi cu jderi.

— Iartă-mă, Sep. Uneori mi se pare că ai crescut împreună cu noi.

— Ce bine ar fi fost, murmură Septimus.

Câteodată încerca să îşi închipuie ce pierduse, dar de fiecare dată îl copleşea tristeţea – un sentiment de care îi era greu să scape.

Porniră din nou, mergând alături de astă dată, dar, în scurtă vreme, poteca se îngustă şi se văzură nevoiţi să meargă în şir. Panta era acum mai abruptă, poteca şerpuia printre stânci şi aerul era tot mai rece pe măsură ce urcau. Beetle era sigur că se apropiau de vârf şi îşi adună curajul ca să dea cu ochii de şarpele care, potrivit desenului făcut de Snorri, stătea încolăcit în jurul turnului.

Trebuie că era enorm, se gândea el şi se întreba îngrijorat cu ce se hrănea. Apoi se hotărî să nu se mai gândească, fiindcă nu îi făcea bine.

Acum poteca se lăţea, nu mai urca atât de abrupt şi era acoperită cu un pietriş fin. Când se apropiară de Casa Foricşilor, văzură că era înconjurată de o terasă lată de marmură albă. Ajunşi pe terasă, se opriră să îşi tragă răsuflarea. În faţa lor se ridica un perete de ceaţă, rotindu-se

şi învârtejindu-se odată cu zăpada, dincolo de care zăriră zidurile cenuşii ale Casei Foricşilor. Se priviră miraţi. Unde era şarpele?

Traversară precauţi terasa, atenţi să nu alunece pe dalele ude. Septimus ridică Piatra Expediţiei ca pe o făclie şi la lumina ei ajunseră la piciorul unei scări late de piatră albă.

— Staţi aici, şopti Septimus. Mă duc să văd dacă e vreun şarpe aici.

— Ba nu, zise Jenna. Mergem împreună. Nu-i aşa, Beetle?

Beetle încuviinţă, dar cam şovăielnic, pentru că îi era frică de şerpi.

Urcară treptele în vârful picioarelor, la lumina Pietrei.

— Nu e niciun şarpe aici, zise Septimus din ceaţă. Doar o uşă mare, străveche, înconjurată de sculpturi bizare.

— Nu e niciun şarpe?

— Nu. Nici măcar unul mic, de sugiuc, se auzi vocea lui Septimus.

PORTARUL

Uşa imensă a Casei Foricşilor era aproape tot atât de înaltă cât uşile Turnului Vrăjitorilor. Era făcută din plăci mari de abanos, prinse cu bare şi piroane de fier înnegrite de vreme. De jur-împrejurul uşii erau sculptaţi tot felul de monştri

şi creaturi nemaivăzute, care stăteau cu ochii aţintiţi asupra Jennei, lui Septimus şi lui Beetle. Cei trei rămăseseră în faţa uşii, în ninsoarea care îi acoperea încet, încet, şi îşi făceau unul altuia curaj ca să tragă de lanţul clopoţelului. Nici nu e de mirare că ezitau, fiindcă lanţul ieşea din gura unui dragon de fier care parcă scosese capul din zidul de granit.

— Hai să vedem dacă îţi aduci aminte ce am hotărât, i se adresă Septimus lui Beetle.

— Tu şi Jen intraţi, iar eu aştept afară. Aştept trei ore pe ceas şi apoi sun şi eu. Dacă nu ieşiţi, sun din oră în oră până apăreţi. Corect?

— Perfect, răspunse Septimus.

Jenna întinse mâna şi trase tare de lanţul clopoţelului. Sunetul se auzi undeva, departe, în adâncul clădirii. Aşteptară tăcuţi în ninsoarea care se înteţise. Aşteptară… aşteptară.

Li se părea că trecuseră câteva ore când uşa se deschise cu un scârţâit. Un omuleţ cocoşat scoase capul afară.

— *Daaa*? făcu el.

Jenna rămase cu ochii la el. Îşi aminti cum arăta Silas, aplecat peste cartea de poveşti, vorbind cu o voce piţigăiată, pronunţând „1” în loc de „r” şi strâmbându-se la ea şi la fraţii ei. Nu se putu abţine şi pufni în râs.

Portarul păru indignat de chicotele Jennei. Cei care sunau la uşa Casei Foricşilor nu râdeau niciodată.

Privindu-l, Jennei îi păru că seamănă cu un

liliac. Era mic de statură, cu pleoapele căzute peste ochi; pe cap avea o tichie de piele moale, iar pe umeri o pelerină croită dintr-un fel de blăniţă scurtă, amândouă cafenii. Întocmai ca un liliac, ţinea mâna încleştată pe clanţa uşii, de parcă îi era teamă să nu îl ia vântul.

— Ne daţi voie să intrăm, vă rog? îl întrebă Jenna.

— Aaaveţi ploglamale? întrebă Portarul; rămăsese în uşă, aşa că nu puteau trece de el.

— Programare? se minună Jenna. Nu, dar…

— *Niiimeni* nu intlă în Casă fără ploglamale, rosti Portarul cu glasul lui piţigăiat şi ochişorii lui negri ca nişte bobiţe o aţintiră pe Jenna cu o privire plină de reproş.

— În acest caz aş dori să fac o programare, vă rog, spuse Jenna.

— *Fooaaalte* bine. Veţi putea intla când veţi avea ploglamalea. La levedele.

— Dar cum facem… începu Jenna, însă, văzând că Portarul închide uşa, strigă: *Staţi*!

Beetle sări în faţă şi băgă piciorul în deschizătura uşii. Portarul încerca să dea deoparte gheata lui Beetle. Acesta rezista cât putea, dar încet, încet era împins înapoi. Văzând că pierde teren, se propti cu umărul de uşă, dar Portarul cel pitic avea o forţă nebănuită. Jenna era speriată. Trebuia să intre, cu orice preţ. Nici nu se gândea că acum, când ajunsese atât de aproape de Nicko, cineva ar putea să îi trântească uşa în nas. Se propti şi ea în uşă, ca să îl ajute pe Beetle, dar nu

îi puteau ţine piept Portarului.

— Staţi! strigă Septimus. Nu avem nevoie de nicio programare. Uite ce avem, zise şi băgă Piatra sub nasul Portarului.

Portarul se opri şi se uită la Piatră. Apoi se uită la Septimus şi întrebă neîncrezător:

— Cum adică, sunteţi *toţi* în Expediţie?

— Da, răspunse Septimus sfidător.

— Nici nu mă mii. Aştepţi mii de ani să apală un Ucenic şi te tlezeşti că vin tlei deodată.

Jenna îl privea uluită pe omuleţ. Vorbea întocmai ca în povestea lui Silas – nu putea pronunţa sunetul „r”. Să fi ştiut Silas despre Casa Foricşilor? O fi venit şi el cumva până aici?

Portarul îi cercetă mai atent şi observă că doar Septimus avea tunică verde.

— *Tu* poţi intla, zise, da ceilalţi rămân afară.

Pe Jenna o sperie gândul că Septimus ar intra singur în Casa Foricşilor. Era sigură că, dacă aşa s-ar fi întâmplat, nu l-ar mai fi revăzut niciodată. Îşi închipuia deja cum ar fi aşteptat, împreună cu Beetle, zile, săptămâni, poate chiar luni întregi… după care s-ar fi întors acasă fără el. Gândul i se părea insuportabil. Deznădăjduită cum era, îşi aduse aminte de ultima parte a poveştii lui Silas şi spuse răspicat:

— Cerem Dreptul la Ghicitoare.

Portarul o privi de parcă nu îşi putea crede urechilor.

— Poftim?

Septimus şi Beetle o priveau de parcă nu era

în toate minţile, dar Jenna repetă:

— Cerem Dreptul la Ghicitoare.

— Dleptul la Ghicitoale?

— Da, răspunse Jenna, hotărâtă să pară serioasă, cu toate că Beetle pufni în râs.

— Foalte bine, zise Portarul îmbufnat.

— Haideţi, îl îndemnă Jenna.

Portarul oftă şi începu să declame cu vocea lui piţigăiată:

Sâsâi ca slănina în tigaie De ieşit, ieşit-am dântl-un ou.

Labe n-am şi dupul mi se-ndoaie, la la ceapă pielea-mi se jupoaie, Dai întotdeauna eu alăt ca nou. Ei, ce clezi că sunt?

Acum Jenna înţelese desenul făcut de Snorri.

— Un şarpe, zise ea, zâmbind larg.

Portarul făcu o figură uimită, dar nicidecum încântată.

— Foalte bine. Mai aveţi două. Cled că atunci nu veţi mai lâde.

Ce nu pot foiţa şi putelea chial de ş-al uni Eu pot dând-o mişcale-anume. Şi mulţi pe stladă al doimi Dacă n-aş fi eu pe lume. Ei, ce clezi că sunt?

Jenna ştiu pe loc răspunsul:

— O cheie, zise. Portarul era deja enervat.

— Colect, recunoscu în silă. Ei, dai *asta* n-o să fie chial aşa uşoară.

Începu să declame, dar de data aceasta vorbi mult mai repezit şi în şoaptă, aşa încât se văzură nevoiţi să se aplece spre el ca să prindă cuvintele.

Am mii de folme, dai doar o culoale. Legată-s

de pământ, dai pot să zbol. Apa! când e soare, dispai când e noi. Nu fac tău, nimic nu mă doale. Ei, ce elezi că sunt?

Jenna era în mare încurcătură. Ce mai era desenat pe hartă? Nu-şi mai amintea de nimic.

— Aş-teeept, făcu Portarul, ca şi cum îngâna o melodie. Aveţi un minut ca să răspundeţi, după cale îi dau drumul Expediţionalului înăuntlu. Voi doi puteţi pleca acasă… dacă aveţi cu ce să îl plătiţi pe Vămuitol, încheie el, rânjind cu răutate.

Speriată, Jenna desfăcu harta.

— Nu clişa! Am zis „nu clişa”! ţipă Portarul, scos din fire. Îi smulse harta din mână şi se apucă să o rupă în bucăţi.

— Nu! strigă Jenna şi se repezi să ia harta. Dă-mi-o înapoi!

— Jen, Jen, nu mai avem nevoie de ea, făcu Septimus şi o trase îndărăt. Trebuie să stăm liniştiţi şi să *ne gândim*.

— Douăzeci de secunde, se auzi chiţăitul zeflemitor al Portarului. Cincisplezece secunde… zece, nouă, opt, şapte…

Septimus se concentră ca să îşi aducă aminte de desenul lui Snorri până în cele mai mici detalii: şarpele, cheia, Casa Foricşilor, peste care stăruia un fel de umbră.

— Patlu, dei, două…

Şi răspunsul îi veni în minte.

— Una…

— O umbră!

Portarul îi privi cu ură. Nu scoase o vorbă,

dar uşa vorbi în locul lui: se deschise încet, într-un concert de scârţâieli. Septimus trecu pragul, dar, când Jenna voi să îl urmeze, Portarul dădu să închidă uşa.

— Nu! urlă Beetle. Las-o pe Jenna să intre.

Se năpusti şi împinse cu toată puterea în uşă. Portarul se dădu înapoi clătinându-se, uşa se deschise şi Jenna, Beetle şi Septimus căzură în Casa Foricşilor.

În spatele lor, uşa se închise cu o bufnitură.

— Oh, nu! strigă Beetle, dându-şi seama de greşeala pe care o făcuse. Daţi-mi drumul afară! Daţi-mi drumul *afară*!

Era însă prea târziu. Timpul se oprise.

CASA FORICŞILOR

Uf, în ce belea am intrat, oftă Beetle. Vai de capul meu!

— Vai, *Beetle*, şopti Jenna, căreia i se făcuse rău.

— Nu pot să cred că am fost atât de *nătâng*. Cum o să ne mai putem întoarce în Timpul nostru *acum*?

Portarul ridică privirea spre Beetle.

— Timpul? întrebă el, zâmbind strâmb. Ce mai înseamnă Timpul dacă aţi ajuns aici? Fiţi bineveniţi în Casa Folicşilor.

Se aflau în sala de la intrare, o încăpere

pardosită cu dale albe şi negre, ca o tablă de şah, întocmai cum o descrisese Mătuşa Ells, numai că scaunul cu dragon pe care stătuse aceasta era acum gol. Jenna se simţi dezamăgită, atât de tare încât îi dădură lacrimile. Sperase să îl găsească pe Nicko aşezat pe scaun, aşteptându-i, aşa cum făcuse şi Mătuşa Ells la vremea ei, dar… *nici urmă de Nicko*.

— Lăsaţi-vă desagile aici, le spuse Portarul, arătând spre un dulap mare.

Rămase cu gura căscată când văzu cum Jenna scoate o pisică din desagă şi o ia la subraţ. După ce îşi reveni din uimire, aruncă desagile în dulap şi se întoarse spre nou-veniţi.

În faţa lor se afla o uşă dublă, din argint. Semăna foarte bine cu uşa Turnului Vrăjitorilor, doar că era mai mică şi împodobită cu desene complicate şi hieroglife. Portarul deschise uşa şi îi pofti în Casa Foricşilor. Rămaseră fără grai când se văzură între doi pilaştri uriaşi de marmură, şi se opriră în prag; zăpada de pe ghetele lor se topea încet, făcând băltoace pe pardoseala albă de marmură. În faţa lor se întindea o sală imensă, cufundată în penumbră, măcar că mii de lumânări ardeau peste tot.

Pe Jenna o luă cu ameţeală. I se năzări că e într-un bâlci pustiu, lângă stâlpul căluşeilor, care se învârteau în tăcere, parcă invitând-o să urce – numai că ea nu voia. Lui Septimus locul acela îi aducea aminte de Turnul Vrăjitorilor. Ca şi acolo, lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi, ba chiar se şi

mişcau niţel atunci când le priveai cu atenţie, şi de aceea, cu cât te uitai mai bine, cu atât vedeai mai puţin. Cât despre Beetle, lui îi veni în minte Lada de Gunoaie Primejdioase care se afla în curtea Scriptoriului. Odată, ca să facă pe grozavul, ridicase capacul şi văzuse înăuntru un vârtej adânc, întunecat, care îl îmbia să se arunce şi să se rotească la nesfârşit. Din fericire, Foxy Vulpişor îl apucase de guler şi îl trăsese deoparte.

Portarul se distra privindu-i. De regulă, se străduia să nu se distreze niciodată, dar acum făcu o excepţie – prea erau caraghioşi, cum stăteau în prag şi încercau să înţeleagă Valurile Timpului. După câteva minute, când socoti că s-a distrat pentru toată săptămâna, dacă nu chiar pentru toată luna, Portarul deschise o uşiţă aflată chiar în pilastrul unde se oprise Jenna şi dispăru repede înăuntru, trântind uşa după el.

Zgomotul uşii trântite îi readuse la realitate.

— Hai, şopti Septimus. Hai să intrăm.

Se luară de braţ şi intrară încet în apa tulbure a Timpului, amestecată cu fumul înecăcios al lumânărilor.

Mergeau încet, ca şi cum aerul ar fi fost îngroşat şi le-ar fi îngreunat mersul. Septimus ţinea în mână Piatra Expediţiei, care acum era roşie ca focul. Lumina ca o torţă şi le arăta calea prin ceaţă. Pe măsură ce înaintau, umbrele, pe care la început le luaseră drept fuioare de fum şi vârtejuri de aer, se limpezeau. Din aerul îngroşat se desprindeau figuri omeneşti care se adunau în

jurul lor.

— Aici sunt fantome cu carul, şopti Beetle.

— Nu sunt fantome, răspunse Septimus. Sunt oameni vii. Îi aud. Aud Bătăi de Inimi omeneşti. Sute de inimi.

— Ce caută aici? întrebă Jenna.

— Ceea ce căutăm şi noi, cred. Încearcă să se întoarcă în Timpul lor.

— Dar noi nu încercăm să ne întoarcem.

— O să încercăm.

Jenna amuţi. Beetle simţi că i se face rău.

Feţele celor din jur se vedeau mult mai bine acum, hainele căpătau forme şi culori. Erau acolo fermieri şi vânători, doamne îmbrăcate în haine scumpe, slujitori în haine de lucru, cavaleri cu armuri sau haine elegante, ba chiar şi o familie de bogătaşi cu haine înzorzonate, având cu toţii pe cap tichii cu vârf ascuţit.

Ulir nu avea astâmpăr. Se zbătea în braţele Jennei, încercând să scape, dar Jenna o ţinea strâns. Atât le-ar mai fi trebuit acum: să o piardă pe Ulir.

Jenna şi Septimus îşi plimbau ochii prin mulţime, sperând să vadă buclele aurii ale lui Nicko sau pletele aproape albe ale lui Snorri. Îşi dădură seama că deveniseră şi ei vizibili şi că erau în centrul atenţiei, mai ales din cauza Pietrei.

Deodată, mulţimea se desfăcu pentru a-i face loc unei femei tinere, îmbrăcată într-o mantie şi o robă verde, tocite până la urzeală. Tânăra veni drept spre Septimus. Îl ţintui cu ochii ei verzi,

uimitor de sclipitori, şi arătă cu degetul spre Piatră.

— Ai Piatra Expediţiei, spuse ea uluită.

Septimus dădu din cap a încuviinţare.

— Şi cum te cheamă?

— Septimus. Septimus Heap.

Fata îl privi nedumerită.

— Ştii, Septimus, eşti foarte… scund, zise ea, căutând un cuvânt potrivit.

— *Scund*? repetă Septimus indignat.

— Adică… tânăr. Eşti foarte *tânăr*. Nu ţi-ai terminat Ucenicia, desigur.

— Nu, n-am terminat-o, răspunse el, neştiind ce să creadă.

— Atunci, cum de ai plecat în Expediţie? întrebă fata, întocmai cum ar fi făcut Marcia.

— Nu… n-am plecat în Expediţie, se bâlbâi Septimus. Adică… n-am *vrut* să plec în Expediţie. Cineva mi-a dat Piatra, iar eu am luat-o din nebăgare de seamă.

— Din *nebăgare de seamă*? se minună fata, care vorbea acum întocmai ca Marcia. Câtă nesăbuinţă. Ei, asta e, nu avem de ales. Stăpânul meu va trebui să se mulţumească cu tine. Aveam speranţe mari, dar acum…

Fata îl măsură din cap până în picioare. Pe faţa ei se vedea că nu are speranţe de niciun fel – nici mari, nici mici – în legătură cu Septimus.

Jenna aşteptase cu nerăbdare să o întrebe pe fată dacă nu cumva îl văzuse pe Nicko, dar, tocmai când deschisese gura ca să vorbească, o femeie

înaltă, care se vedea că este obişnuită să i se dea ascultare, se îndreptă ţanţoşă spre ei. Purta o robă tivită cu blană albastră, iar faţa ei prelungă îi amintea lui Beetle de calul căruia îi dădea mere în drum spre şcoală. Femeia o împinse într-o parte pe fata în verde.

— Bine aţi venit în Eternitate, zise femeia.

— Eternitate? bolborosi Beetle. Înseamnă că am *murit*?

— Sunteţi vii în toate Timpurile şi cu toate acestea morţi în toate Timpurile, răspunse ea. Fiţi bine-veniţi.

Beetle se gândea că avusese parte şi de urări de bun-venit mai călduroase. Aruncă o privire spre Jenna şi Septimus; nici ei nu păreau mai încântaţi.

— Eu sunt Păzitoarea acestei Case, continuă femeia cu faţă de cal. Această Casă este un Loc al Aşteptării. Aici nu veţi duce lipsă de nimic fiindcă nu vă veţi dori nimic. Mulţi sunt cei care ajung aici, dar puţini cei care doresc să plece.

O femeie cu părul negru, îmbrăcată cu o mantie lungă de blană albă şi împodobită cu nenumărate bijuterii de aur, ieşi în faţă.

— *Unii* dintre noi doresc să plece, zise ea, apoi se întoarse spre Jenna, Septimus şi Beetle. Simt mirosul zăpezii pe hainele voastre, spuse ea cu dor. Eu vin din Palatele Câmpiilor înzăpezite de la Soare-Răsare. Nu-mi doresc decât să mă întorc acasă, la familia mea. *Voi* aţi intrat, dar nu aţi spus nimănui din Timpul vostru. Până acum, nimeni nu a putut ieşi.

Fata în verde, care, după cum îşi dădu Septimus seama abia acum, purta o tunică de Ucenic – lungă până la glezne şi împodobită cu hieroglife – dădea semne de nerăbdare.

— Doamnă Paznic, zise ea, am venit să îl duc pe Ucenic la Stăpânul nostru.

— Prietenii mei trebuie să vină cu mine, zise Septimus.

Fata îi privi uimită pe Beetle şi Jenna.

— P-ai luat prietenii cu tine… în Expediţie? Abia atunci văzu roba roşie a Jennei şi coroniţa de aur. Se fâstâci şi făcu o plecăciune adâncă. Să-mi fie cu iertare, Prinţesă. Nu mi-am dat seama. Apoi se întoarse spre Septimus şi îl luă la rost: De ce ai adus-o pe Prinţesă cu tine, Ucenicule? Nesăbuinţă mai mare n-am văzut. Cine va mai apăra Castelul acum?

— Nu am *adus-o* eu, se apără Septimus. A fost ideea ei. Îl căutăm pe fratele nostru, despre care avem motive să credem că se află aici.

Ucenica se sperie.

— Eşti Prinţ! Iertare! şi făcu încă o plecăciune.

— Nu, nu sunt Prinţ, zise Septimus repede.

Ucenica se opri la jumătatea plecăciunii.

— Urmaţi-mă, zise scurt.

O luă înainte, ca o raţă urmată de trei boboci, şi mulţimea se desfăcu în două ca să le facă loc.

Ucenica urcă o scară largă, care îi duse sus, tot mai sus, până când abia se mai vedeau prin fumul de lumânare care stăruia deasupra sălii de

unde porniseră. În cele din urmă, tuşind, pe jumătate înăbuşindu-se de fum, ajunseră la o galerie largă, cu balustradă, care se întindea de jur-împrejurul sălii. Pe lângă pereţi erau banchete de marmură şi sute de firide în care ardeau alte mii de lumânări. Acum, că se îndepărtaseră de mulţime, Ucenica se mai destinse oleacă. Se opri şi se întoarse spre ei, de parcă era un ghid care dădea explicaţii turiştilor. Le arătă ceva prin ceaţă:

— Aici vedeţi patru scări. Fiecare duce la un turn. În fiecare turn se află o Oglindă străveche.

Septimus îi aruncă o privire Jennei. Ei, *acum* parcă mai veneau de acasă.

— Ce fel de Oglindă? întrebă el.

— Nu îmi pierd vremea cu explicaţii. Sunteţi prea tineri ca să înţelegeţi, răspunse fata, vorbind din nou ca Marcia. Urmaţi-mă.

Fata deschise o uşă secretă în peretele de marmură înnegrit de funingine şi le făcu semn să ia o lumânare din cele gata aprinse, aflate în firida cea mai apropiată. Luă şi ea una şi trecu pragul uşii.

Luară fiecare câte o lumânare şi o porniră în urma fetei, pe un coridor îngust, tăiat în pereţii de marmură. Deasupra capetelor, pereţii se apropiau şi se uneau, ţinând loc de tavan. Fata mergea repede pe coridorul care urca abrupt, dar ei alunecau la fiecare pas pe dalele lustruite.

— Unde mergem? întrebă Septimus, fără să primească răspuns.

Totuşi, nu după multă vreme ajunseră la capătul coridorului şi se opriră să îşi tragă răsuflarea. La lumina lumânărilor, umbrele lor se lungeau pe marmura înnegrită de fum. O clipă, Septimus crezu că are vedenii: chiar în faţa lor se afla uşa mare, purpurie, care dădea în apartamentul Marciei.

— Asta e uşa Marciei! exclamă Septimus. Vedeţi?

— Seamănă, zise Beetle. Dar nu poate fi aceeaşi. Trebuie că e o copie.

— Ba nu, este identică. Uite, aici sunt iniţialele Arcanului. Marcia l-a prins scrijelind literele pe uşă odată, când era de serviciu. Uitaţi-vă, îi îndemnă Septimus şi le arătă un „B” şi un „A” neterminat. Aici, pe margine, sunt urmele colţilor lui Scuipăfoc, iar aici se vede unde a izbit Asasina cu piciorul. Este *aceeaşi* uşă.

Când Septimus se apropie, uşa făcu ceea ce făcea întotdeauna: trase zăvorul şi se deschise.

— Ia uite, se miră Beetle. Credeţi că înăuntru o vom găsi pe Marcia?

— *Voi* nu veţi găsi pe nimeni înăuntru, spuse fata, se aşează în calea lui Beetle şi puse mâna pe clanţă. Fiindcă *voi* nu veţi intra.

— Ba da, spuse Jenna. Unde merge Sep, mergem şi noi.

— Maiestatea Voastră… începu fata.

— Să nu-mi spui mie *aşa!* o repezi Jenna.

— Iertare. N-am vrut să vă supăr. Prinţesă, aveţi câteva minute ca să vă luaţi rămas-bun de la

Expediţionar, dar apoi trebuie să plecaţi, împreună cu servitorul dumneavoastră. Îmi dau seama că sunteţi tristă, dar vă urez Drum Bun înapoi către Castel şi Noroc în găsirea Timpului Potrivit. Sunteţi norocoasă, fiindcă aveţi cheia acestei Case. Fie ca libertatea de care vă bucuraţi să vă poarte paşii acolo unde doriţi. Cu bine.

Fata făcu o plecăciune, apoi, luându-i pe toţi pe nepregătite, îl împinse pe Septimus înăuntru, se năpusti după el şi trânti uşa în nasul Jennei şi al lui Beetle.

Jenna şi Beetle se priviră uluiţi; de cealaltă parte se auzi zgomotul uşii care se zăvora.

— Uf! În ce încurcătură am intrat! exclamă Beetle cu năduf.

REGĂSIREA

Jenna *bătea cu pumnii* în uşa purpurie.

— Sep! striga ea. Sep!

Ulir profită de acest moment de neatenţie: se zbătu şi scăpă de sub braţul Jennei, dar Beetle se repezi şi o prinse de coadă tocmai când ţâşnea pe lângă el. Ulir scuipă, furioasă, şi îl zgârie, dar Beetle nu luă în seamă usturimea şi o strânse la subraţ.

— Jenna, o să-l scoatem pe Septimus de-acolo. Cu orice preţ. Au! Termină, Ulir!

Obosită şi deznădăjduită, Jenna se sprijini de uşa zăvorâtă.

— Cum? se jelui ea. *Cum*?

— Am să găsesc un topor şi am să sparg uşa, zise Beetle hotărât, privind-o în ochi.

Jenna îl privi şi ea în ochi şi îşi dădu seama că se va ţine de cuvânt.

— Bine, zise ea.

Porniră înapoi pe coridorul de marmură. Pe când se îndepărtau, Beetle întoarse capul şi strigă „O să ne întoarcem!”, dar uşa nu păru deloc impresionată.

Afară, pe platforma plină de lumânări, îi aştepta Păzitoarea cu faţă de cal, aşezată pe o banchetă. Când Jenna ieşi pe uşa secretă, Păzitoarea se ridică în picioare.

— Prinţesă, zise ea şi se postă în calea Jennei.

— Ce este? răspunse Jenna pe un ton răstit.

Păzitoarea zâmbi linguşitor. De fapt, pe faţa ei se citea o mulţumire de sine care avu darul de a o scoate din fire pe Jenna.

— Unde mergeţi?

— Caut un topor, răspunse Jenna cu asprime, dar regretă pe loc sinceritatea.

Păzitoarea nu păru să dea atenţie spuselor ei.

— Am o treabă cu dumneavoastră, zise. Puteţi trimite servitorul să vă aducă cele trebuincioase.

— Servitorul meu?

Păzitoarea arătă spre Beetle, care rămăsese în urmă, luptându-se să o ţină pe Ulir în braţe.

— Nu e servitorul meu, răspunse Jenna indignată.

— Atunci ce este?

— Nu e ceva, e *cineva*. Şi nu te priveşte cine

e. Acum îmi dai voie să trec, te rog? Avem treburi.

Jenna încercă să facă un pas în lături, dar calea îi era din nou barată.

— Orice aţi dori să faceţi, spuse Păzitoarea, nu e nevoie să vă grăbiţi. Aveţi la dispoziţie Eternitatea. Nu mai sunteţi legată de căruţa Timpului, care abia se târăşte.

— Mulţumesc, zise Jenna dispreţuitor, dar mie îmi *place* căruţa Timpului. Cel puţin te duce undeva. Iar acum vă rog să mă scuzaţi.

— Sunteţi tânără, prin urmare vă voi scuza. Acum daţi-mi cheia.

— Ce?

— Cheia, zise Păzitoarea şi arătă spre cheia Camerei Reginei – o frumoasă cheie de aur în care era prins un smarald şi care era atârnată de cingătoarea Jennei.

— Nu!

— Ba da! ţipă Păzitoarea şi îşi înfipse unghiile în braţul ei. *Trebuie* să mi-o dai. Aparţine Casei. Ai furat-o.

— Ba *nu* am furat-o! răspunse Jenna furioasă. Dă-mi drumul!

Păzitoarea clătină din cap.

— Nu îţi dau drumul decât dacă îmi dai cheia, zise ea şi dinţii de cal îi sclipiră în lumina lumânărilor. Timpul nu înseamnă nimic pentru mine, dar, pe cât se vede, pentru tine înseamnă mult. Voi aştepta. Putem sta aici cât vrei, adăugă şi-şi înfipse unghiile şi mai adânc în braţul Jennei.

— Dă-i drumul, se auzi din spate vocea lui

Beetle, cu un ton ameninţător pe care Jenna nu îl mai auzise înainte.

— Ce servitor *credincios*, rânji Păzitoarea ironic.

Deodată, de la picioarele ei se ridică un mârâit gros, prelung. Păzitoarea lăsă ochii în jos şi o văzu pe Ulir Noptatica ţintuind-o cu o privire înfuriată, gata să se repeadă.

— Dă-i drumul Prinţesei, îi spuse Beetle încet, că de nu, pune pantera pe tine.

Păzitoarea se conformă. O panteră este o panteră, indiferent de Timp.

— Hai să mergem, zise Beetle Jennei. Să vedem unde găsim un topor.

Prea speriată ca să facă vreo mişcare, Păzitoarea îi urmări din ochi cum se îndepărtau. Dintr-odată, pantera se întoarse şi urcă în goană scările spre unul din turnuri. Cei doi o luară la fugă după ea.

— Ulir! striga Jenna. Întoarce-te! *Ulir*!

Neobişnuită cu atâta agitaţie, Păzitoarea îşi reluă locul pe banchetă şi aşteptă. Ştia că, în Casa Foricşilor, aşteptarea este întotdeauna răsplătită.

Scara care ducea în turn era abruptă, îngustă şi – s-ar fi zis – fără sfârşit. Jenna şi Beetle se opriră când ajunseră la o mică arcadă de piatră. Scara urca în continuare, dar dincolo de arcadă se vedea un coridor lung şi întunecat, luminat doar de câteva lumânări. Jenna se opri ca să îşi tragă răsuflarea. Oare pe unde o luase Ulir?

Beetle o ajunse din urmă.

— Ai văzut pe unde a luat-o? întrebă Jenna, suflând greu.

Beetle scutură din cap, căci de vorbit nu putea. Chiar atunci, la lumina ultimei lumânări de la capătul coridorului, zări vârful roşcat al cozii lui Ulir.

— Uite-o!

Jenna se învioră pe loc, îşi ridică poalele tunicii ca să poată alerga mai bine şi se repezi după Ulir. Coridorul se răsucea în jurul turnului octogonal, iar la fiecare cotitură nu puteau zări decât altă latură a turnului. Această parte a clădirii nu era tot atât de somptuoasă: în loc de marmură, alergau acum pe dale de piatră. Jenna şi Beetle erau atât de atenţi la Ulir că nu băgară de seamă nenumăratele cămăruţe care dădeau în coridor. În fiecare ardea câte o lumânare, iar înăuntru se mişcau încet nişte siluete nedesluşite, care îndeplineau activităţile de zi cu zi, aşa cum făceau de mii de ani.

De fiecare dată când dădeau colţul, Jenna şi Beetle zăreau vârful cozii lui Ulir dispărând pe după colţul următor. Când auzea paşii lor grăbiţi trecând prin faţa uşii, câte un locuitor al turnului ridica privirile; uneori zărea pantera, alteori pe ei, dar nu dădea prea mare importanţă niciunuia.

La un moment dat, Jenna dădu colţul dar nu mai văzură vârful cozii lui Ulir. Se opri să îşi tragă răsuflarea.

— N-o mai văd, zise ea gâfâind când Beetle o ajunse din urmă. A dispărut.

Beetle se sprijini de perete. Simţea că se sufocă. Până acum câteva zile dusese o viaţă sedentară, iar ultimele minute îi păreau a fi cele din urmă din viaţa lui. Nu izbuti decât să scoată un:

— Aaahh…

Deodată, de undeva de pe coridor, se auzi un ţipăt, urmat de un chiot de bucurie:

— Ulir! Ulir, *Ulir*!

Jenna îi aruncă o privire lui Beetle, pe jumătate bucuroasă, pe jumătate speriată.

— E Snorri, zise ea în şoaptă.

— Aşa crezi?

— Da, ea e. Vai, Beetle… Snorri e aici. Prin urmare, Nicko… Nicko trebuie că e şi el aici.

Dar apoi un gând înspăimântător îi fulgeră prin minte. Şi dacă Nicko nu era acolo, dacă i se întâmplase ceva şi aveau să dea doar de Snorri?

— Mi-e teamă, îi şopti ea lui Beetle. Mi-e teamă că am venit până aici şi n-o să-l găsim.

Beetle o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Nu avem decât o cale ca să aflăm, zise el cu blândeţe. Hai să vedem.

Jennei i se părea un drum nesfârşit. Mergeau încet, aruncând o privire în fiecare cameră. În prima văzură două paturi şi o masă de lemn pe care era o sticlă de vin. Două fete erau aşezate la masă şi stăteau liniştite de vorbă. A doua cameră era ca într-o baracă militară – nu găseai acolo decât strictul necesar. Pe un pat îngust, la capătul căruia erau frumos împăturite câteva cuverturi,

stătea un bărbat şi lustruia o armură şi aşa strălucitoare. În cea de-a treia cameră era atârnat un hamac şi singura mobilă era un cufăr imens. Pe cufăr stătea un bătrân cu barbă albă, îmbrăcat într-o uniformă zdrenţuită de marinar, şi tricota. Pereţii celei de-a patra camere erau acoperiţi de cărţi, în lumina slabă a lumânării, Jenna văzu acolo o femeie îmbrăcată cu o rochie lungă, neagră, aplecată peste un pupitru şi scriind de zor. Cea de-a cincea cameră era goală. În cea de-a şasea se aflau trei membri ai familiei cu tichii ţuguiate şi jucau ţintar. În cea de-a şaptea cameră se afla Snorri Snorrelssen.

Jenna strânse mâna lui Beetle. Cu inima bătându-i atât de tare că era sigură că Snorri o va auzi, Jenna intră încetişor în cameră şi se opri, ascunsă în umbră. Nu vedea decât lumina lumânării căzând pe părul auriu al lui Snorri şi o formă întunecată – Ulir – pe care fata o strângea în braţe. Nu era niciun semn că Nicko s-ar fi aflat acolo, când deodată…

— Jen, tu eşti? se auzi o voce din întuneric. *Jen*! Oh, *Jent*

Jenna auzi zgomotul scaunului împins în grabă, bufnitura când acesta căzu, iar apoi simţi că un fel de vârtej o învăluie, o ridică în aer şi o învârteşte, o învârteşte, întocmai ca atunci când era o copiliţă.

Nicko o lăsă pe Jenna jos, dar aceasta nu voia să îi mai dea drumul. Îşi îngropă faţa în tunica lui murdară şi umerii i se scuturau – Beetle nu-şi

dădea seama dacă de râs sau de plâns, încă nu era sigur atunci când Jenna înălţă capul, dar atunci văzu că ochii îi străluceau şi râdea cu gura până la urechi.

— L-am găsit! L-am *găsit*! Era tot ce putea spune.

Expediţia

Septimus nu auzi nici strigătele Jennei, nici bătăile în uşa purpurie. Mânios, dădu ordin uşii să se dezăvorască.

Ucenica râse:

— Nu vei izbuti, Septimus Heap. Într-adevăr, uşa este geamănă, dar până şi gemenii identici diferă prin ceva, după cum tocmai ţi-ai dat seama.

Apoi îl privi pe Septimus cu un aer dezamăgit.

— Am aşteptat îndelung să vină un Expediţionar. Speram să vină cineva mai… matur, cu care să pot petrece câteva zile. Ştii să joci cărţi?

— Cărţi?

— Te-aş putea învăţa câteva jocuri. Cred că te-ai descurca la şeptic.

— Şeptic?

Fata oftă.

— Poate nici măcar atât.

Septimus nu răspunse. Fata îi amintea de Lucy Gringe, cu o singură diferenţă: era *mult* mai enervantă. Renunţă să mai facă conversaţie şi îşi

îndreptă atenţia spre locul în care se afla – o cameră octogonală imensă. Prin frumoasa cupolă de sticlă se vedea cerul întunecat, pe care mai stăruiau ultimele raze roşietice ale apusului. Pe cât îşi dădea seama, se afla chiar în vârful Casei Foricşilor. Septimus se plimbă agale prin cameră, urmărit de ochiul de vultur al străvechii Ucenice. Camera era enormă, iar lucrurile – covoarele, scrinurile încrustate cu lapislazuli, tapiseriile bogate – îi aminteau de apartamentul Marciei. Ceea ce, se gândea Septimus, nu explica pe de-a-ntregul sentimentul că mai trecuse pe acolo. Mai era ceva… ceva esenţial… *mirosul de Magie*.

— Ce este aici? o întrebă pe Ucenica cea posacă.

— Casa Foricşilor, veni răspunsul.

— Asta ştiu, zise Septimus, încercând să îşi ascundă iritarea. Dar acest loc… *această* cameră… ce este?

— Vei afla mai devreme decât crezi. Septimus oftă şi îşi mai încercă o dată norocul.

— *Tu* cine eşti?

Spre uimirea lui, fata chiar îi răspunse.

— Sunt Talmar.

— Talmar… Numele îi era cunoscut. Septimus încercă să îşi dea seama de ce şi deodată se lumină. Acum chiar că i se părea ciudat. Nu cumva… Talmar *Ray Bell*? întrebă.

Pe faţa fetei se zugrăvi uimirea.

— De unde ştii?

Septimus zâmbi, încântat de impresia pe care

o făcuse. De undeva, din depărtare, se auzi sunetul unui clopoţel. Talmar îşi reluă aerul de superioritate şi anunţă:

— Stăpânul este gata. Urmează-mă, Septimus Heap. Soarele apusese şi cupola de sticlă era întunecată acum. În calea lor, lumânările se aprindeau de la sine, una câte una. Când ajunseră la celălalt capăt al camerei, Talmar trase o draperie groasă, dând la iveală o persoană care stătea pe un scaun jos, comod, nu foarte diferit de cel aşezat lângă foc în camera Marciei, scaunul pe care *nimeni* altcineva nu avea voie să se aşeze.

Talmar îi făcu semn să înainteze. Septimus trecu de cealaltă parte a draperiei şi persoana – un bătrân firav, cu păr lung şi alb, purtând pe cap bentiţa de Vrăjitor Neobişnuit – ridică privirea. Lumina lumânărilor se reflecta în ochii lui verzi, strălucitori, care păreau că aruncă flăcări.

— Acesta este Expediţionarul nostru, Septimus Heap, îl anunţă Talmar.

— Fii bine-venit, Expediţionarule, spuse bătrânul şi îi zâmbi.

Dădu să se ridice şi Talmar se repezi să îl ajute. Când se ridică, adus de spate şi oarecum nesigur pe picioare, Septimus văzu că era îmbrăcat într-o robă de Vrăjitor Neobişnuit aşa cum se purta în străvechime – împodobită cu hieroglife brodate cu fir de aur. Sprijinit de Talmar, bătrânul se apropie încet de Septimus.

— De la cel Vechi la cel Nou, murmură el cu un accent pe care Septimus nu îl mai auzise până

atunci. Salutare.

— Salutare, răspunse şi Septimus şi strânse mâna întinsă.

Bătrânul privi în jos, la mâna lui Septimus. Acesta plecă ochii şi văzu că Inelul cu Dragon strălucea acum mai tare decât strălucise vreodată; era ca o flacără aprinsă pe degetul lui arătător.

— Ai inelul meu, murmură bătrânul Vrăjitor Neobişnuit.

— Inelul *tău*? se miră Septimus. Credeam că n-a avut decât un stăpân… Ah, da, *desigur*.

— Aha, care vasăzică ştii cine sunt?

Septimus dădu din cap. Abia *acum* înţelegea.

— Eşti Hotep-Ra, spuse el.

Sclipirile stelelor pătrundeau prin cupola de sticlă, luna plină se ridică pe cer, iar Septimus, Talmar Ray Bell şi Hotep-Ra se înfruptau din bunătăţile care apăruseră pe masa aşezată de Talmar în faţa focului. Talmar turnă ceai de mentă în trei păhărele colorate.

Hotep-Ra ridică paharul şi zise:

— Sărbătorim încheierea Expediţiei tale, apoi dădu pe gât tot păhărelul.

Ceilalţi se grăbiră să îl imite.

— Nu îţi mai rămâne decât un singur lucru de făcut înainte de sfârşitul Expediţiei.

— Da? zise Septimus, care nu se aştepta la nimic bun.

— Trebuie să îmi dai Piatra.

Septimus zâmbi: mai mult nici nu îşi dorea. Scoase din buzunar Piatra, care era acum roşie ca

sângele.

Bucuros să scape de ea, o puse în palma întinsă a lui Hotep-Ra, care o acoperi cu cealaltă palmă. La lumina puternică a Pietrei, oasele se vedeau pe sub piele ca nişte umbre de culoare roşu-închis. Apoi lumina Pietrei se stinse şi palmele lui Hotep-Ra deveniră din nou opace. Când le desfăcu, Piatra era neagră ca tăciunele.

— Ai încheiat cu bine Expediţia, zise Hotep-Ra zâmbind. Acum vei afla şi pricina pentru care te-am adus până aici: aşază-te lângă mine şi povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat în Castel de când am plecat eu de acolo.

— *Totul*? se miră Septimus; cum ar fi putut şti?

— Dacă eşti Ucenic trebuie să ştii astfel de lucruri. Dar, înainte să începi povestirea, eu îmi voi pune sigiliul pe această piatră şi ţi-o voi dărui ca amintire.

Septimus nu era chiar atât de sigur că ar vrea o amintire din călătorie, dar nu scoase o vorbă. Hotep-Ra răsucea Piatra în mâini, cu o figură înnegurată.

— Ce este, Stăpâne? întrebă Talmar.

— Nu înţeleg. Eu însumi am numerotat aceste Pietre cu nişte semne ascunse. Numărul apărea pe fiecare piatră, de îndată ce era scoasă din Urnă. Aceasta e cea de-*a douăzeci şi una*. Este ultima Piatră, mormăi Hotep-Ra.

— M-am *gândit* cu că ceva nu e cum trebuie, spuse Talmar, privindu-l pieziş pe Septimus. E

mult prea tânăr. Nici măcar nu şi-a terminat Ucenicia.

— Nu? se miră Vrăjitorul. Aceasta este o onoare rezervată pentru ultima zi a Uceniciei.

— Întocmai. Trebuie că a furat Piatra. E un pungaş josnic.

Septimus, care era sătul de grosolăniile lui Talmar, nu mai putu răbda.

— Cum de îndrăzneşti să mă faci hoţ? Şi, de fapt, cine ar vrea s-o fure? N-a adus decât nenorociri. Pot să-ţi spun că eu sunt ultimul Expediţionar; aceasta era ultima Piatră din Urnă. Şi să mai ştii ceva: din toţi câţi au plecat în Expediţie, niciunul nu s-a întors. Nu e o onoare, e un *blestem*. Iar Tertius Fumigante…

— Tertius Fumigante? exclamă Hotep-Ra. Sperjurul, făţarnicul de Tertius, mai scârbos decât mâzga Viermelui-de-Pământ? S-a întors?

— Doar fantoma lui.

— *Fantoma*? Ei, cel puţin nu mai e în Viaţă. Ce obrăznicie… l-am izgonit, iar el de-abia a aşteptat să plec şi s-a întors pe furiş. Când s-a întors?

— A trecut multă vreme de atunci. E o fantomă *străveche*.

— Cât de străveche?

— Nu ştiu. Este una din cele mai bătrâne fantome din Castel.

— Una din cele mai *bătrâne*… zise Hotep-Ra şi căzu pe gânduri.

Nici Talmar, nici Septimus nu îndrăzniră să

scoată o vorbă. În cele din urmă, Vrăjitorul spuse încet, parcă s-ar fi aşteptat la veşti rele:

— Spune-mi, Ucenicule… câţi Vrăjitori Neobişnuiţi au fost de când Talmar şi cu mine am plecat din Castel?

— Şapte sute şaptezeci şi şase, veni răspunsul prompt al lui Septimus.

— *Glumeşti*! exclamă Hotep-Ra.

— Nu, deloc. Atunci când am devenit Ucenic a trebuit să îi învăţ. Vrăjitorul Neobişnuit m-a pus să le scriu numele şi să lipesc hârtia pe zid. I-am numărat chiar săptămâna trecută.

Hotep-Ra înghiţi în sec.

— Eu mă gândeam că au fost cinci sau şase, cel mult. Lucrurile nu merg cum trebuie.

— Şi cum ar trebui să meargă? întrebă Septimus.

Hotep-Ra oftă.

— Mănâncă, Purtător al Inelului, zise el. Povesteşte-mi despre Expediţie şi apoi îţi voi spune şi eu povestea mea.

Sub cupola prin care pătrundea lumina lunii, Septimus îi povesti de-a fir a păr lui Hotep-Ra cum ajunsese la Casa Foricşilor. Când termină, se apucă să îmbuce din fructele parfumate şi felurile de mâncare cu mirodenii. Sorbea ceaiul de mentă şi asculta vocea melodioasă a primului Vrăjitor Neobişnuit.

— În tinereţea mea, începu Hotep-Ra, căci am fost şi eu tânăr odată, era cu desăvârşire oprit să te joci cu Timpul. Eu însă, ca mulţi alţi tineri, nu

mă supuneam întotdeauna regulilor. Iar când am descoperit taina opririi Timpului, mi-am dat seama că trebuia să găsesc un loc unde secretul meu să fie ferit de ochi iscoditori şi unde să îl pot folosi. Am călătorit în lung şi-n lat prin lume, până am ajuns la o frumoasă pădure în mijlocul căreia se afla un abis. De pe fundul acestui hău se ridica o stâncă înaltă. Când am văzut-o, am ştiut că am găsit locul unde puteam construi Casa mea secretă a Timpului. Şi m-am pus pe treabă. Mai întâi am făcut un pod. E un pod frumos, nu-i aşa?

Septimus încuviinţă din cap. Într-adevăr, podul era frumos.

— Frumos, dar înspăimântător, zâmbi Hotep-Ra. Poate nu ştii, dar mulţi dintre Vrăjitorii cu mari puteri magice se tem de înălţimi. Recunosc, eu nu voiam ca vreun alt Vrăjitor să ajungă la Casa Timpului – nu voiam să se amestece în treburile mele sau să pună la calc ceva. Vrăjitorii sunt invidioşi pe cei cu adevărat talentaţi, Ucenicule. Unii chiar nu se dau în lături să le zădărnicească planurile. Aşa să ţii minte de la mine. Prin urmare, ca să fiu foarte sigur că voi fi lăsat în pace, i-am ademenit aici pe Foricşi, despre care lumea crede că nici nu există, fiindcă nimeni nu îi vede nicăieri – doar dacă ajunge aici. I-am făcut să alerge la nesfârşit în jurul abisului, ca să păzească această Casă a Timpului. În scurtă vreme, am băgat de seamă că cei care veneau numeau acest loc Casa Foricşilor, şi m-am bucurat, căci în acest fel nimeni nu s-ar fi gândit că aici

este de fapt Locul Unde. Se întâlnesc Toate Timpurile… Când am îmbătrânit, am părăsit Castelul, lăsând în urmă pe Regina la care ţineam foarte mult şi biata Corabie-Dragon. Am venit în Casa Foricşilor. Acum îmi pare rău că nu am venit mai devreme, când mai eram încă în putere, dar atunci voiam să repar mai întâi Corabia-Dragon. Să nu duci niciodată o corabie în Port pentru reparaţii, Ucenicule. Meşterii de acolo, după ce că sunt leneşi, mai sunt şi hoţi. În timp ce mă îndreptam spre Casa Foricşilor, mă mângâiam cu gândul că, deşi voi duce dorul Castelului, voi şti măcar ce se întâmplă acolo, fiindcă hotărâsem să aibă loc Expediţia. Expediţia trebuia să constituie o mare onoare. La început mă gândisem ca doar cei mai talentaţi dintre Ucenici să poată pleca în Expediţie, dar apoi mi-am zis că nu este cinstit şi am creat un fel de loterie. Am umplut o urnă mare cu sute de bucăţi de lapislazuli. Pe douăzeci şi una dintre ele am scris litera „E” cu aur. Oricare Ucenic putea trage una din aceste pietre – şi ce încheiere triumfală a celor şapte ani de ucenicie! Cel plecat în Expediţie avea privilegiul de a se întâlni cu cel care construise Turnul Vrăjitorilor, de a-i împărtăşi veşti despre cele întâmplate la Castel şi de a se întoarce acasă mai învăţat şi mai înţelept. Ca să feresc Ucenicii de primejdiile unui drum atât de lung – căci nu voiam să le pun viaţa în joc – am făcut o barcă în care Ucenicul ales putea să treacă marea în deplină siguranţă şi să urce în susul fluviului care curge la marginea

pădurii. Ba am făcut şi şapte Gardieni, care să îl escorteze în călătorie, să îl ajute să se ferească de Foricşi iar apoi să-l treacă podul. Bineînţeles, cea mai însemnată îndatorire a lor era să aştepte în faţa Casei mele, aşa încât Expediţionarul să se poată întoarce în Timpul din care venise. Am vrăjit şi Pietrele, ca să îl îndrume încoace, în caz că Gardienii dădeau greş. Acesta a fost planul meu. Dar îmi pare că lucrurile nu stau astfel, aşa-i?

— Aşa este, răspunse Septimus întristat.

— Au fost *douăzeci* de Expediţionari înaintea ta, zici? întrebă Hotep-Ra.

Septimus făcu semn din cap că da.

— Şi au pierit *cu toţii*?

— Păi, nu s-a mai întors niciunul. Dacă ar fi putut, n-ar fi venit înapoi?

Hotep-Ra dădu încet din cap şi căzu pe gânduri.

— Este vina lui Fumigante, zise el. El a aruncat o Vrajă de întunecare asupra Expediţiei. Tot ce mi-ai povestit – pădurea îngheţată, tăcerea, ceaţa ameninţătoare, Gardienii ucigaşi… Da, da, nu mă privi atât de speriat. Cum ar fi putut el să împiedice altfel Ucenicii să ajungă la mine? E mâna lui, sunt *sigur*.

Septimus era şi el convins că aşa stau lucrurile.

— A fost cel mai bun prieten al meu, spuse Hotep-Ra cu amărăciune. Pe vremea aceea aveam deplină încredere în el. Ţineam la el ca la un frate. Dar odată, pe când eram plecat în mlaştini ca să

îngrijesc Corabia-Dragon, a pus stăpânire pe Turn şi a trimis gărzile să mă ucidă. Pusese totul la cale de ani de zile, clătină Hotep-Ra din cap, de parcă nici acum nu îi venea să creadă. Iar faţă de mine se purta ca cel mai bun prieten. Închipuie-ţi cum te-ai simţi, Ucenicule, dacă cel mai bun prieten al tău s-ar purta astfel.

Septimus dădu din cap, compătimitor. Nici măcar nu îşi putea *închipui* cum s-ar fi simţit dacă Beetle s-ar fi purtat astfel.

— Tertius nu a fost stăpân peste Turn decât, şapte zile, dar mi-a trebuit şapte *ani* ca să repar stricăciunile întunecate pe care le-a făcut. L-am izgonit, desigur. Cu toate acestea, spuse Hotep-Ra oftând, îi simţeam lipsa, chiar după ce mă trădase. Când a plecat, m-a ameninţat că, deşi eu poate îmi închipuiam că voi fi pe veci stăpânul Turnului, lucrurile nu vor sta astfel. S-a jurat că se va întoarce şi că mă voi căi amarnic. I-am răspuns că orice ar face nu mi-ar pricinui o durere mai mare decât răul pe care îl făcuse. Acum îmi dau seama că m-am înşelat, fiindcă douăzeci de vieţi tinere au fost irosite fără ştirea mea. Am stat atâţia ani singur, aşteptând…

Hotep-Ra se opri, copleşit de amărăciune.

Cât timp Talmar aduse pături şi cuverturi ca să nu sufere de frig noaptea, Septimus rămase tăcut, cu ochii la Piatra Expediţiei. Acum, la lumina lunii pline care pătrundea prin cupola de deasupra, avea sclipiri albastre. Izbutise, îşi spunea, mirându-se el singur. *Ajunsese la capătul*

Expediţiei. După aceea se întristă: alţi douăzeci de Ucenici dăduseră greş. Ce prilej ar fi avut să stea de vorbă o noapte întreagă cu *primul* Vrăjitor

Neobişnuit care existase vreodată! îl trecu un fior. În aer plutea mirosul de Magic şi, pentru prima oară de când se apucase să citească scrierile lui Marcellus Pye, era mulţumit. Lucrurile o luaseră pe făgaşul cel bun. Iar Marcia avea să fie mândră de el. Dacă se vor mai vedea vreodată…

A doua zi dis-de-dimineaţă, încă ameţit de somn – sau de nesomn –, Septimus îşi luă rămas-bun de la Hotep-Ra şi ieşi din camera octogonală. Uşa geamănă cu cea a Marciei se închise uşurel în urma lui. Ţinând în mână lumânarea oferită de Talmar Ray Bell, care era acum o idee mai prietenoasă, Septimus coborî coridorul de marmură şi ajunse în galeria cu balustradă.

Ştia că e dimineaţă, fiindcă văzuse soarele răsărind prin cupola de sticlă, dar aici, în Casa fără ferestre a Foricşilor, nu ar fi putut să îşi dea seama. Obosit, se aşeză ceva mai departe de Păzitoarea cu figură de cal – care stătea pe o banchetă – şi se puse pe aşteptat, la fel ca ea. Hotep-Ra îi spusese că toţi cei care stau în Casa Foricşilor ajung la un moment dat în galerie; totul este să ai răbdare. Septimus era pregătit să aştepte oricât, până ce Jenna şi Beetle ar fi trecut pe acolo. Însă după o vreme, căldura şi oboseala îşi spuseră cuvântul: Septimus se întinse pe banchetă şi adormi buştean.

Avu un vis ciudat: Hotep-Ra şi Tertius

Fumigante dansau pe Calea Vrăjitorilor, Marcia zbura pe Scuipăfoc în mijlocul unei furtuni grozave, Talmar juca şeptic cu un crocodil iar Nicko îl zgâlţâia strigând: „Da trezeşte-te odată, Somnorilă!”

Visul luă sfârşit, dar zgâlţâitul continua. Septimus deschise un ochi şi… îl văzu pe Nicko, ceea ce avu darul să îl trezească pe loc.

— Nik! strigă el şi îl luă în braţe. Chiar *tu* eşti!

— Sep! Sep, ai *scăpat*! se auzi vocea bucuroasă a Jennei.

— Ei, n-a fost chiar aşa, dar…

Femeia cu faţă de cal se vârî între ei şi puse o mână grea pe umărul Jennei.

— Acum, că aţi terminat cu revederea înlăcrimată, vreau cheia. *Pe loc*.

Beetle se repezi şi îi împinse mâna deoparte.

— Las-o în pace, zise.

În lipsa panterei, Păzitoarea nu se lăsa cu una, cu două. Apucă strâns braţul Jennei şi aceasta scoase un ţipăt de durere.

— *Dă-mi cheia*. Dacă ţi-o iau cu forţa, atunci te voi încuia în temniţă. Vei rămâne acolo *pe Vecie*.

Nicko o ura pe Păzitoare, fiindcă odată o numise pe Snorri vrăjitoare şi o ascunsese într-un turn. Câtă vreme? Nu ştia. Zile, luni sau poate chiar ani întregi. Acum venise vremea să plătească. Nicko apucă încheietura mâinii Păzitoarei şi o răsuci, cu mult mai multă forţă

decât ar fi fost nevoie. Deodată se auzi un ţipăt de durere şi Păzitoarea îşi apucă încheietura cu cealaltă mână, dar în zadar, fiindcă braţul îi atârna fără vlagă.

— Nik! făcu Jenna speriată. I-ai rupt braţul.

— În situaţii disperate trebuie să recurgi la măsuri disperate, zise Nicko şi porni spre scara care cobora în sala de la intrare. Hai să plecăm de aici. Cine e afară şi ne-aşteaptă? Pun pariu că e Sam, nu?

Jenna fugi după el.

— Nu.

— Sau tata. El trebuie să fie. Abia aştept să-l văd. Ce dor mi-a fost de el şi de mama!

Jennei i se rupea inima de mila lui.

— Nu! Oh, Nik... Nu ţi-am spus până acum. Dar nu e nimeni afară.

Nicko înmărmuri.

— Nimeni?

— Nu.

Beetle lăsă ochii în jos. Ar fi vrut să dispară, să i se piardă urma. Dar îşi dădu seama îndată că, de fapt, *aşa* se va şi întâmpla. Îl cuprinse spaima.

— Înseamnă că *nu* putem pleca de aici, zise Nicko supărat, întocmai cum s-a întâmplat cu mine şi cu Snorri. Nu vom mai ajunge niciodată acasă. *Niciodată*.

— Nu neapărat, interveni Septimus. Am o idee.

Cineva a făcut nişte mâzgăleli pe uşa mea, îi spuse Marcia Arcanului.

Arcanu sări în sus, de parcă el fusese prins asupra faptului, şi părul rar, decolorat, i se făcu măciucă. De fapt, Marcia îl prinsese trăgând un pui de somn în dulapul cu Vrăji Vechi.

— Aoleu, făcu el.

— Dacă ai vrut să faci o glumă, să ştii că e proastă, continuă Marcia pe un ton tăios.

Arcanu se legăna de pe un picior pe altul, ba la un moment dat chiar ridică unul şi rămase aşa, ca o barză. Nu prea ştia despre ce vorbea Marcia, dar după tonul ei era limpede că dăduse iar de bucluc.

— Vai de mine, zise el.

— Ei, asta ai vrut?

— Ce să vreau?

— Să faci o glumă! Ştiu eu că îţi place să mâzgăleşti uşile sau pereţii.

Arcanului îi pică fisa.

— Nu, nu. Nu eu, mă jur. Pe cinstea mea, *nu* eu am mâzgălit uşa.

Marcia oftă. Îl credea. Mâzgăliturile erau prea complicate ca să le poată face Arcanu.

— Bine. Du-te şi adu o găleată de apă şi o perie de scânduri. Cureţi uşa bine, să nu mai văd nimic. Mă duc să-i fac o vizită lui Sarah Heap, iar când mă întorc vreau ca uşa să fie curată. Ai priceput?

— Da, doamnă Marcia. Aşa voi face.

Bucuros că scăpase doar cu atât, Arcanu se

repezi să aducă o găleată şi o perie.

— Nu! strigă Jenna îngrozită. Dispare! Stai! *Stai*! Harta dispărea chiar sub ochii lor.

— Repede, spune-i să se oprească, zise Nicko.

— Opreşte-te! ţipă Jenna.

— Nu, vreau să spun scrie. Repede, Jen, până nu dispare cu totul.

Jenna luă bucata de cretă şi scrise: OPREŞTE-TE! NU ŞTERGE.

Arcanu ţipă şi îşi scăpă găleata cu apă şi săpun pe picior. Rămase cu gura căscată: sub ochii lui holbaţi, pe uşă apăreau litere uriaşe, rotunjite. Era chiar mai rău decât la început. Ce va spune Marcia? Arcanu înşfăcă peria şi se puse cu furie pe treabă. Pe loc, alte cuvinte apăreau chiar în locul unde şterse. Brusc, Arcanu crezu că a înţeles. Era vorba de un test. Marcia îl punea la încercare ca să vadă dacă merită să redevină Vrăjitor debutant. Arcanu era hotărât să nu dea greş. Pe măsură ce alte şi alte cuvinte apăreau – de exemplu OPREŞTE-TE! ACESTA E UN MESAJ URGENT! - Arcanu se şi grăbea să le şteargă, împroşcând cu apă împrejur. În scurtă vreme, în faţa apartamentului Marciei se făcuse ditamai balta, acoperită de o pojghiţă de praf de cretă.

— Mai dă-mi o bucată de cretă! strigă Jenna. Repede! Snorri îi întinse o bucăţică.

— Asta e ultima, zise ea.

Jenna rămase cu mâna ridicată. Nu putea risca să risipească şi ultima bucată de cretă. Sub ochii lor, MARCIA, SUNTEM AICI! dispăru de pe

uşă, după care se şterse şi restul hărţii. Din mesajele Jennei nu se mai vedea nimic.

— E în zadar, zise ea deznădăjduită. Uşa şterge totul.

Tăcură cu toţii, cuprinşi de aceeaşi deznădejde. Septimus rupse tăcerea:

— Scrisul *a apărut* pe uşă, numai că cineva îl şterge.

— Cine ar face aşa ceva? se miră Nicko.

— Marcia în niciun caz, şi nici vreunul din Vrăjitori, zise Jenna. Şi-ar da seama că e ceva important.

— Cine ar putea fi atât de *nătâng*?

Septimus ştia răspunsul.

— Arcanu, zise el.

— Arcanu?

— Da. E mâna lui. Nimănui altcuiva nu i-ar trece prin cap să facă aşa ceva. Jen, dă-mi creta. Ştiu eu ce să scriu.

Jenna îi întinse creta. Trăgea nădejde că Septimus ştia într-adevăr ce face.

TU EŞTI, ARCANULE? scrise Septimus cu litere mari, ca să poată fi uşor citite.

TU EŞTI dispăru de îndată, dar ARCANULE rămase întreg.

— Să aşteptăm să ne răspundă, hotărî Septimus. N-are rost să irosim creta până nu ştim dacă a înţeles.

În faţa uşii gemene cu uşa Marciei, cei cinci aşteptau ţinându-şi răsuflarea. Se scurseră şapte minute, timp în care Arcanu puse scara în viteză şi

se repezi jos, la dulapul cu Vrăji Vechi, ca să îşi ia creionul.

Când se întoarse, le găsi în faţa uşii pe Marcia, cuprinsă de furie, şi pe Sarah, cu care Marcia dăduse nas în nas sub Marele Arc. Nici nu e de mirare că Sarah era speriată. Marcia se holba la uşă. Îşi ridicase poalele robei ca să nu se ude, dar botinele ei purpurii erau deja îmbibate de apa plină de săpun şi cretă. Când sări jos de pe scară, Arcanu alunecă şi se duse ca pe gheţuş drept în găleata cu clăbuc de săpun, împroşcând-o pe Marcia de sus până jos.

— Ce-ai în cap? ţipă ea. Tărâţe? Ţi-am dat de făcut o treabă simplă, să ştergi mâzgăliturile de pe uşa mea, iar tu ai *neobrăzarea* să-ţi scrii numele. Ei, să ştii că atât ţi-a fost. Eşti *concediat*!

Sarah Heap era şocată. Nici nu era de mirare că Septimus fugise, dacă Marcia obişnuia să ţipe aşa de mult.

Arcanu era îngrozit.

— Nu! o rugă ei. Nu e ceea ce parc.

— Ha! făcu Marcia. Am mai auzit povestea asta. Crede-mă, Arcanule, este *exact* ceea ce pare, dacă nu şi mai rău.

Arcanu scoase creionul şi îl flutură disperat prin faţa ochilor Marciei.

— Voiam doar…

— N-am nevoie să văd cu ce ai scris, îl repezi Marcia. Am lucruri mai importante de făcut. Dă-te la o parte!

— Nu! Nu înţelegeţi! insistă Arcanu şi se puse

în calea Marciei, ca să o împiedice să intre. Vă rog, doamnă Marcia, *vă rog*. Nu eu am mâzgălit uşa. Vă pot dovedi. *Vă rog*.

Ceva din vocea Arcanului îi dădu de gândit Marciei.

— Foarte bine, cedă ea. Dovedeşte-mi.

— Mulţumesc, mulţumesc, *mulţumesc*!

— Gata! Nu te mai gudura atât. Arată-mi.

Arcanu îngenunche în băltoacă şi scrise pe uşă: SUNT EU, BORIS ARCANU. TU CINE EŞTI?

Marcia bătea nerăbdătoare din picior, plescăind ritmic. Însă când pe uşă apărură cuvintele SEPTIMUS (BĂIATUL 41 z) plescăiturile încetară. Sarah Heap scoase un ţipăt.

— Vedeţi? se întoarse Arcanu spre Marcia. Face singură aşa. A scris o mulţime de lucruri.

— Ce anume?

— Nu ştiu, răspunse Arcanu. Eram prea ocupat cu ştersul.

— Nerodule! Le-ai *şters*?

— Dar *aşa* mi-aţi zis.

— Ce să mă fac cu tine? Dă-mi creionul.

Marcia smulse creionul din mâna tremurătoare a Arcanului şi scrise: SEPTIMUS, SUNT EU, MARCIA. UNDE EŞTI?

Departe, în Casa Foricşilor, cinci voci chiuiră la unison.

LA ŢANC

Când ieşiră, *jubilând*, *în galeria* de la etaj, văzură că erau aşteptaţi. Doi bodyguarzi vânjoşi se repeziră şi îl înhăţară pe Nicko. Snorri ţipă. Erau

aceiaşi bodyguarzi – cunoscuţi sub numele de Găinaru şi Golanu – care o arestaseră pe ea după ce un vecin o acuzase că îi deochease cactusul.

— Daţi-mi *drumul*! striga Nicko înfuriat, zbătându-se să scape.

Se iscă o încăierare. Snorri îi trase un picior Găinarului – un uriaş ras în cap – dar acesta îi prinse lui Nicko mâinile la spate. Septimus şi Beetle se aruncară în spatele lui, urmaţi de Jenna. Golanu, care era mult mai scund însă uimitor de puternic (de fapt, lucrul cel mai uimitor la el erau urechile, mari cât nişte foi de varză), îi dădu la o parte ca pe nişte muşte sâcâitoare.

Păzitoarea, cu braţul învelit în bandaje, stătea deoparte, în umbră.

— Duceţi-l în camera fortificată, strigă la cei doi. Nu vreau să îl mai văd *niciodată*.

— Zis şi făcut, râse Găinaru. De-asta să fiţi sigură, doamnă Păzitoare... Uuf, dă-te la o parte, băiete, i se adresă el lui Beetle, care reuşise să îl prindă pe după cap.

Bodyguarzii îl traseră pe Nicko de-a lungul galeriei; Snorri venea după ei, ţipând şi lovindu-i cu picioarele în ţurloaie, iar Jenna rămăsese agăţată de fratele ei şi nu avea de gând să îi dea drumul. Beetle încă avea braţul încolăcit după capul Găinarului (măcar că acesta nu dădea semne că i-ar păsa), iar Ulir venea în urma lor,

sâsâind şi scuipând.

Dar Septimus se desprinsese din învălmăşeală. Acum scoase din cingătoarea de Ucenic un cristal ca un ţurţure de gheaţă. Ţinându-l cu mare grijă între degetul mare şi arătător, îi îndreptă capătul mai subţire spre Găinaru, care încerca acum să îl tragă pe Nicko şi pe toţi ceilalţi spre o arcadă întunecată, la celălalt capăt al galeriei.

— Îngheaţă! strigă Septimus.

Beetle îngheţă. Îngrozit, Septimus îşi dădu seama de greşeală. Cu toate acestea, greutatea lui Beetle îngheţat îl dezechilibră pe Găinaru şi Nicko profită de acest prilej. Se smulse din strânsoare, apucă mâna lui Snorri şi se îndreptară în goană spre scări. Înfuriat, Găinaru se scutură şi Beetle căzu pe jos ca un arbore doborât.

— Beetle! ţipă Jenna. Vai, *Beetle!*

Nicko trecu în goană pe lângă Septimus, trăgând-o pe Snorri după el.

— Hai, Sep! strigă el. Hai să plecăm de aici. M-am *săturat*. Nici nu-mi mai pasă în *care* Timp ajungem.

— Nu, Nik! strigă Septimus. *Opreşte-te*.

Dar Nicko şi Snorri coborau deja scara, cu Găinaru şi Golanu pe urmele lor.

Septimus se întoarse spre Jenna.

— Trebuie să-l opreşti pe Nik, cu orice preţ, îi zise. E prea supărat ca să-şi dea seama ce face. Opreşte-l până nu e prea târziu.

Jenna sări în picioare.

— Dar Beetle…

— Mă ocup eu de el. Du-te/

Jenna porni în goană, trecu pe lângă Păzitoare, care încercă să o prindă – cam fără convingere, e drept – şi coborî scara în fugă.

Septimus privi peste balustradă. O văzu pe Jenna alergând în jos pe scări, cu mantia roşie fluturând în urma ei. Mult mai jos, prin vălătucii de fum, îi zări pe Nicko şi Snorri care ajunseseră în sala de intrare şi îşi croiau drum prin mulţime, îndreptându-se spre uşile de argint. Chiar în urma lor veneau Găinaru şi Golanu.

Înşelată de aparenta nepăsare a lui Septimus, Păzitoarea se apropie de el.

— În scurtă vreme îl vom prinde pe domnul care ne dă bătaie de cap, spuse ea, zâmbind satisfăcută.

Septimus nu îi răspunse, iar Păzitoarea se simţi dintr-odată stânjenită şi plecă de acolo. Nu îi plăcea deloc privirea înceţoşată a lui Septimus şi, mai ales, nu îi plăcea aburul purpuriu care se aduna în jurul lui. Dacă era ceva molipsitor?

Jos, în Sala Mare a Casei Foricşilor, Golanu îl depăşise pe Găinaru şi era acum la o lungime de braţ de Nicko. Întinse mâna să îl înhaţe, dar, în ultima clipă, Nicko se ascunse în spatele unui bărbat înalt, cu tichie ţuguiată. Găinaru se opri, nedumerit, şi apoi strigă:

— Tâmpitule! Uite-l acolo!

Golanul se răsuci pe călcâie şi văzu că cel pe care îl urmărea o luase la fugă înapoi, sus pe

scări. Cum de izbutise atât de repede să ajungă acolo?

Aplecat peste balustradă, Septimus se concentra mai tare decât oricând. Proiectarea unei persoane vii este una din cele mai greu de realizat. Septimus se străduia, folosind puteri magice pe care nu avusese habar că le are, dar, ca toate Proiecţiile, nici aceasta nu era chiar perfectă. Marginile erau cam neclare şi uneori Proiecţia se pierdea. Din fericire, fumul acoperea imperfecţiunile, iar Septimus avea grijă ca Proiecţia lui Nicko să se afle îndeajuns de departe de gărzi ca aceştia să nu îşi dea seama cu ce au de-a face. Încântat de puterile sale magice, Septimus făcu Proiecţia să urce scările. Când imaginea lui Nicko se apropie, se trase câţiva paşi îndărăt, fiindcă e cu atât mai greu să menţii o Proiecţie cu cât este mai aproape de tine. Păzitoarea se bucură să vadă că Septimus nu face nimic atunci când derbedeul cel tânăr trecu în fugă pe lângă el, ba chiar se gândea că se pripise făcându-şi o părere proastă despre Ucenic. Era atât de agitată că nasul ei lung începu să strălucească în timp ce îi privea pe Găinaru şi Golanu – slugile ei credincioase – care se apropiau, roşii la faţă, cu sudoarea curgând pe ei. Aveau să pună mâna pe el cât ai zice peşte.

Septimus trimise Proiecţia în turnul de unde ieşiseră Nicko şi Snorri şi apoi se destinse. Acum trebuia doar să proiecteze sunet de paşi care fugeau şi să îi lase pe cei doi să alerge până

cădeau laţi. Privi în jos, să vadă dacă Jenna izbutise să îl oprească pe Nicko, dar nu văzu nimic din cauza fumului. Ar fi dorit foarte mult să se repeadă până jos să îi bage minţile în cap lui Nicko, dar avea încredere că Jenna se va descurca. De fapt, el avea ceva mult mai important de făcut, ceva care nu suferea amânare: să îl dezgheţe pe Beetle.

Păzitoarea se uita după Septimus, care cobora scara împreună cu Beetle – încă nesigur pe picioarele lui. Când aceştia dispărură în vălătucii de fum, auzi tropăielile celor doi bodyguarzi care coborau înapoi pe scările turnului şi zâmbi, întocmai cum ar rânji un cal care, hotărât să îşi trântească stăpânul la pământ, zăreşte deodată o creangă joasă.

Jenna îi ajunse din urmă pe Nicko şi Snorri în sala pardosită ca o tablă de şah.

— Nu, Nik! strigă ea. Nu, nu pleca. Te rog. Nu pleca singur. Te rog.

— Nu mai stau nicio clipă aici, răspunse Nicko. N-am de gând să-mi petrec restul vieţii – şi cine mai ştie cât pe deasupra – într-o temniţă, sub pământ. Au ţinut-o pe Snorri acolo nu ştiu câtă vreme. A fost groaznic.

— Nu m-au ţinut decât câteva zile, Nicko, zise Snorri.

— Cine ştie cât ai fost închisă? mormăi Nicko. Locul ăsta îţi învălmăşeşte mintea. Nimeni nu ştie cât Timp se scurge. Îţi vine să înnebuneşti. Eu, unul, *nu mai suport*.

Întinse mâna să deschidă uşa, dar Jenna îl prinse de braţ.

— Nik! Te rog să-mi promiţi ceva. Te rog.

— Ce?

— Că îi vei aştepta pe Sep şi Beetle.

— Cine ştie dacă mai vin. Tu n-ai cum să înţelegi, Jen. Aici totul e ciudat. Unii oameni au dispărut, pur şi simplu.

— Vor veni, sunt *sigură*.

Chiar în acea clipă, uşile de argint se deschiseră: Septimus şi Beetle năvăliră în sală.

— Vin după noi! zise Septimus cu răsuflarea tăiată. Proiecţia mea a dispărut atunci când l-am dezgheţat pe Beetle.

— Ei, asta a fost, zise Nicko. Eu am plecat.

— Nik, *aşteaptă*! zise Jenna.

Scoase de la cingătoare cheia Camerei Reginei şi o vârî într-o broască mică, aproape invizibilă în mijlocul unei hieroglife aflate pe uşa de argint din partea dreaptă. De îndată ce o răsuci, auziră zgomotul uşilor care se ferecau.

— Asta n-o va opri, spuse Nicko. Are *şi ea* o cheie.

— Ba da, fiindcă voi lăsa cheia mea în broască, zâmbi Jenna.

— Bravo ţie, Jen, spuse Septimus admirativ.

Rămaseră în sala ca o tablă de şah, opriţi între două lumi. La fel ca Mătuşa Ells, Snorri se aşează pe jilţul în formă de dragon, îşi odihni picioarele pe coada groasă, răsucită, şi trupul ei subţire dispăru aproape cu totul între aripile

sculptate care formau spătarul jilţului. Nicko se cocoţă pe unul din braţele sculptate ca nişte capete de dragon. Se vedea că atât el cât şi Snorri erau istoviţi, cu nervii încordaţi.

Jenna, Septimus şi Beetle îşi luaseră desagii din dulap şi acum stăteau rezemaţi de ele, pe podeaua rece de marmură.

Nicko îi privi şi clătină din cap, nedumerit:

— Parcă tot nu-mi vine să cred că sunteţi cu adevărat aici. Am aşteptat atâta vreme, nu-i aşa, Snorri?

Snorri încuviinţă din cap.

— Sunt atât de bucuroasă că v-am găsit, spuse Jenna încet, îmi era atât de teamă că nu vom da de voi.

— Era cât pe ce să plecăm, zise Nicko. În mai multe rânduri m-am gândit că e mai bine aşa. Uşile sunt deschise şi nu te opreşte nimeni, să ştii. Dar eşti avertizat că poţi nimeri în nu se ştie ce Timp. Chiar într-un Timp dinainte – aici Nicko

A

se cutremură – dinainte să existe oamenii. Înainte să existe şi C-sa Foricşilor. Dacă se întâmplă aşa, nu te mai poţi întoarce. Snorri m-a sfătuit întotdeauna să mai aşteptăm. A avut dreptate, aşa cum are întotdeauna.

Snorri se îmbujoră la faţă.

— Da, spuse Jenna, care o privea acum pe Snorri cu alţi ochi. A avut dreptate.

Rămaseră tăcuţi, fiecare cu gândurile lui, dar liniştea nu dură mult. Cineva bătea cu furie în

uşile de argint. Se auzea şi un zăngănit, semn că cineva încerca să vâre o cheie în broască.

— Nu merge! se auzi vocea supărată a Păzitoarei. Gardieni, spargeţi uşa!

Nicko sări în picioare, cu ochii măriţi de groază.

— Pe mine nu mă vor prinde, spuse apăsat. Mai bine les şi îmi încerc norocul.

— Vin şi eu cu tine, zise Snorri. Ulir vine şi ea, adăugă şi ridică pisica de jos.

— Şi noi la fel, spuse Jenna pe un ton solemn. Nu-i aşa? zise ea, privindu-i pe Septimus şi Beetle.

Septimus îi aruncă o privire lui Beetle.

— Da, vin şi eu, zise acesta.

— Şi eu, spuse Septimus.

— Chiar aşa? se miră Nicko. Doar cu mine au ce au, pe voi vă vor lăsa în pace.

— Rămânem împreună, Nik, răspunse Septimus. La bine şi la rău.

Se auziră bufnituri repetate. Găinaru izbea cu umărul în uşă cât putea de tare şi, în scurtă vreme, încuietoarea, care nu era chiar atât de solidă, începu să se hâţâne.

— Eu les chiar acum, spuse Nicko hotărât şi puse mâna pe zăvorul masiv care închidea uşa de abanos a Casei Foricşilor. Dar vreau ca voi să rămâneţi aici, zise el, privindu-i pe rând pe Jenna, Septimus şi Beetle şi ridicând vocea ca să acopere bufniturile repetate în uşă. Veţi găsi o cale să ajungeţi acasă, la mama şi tata. Să le povestiţi ce s-a întâmplat şi să le spuneţi că mi-a părut rău…

Septimus trase aer în piept.

— Nu, Nik. Venim cu tine, zise el, privindu-i pe ceilalţi. Patru perechi de ochi îngroziţi se îndreptară spre el – abia acum îşi dădeau seama ce grozăvie erau pe cale să facă. *Buf*

Lui Nicko i se împăienjeniră ochii. Clipi de mai multe ori.

— Bine, zise. Atunci să mergem. *Buf Buf*

Nicko întinse mâna spre zăvorul uşii de abanos, pe care aveau să iasă în Timpul de afară – oricare va fi acela. Dar chiar în clipa când atinse zăvorul, de afară se auziră bătăi furioase, atât de puternice încât acoperiră bufniturile venite din spate. Tresăriră.

Septimus scoase un chiot de bucurie. Nu exista decât o singură persoană care ar fi nesocotit un clopoţel în perfectă stare de funcţionare şi, în schimb, ar fi bătut cu pumnul. Deschise larg uşa Casei Foricşilor.

— Hei, zise Marcia, zâmbind cu gura până la urechi. Nu mă poftiţi înăuntru?

— În niciun caz, făcu Septimus. Ieşim *noi* afară!

Sarah Heap, rămasă pe terasa largă de marmură, îi văzu pe cei doi fii mai mici şi pe fiica ei ieşind afară, în aerul lăptos, şi izbucnind în strigăte voioase. Apoi tăbărâră asupra Marciei şi o luară în braţe. Sarah nu-şi putea crede ochilor. Se sprijini de grumazul lui Scuipăfoc şi acesta dădu obosit din coadă. Fusese un zbor lung, prin frig.

Bufnetul cozii lui Scuipăfoc îi atrase atenţia

lui Nicko.

— Mami? zise el, fără să se uite la dragon, fiindcă nu vedea decât o siluetă fragilă, înfăşurată într-o pelerină verde, tocită de purtare. Mami?

— Vai… *Nicko*! – doar atât izbuti să spună Sarah.

ÎNCEPUTURI ŞI SFÂRŞITURI…

ALICE ŞI ALTHER

Sfârşitul vieţii lui Alice a însemnat de fapt începutul unei noi vieţi pentru ea şi Alther – de această dată împreună. Cât fuseseră Vii, Alther, mai ales – dar şi Alice – fuseseră prea prinşi cu treburile ca să aibă timp unul de celălalt. Acum Alther era hotărât să pună capăt acestei situaţii.

La douăzeci şi patru de ceasuri după ce fusese împuşcată, fantoma lui Alice şi-a făcut Apariţia pe Debarcaderul Palatului, unde l-a găsit pe Alther aşteptând-o. Fantomele trebuie să petreacă primul an şi o zi în locul unde au devenit fantome. Această perioadă este numită Vremea Odihnei, dar uneori se poate dovedi o încercare grea pentru cineva care a devenit fantomă pe neaşteptate. De aceea, Alther era de neclintit în hotărârea lui: avea să stea lângă Alice atât cât dura Odihna şi să îi ţină de urât. Totdeauna regretase că nu fusese alături de ea câtă vreme fuseseră Vii, dar de acum încolo nu aveau să se mai despartă.

Lui Alther şi lui Alice nu le prea păsa dacă sunt înăuntru sau afară. Fantomelor nu le prea pasă de vreme, doar dacă bate un vânt puternic,

fiindcă atunci simt că suflă prin ele. Jenna ştia acest lucru, dar nu se putea împăca cu gândul că Alther şi Alice vor petrece un an şi o zi învârtindu-se pe lângă Debarcader, aşa că, ajutată de Billy Pot, ridicase chiar pe locul unde fusese împuşcată Alice un cort mare, cu dungi albe şi roşii (căruia îi plăcea să îi spună Pavilionul).

Ideea se dovedise foarte bună. În cursul acelui an fuseseră câteva furtuni puternice, dar în Pavilion era foarte plăcut. Jenna era hotărâtă să îi facă pe Alice şi Alther să se simtă ca acasă în Pavilion: pusese să fie aşternute pe jos mai multe rânduri de covoare cu modele frumoase, aduse din Palat. Apoi umpluse Pavilionul cu mobile, pernuţe decorative, cărţi şi felurite obiecte cu valoare sentimentală. Într-un colţ se afla un frumos cufăr de lemn sculptat, cu capacul deschis. Înăuntru erau adunate lucruşoare care îi aparţinuseră lui Alice pe vremea când locuia în depozitul de mărfuri: o tablă de şah de marmură, cu diverse corăbioare în locul pieselor obişnuite, un fular tricotat de una din numeroasele ei nepoate, câteva scrisori de la Alther, legate cu o panglică roşie, ba chiar şi peruca ei de judecător. Alături se afla scaunul preferat al lui Alther – o vechitură mâncată de molii, pe care Jenna o luase din salonul lui Sarah Heap şi o aşezase într-un colţ, lângă sofaua tare, tapisată cu stofă roz cu auriu, adusă la insistenţele lui Sarah. Alice nu putea să sufere sofaua, dar nu protestă aşa cum ar fi făcut dacă era în viaţă.

Ştiind că Alther şi Alice vor primi mulţi oaspeţi, Jenna aranjase pe o măsuţă joasă o carafă cu suc proaspăt, o tavă cu biscuiţi fragezi şi o fructieră bine garnisită pentru cei Vii.

Cel mai des veneau Jenna şi Silas Heap. Acesta din urmă, nemaiputând discuta cu Sarah despre Nicko, simţea nevoia să se destăinuiască totuşi *cuiva*. Alther, fostul lui dascăl, îl asculta ore în şir; vorbeau la nesfârşit despre Nicko, Timp şi, în ultima vreme, despre păduri. Seara târziu, Silas se târa obosit până la Palat, simţind că are capul îndesat cu vată şi nimic mai mult. Cât despre Alther, nu s-ar putea spune că aştepta întotdeauna cu nerăbdare ca Silas să-şi bage capul pe uşa cortului şi să spună: „Salut, Alther. Ai câteva minute libere?” De refuzat, nu îl refuza însă niciodată.

Jenna se simţea tare bine în Pavilion. Mai în fiecare dimineaţă se ducea să o vadă pe Alice, care îi salvase viaţa. Stăteau de vorbă despre vremea când Alice era în Viaţă şi cât de mult îi plăcuse să fie judecătoare la Curtea Castelului în Vremurile Bune, cum le numea toată lumea acum. Alice îi povestea Jennei despre apartamentul ei, aflat la ultimul etaj al depozitului de mărfuri – unde se simţise atât de bine – şi îi relata cazuri mai interesante cu care avusese de-a face pe când era Vameşă Şefă în Port. Uneori se ridică şi se scuza, spunând că are treburi urgente, şi atunci Jenna îi amintea cu blândeţe că nu mai era în Viaţă. Erau momente dificile: Alice se întrista,

cădea pe gânduri, iar Jenna se ferea să mai treacă pe acolo câteva zile.

Noaptea când Alther a fost convocat la Adunare a fost prima dată când a plecat de lângă Alice. Convocarea în sine a fost un şoc pentru el. Orice Vrăjitor Neobişnuit se aşteaptă să fie convocat la încheierea unei Ucenicii, dar faptul că acum totul se petrecuse pe neaşteptate nu era de bun augur. Alice fusese uimită atunci când Alther dispăruse pur şi simplu din Pavilion. Cu toate că, la vremea aceea, nu prea învăţase să măsoare timpul scurs, i se păruse că trecuseră câteva zile bune până când îl revăzuse.

Alice ţinea mult la Alther şi era impresionată de afecţiunea pe care i-o arăta acesta, numai că, atunci când fusese Vie, avusese o existenţă solitară şi se simţise bine singură. Acum, în lipsa lui Alther, avusese timp să îşi adune gândurile şi să înţeleagă ce i se întâmplase în după-amiaza aceea lângă Debarcaderul Palatului.

Când Alther se întoarse, după ridicarea Asediului, rupt de oboseală şi stânjenit pentru cele întâmplate, Alice fusese, desigur, bucuroasă de revedere. Dar chiar în acea seară stătuse de vorbă cu el şi îl convinsese să nu renunţe la vechiul lui obicei de a da câte o raită pe la bodega „La Firidă”. Ar fi mult mai bine pentru amândoi, îl asigurase ea.

DOAMNA BEETLE

Din nefericire pentru ea, Pamela Beetle-Gurney nu a apucat să fie prea mult timp

căsătorită cu Brian Beetle. La un an după căsătorie, Pamela a născut un băieţel cu un ciuf de păr negru şi un zâmbet ştrengăresc* Nici nu ajunseseră să anunţe naşterea la primărie când Brian Beetle, care lucra la Docurile Castelului ca încărcător, a fost muşcat de un şarpe veninos, ieşit dintr-o ladă cu fructe exotice. După cum a povestit Pamela încă mulţi ani după aceea, plină de tristeţe, Brian s-a umflat ca un balon şi s-a învineţit tot. Nu a mai putut fi salvat.

La câteva săptămâni după moartea lui Brian, Ofiţerul Stării Civile i-a făcut o vizită doamnei Beetle ca să îi aducă la cunoştinţă faptul că timpul în care avea obligaţia să declare copilul trecuse şi că trebuie să îl înregistreze pe loc. Bebeluşul plânsese toată noaptea, ea însăşi plânsese toată ziua şi ultimul lucru la care îi stătuse mintea era numele copilului. Prin urmare, atunci când Ofiţerul Stării Civile a scos Registrul Naşterilor, a muiat tocul în cerneală şi a întrebat-o cu blândeţe ce nume vrea să-i dea copilului, doamna Beetle nu a putut scoate decât un geamăt: „O, Beetle… Beet/e/” – căci aşa îi spunea lui Brian. Ofiţerul Stării Civile s-a confirmat şi l-a înregistrat pe Beetle sub numele de O. Beetle Beetle.

Rămasă fără nicio sursă de venit după moartea soţului ei, doamna Beetle s-a văzut nevoită să se mute în două cămăruţe, la capătul unuia dintre cele mai sărăcăcioase coridoare din Hardughie. Familia ei, ca şi a lui Brian, de altfel, locuia în Port şi nu i-a oferit niciun fel de ajutor. O

vreme a bătut-o gândul să se întoarcă în Port, dar, pe de altă parte, se simţea bine în Hardughie, iar vecinii se dovediseră cu mult mai săritori decât propriile ei rubedenii. Pe lângă acestea, doamna Beetle îşi făcea multe vise în legătură cu fiul ei. Nici nu se gândea ca el să rămână un simplu docher, iar la şcolile din Castel se putea învăţa mult mai multă carte decât la cele din Port, unde veneau tot felul de pierde-vară.

L-a înscris pe Beetle la o şcoală bună din Hardughie, iar ea s-a angajat ca femeie de serviciu şi a mai şi lucrat ore suplimentare ca să îi ia un meditator, care venea sâmbăta dimineaţa. Beetle era un băiat inteligent şi visele doamnei Beetle se împliniră chiar mai repede decât se aşteptase: fiul ei se dovedi cel mai tânăr candidat admis la concursul de angajare pentru Scriptoriu.

După dispariţia soţului ei, Pamela a renunţat să-şi mai folosească numele de domnişoară, Gurney, iar în scurtă vreme a renunţat şi la numele de Pamela. Toată lumea îi spunea „doamna Beetle”, cu excepţia lui Beetle, care îi spunea „mami”, fără să se sinchisească de înţepăturile celorlalţi scribi. Toţi scribii îşi numeau mamele „mamă” – asta în cazul că vorbeau vreodată despre ele. Beetle însă aducea mai mereu vorba despre mama lui, îşi făcea griji din cauza ei şi ar fi dat orice să o vadă din nou fericită.

JANNIT MAARTEN ŞI NICKO

Atunci când Jannit Maarten s-a întors de la Palat, după ce stătuse de vorbă cu Sarah Heap,

arăta pleoştită ca o pânză de corabie când nu bate vântul – după cum spusese Rupert

Gringe. Ba încă mai avea pe cap şi o pălărie de-a dreptul ciudată. Cu toate că nu îi stătea în fire să se învârtă de colo-colo fără rost sau să stea degeaba, cu privirea pierdută, în ziua aceea nu făcu decât atât. Nici măcar atunci când Rupert îi arătă nişte alămuri cu care voia să împodobească o Goeletă portuară – ambarcaţiune rară, pe care Jannit îşi propusese să o restaureze – nici măcar atunci nu îi adresă decât un zâmbet şters.

Rupert Gringe ştia care e buba. Îşi dăduse seama chiar în dimineaţa aceea, când o văzuse pe Jannit plecând, în mână cu Contractul. Rupert nu se dădea în vânt după alde Heap, mai ales acum, că sora lui fugise în lume cu blestematul de Simon Heap (numai aşa îi zicea când îi pomenea numele), dar îi părea sincer rău că Nicko dispăruse. Nu prea ştia ce să creadă despre poveştile care umblau prin Castel, cum că Nicko e prizonier în alt Timp, dar era limpede că i se întâmplase ceva şi lui Rupert îi părea tare rău de băiat.

Măcar că la început avusese mari îndoieli cu privire la angajarea unui Heap la atelierul lui Jannit, cu vremea începuse să îl respecte pe Nicko, ba chiar îl îndrăgise. Nicko era un băiat de treabă, gata oricând să dea o raită cu barca până în Port, aşa, de distracţie. De-abia după ce plecase Nicko, Rupert văzuse cât lucra acesta – mai mult decât alţi doi laolaltă – şi îi spusese lui Jannit. Unul ca Nicko nu aveau să mai găsească, asta era

sigur, dar până la începutul verii era musai să angajeze un nou ucenic.

În după-amiaza aceea, când se întorsese de la Palat, Jannit se îndreptase cu pas şovăielnic spre coliba ei, aflată la intrarea în atelierul de bărci, lipită de colibă era o magazioară în care dormea tânărul ucenic. Rupert o văzuse pe Jannit deschizând încet uşa şi intrând în magazie. Cam o jumătate de oră după aceea, Jannit venise după Rupert.

— Hai să mă ajuţi la ceva, îi spusese.

În magazie se afla un cufăr de metal, pe capacul căruia era scris nicko heap, cu litere subţiri, aplecate. Rupert a ajutat-o să care cufărul în depozit.

— Ţine-l aici până se întoarce, a zis Jannit.

— Da. Până se întoarce, repetase Rupert.

Apoi se dusese şi stătuse o jumătate de oră la bompresul Goeletei, cu ochii la apa mâloasă din şanţul de Apărare.

SIMON ŞI LUCY

Simon şi Lucy au trecut cu bine Râul, au plătit o sumă uriaşă ca să îl scoată pe Tunet din grajdurile bacului şi au pornit spre Port. Nu au vorbit prea mult pe drum, fiindcă întoarcerea la Castel îi tulburase pe amândoi.

Simon se speriase de-a binelea când văzuse Turnul Vrăjitorilor sub Asediu. Înţelesese atunci cât de mult ţinea la acel loc şi cât de important era pentru el. Totodată înţelesese – cu mare părere de rău – că, după câte făcuse în ultimii trei

ani, nu mai putea spera să ajungă nici măcar Vrăjitor Obişnuit (ceea ce ar fi fost o mare bucurie acum) şi, prin urmare, nici vorbă să poată sta într-un loc atât de minunat, de plin de Magie.

Lucy, aşezată în spatele lui Simon, privea tristă peste umăr. Tunet mergea în trap vioi de-a lungul Râului şi, când Castelul a dispărut după Steiul Corbului, pe Lucy a copleşit-o părerea de rău că nu avusese destul curaj ca să îl salute pe tată-său în dimineaţa când ajunseseră şi ea trecuse pe lângă ghereta portarului. Îl zărise – părea obosit şi ros de griji, parcă mai împuţinat la trup. Nici ea nu înţelegea de ce nu avusese curaj să i se arate. Ei, de fapt, ştia: de teama unui acces de nervi şi a unui scandal în toată legea din partea doamnei Gringe. Acum însă regreta. Cine ştie când avea să îşi mai vadă părinţii? Poate peste ani de zile. Cât despre Simon, nu îl va putea niciodată îndupleca să dea ochi cu ei. Nu că părinţii ei ar fi dorit aşa ceva…

Tunet se înviorase după ce scăpase din grajdul umed şi dărăpănat şi mergea în trap săltat acum. Lucy a încercat să mai destindă atmosfera.

— Cel puţin, Marcia nu te-a aruncat în temniţă, a zis ea. Nu e chiar nebună de tot.

— Îhî, a făcut Simon în chip de răspuns. Trag nădejde că va avea grijă de Potaie, a mai zis el după o vreme. Ticălosul de Merrin a luat-o înainte să fie complet reîncărcată. Mă bate gândul să îi trimit instrucţiunile de folosire.

— Simon, nu se poate să faci aşa ceva!

— Şi, mă rog, de ce nu?
— Uf, *Simon*. Nu te laşi, nu?
— Nu, Luce. Nu mă las.

MERRIN

Merrin nu pornise cu dreptul în cariera lui de funcţionar la Scriptoriu. După ce trăsese o spaimă soră cu moartea când dăduse ochii cu Simon (ca să nu mai spunem şi că pierduse Potaia, pe care contase foarte mult), Merrin a mâncat toată rezerva de şerpi de sugiuc. Pe la mijlocul după-amiezii i s-a aplecat şi nu mai avea chef de nimic. Când Foxy l-a rugat să îi aducă un exemplar din *Enigma Cămiloleopardului* din Depozitul de Cărţi Sălbatice, Merrin (căruia îi era teamă să intre în Depozit după ce auzise poveştile de groază spuse de Beetle) l-a trimis pe Foxy să ia singur cartea. Lui Foxy nu îi venea să îşi creadă urechilor. Beetle nu ar fi făcut *niciodată* aşa ceva. După aceea, Foxy s-a comportat necugetat – sau cel puţin aşa i s-a părut lui Merrin, care i-a spus prompt cum să se folosească de cartea respectivă. Foxy s-a înfuriat şi a ieşit trântind uşa.

Merrin a tras cu urechea la ceea ce vorbeau scribii şi, la fel ca toţi cei care ascultă pe la uşi, nu a auzit nimic bun cu privire la el, aşa că s-a hotărât să îi lase acolo şi să îşi refacă rezerva de şerpi. S-a furişat afară, a încuiat uşa, ca să fie sigur că nu putea intra niciun client, după care a traversat Calea Vrăjitorilor şi s-a afundat în labirintul de străduţe care – spera el – aveau să îl ducă la bomboneria „Toată ziua, toată noaptea”.

Străduţele nu mai erau însă aşa cum şi le amintea; cineva le schimbase anume ca să îl scoată din fire. Când, în cele din urmă, a ajuns la bombonerie, era mort de foame, ceea ce explică poate de ce a cumpărat trei duzini de şerpi de sugiuc, două pungi de vată de zahăr, o cutie de termite de caramel şi un borcan întreg de ursuleţi de jeleu. Madam Pralină l-a întrebat dacă dă o petrecere. Merrin nu ştia ce e o petrecere, dar a răspuns că da şi Madam Pralină i-a făcut cadou un tub de viermişori de cacao „pentru amicii lui”.

Ieşind din prăvălie, Merrin s-a gândit că e prea târziu ca să se mai întoarcă la Scriptoriu. După ce a mâncat trei şerpi tăvăliţi în cacao şi zece ursuleţi de jeleu, i-a venit inima la loc. S-a dus în grădina de zarzavat a Palatului, şi-a scos lucrurile din şopron şi, încurajat de faptul că Simon Heap fusese alungat din Castel, s-a întors în camera de la mansardă.

Fantoma guvernantei a fugit plângând şi s-a refugiat în vechea sală de clasă.

Când s-a făcut cinci şi jumătate, scribii din Scriptoriu au sărit jos de pe scaune şi s-au repezit la uşa din faţă. Uşa era încuiată. Din nefericire pentru ei, Scriptoriul avea un Farmec Toate ca Una la uşile de dinafară, ceea ce însemna că, dacă una era încuiată, toate erau încuiate. Scribii au fost nevoiţi să aştepte vreo două ore, până când Jillie Djinn a ieşit din Camera Ermetică şi le-a deschis. Cele două ore le-au petrecut discutând în amănunt despre ce să îi facă lui Merrin a doua zi,

când aveau să pună mâna pe el.

Când a apărut a doua zi, Merrin a fost bineînţeles dator cu o explicaţie. Dar el se pricepea de minune să răstălmăcească lucrurile, iar Jillie Djinn i-a dat crezare (spre deosebire de scribi). Jillie nu avea de gând să îşi recunoască greşeala – faptul că făcuse o alegere nepotrivită – şi apoi, cine ar fi fost mai bun decât Merrin ca să numere toate creioanele uzate din Scriptoriu şi să le organizeze potrivit noului sistem de catalogare creat de domnişoara Djinn, adică după numărul de urme de dinţi lăsate pe fiecare creion?

STANLEY

La început, Biroul Şobolanilor Mesageri nu a mers deloc aşa cum sperase Stanley. După ce a refuzat oferta lui Ephaniah Gheb, Stanley s-a trezit că lumea aflase despre redeschiderea Biroului şi clienţii au început să curgă spre Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit.

Pe Stanley îl cam scoteau din fire zecile de urări pentru ziua de naştere (cam prosteşti, după gustul lui) pe care locuitorii Castelului şi le trimiteau unii altora. Într-o zi, după ce a refuzat a treia solicitare de a transmite un mesaj *cântat*, a început să îl bată gândul să lase totul baltă.

În seara zilei când i se ceruse nu doar să transmită un mesaj cântat, ci şi să *danseze* în acelaşi timp, Stanley a ieşit pe Drumul Dinafară să facă o plimbare pe întuneric şi să îşi limpezească mintea. Îi plăcea să se plimbe pe acolo. Drumul mergea de-a lungul Zidurilor Castelului, iar pe

alocuri – aşa cum descoperise chiar Septimus odată – avea doar o palmă lăţime. Stanley nu crezuse niciodată că pe acolo umblă Creaturi. De fapt, nici nu credea că există Creaturi. Acum însă era întuneric beznă şi când, ajuns la o porţiune deosebit de îngustă şi alunecoasă, a auzit nişte râcâieli de gheare şi ţipete ascuţite venind din faţă, şi-a dat seama că, de fapt, credea în existenţa Creaturilor, şi a fost cât pe ce să sară în şanţul de Apărare.

Pe de altă parte, Stanley nu putea suferi să îşi ude blana, iar apa era întunecată şi rece. Şi-a făcut singur curaj, zicându-şi că nicio Creatură nu ar fi interesată de un biet şobolan şi că, dacă stă nemişcat, aceasta va pleca de acolo. Numai că zgomotele nu încetau. Iar lui Stanley, cu cât le asculta mai bine, cu atât i se părea că seamănă cu ţipete de şobolan, mai exact de pui de şobolan.

Spre dimineaţă, când s-a întors la Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, Stanley nu era singur. Aducea cu el patru şobolănei orfani, pe jumătate morţi de foame şi de frig.

SYRAH SYARA

Când a văzut cuţitele lungi ale Gardienilor, Syrah a ştiut ce o aşteaptă. A fost urcată cu forţa pe Corabia Expediţiei, fără să i se dea voie nici măcar să îşi ia rămas-bun de la Julius Pike, care îi fusese ca un tată. De cum a pus piciorul pe punte, Syrah a simţit că puterile ei magice o lasă.

Tertius Fumigante, triumfător în răutatea lui, dăduse semnalul de pornire fără întârziere. Un

vânt magic a umflat pânzele şi în scurtă vreme au trecut de Port şi au ieşit în larg. Syrah a refuzat să coboare în cală. A rămas pe punte, tremurând în vânt şi ploaie, în timp ce Corabia Expediţiei tăia valurile, avântându-se tot mai departe. A stat trează toată noaptea şi a doua zi. Ţinea ochii larg deschişi – nu îndrăznea nici măcar să clipească – de teama Gardienilor şi a cuţitelor acestora.

Syrah ştia că, dacă adoarme, nu se va mai trezi. Dar în a doua noapte de veghe pe puntea corăbiei, Syrah a simţit că i se închid ochii şi nu se mai putea împotrivi somnului care o cuprindea. Cum privea întinsul mării, liniştită acum, şi un far strălucind în depărtare şi se legăna în ritmul valurilor, Syrah a adormit pentru câteva clipe. S-a trezit tresărind, la timp ca să îi vadă pe trei dintre Gardieni îndreptându-se spre ea, fiecare cu un cuţit în mână.

Nu avea de ales. A sărit peste bord.

Apa era îngheţată şi Syrah nici nu ştia să înoate. Roba îngreunată de apă o trăgea la fund dar, pe măsură ce se îndepărta de Corabia Expediţiei, simţea că îi revin puterile magice. A chemat un delfin, care a ajuns taman în clipa când apa se închidea deasupra ei pentru ultima dată. Sleită de puteri, s-a lăsat purtată pe spinarea delfinului spre farul din depărtare, în zorii zilei, delfinul şi Ucenica au ajuns cu bine acolo.

Syrah a început o viaţă nouă pe tărâmul acela îndepărtat. Nu a mai îndrăznit niciodată să se întoarcă la Castel, dar i-a trimis un mesaj codificat

lui Julius Pike, în care îi spunea că a scăpat cu viaţă. Din păcate, Julius a crezut că i se cereau bani pentru nişte flacoane magice pe care le comandase. Plătise deja pentru ele, aşa că a aruncat mesajul la gunoi.

MORWENNA

În clipa când Morwenna şi-a dat seama că fusese păcălită şi că Jenna împreună cu Preschimbătorul ei îi scăpaseră printre degete, cearta a izbucnit între Soborul Vâlvelor şi Castel. Mai bine zis, a luat sfârşit armistiţiul care exista de pe vremea când Silas, pe atunci un tânăr Vrăjitor, o salvase pe Morwenna din ghearele unei haite de jderi.

Morwenna a considerat că şi-a plătit datoria faţă de Silas atunci când l-a condus până la tatăl lui. Dispariţia lui Ephaniah Gheb a înfuriat-o de-a binelea. După câte făcuse pentru el.

Ephaniah nu se ţinuse de Promisiune şi, presupunea Morwenna, plecase luând-o pe Jenna cu el.

Tinerelor Vâlve li s-a interzis să mai calce în tabăra fraţilor Heap – lucru de neînţeles pentru ele. Cât despre fraţii Heap, aceştia (şi în special Jo-Jo) s-au trezit că viaţa nu le mai este chiar atât de lipsită de griji. Marissa a fost obligată să aleagă între Morwenna şi Jo-Jo, iar ea, fiind o adevărată Vâlvă, a ales-o pe Morwenna.

VĂMUITORUL

Vămuitorul nu fusese niciodată o persoană agreabilă. Probabil că cei care l-au cunoscut

înainte să se întrupeze Creatura în el nu ar fi văzut vreo deosebire, cu excepţia inelului de sugiuc. Dar atunci ar fi rămas uimiţi, fiindcă Vămuitorul credea cu tărie că bărbaţii care poartă inele „trebuie aruncaţi în prăpastie, ca să se înveţe minte”. Dacă lui însuşi îi venise mintea la cap atunci când căzuse în hău nu se va şti niciodată.

Lăsând acestea deoparte, trebuie să recunoaştem că nimeni, oricât de antipatic ar fi, nu merită să se întrupeze o Creatură în el. Vămuitorul se afla în casa lui din copac, unde se urca de două ori pe zi ca să se ferească de Foricşi, când s-a trezit faţă în faţă cu Creatura, care i-a explicat ce intenţii are. În acea clipă, la fel ca Hildegarde şi Ephaniah înaintea lui, Vămuitorul a trăit momente de groază, aşa cum trăiseră şi unii călători care se codiseră să îi dea un dinte de aur şi se treziseră zburând prin ceaţă, aruncaţi în Hăul fără Fund.

EPHANIAH GHEB

Cât a stat în casa din copac, Ephaniah a fost la un pas de moarte. Cu toate că Jenna, Septimus şi Beetle îl înveliseră cât putuseră de bine în blănurile de jder, Ephaniah, la fel ca Hildegarde, a făcut febră mare şi a ajuns să aiureze. Într-un fel, a fost norocul lui că se simţea atât de slăbit, fiindcă altminteri ar fi riscat să cadă din copac şi să moară îngheţat în zăpadă sau devorat de turma de Foricşi. Dar aşa, a zăcut pe podeaua rece de lemn, când tremurând de frig, când înăbuşindu-se

de fierbinţeală. În tot acest timp a avut cele mai cumplite vise, chiar mai rele decât în zilele de după ce fusese transformat în şobolan.

A doua zi, pe la amiază – deşi pentru el ar fi putut foarte bine să fie şi a doua lună de când zăcea acolo – a avut un vis şi mai urât, care s-a mai şi dovedit a fi adevărat. Peste noapte febra îi mai scăzuse oleacă şi parcă mai căpătase ceva putere. În dimineaţa aceea se târâse până la uşă şi scosese capul afară. Avusese destulă minte cât să nu încerce să coboare din copac; se întinsese pe spate, cu ochii la ramurile încărcate de zăpadă, trăgând fericit pe nas aerul rece şi lingând fulgii care îi cădeau pe bot. Stătea acolo de ceva vreme şi chiar se simţea bine, când deodată copacul s-a zdruncinat de o izbitură puternică şi zăpada de pe crengile de deasupra i-a căzut pe faţă. Speriat, a scuturat din cap, s-a întors pe burtă şi a dat nas în nas cu cea mai groaznică nălucire de până atunci. Sub copac era aşezat un dragon uriaş, al cărui gât solzos îşi făcuse loc printre ramuri; un ochi verde ca smaraldul, încercuit cu roşu, privea drept în ochii lui Ephaniah.

De undeva, o voce pe care Ephaniah ar fi putut jura că o cunoaşte, deşi, în starea în care se afla, nu ar fi putut spune de unde, a întrebat:

— E acolo, Septimus?

Altă voce îi răspunse:

— Da, Marcia, e aici. Se simte mai bine. Nu-i aşa, Ephaniah?

De-abia atunci văzu Ephaniah că pe ceafa

dragonului, aproape ascuns între omoplaţii acestuia, era cocoţat un băiat care zâmbea cu gura până la urechi, iar ceva mai în spate, cam înghesuită între doi ţepi de pe spinarea dragonului, se afla o femeie îmbrăcată în purpuriu, care îl privea cu ochii ei verzi, parcă mai strălucitori decât ai dragonului.

— Pare foarte greu, a zis femeia în purpuriu.

— Chiar *este* foarte greu, a răspuns băiatul. Nici nu ştiu cum ne vom descurca.

— Îl voi transporta jos, pe zăpadă. Apoi Scuipăfoc va trebui să îl care în gheare. Crezi că poate?

Ephaniah a început să îşi dea seama că vorbeau despre el. Ce coşmar îngrozitor! Ce n-ar fi dat să se trezească!

— Cu siguranţă. Scuipăfoc a cărat-o şi pe Jen odată. Mai ţii minte, Scuipăfoc?

— Mie nu mi-ai pomenit niciodată de aşa ceva, a zis femeia cu asprime.

— Aăă… Cred că am uitat.

— Cum adică, dragonul o cară pe Prinţesă în gheare şi tu *uiţi* să-mi spui?

Coşmarul era din ce în ce mai înspăimântător. De groază, Ephaniah a leşinat din nou şi nu s-a trezit decât o săptămână mai târziu, în bolniţa din Turnul Vrăjitorilor, fără să îşi mai aducă aminte nimic despre dragon. Scuipăfoc însă l-a ţinut minte şi din ziua aceea nu a mai călcat niciodată pe un şobolan.

BENJAMIN HEAP

Benjamin Heap nu dorea să ajungă la fel ca celelalte fantome care se învârteau fără ţintă prin Castel şi, în cele din urmă, îşi găseau locul în bodega „La Firidă”. El dorea să îşi sfârşească viaţa în Pădure, un loc pe care îl îndrăgea, şi asta a şi făcut. Benjamin Heap, Formăschimbătorul, a devenit Copac. S-a transformat într-unul din copacii lui preferaţi, un falnic cedru roşu, care se înălţa câte puţin cu fiecare zi.

Fireşte, după ce a devenit Copac a început să vadă lumea aşa cum o văd copacii, dar în sufletul lui a rămas o părticică din Ben Heap, Vrăjitorul Obişnuit, sau Bunicu’ Benji, cum îi spuneau numeroşii lui nepoţi. Ben Heap fusese căsătorit cu Jenna Crackle (sora lui Betty Crackle, o vrăjitoare albă). Au avut şapte fii, şi toţi, în afară de Alfred şi Edmond, au avut la rândul lor foarte mulţi copii.

Copacii din Pădure ştiau să asculte. Secrete împărtăşite în şoaptă de cei care îşi dădeau întâlnire sub un copac, vorbele călătorilor, vocile purtate de vânt – toate erau auzite de copaci.

În acest fel a aflat Benjamin Heap despre tot ce se întâmplase cu uriaşa lui familie. Cel mai îndeaproape s-a interesat de Silas, al şaptelea şi cel mai tânăr fiu al său. Silas a venit pe lume mult după ceilalţi fraţi ai lui, iar la vremea aceea Benjamin se simţea deja împovărat de ani. A amânat cât a putut momentul când să devină copac, dar când Silas a împlinit douăzeci şi unu de ani nu a mai putut răbda. De altfel, ştia că trebuie să plece atât timp cât mai avea puterea să se

preschimbe într-un copac sănătos.

Lui Silas i-a fost nespus de dor de tatăl lui. A petrecut multe săptămâni în Pădure, căutându-l, dar nu l-a găsit niciodată. În cele din urmă, în cursul uneia din căutările rămase fără rezultat, a întâlnit-o pe tânăra şi frumoasa Sarah Willow, care aduna ierburi de leac în Pădure. Văzând-o, şi-a zis că l-a căutat destul pe tată-său. S-a căsătorit cu Sarah, au întemeiat un cămin şi au avut grijă de familia care creştea cu repeziciune.

Ascultând ce povesteau ceilalţi copaci, Benjamin a aflat că Silas a avut şapte fii. Timp de zece ani el a ştiut că mezinul, nepotul lui, fusese pierdut şi se afla în Armata Tânără. Ar fi dorit foarte mult să îi spună lui Silas unde se află Septimus, dar Silas nu venise niciodată să îl viziteze, iar tot ce putea el face era să îi roage pe ceilalţi copaci să aibă grijă de nepotul lui în timpul exerciţiilor Scapă-Cine-Poate organizate de Armata Tânără în pădure. Atunci când Morwenna l-a dus pe Silas la tatăl lui, amândoi au fost nemaipomenit de bucuroşi, măcar că nu prea aveau de împărtăşit veşti bune.

Silas i-a povestit tatălui său visul cu Nicko rătăcit într-o pădure îngheţată, iar Benjamin i-a spus că pădurea fusese odată caldă şi primitoare, plină de animale şi de aşezări omeneşti. Acum însă era sub apăsarea unei Vrăji de întunecare şi devenise un loc primejdios. Silas a stăruit într-atât să meargă acolo că tatăl lui nu a avut ce face şi i-a explicat cum să dea de Calea Pădurii.

A doua zi dimineaţă, tocmai când Silas şi Maxie plecau din Dumbrăvile Străvechi, s-au întâlnit cu o arătare îmbrăcată în alb, care mergea abia târându-şi picioarele; pe degetul mic al mâinii stângi avea un inel de sugiuc. (Silas a fost atât de surprins să dea peste cineva în mijlocul Pădurii că nu a băgat de seamă inelul.) Când a privit în ochii arătării, ascunşi după lentile groase de un deget, pe Silas l-a luat cu un fel de ameţeală şi s-a fâstâcit într-atât încât a bolborosit, fără să fie măcar întrebat, indicaţiile pe care i le dăduse tatăl său despre cum să ajungă la Calea Pădurii. Nu şi-a dat seama că fusese cât pe ce să se întrupeze Creatura în el. Mârâiturile înfuriate ale lui Maxie, dinţii rânjiţi şi blana ridicată pe ceafa câinelui convinseseră Creatura să renunţe.

Silas nu şi-a mai amintit nimic din cele întâmplate după întâlnirea cu Morwenna. A uitat şi că vorbise cu tatăl său.

Maxie l-a condus pe Silas înapoi la Castel. Când au ajuns, abia târându-şi picioarele (respectiv labele), Sarah nu era de găsit. Billy Pot le-a spus că Sarah plecase împreună cu Marcia pe Scuipăfoc, dar Silas nu l-a crezut. De ce să fi făcut Sarah *aşa* ceva? Billy Pot dăduse din umeri. Nici el nu ştia mai multe, dar de un lucru era sigur: nimeni nu se putea pune în calea Marciei dacă voia să zboare cu dragonul.

SCUIPĂFOC

Scuipăfoc se simţea bine pe câmpul unde fusese trimis şi îl plăcea pe Billy Pot. Singurul

lucru de care îi era dor erau micile dejunuri de la Turnul Vrăjitorilor. Nimeni nu pregătea micul dejun ca Septimus. Bineînţeles, Scuipăfoc se întreba unde este Septimus, dar acum era dragon mare şi nu mai simţea chiar atât de mult nevoia să fie în preajma Stăpânului.

Cinstit vorbind, nu simţea nici nevoia să o vadă pe aceea despre care credea că este mama lui deghizată, aşa cum fac uneori mamele de dragon. Numai că această persoană, care se îmbrăca în veşminte purpurii şi striga mai tot timpul, părea foarte dornică să îl vadă pe *el*. Ei, dar când Scuipăfoc a înţeles că mama-dragon purpurie adusese pentru el cele patru găleţi de cârnaţi şi banane – combinaţie pentru care avea o slăbiciune deosebită – s-a răzgândit pe loc, şi nu a şovăit când mama-dragon purpurie i-a spus că va lua locul Stăpânului şi că el *va trebui să îi dea ascultare*. Pentru patru găleţi de cârnaţi cu banane ar fi făcut orice.

Şi aşa a pornit Scuipăfoc în cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată.

Pilotul cel nou se descurca de minune, cu toate că navigatorul – o femeie subţirică, îmbrăcată în verde – ţipa aproape fără încetare. Zborul i-a făcut bine. Chiar avea nevoie să îşi mai dezmorţească aripile, iar întâlnirea cu Stăpânul i-a făcut o mare bucurie. Ce drăguţ din partea mamei-dragon să îi pregătească o astfel de surpriză! Toate bune şi frumoase, dar locul unde îl adusese nu era câtuşi de puţin pe gustul lui: îţi

dădea fiori – şi nu doar de frig! – iar cârnaţi şi banane nici vorbă să găseşti pe acolo. Plus că au apărut, ca din pământ, o grămadă de persoane care voiau să zboare pe spinarea lui. Bineînţeles că nu era loc pentru toţi, iar mama-dragon nu îmbunătăţea cu nimic situaţia dacă ţipa. Va trebui să găsească o altă cale. Ah, şi cum rămânea cu masa lui de seară?

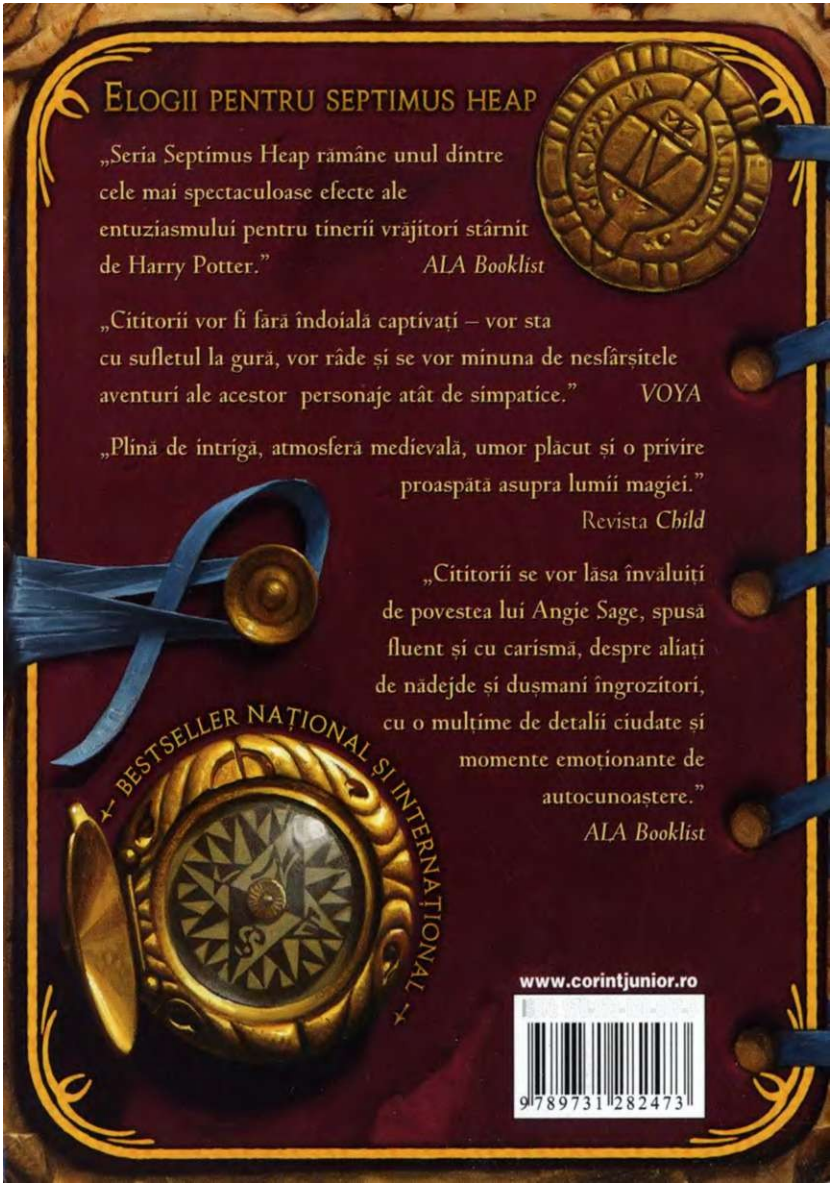
ELOGII PENTRU SEPTIMUS HEAP
„Seria Septimus Heap rămâne unul dintre cele mai spectaculoase efecte ale entuziasmului pentru tinerii vrăjitori stârnit de Harry Potter." ALA Booklist
„Cititorii vor fi fără îndoială captivați – vor sta cu sufletul la gură, vor râde și se vor minuna de nesfârșitele aventuri ale acestor personaje atât de simpatice." VOYA
„Plină de intrigă, atmosferă medievală, umor plăcut și o privire proaspătă asupra lumii magiei." Revista Child
„Cititorii se vor lăsa învăluiți de povestea lui Angie Sage, spusă fluent și cu carismă, despre aliați de nădejde și dușmani îngrozitori, cu o mulțime de detalii ciudate și momente emoționante de autocunoaștere." ALA Booklist
BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL
www.corintjunior.ro
9 789731 282473

ISBN: 978 – 973 – 128 – 247 – 3
9789731282473